

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

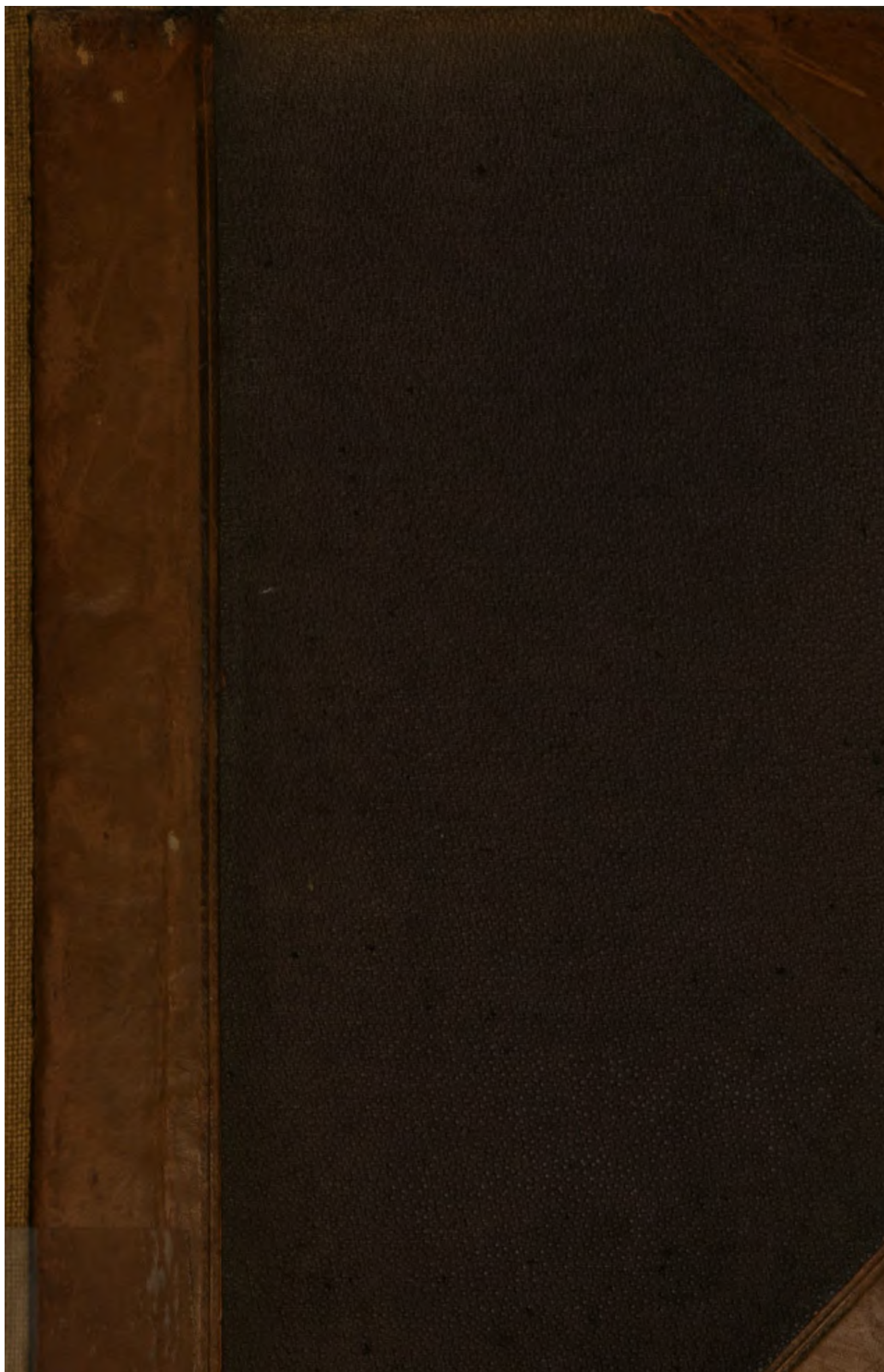
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

N
i
32

Leaf

Oxford University
GALLERIES.

303318494Z

EP]

COLLEG

EPICORUM GRAECORUM
FRAGMENTA.

LEGIT DISPOSUIT COMMENTARIUM CRITICUM

ADIECIT

GODOFREDUS KINKEL.

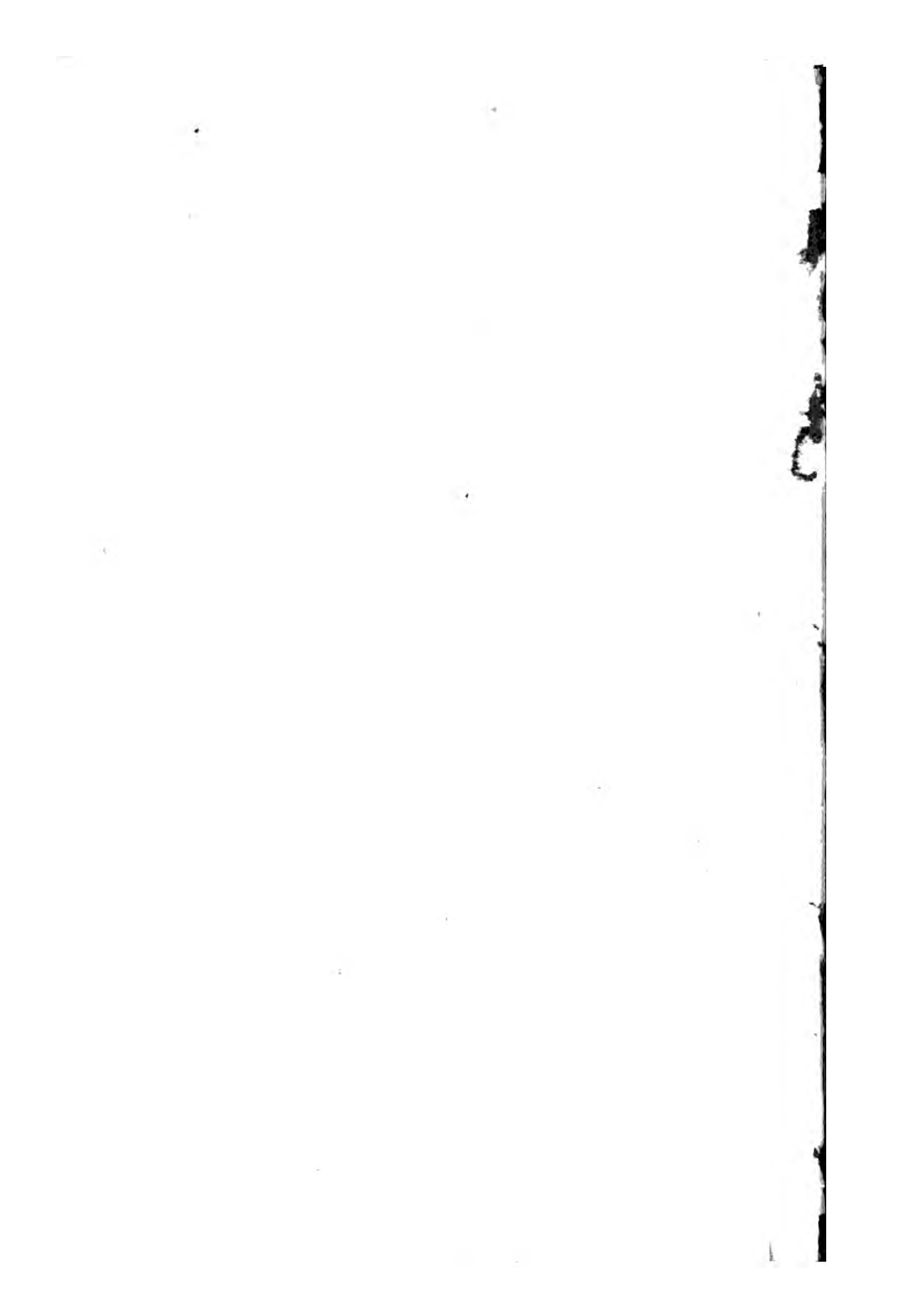
VOL. I.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXVII.

HOC VOLUMINE CONTINENTUR

Cyclus	1
Carmina heroica Homero vulgo adscripta	59
Carmina minora. Margites. Cercopes	63
Incertae sedis fragmenta.	70
Alcmaeonis.	76
Danais	78
Hesiodus	78
Eumelus	185
Cinaetho	196
Carmen Naupactium	198
Asius	202
Chersias	207
Hegesinus	208
Phoronis	209
Heracleides.	212
Minyas.	215
Theseides	217
Thesprotis	218
Musaeus	218
Epimenides.	230
Onomacritus	238
Abaris	242
Aristeas	243
Antimachus Teius.	247
Pisander Camirensis.	248

Panyassis	253
Choerilus Samius	265
Epilycus	272
Melanippides	272
Niceratus	272
Antiphon	272
Antimachus Colophonius	273
Choerilus Iasensis	308
Anyte	311

CYCLUS.

Photii Bibl. 239 p. 318^b Bekker. Ἀνεγνώσθησαν ἐκ τῆς ΠΡΟΚΛΟΥ χρηστομαθείας γραμματικῆς ἐκλογαί. ἔστι δὲ τὸ βιβλίον εἰς δ' διηρημένον λόγους (Ex libro I.) p. 319^a, 17 sqq.: γεγόνασι δὲ τοῦ ἔπους ποιηταὶ κράτιστοι μὲν Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πείσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος. διέρχεται δὲ τούτων, ὡς οἶόν τε, καὶ γένος καὶ πατρίδας καὶ τινας ἐπὶ μέρους πράξεις. διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ λεγομένου ἐπικοῦ κύκλου, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως, ἐξ ἧς αὐτοῖ¹⁾ καὶ τρεῖς παῖδας ἑκατοντάχειρας καὶ τρεῖς γεννώσι Κύκλωπας· διαπορεύεται δὲ τὰ τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς Ἑλλησι μυθολογούμενα, καὶ εἴ πού τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται· καὶ περατοῦται ὁ ἐπικός κύκλος, ἐκ διαφόρων ποιητῶν συμπληρούμενος, μέχρι τῆς ἀποβάσεως Ὀδυσσέως τῆς εἰς Ἰθάκην, ἐν ἣ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλεγόνου ἀγνοοῦντος κτείνεται. λέγει δὲ ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται καὶ σπουδάζεται τοῖς πολλοῖς οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. λέγει δὲ καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς πατρίδας τῶν πρα-

1) Sic Heyne; αὐτῶ codd.

γματευσαμένων τὸν ἐπικὸν κύκλον. λέγει δὲ καὶ περὶ τινῶν Κυπρίων ποιημάτων, καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασίνον ἀναφέρουσι Κύπριον, οἱ δὲ Ἑγησίον¹⁾ τὸν Σαλαμίνιον αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν, οἱ δὲ Ὅμηρον· δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίνω, καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι. ἀλλ' οὐ τίθεται [ὁ συγγραφεὺς]²⁾ ταύτη τῇ αἰτίᾳ· μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα.

Ex Photio hauriunt Etym. M. p. 327, 39 sqq. et Anonymus Byzantinus apud Cramer. Anecd. Gr. Oxon. III. p. 189. Cf. Schol. Basilii in Gregor. Naz. ap. Gaisf. in Suid. v. ἐγκύκλιον (A. Jahn in Mign. Patrol. Graec. XXXVI p. 914^c).

Proclus in Chrestom. [Cod. Marc. 454 fol. 1^v]: Γέγραφε δὲ (Homerus) ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν, ἣν Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦνται αὐτοῦ. οἱ μέντοι γε ἀρχαῖοι καὶ τὸν κύκλον ἀναφέρουσιν εἰς αὐτόν. προστιθέασι δὲ αὐτῷ καὶ παίγνια τινά, Μαργίτην, βατραχομαχίαν³⁾ ἢ μυνομαχίαν⁴⁾, ἐπτάπεκτον αἶγα⁵⁾, Κέρκωπας καινούς⁶⁾.

Suid. v. Ὅμηρος [II, 1 p. 1096 Bernh.]: Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτόν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα· Ἀμαξονία, Ἰλιάς μικρά, Νόστοι, Ἐπικιχλίδες, Ἡθιέπακτος, ἦτοι Ιαμβοί, Μυνοβατραχομαχία, Ἀραχνομαχία, Γερανομαχία, Κεραμῖς, Ἀμφιαράου ἐξέλασις, Παίγνια, Οἰχαλίας ἄλωσις, Ἐπιθαλάμια, Κύκλος, Ὕμνοι, Κύπρια.

1) Sic codd. Ah ap. Bekk. (A = Marc. 450, h = Harl. 3592); Ἑγήσιον vulg.; Ἑγησίαν Sylb. ex Athenaeo XV p. 682 E. 2) ὁ συγγραφεὺς om. A. 3) βατραχομυνομαχίαν Dind. (Schol. ad II.) cum Allatio. 4) μυνοβατραχομαχίαν Dind. 5) ἐντεπᾶκτιον· αἶγα cod., correxit Allatius, nisi quod Hesychii glossa deceptus ἐπταπέκτιον scripsit. 6) καινούς Dind. pro κενούς.

Proclus *Γένος Ἡσιόδου* (Gaisford *Poetae minn. Gr.* II p. 7 [8 Lips.]): *συνεγράφατο δὲ ὁ τοιοῦτος Ἡσιόδος βίβλους ἑκκαίδεκα, Ὅμηρος δὲ ὁ παλαιὸς γ'.*

Joh. Philoponus ad Aristot. de Sophist. elench. I. 10. 2 (locum inspicere non licuit): *ἔστι δὲ καὶ ἄλλο τι Κύκλος ἰδίως ὀνομαζόμενον, ὃ ποίημα τινὲς μὲν εἰς ἑτέρους, τινὲς δὲ εἰς Ὅμηρον ἀναφέρουσιν.*

Clem. Alex. Strom. I p. 144 Sylb. 398 Pott. *Καὶ ταῦτα μὲν προήχθημεν εἰπεῖν, ὅτι μάλιστα ἐν τοῖς πάνυ παλαιοῖς τοὺς τοῦ κύκλου ποιητὰς τιθέασιν.*

Schol. ad Clem. Alex. Protr. II, 30. p. 26 Pott. (Vol. IV p. 104 Klotz.) *Κύπρια ποιήματά εἰσι τὰ τοῦ κύκλου· περιέχει δὲ ἀρπαγὴν Ἐλένης· ὁ δὲ ποιητὴς αὐτῶν ἄδηλος· εἷς γάρ ἐστι τῶν κυκλικῶν· κυκλικοὶ δὲ καλοῦνται ποιηταὶ οἱ τὰ κύκλω τῆς Ἰλιάδος ἢ τὰ πρῶτα ἢ τὰ μεταγενέστερα ἐξ αὐτῶν τῶν Ὀμηρικῶν συγγράψαντες.*

Athen. VII p. 277 E: *Ἐχαιρε δ' ὁ Σοφοκλῆς τῶ ἐπικῶ κύκλω, ὡς καὶ ὅλα δράματα ποιῆσαι κατακολουθῶν τῇ ἐν τούτῳ μυθοποιίᾳ.*

Tabula quae vocatur Iliaca [Corpus Inscr. Gr. 6125 = Millin Gal. myth. Tab. CL = Müller de cyclo Graecorum epico, tab. = O. Jahn in libro qui inscribitur „Griechische Bilderchroniken“ Tab. I.] *Ἰλίου πέρσις κατὰ Στησίχορον. Ἰλιάς κατὰ Ὅμηρον. Αἰθιοπὶς κατὰ Ἀρκτῖνον τὸν Μιλήσιον. Ἰλιάς ἢ μικρὰ λεγομένη κατὰ Λέσχην Πυρραῖον.*

Tabula ap. Jahn. l. l. Tab. II, B. (cf. p. 4.) *Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν ῥαψωδιῶν μῆ. Ἰλίου πέρσ[ιν] . . .*

Fragmentum tabulae olim musei Borgiani (nunc Neapolit.) ap. Heeren. Biblioth. litteraturae artisque

veterum fasc. IV. (Gott. 1788) Corp. Inscr. Gr. 6129.
Jahn. l. l. Tab. VI. K². cf. p. 76 sq.

[Ἀθηνᾶς δὲ φευγούσης τὸν]¹⁾
 ... θαρ Ἴφαιστον καὶ μὴ προσδ[εξα]¹⁾
 ... νου μένης τὸ λέχος, τῆς γον[ῆ]ς
 ... τατῶ ἐπὶ τὴν γῆν πεσούσης <ἐπὶ
 ... νουεν τῆν> γεννᾶται ὁ Ἑρικχόνιος.
 ... ανον πρὸ τῆς ἔριδος Ἀθηνᾶς πρὸς
 ... ωρανπε Ποσειδῶνα πρόκειται τάδε.
 ... ετερο
 ... νδεμ
 ... μαχίας, οὐχ ἦν Τέλεσις ὁ Μηθυμναῖος ὕ...
 ... ἔπεσιν καὶ Δαναΐδας ἅφ' ἐπῶν καὶ τὸν...
 ... ἦν Οἰδιπόδειαν τὴν ὑπὸ Κιναίθωνος τοῦ...
 ... πες ἐπῶν οὔσαν ἅχ' ὑποθήσομεν Θηβαΐδα...
 ... τὸν (?) Μιλήσιον λέγουσιν, ἐπῶν ὄντα ἅφ' ...
 πῦ, δὲ ταύτη δὲ...
 ὄν . . ν . . ²⁾ αον...

Subsidia: Welcker „Der epische Cyclus oder die Homerischen Dichter.“ 2 voll. Bonn. 1835. (1865.) 1849. (Fragmenta Cycli invenies Vol. II p. 495—560.) — Müller De cyclo Graecorum epico et poetis cyclicis scripsit eorum fragmenta collegit et interpretatus est C. G. M. Lips. 1829. — Lange „Ueber die kyklischen Dichter und den sogenannten epischen Kyklus der Griechen“ (Magont. 1837). — Dübner in Homeri ed. Parisiensi (Homeri carmina et cycli epici reliquiae Paris. 1837 editore Ambr. Firm. Didot). — Düntzer „Die Fragmente der epischen Poesie

1) Supplevit Welcker. Cycl. Ep. I. p. 35. 2) Litterae quibus *v* includitur legi non possunt.

der Griechen bis zur Zeit Alexander's des Grossen“ (Colon. 1840). Supplementum ed. 1841.

THEOGONIA.

Theogonia primum tenuisse locum videtur. Cf. Phot. p. 319^a Bekk.: *διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ λεγομένου ἐπικοῦ κύκλου, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως, ἐξ ἧς αὐτοὶ καὶ τρεῖς παῖδας ἑκατοντάχειρας καὶ τρεῖς γεννῶσι Κύκλωπας*¹⁾ coll. Apollodor. I, 1, 1 sq. *Οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντός ἐδυνάστευσε κόσμον, γῆμας δὲ Γῆν ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, Βριάρεων Γύην Κόττον, οἳ μεγέθει τε ἀνυπέρβλητοι καὶ δυνάμει καθειστήκεσαν, χεῖρας ἕκαστος ἑκατὸν κεφαλὰς δὲ ἑκατὸν πεντήκοντα ἔχοντες, μετὰ τούτους δὲ Κύκλωπας, Ἀργῆν Στερόπην Βρόντην, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἓνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου.* De Theogonia disceptaverunt Müller de cyclo p. 52 et Schubart in Ephem. litt. Hal. 1840. Vol. I p. 508, quibus adstipulor.

[TITANOMACHIA.]

[Titanomachia utrum huc pertineat necne, quaeritur: cf. Müller p. 53 coll. Apollodor. I, 1. 2 *τεκνοῖ δὲ (Οὐρανὸς) αὐτίς ἐκ Γῆς παῖδας μὲν τοὺς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας.* Id. I, 2. 1. *ἐπειδὴ δὲ Ζεὺς ἐγένετο*

1) Welcker (Cycl. ep. II p. 556) versum latere arbitratus, coni. *τρεῖς ἑκατόγχειρας καὶ τρεῖς γεννῶσι Κύκλωπας.*

τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν Ὠκεανοῦ συνεργόν, ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον, ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς πρῶτον μὲν ἐξέμεϊ τὸν λίθον, ἔπειτα τοὺς παῖδας οὓς κατέπιε· μεθ' ὧν Ζεὺς πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας ἐξήνεγκε πόλεμον. μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυτοὺς δέκα, ἣ Γῆ τῷ Διὶ ἔχρησε τὴν νίκην, τοὺς καταταρταρωθέντας ἂν ἔχη συμμάχους· ὃ δὲ τὴν φρουροῦσαν αὐτῶν τὰ δεσμὰ Κάμπην ἀποκτείνας ἔλυσε. καὶ Κύκλωπες τότε Διὶ μὲν διδόασι βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι δὲ κνυῆν, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν· οἱ δὲ τούτοις ὀπλισθέντες κρατοῦσι Τιτάνων, καὶ καθείρξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ τοὺς ἐκατόγχειρας καθίστασαν φύλακας.

Eumelo tribuitur Titanomachia a Schol. Apoll.; Eumelo vel Arctino ab Athenaeo. Apud alios ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας invenitur, ita ut appareat de auctore iam veteres dubitasse.

1.

Homer. Epimerism. in Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 75: Αἰθέρος δ' υἱὸς Οὐρανός, ὡς ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας.

2.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 1165: Εὐμηλος δὲ ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ τὸν Αἰγαίωνα Γῆς καὶ Πόντου φησὶ παῖδα, κατοικοῦντα δὲ ἐν τῇ θαλάσῃ τοῖς Τιτᾶσι συμμαχεῖν. Ex hoc loco hausit Eudocia p. 29, 4 sqq.; cf. eandem p. 91, 20 sqq. Βριάρεως — κατὰ Εὐμηλον

Γῆς καὶ Πόντου. οὗτος καὶ Κόττος ἑκατὸν χεῖρας ἐσχηκότες, μετὰ τῶν Θεῶν ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς Γίγαντας.¹⁾ (Cf. ad Fragm. 7.)

3.

Schol. Ven. B ad Hom. II. Ψ 295: Καὶ ὁ τὴν Τιτανομαχίαν δὲ γράψας δύο ἄρρενάς φησιν Ἡλίου καὶ δύο θηλείας [ἵππους εἶναι]²⁾. Hygin. Fab. 183: Equorum Solis et Horarum nomina. Eous³⁾, per hunc caelum verti solet: Aethiops, quasi flammeus est, concoquit fruges. Hi funales sunt mares: feminae iugariae⁴⁾, Bronte, quae nos tonitrua adpellamus, Sterope, quae fulgitrua. Huic rei auctor est Eumelus Corinthius.

4.

Ἐν δ' αὐτῇ πλωτοὶ χρυσώπιδες ἰχθύες ἔλλοι
νήχοντες παίζουσι δι' ὕδατος ἀμβροσίοιο.

Athen. VII p. 277 D: (ἐγὼ δὲ) . . . οἶδα ὅτι ὁ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσας, εἶτ' Εὐμηλὸς ἐστὶν ὁ Κορίνθιος ἢ Ἀρκτῖνος ἢ ὅστις δήποτε χαίρει ὀνομαζόμενος, ἐν τῷ δευτέρῳ οὕτως εἶρηκεν „ἐν — ἀμβροσίοιο“.

1) Versum corruptum, quem affert Schol. ad Pind. Nem. III, 38 (Αἱ δὲ Ἡρακλεΐαι στήλαι καὶ Βριάρεω λέγονται εἶναι, καθό φησι [hic nomen auctoris excidit] στήλαι τὴν Αἰγαίωτος ἀλὸς μεδέοντι Γίγαντος Titanomachiae vindicandum esse censent Voss et Weichert; alii Euphorionis esse putant. στήλαι τ' Αἰγ. propos. Boeckh, στήσαντ' Αἰγαίωσι ἀλὸς μεδέοντι, Γίγαντες Voss. — Fort. στήλαι τ' Αἰγαίωτος ἀλὸς μεδέοντος ἄνακτος. — 2) ὑπαιν . . . cod. — 3) Legebatur Eos; corr. Micyll. — 4) Legebatur locarie; corr. Salmas. ad Sol. p. 192 D.

Fragm. IV. παίζοντες νήχοντο Bergk de reliquiis com. att. p. 257 coll. Hes. Scut. 209.

5.

Μέσσοισιν δ' ὠρχεῖτο πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Athen. I p. 22 C: *Εὐμηλος δὲ ὁ Κορίνθιος ἢ Ἀρκτῖ-
 νος τὸν Δία ὀρχούμενον που παράγει λέγων „Μέσσοι-
 σιν — θεῶν τε“.*

6.

*Εἰς τε δικαιοσύνην θνητῶν γένος ἤγαγε δείξας
 ὄρκους καὶ θυσίας ἱερὰς καὶ σχήματ' Ὀλύμπου.*
 Clem. Alex. Strom. I p. 132 Sylb. p. 360 sq. Pott. Ὁ δὲ
*Βηρύττιος Ἐρμιππος Χείρωνα τὸν Κένταυρον σοφὸν
 καλεῖ, ἐφ' οὗ καὶ ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας φησὶν
 ὡς πρῶτος οὗτος „εἰς — Ὀλύμπου“.*

7.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 554: Ὁ δὲ τὴν
*Γιγαντομαχίαν ποιήσας φησὶν ὅτι Κρόνος μετα-
 μορφωθείς εἰς ἵππον ἐμίγη Φιλύρα τῇ Ὠκεανοῦ, διόπερ
 καὶ ἵπποκένταυρος ἐγεννήθη ὁ Χείρων. τούτου δὲ
 γυνὴ Χαρικλώ.]*

Quae carmina Titanomachiam exceperint, nescimus.

* * *

[OEDIPODEA.]

[Quod de Titanomachia diximus, etiam in Oedipodeam
 valet. Laudatur in tabula Borgiaca; v. supra p. 4: τ]ὴν
Οἰδιπόδειαν τὴν ὑπὸ Κιναιίδωνος τοῦ (cf. praefat.).

Fragm. VI. *ἱερὰς* Koechly coni. ep. I p. 10; *ἱλαρὰς* vulgo.
ἱερὸς et *ἱλαρὸς* confunduntur Philostr. Imagg. I, p. 769 Olear.
 et alibi. Cf. Panyasidis fragm. infra.

Fragm. VII. Titanes quum saepissime cum Gigantibus

1.

Pausan. IX, 5 11 (5), postquam versus Homericos Od. λ 271—4 laudavit, sic pergit: Πῶς οὖν ἐποίησαν ἀνάπυστα ἄφαρ, εἰ δὴ τέσσαρες ἐξ Ἰοκάστης ἐγένοντο παῖδες τῷ Οἰδίποδι; ἐξ Εὐρυγανείας δὲ τῆς Ἰπέρφαντος ἐγενόνεσαν. δηλοῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη ποιήσας ἢ Οἰδιπόδια ὀνομάζουσι.

2.

Schol. Monac. ad Eur. Phoen. 1760: Οἱ τὴν Οἰδιποδίαν γράφοντες (οὐδεὶς οὕτω φησὶ περὶ τῆς Σφιγγός)

Ἄλλ' ἔτι κάλλιστόν τε καὶ ἱμεροέστατον ἄλλων,
παῖδα φίλον Κρείοντος ἀμύμονος, Αἴμονα δῖον.]

THEBAIS.

Laudatur in tab. Borgiaca: v. supra p. 3. Pausan. IX, 9, 5 (3): Ἐποιήθη δὲ ἐς τὸν πόλεμον τοῦτον καὶ ἔπη Θεβαῖς· τὰ δὲ ἔπη ταῦτα Καλλῖνος, ἀφικόμενος

commutentur (cf. Philonem ap. Euseb. praep. ev. I p. 39 D et disceptationem confusam in Schol. Eur. Hec. 471), hoc fragmentum ad Titanomachiam rettulerunt Weichert et Welcker.

Fragm. II. „Scholii veteris hae tantum supererant in Aug. cod. reliquiae, proximis e Pisandro (cf. infra) subiectae. Qui haec pauca de multis excerpserit literator ista reliquis forsitan adiecit: οὐδεὶς οὕτω φησὶ περὶ τῆς Σφιγγός. Vetusti carminis versus describere neglexit, praeter hos duo suavissimos, quorum sensus ab illis pendet qui perierunt, aliunde tamen non difficulter eruendus. Utrum sint ex Oedipodiae poemate, an ex Heraclea Pisandri, definiri nequit.“ Valcken.

Cf. Schol. Plat. ap. Gaisf. Lect. Platon. p. 169 sq. (= p. 893^a 11 sqq. ed. Tur.) Μέλητος δὲ τραγωδίας φαῦλος ποιητής, Θεῶν γένος, ὡς Ἀριστοφάνης Βατράχοις, Πελαργοῖς Λαῖτου υἱὸν αὐτὸν λέγων· ἐπεὶ ᾧ ἔπει οἱ Πελαργοὶ ἐδιδάσκοντο, καὶ ὁ Μέλητος Οἰδιπόδειαν καθῆκεν, ὡς Ἀριστοτέλης Διδασκαλίαις.

αὐτῶν ἐς μνήμην, ἔφησεν Ὅμηρον τὸν ποιήσαντα εἶναι· Καλλίνῳ δὲ πολλοί τε καὶ ἄξιοι λόγου κατὰ ταῦτα ἔγνωσαν. Ἐγὼ δὲ τὴν ποιήσιν ταύτην μετὰ γε Ἰλιάδα καὶ τὰ ἔπη τὰ ἐς Ὀδυσσεῖα ἐπαινῶ μάλιστα. — Cert. Homeri et Hesiod. p. 323 Goetl. (19 Nietzsche.) ὁ δ' Ὅμηρος ἀποτυχὼν τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν Θηβαΐδα, ἔπη ζ.¹⁾ Procl. Γένος Ἡσιόδου in Gaisford Poetae minn. Græc. II p. 6 sq. [7 Lips.] τὸν παλαιὸν δὲ Ὅμηρον Διονύσιος ὁ κυκλογράφος φησὶν ἐπ' ἀμφοτέρων ὑπάρχειν τῶν Θηβαϊκῶν στρατειῶν, καὶ τῆς Ἰλίου ἀλώσεως. — Pseudo-Herodot. vita Homeri § 9 (p. 4 Westerm.): χρόνου δὲ προϊόντος ἐν τῇ Σμύρνη ἄπορος ἐὼν τοῦ βίου διενεόθη ἀπικέσθαι ἐς Κύμην, πορευόμενος δὲ διὰ τοῦ Ἐρμου πεδίου ἀπικνέεται ἐς Νέον τεῖχος, ἀποικίην Κυμαίων..... Ubi κατήμενος ἐν σκυτείῳ παρεόντων καὶ ἄλλων τὴν τε ποιήσιν αὐτοῖς ἐπεδείκνυτο, Ἀμφιάρεώ τε τὴν ἐξελασίαν τὴν ἐς Θήβας καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς ἐς θεοὺς πεποιημένους αὐτῷ.

Cyclicæ nominatur Thebais ab Athenæo et alibi, cf. infra. — Leutsch Thebaidis cyclicæ reliquiae [Gott. 1830].

1.

Ἄργος ἄειδε, θεά, πολυδίψιον, ἐνθεν ἄνακτες — Cert. Homer. et Hesiod. p. 323 sq. Goetl. 19 sq. Nietzsche. ὁ δ' Ὅμηρος ἀποτυχὼν τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν Θηβαΐδα, ἔπη ζ, ἧς ἡ ἀρχὴ „Ἄργος — ἄνακτες“.

1) Sic Herm. pro ξ̄.

2.

Ἀντὰρ ὁ διογενῆς ἦρως ξανθὸς Πολυνείκης
 πρῶτα μὲν Οἰδιπόδη καλὴν παρέθηκε τράπεζαν
 ἀργυρέην Κάδμοιο θεόφρονος· ἀντὰρ ἔπειτα
 χρύσειον ἔμπλησεν καλὸν δέπας ἠδέος οἴνου.
 ἀντὰρ ὃ γ' ὡς φράσθη παρακείμενα πατρὸς ἑοῖο 5
 τιμήεντα γέρα, μέγα οἱ κακὸν ἔμπεσε θυμῷ,
 αἶψα δὲ παισὶν ἑοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπαρὰς
 ἀργαλέας ἤρᾱτο· θεῶν δ' οὐ λάνθαν' ἔρινύν·
 ὡς οὐ οἱ πατρώϊ' ἐν ἠθείῃ φιλότῃτι

δάσσαιντ', ἀμφοτέροισι δ' αἰὲ πόλεμοί τε μάχαι τε... 10
 Athen. XI p. 465 E: 'Ο δὲ Οἰδίπους δι' ἐκπώματα τοῖς
 υἱοῖς κατηράστο, ὡς ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιοη-
 κῶς φησιν, ὅτι ἀντῷ παρέθηκαν ἔκπωμα ὃ ἀπηγορεύ-
 κει, λέγων οὕτως „ἀντὰρ — μάχαι τε“.

3.

Ἴσχιον ὡς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν εἶπέ τε μῦθον·
 ὦ μοι ἐγώ, παῖδες μὲν ὄνειδείοντες ἔπεμψαν.

Fragm. II. 2. Οἰδιπόδη Herm. ad Soph. Oed. Col. 1377;
 Οἰδίποδι vulgo. — 7. μεταμφοτέροισι propos. Meineke. Eustath.
 ad Od. p. 1684, 6 Rom. 434 Bas. ἀπώλοντο (sc. Eteocles Polyni-
 cesque) ἀλληλοκτονήσαντες διὰ τὰς ἐκ τοῦ πατρὸς ἀράς. ὦν
 αἴτιον κατὰ τινὰς, ὅτι παρέθεντο ἐκεῖνοι τῷ πατρὶ ἐκπώματα,
 ἅπερ ἐκεῖνος ἀπηγορεύκει· ἦσαν δὲ ἐκεῖνα κατὰ τὸν πεποιοη-
 κῶτα τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πατρὸς ἑοῖο τιμήεντα γέρα, τουτ-
 ἔστι τοῦ Λαῖου. — 8. θεῶν δ' — ἔρινύν („neque latuit deorum
 vindictam“) Meineke; θεῶν — ἔρινύν vulgo. — In extrema frag-
 menti parte secutus sum Meinekium; libri πατρώαν εἶη φιλότῃτι,
 in quibus Meinekio latere visum est quod in textum recepimus.
 Herm. voluit ὡς οὐ οἱ πατρώϊ' ἐνηείη φιλότῃτος δάσσαιντ'
 (δάσσαιντο vel δάσαντο libri), ἀμφοτέροισι δ' ἑοῖ πόλεμοί τε
 μάχαι τε.

Fragm. II. 2. ὄνειδειον τόδ' Buttm. — 3. εὐκτο δὲ Δι
 Buttmann Gr. Gr. II p. 405. Dübn.; cf. Schneidewin exercitt. critt.
 p. 29 (παῖδες μέγ'). — βασιλῆι Tricl. Brunck; βασιλεῖ Schol. Laur.

εὐκτο Διὶ βασιλῆι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβήμεναι Ἄϊδος εἶσω.

Schol. Laur. ad Soph. Oed. Col. 1375: Τοῦτο ἀπαξάπαντες οἱ πρὸ ἡμῶν παραλελοίπασιν· ἔχει δὲ τὰ ἀπὸ τῆς ἱστορίας οὕτως· οἱ περὶ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην δι' ἔθους ἔχοντες τῷ πατρὶ Οἰδίποδι πέμπειν ἐξ ἐκάστου ἱερείου μοῖραν τὸν ὦμον, ἐκλαθόμενοι ποτε, εἴτε κατὰ ραστώνην, εἴτε ἐξ ὅτου οὖν, ἰσχίον αὐτῷ ἐπεμψαν· ὁ δὲ μικροψύχως καὶ τελέως ἀγεννῶς, ὅμως γοῦν ἀράς ἔθετο κατ' αὐτῶν, δόξας κατολιγωρεῖσθαι. Ταῦτα ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα ποιήσας ἱστορεῖ οὕτως· „Ἰσχίον — εἶσω“.

4.

Εἶματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρείονι κυανοχαίτη.

Pausan. VIII, 25, 8 (5): ἐπάγονται δὲ ἐξ Ἰλιάδος ἔπη καὶ ἐκ Θηβαΐδος μαρτύριά σφισιν εἶναι τῷ λόγῳ (Neptunum Arionem e Cerere suscepisse)..... ἐν δὲ τῇ Θηβαΐδι ὡς Ἀδραστος ἔφευγεν ἐκ Θηβῶν „εἶματα — κυανοχαίτη“. Cf. Schol. Ven. ad Π. Ψ 346.

5.

Pind. Ol. VI, 15 sqq. (23 sqq.) ἐπὶ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν ἐτασθέντων Ταλαϊονίδας | εἶπεν ἐν Θηβαῖσι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, | ἀμφοτέρου μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι, ubi Schol.: ὁ Ἀσκληπιάδης φησὶ ταῦτα εἰληφέναι ἐκ τῆς κυκλικῆς Θηβαΐδος.

6.

Apollod. I, 8, 4, 1: Ἀλθαίας δὲ ἀποθανούσης ἔργημεν Οἶνεὺς Περίβοιαν τὴν Ἰππονόου· ταύτην δὲ ὁ μὲν

γράφας τὴν Θηβαΐδα πολεμηθείσης Ὠλένου λέγει λαβεῖν Οἰνέα γέρας.

7.

Pausan. IX, 18, 6 (4): Πρὸς δὲ τῇ πηγῇ (sc. Oedipodiae) τάφος ἐστὶν Ἀσφοδίου καὶ ὁ Ἀσφοδῖκος οὗτος ἀπέκτεινεν ἐν τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Ἀργείους Παρθενοπαῖον τὸν Ταλαοῦ, καθὰ οἱ Θηβαῖοι λέγουσιν, ἐπεὶ τὰ γε ἐν Θηβαΐδι ἔπη τὰ ἐς τὴν Παρθενοπαίου τελευτὴν Περικλύμενον τὸν ἀνελόντα φησὶν εἶναι.

EPIGONI.

Cert. Homeri et Hesiod. p. 323 sq. Goettl. 19 sq. Nietzsche. ὁ δ' Ὅμηρος ἀποτυχῶν τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν Θηβαΐδα, ἔτη ζ, εἶτα Ἐπιγόνους, ἔπη ζ. Herodot. IV, 32. Ἀλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων εἰρημένα, ἐστὶ δὲ καὶ Ὅμηρῳ ἐν Ἐπιγόνουσι, εἰ δὲ τῶ ἐόντι γε Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε.

1.

Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.
Cert. Homer. et Hes. supra laudatum: ὁ δ' Ὅμηρος — Ἐπιγόνους, ἔπη ζ, ὧν ἡ ἀρχή „Νῦν — Μοῦσαι“. Aristoph. Pac. 1270 „Νῦν — ἀρχώμεθα“, ubi cf. Schol.¹⁾

2.

Suid. (Vol. II, 2 p. 1093 Bernh.) et Phot. Lex. v. Τευμησία: Περὶ τῆς Τευμησίας ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες²⁾ ἱκανῶς ἱστορήκασι, καθάπερ Ἀρι-

1) Ἀρχὴ δὲ τῶν Ἐπιγόνων Ἀντιμάχου(!). 2) γεγραφήκοτες Phot.

στόδημος. ἐπιπεμφθῆναι μὲν γὰρ ὑπὸ θεῶν τὸ θηρίου τοῦτο τοῖς Καθηείοις, διότι¹⁾ τῆς βασιλείας ἐξέκλειον τοὺς ἀπὸ Κάδμου γεγονότας. Κέφαλον δέ φασι τὸν Δηϊόνος, Ἀθηναῖον ὄντα καὶ κύνα κεκτημένον, ὃν οὐδὲν διέφευγε τῶν θηρίων· ὅς²⁾ ἀπέκτεινεν ἅκων τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Πρόκριν, καθηράντων αὐτὸν τῶν Καδμείων· διώκειν τὴν ἀλώπεκα μετὰ τοῦ κυνός· καταλαμβανομένους δὲ περὶ τὸν Τευμησόν, λίθους γενέσθαι τὸν τε κύνα καὶ τὴν ἀλώπεκα. εἰλήφασι δ' οὗτοι τὸν μῦθον ἐκ τοῦ ἐπικοῦ κύκλου.

3.

Herodot. IV, 32. Ἄλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων εἰρημένα, ἔστι δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνουσι, εἰ δὴ τῷ ἔονται γε Ὀμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε.

4.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 308. Οἱ δὲ τὴν Θηβαΐδα³⁾ γεγραφότες⁴⁾ φασὶν ὅτι ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἀκροθίνιον ἀνετέθη Μαντῶ ἢ Τειρεσίου θυγάτηρ εἰς Δελφοὺς πεμφθεῖσα, καὶ κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος ἐξερχομένη περιέπεσε Ῥακίῳ τῷ Λέβητος υἱῷ, Μυκηναίῳ τὸ γένος. καὶ γημαμένη αὐτῷ (τοῦτο γὰρ περιεῖχε τὸ λόγιον, γαμείσθαι ᾧ ἂν συναντήσῃ), ἐλθοῦσα εἰς Κολοφῶνα καὶ ἐκεῖ δυσθυμήσασα ἐδάκρυσε διὰ τὴν τῆς πατρίδος πόρθησιν.

1) διὸ Phot. 2) θηρίων, ὡς Phot. 3) Leutsch theses sexaginta (1833), n. 15: „Thebais cyclica prius Argivorum bellum contra Thebanos complexa est: postea vero a Grammaticis cum Epigonis coniuncta est. Hinc explicandi Herodot. IV, 32. Pausan. IX, 9. Schol. Apoll. I, 308“. 4) Müller p. 75.

* * *

CYPRIA.

De hoc poemate celeberrimo Schol. ad Clem. Alex. II, 30 p. 26 Pott. (Vol. IV, p. 104 Klotz.) *Κύπρια ποιήματα* εἰσι τὰ τοῦ κύκλου· περιέχει δὲ ἀρπαγὴν Ἑλένης· ὁ δὲ ποιητὴς αὐτῶν ἄδηλος· εἷς γὰρ ἐστὶ τῶν κυκλικῶν κτλ. (cf. supra p. 3).

Phot. Bibl. p. 319 Bekk. ex Procli Chrestomathia (cf. supra p. 1) λέγει δὲ καὶ περὶ τινῶν Κυπρίων ποιημάτων, καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασίνον ἀναφέρουσι Κύπριον, οἱ δὲ Ἑγησίνον τὸν Σαλαμίνιον αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν, οἱ δὲ Ὅμηρον· δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίνο¹⁾, καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι. ἀλλ' οὐ τίθεται [ὁ συγγραφεὺς] ταύτῃ τῇ αἰτίᾳ· μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα.

Suid. v. Ὅμηρος. Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα, Κύπρια.

Herodot. II, 116 sq. ἐν τούτοισι τοῖσι ἔπεσι (II. Z 289—292) δηλοῖ ὅτι ἠπίστατο τὴν ἐς Αἴγυπτον Ἀλεξάνδρου πλάνην· ὁμορρέει γὰρ ἡ Συρίη Αἰγύπτῳ, οἱ δὲ Φοίνικες, τῶν ἐστὶ ἡ Σιδῶν, ἐν τῇ Συρίῃ οἰκέουσι. κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεα καὶ τότε [τὸ χωρίον, quod secluserit Valck.] οὐκ ἦκιστα ἀλλὰ μάλιστα δηλοῖ ὅτι οὐκ Ὅμηρου τὰ Κύπρια ἔπεά ἐστι ἀλλ' ἄλλου τινός. κτλ. (Cf. infra fragm. 8.)

1) Suid. v. Ὅμηρος (Vol. II, 1 p. 1096 Bernh.): γήμας δ' ἐν Χίῳ Ἀρησιφόνην, τὴν Γνώτορος τοῦ Κυμαίου θυγατέρα, ἔσχεν υἱεῖς δύο καὶ θυγατέρα· ἦν ἔγγημε Στασίνοσ ὁ Κύπριος. Aelian. Var. Hist. IX, 15. Tzetz. Chiliad. XIII. 636—640.

Athen. XV p. 682 D, E: Ἀνθῶν δὲ στεφανωτικῶν μέμνηται ὁ μὲν τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκῶς Ἑγησίας ἢ Στασίνοσ Δημοδάμασ γὰρ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος ἐν τῷ περὶ Ἀλικαρνασσοῦ [οὔ] κύπρια, Ἀλικαρνασσεύωσ δ' αὐτὰ εἶναί φησι ποιήματα¹). Cf. VIII, p. 334 B. Grammaticus (ap. Cram. An. Oxon. IV p. 315) de generibus artis criticae disserens: Ἐκτον κρίσισ ποιημάτων· πολλὰ γὰρ νοθευόμενά ἐστιν, ὡσ ἡ Σοφοκλέουσ Ἀντιγόνη. λέγεται γὰρ εἶναί Ἀντιφῶντοσ (l. Ἴοφῶντοσ) τοῦ Σοφοκλέουσ υἱοῦ. ὁμοίωσ τὰ Κυπριακά.

Carmen nominatur τὰ Κυπριακά a Tzetz. ad Lyc. Cass. 570. Eustath. ad. Od. p. 1623 Rom. Gramm. ap. Cramer. l. l. etc., τὰ Κυπριακά ποιήματα a Clem. Alex. Protr. II, 30 p. 26 Pott., saepissime τὰ Κύπρια.

Subsidia: Henrichsen de carminibus Cypriis (Havn. 1832). Schlie „Zu den Kyprien. Eine archaeologische Abhandlung“. Berol. 1874. pp. 45.

Proclus Chrestom. Lib. I²): Ἐπιβάλλει τούτοισ τὰ λεγόμενα Κύπρια ἐν βιβλίοισ φερόμενα ἔνδεκα, ὧν περὶ τῆσ γραφῆσ ὕστερον ἐροῦμεν, ἵνα μὴ τὸν ἐξῆσ

1) „Post Στασίνοσ indicavi lacunam cum Welckero Epic. Cycl. I p. 305. Recte idem praeunte Hemsterhusio post σοῦ inseruit οὔ. Pro Κύπρια quamvis repugnante Welckero malim cum Hemsterh. Κυπρίον. Erunt fortasse qui Heckero Phil. V p. 433 assentiantur totum Athenaei locum ita refingenti: Δημοδάμασ δὲ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος ἐν τῷ περὶ Ἀλικαρνασσοῦ Κυπρία (a Κυπρίας) Ἀλικαρνασσεύωσ αὐτὰ εἶναί φησι ποιήματα.“ Meineke ad h. loc. [Analecta critica ad Ath. p. 331.] 2) Epitome haec debetur codd. quattuor, E = Escor. vel Matrit., M = Monac. Gr. 111, N = Neap., P = Parm., quos ex cod. Veneto A, quum adhuc integer esset, derivatos esse coni.

λόγον νῦν ἐμποδίζωμεν· τὰ δὲ περιεχόμενά¹⁾ ἐστὶ ταῦτα. Ζεὺς βουλευέται μετὰ τῆς Θέμιδος²⁾ περὶ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. παραγενομένη δὲ Ἔρις εὐωχουμένων τῶν θεῶν ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις νεῖκος περὶ κάλους ἐνίστησιν Ἀθηνᾶ Ἥρα καὶ Ἀφροδίτη, αἱ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐν Ἰδῆ κατὰ Διὸς προσταγὴν ὑφ' Ἑρμοῦ πρὸς τὴν κρίσιν ἄγονται· καὶ προκρίνει τὴν Ἀφροδίτην ἐπαρθεῖς τοῖς Ἑλένης γάμοις Ἀλέξανδρος³⁾. ἔπειτα δὲ Ἀφροδίτης ὑποθεμένης ναυπηγεῖται· καὶ Ἐλενος περὶ τῶν μελλόντων αὐτῷ⁴⁾ προθεσπίζει· καὶ ἡ Ἀφροδίτη Αἰνεῖαν συμπλεῖν αὐτῷ κελεύει· καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόντων προδηλοῖ. ἐπιβὰς δὲ τῆ Λακεδαιμονίᾳ Ἀλέξανδρος ξενίζεται παρὰ τοῖς Τυνδαρίδαις, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Σπάρτῃ παρὰ Μενελάω· καὶ Ἑλένη παρὰ τὴν εὐωχίαν δίδωσι δῶρα ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ μετὰ ταῦτα Μενέλαος εἰς Κρήτην ἐκπλεῖ, κελεύσας τὴν Ἑλένην τοῖς ξένοις τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν ἕως ἂν ἀπαλλαγῶσιν. ἐν τούτῳ δὲ Ἀφροδίτη συνάγει τὴν Ἑλένην τῷ Ἀλεξάνδρῳ· καὶ μετὰ τὴν μῆξιν τὰ πλεῖστα κτήματα ἐνθέμενοι νυκτὸς ἀποπλέουσι. χει-

Studemund ap. Jahn. Bilderchron. p. 94. — Cod. E (a Tychsenio inspecto) nisus Heyne epitomen primum edidit in Bibl. litter. artisque vett. fasc. I. Ined. p. 23—26. — M in lucem protraxit Thiersch in Actis philol. Monac. II p. 572 sqq. P contulit H. Keil. Mus. Rh. Nov. Ser. VI p. 141 sq.; de N cf. Welcker Cycl. ep. II. p. 504 sq. Epitomen post Heynium ediderunt Gaisford. (app. ad Hephaest. p. 471—476 [523—527 ed. Lips.]) Welcker. alii; nuperrime Michaelis in Jahn. Bilderchron. p. 98 sq. et Dindorf. in Schol. ad Il. Vol. I p. XXXIV sqq.

1) Sic Bekk. Tzetz. Antehom. p. VII.; περιέχοντα codd.
2) Θέμιδος Heyne; θέτιδος codd. 3) ὁ Ἀλέξανδρος Bekker.
4) Sic Heyne; αὐτῆς M, αὐτοῖς rell.; ἐξ αὐτῆς Thiersch Acta II p. 590.

μῶνα¹⁾ δὲ αὐτοῖς ἐφίστησιν²⁾ Ἥρα· καὶ προσενεχθεὶς Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος αἶρεῖ τὴν πόλιν· καὶ ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον γάμους τῆς Ἑλένης ἐπετέλεσεν. ἐν τούτῳ δὲ Κάστωρ μετὰ Πολυδεύκους τὰς Ἴδα καὶ Λυγκέως βοῦς ὑφαιρούμενοι³⁾ ἐφωράθησαν· καὶ Κάστωρ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἴδα ἀναιρεῖται, Λυγκεὺς δὲ καὶ Ἴδας ὑπὸ Πολυδεύκους· καὶ Ζεὺς αὐτοῖς ἑτεροήμερον νέμει τὴν ἀθανασίαν. καὶ μετὰ ταῦτα Ἴρις ἀγγέλλει⁴⁾ τῷ Μενελάῳ τὰ γεγονότα κατὰ τὸν οἶκον· ὁ δὲ παραγενόμενος περὶ τῆς ἐπ' Ἴλιον⁵⁾ στρατείας βουλευέται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος· Νέστωρ δὲ ἐν παρεκβάσει διηγεῖται αὐτῷ, ὡς Ἐπωπεὺς φθείρας τὴν Λύκου⁶⁾ θυγατέρα ἐξεπορθήθη, καὶ τὰ περὶ Οἰδίπουν καὶ τὴν Ἡρακλέους μανίαν καὶ τὰ περὶ Θησέα καὶ Ἀριάδην. ἔπειτα τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζουσιν ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα. καὶ μαίνεσθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσεά ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν συστρατεύεσθαι ἐφώρασαν, Παλαμήδους ὑποθεμένου τὸν υἱὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλουσιν⁷⁾ ἐξαρπάσαντες. καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι· καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθοὺς γενόμενα δείκνυται, καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποβησομένων προλέγει αὐτοῖς. ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανία προσίσχουσι καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθουν· Τήλεφος δὲ ἐκβοηθεῖ⁸⁾

1) χειμῶνα — πόλιν „interpolata sunt et ab eo haud dubie profecta, qui hoc argumentum e Proclo excerpserit“ Wüllner de cyclo p. 73. Cf. infra ad fragm. 8. 2) ἐφίστησιν Welcker. 3) Sic Heyne; ὑφαιρούμενοι codd. 4) ἀγγέλλει PN, ἀγγέλει M, ἀναγγέλλει E, ἀπαγγέλλει Heyne, ἀπαγγέλλεται Dübner. 5) Ἰλίου E. 6) Λύκου Heyne coll. Apollodor. III, 5, 5; Λυκούργου codd. 7) Sic Welcker Cycl. ep. II, 506; κόλασιν codd. 8) Sic N; ἐκβοηθείας reliqui.

Θέρσανδρόν τε τὸν Πολυνεΐκους κτείνει καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκειται. ἀποπλέουσι δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μυσίας χειμῶν ἐπιπίπτει, καὶ διασκεδάννυνται· Ἀχιλλεὺς δὲ Σκύρω προσσχὼν γαμεῖ τὴν Λυκομήδους θυγατέρα Δηιδάμειαν¹⁾. ἔπειτα Τήλεφον κατὰ μαντεῖαν παραγενόμενον εἰς Ἄργος ἰᾶται Ἀχιλλεὺς ὡς ἠγεμόνα γενησόμενον τοῦ ἐπ' Ἴλιον πλοῦ. καὶ τὸ δεύτερον ἠθροισμένου τοῦ στόλου ἐν Αὐλίδι Ἀγαμέμνων ἐπὶ θήρας²⁾ βαλὼν ἔλαφον ὑπερβάλλειν ἔφησε καὶ τὴν Ἄρτεμιν· μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχευ αὐτοὺς τοῦ πλοῦ χειμῶνας ἐπιπέμπουσα· Κάλχαντος δὲ εἰπόντος τὴν τῆς θεοῦ μῆνιν καὶ Ἰφιγένειαν κελεύσαντος θύειν τῇ Ἀρτέμιδι, ὡς ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεὶ μεταπεμψάμενοι θύειν ἐπιχειροῦσιν· Ἄρτεμις δὲ αὐτὴν³⁾ ἔξαρχάσασα⁴⁾ εἰς Τάυρους μετακομίζει καὶ ἀθάνατον ποιεῖ, ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίστησι τῷ βωμῷ. ἔπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον, καὶ εὐωχουμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης ὑφ' ὕδρου πληγείς διὰ τὴν δυσσομίαν ἐν Δήμνῳ κατελείφθη⁵⁾. καὶ Ἀχιλλεὺς ὕστερος⁶⁾ κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα. ἔπειτα ἀποβαίνοντας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἰργουσιν οἱ Τρῶες, καὶ θνήσκει Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἐκτορος. ἔπειτα Ἀχιλλεὺς αὐτοὺς τρέπεται ἀνελὼν Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναιροῦνται. καὶ διαπρεσβεύονται πρὸς τοὺς Τρῶας τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτοῦντες· ὡς δὲ οὐχ ὑπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ τειχο-

1) Michaelis Schol. ad Il. T 826 conferri iubet. 2) Sic Bekk.; θήραν codd.; ἐπὶ θήραν ἐξιῶν (vel. ἐξαγαγῶν) καὶ β. conl. Heyne. 3) Sic Heyne; αὐτῇ codd. 4) ἔξαρχάσασα Bekker. 5) Sic N; κατελήφθη EP (γρ. κατεβλήθη P), κατελήθη M. 6) ὕστερον Bekker; sed cf. Nauck. (Studd. Euripp.) ad Eur. Alc. 26.

μαχοῦσιν. ἔπειτα τὴν χώραν ἐπεξελθόντες πορθοῦσι καὶ τὰς περιοίκους πόλεις. καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεὺς Ἑλένην¹⁾ ἐπιθυμεῖ θεάσασθαι, καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ αὐτὸ Ἀφροδίτη καὶ Θέτις. εἶτα ἀπονοστεῖν ὠρμημένους τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς κατέχει· ἄπειτα ἀπελαύνει τὰς Αἰνείου βόας, καὶ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον πορθεῖ καὶ συχνὰς τῶν περιοικίδων πόλεων· καὶ Τρωῖλον φονεύει. Λυκάονά τε Πάτροκλος εἰς Ἀἴμυνον ἀγαγὼν ἀπεμολᾷ. καὶ ἐκ τῶν λαφύρων Ἀχιλλεὺς μὲν Βρισηίδα γέρας λαμβάνει, Χρυσηίδα δὲ Ἀγαμέμνων. ἔπειτά ἐστι Παλαμήδους θάνατος, καὶ Διὸς βουλὴ ὅπως ἐπικουφίσει²⁾ τοὺς Τρωῶας Ἀχιλλέα τῆς συμμαχίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστήσας· καὶ κατάλογος τῶν τοῖς Τρωσὶ συμμαχησάντων³⁾.

1.

Ἦν ὅτε μυρία φῦλα κατὰ χθόνα πλαζόμεν' ἀ[νδρῶν
 . . . ἐβάρυνε] βαθυστέρνου πλάτος αἴης.
 Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε καὶ ἐν πυκιναῖς πραπίδεσσι
 σύνθετο κουφίσσαι βάρεος παμβώτορα γαῖαν

1) Ἑλένην — Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς om. MP. 2) ἐπικουφίσει Bekk.; ἐπικουφίσση ENP, ἐπικουφήση M. 3) συμμαχησόντων Welcker. Fragm. I. 1, 2. χθ. πλαζόμενα βαρυστέρνου πλ. αἴ. Cod. Ven. A. Scholl. minn. Schol. Vind. Cod. Philol. Graec. LXI (v. p. 21). — χθόνα λανήμενα πλαζόμενα βαθυστέρνου πλ. αἴ. I. Nic. Loensis (quem libris manu scriptis usum esse constat) in Gruteri Lamp. V, 2 p. 401. ἀνδρῶν add. Barnes. — 2. Lacunam explere multi conati sunt; mihi probabile videtur ἐβάρυνε, quod coll. κουφίσσαι v. 4 conī. Boissonade et Koechly conī. ep. I, 6. — ἐκπάγλως (ante ἐβάρυνε) supplet Schneidewin Philol. IV. p. 591; totum locum Koechly l. l. sic refigit: χθόνα πάντοθεν ἀνδρῶν | πλαζομένων ἐβάρυνε κτλ. — „Adiectivi βαθυστέρνου exempla v. in Thes. Vol. II. p. 38“ Dind. — 3. πυκινῆς Schneidew. — 4. κουφί-

ῥιπίσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο, 5
 ὄφρα κενώσειεν θανάτω βάρους· οἱ δ' ἐνὶ Τροίῃ
 ἦρωες κτείνοντο, Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή.

Schol. Ven. *A* ad Hom. *Il. A*, 5, 6: ἄλλοι δ' ἀπὸ
 ἱστορίας τινὸς εἶπον εἰρηκέναι τὸν Ὅμηρον. φασὶ γὰρ
 τὴν γῆν βαρουμένην ὑπ' ἀνθρώπων πολυπληθείας,
 μηδεμιάς ἀνθρώπων οὔσης εὐσεβείας, αἰτῆσαι τὸν
 Δία κουφισθῆναι τοῦ ἄχθους· τὸν δὲ Δία πρῶτον
 μὲν εὐθύς ποιῆσαι τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον, δι' οὗ
 πολλοὺς πάνυ ἀπώλεσεν· ὕστερον δὲ πάλιν συμβούλῳ
 τῷ Μώμῳ χρησάμενος, ἦν Διὸς βουλήν Ὅμηρός φησιν,
 ἐπειδὴ οἷός τε ἦν κεραυνοῖς ἢ κατακλυσμοῖς πάντας
 διαφθεῖρειν. ὅπερ τοῦ Μώμου κωλύσαντος, ὑπο-
 θεμένου δὲ αὐτῷ τὴν Θέτιδος θυητογαμίαν καὶ θυγα-
 τέρος καλῆς γένναν, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων πόλεμος Ἑλλησί
 τε καὶ βαρβάροις ἐγένετο, ἀφ' οὗ χρόνου συνέβη κου-
 φισθῆναι τὴν γῆν, πολλῶν ἀναιρεθέντων. ἡ δὲ ἱστο-
 ρία παρὰ Στασίῳ τῷ τὰ Κύπρια πεποιηκότι,
 εἰπὸντι οὕτως „ἦν — βουλή“. Cf. Schol. Vind. Cod.
 Philol. Graec. LXI. in *Ephem. litt.* Hal. 1840. Vol. I
 p. 516. Schol. ad *Il.* ap. Cramer. *Anecd.* Oxon. IV. 405.
Eurip. Hel. 38 sqq. *Orest.* 1639 sqq. (cum. Schol. ad v.
 1641). Köhler in *Mus. Rhen. Nov. Ser.* XIII, p. 316 sq.

σαι παμβώτορα γαίης (γαῖαν al.) ἀνθρώπων Cod. Ven. *A*. —
 κουφίσαι παμβότεραν γαίην ἀνθρώπων Schol. Vind. — κουφί-
 σαι ἀνδρῶν Wolf, κουφίσσαι μερόπων Pflugk ad *Eurip. Hel.*
 p. 5; βάρους, quod in textum recepimus, debetur Schneide-
 wino. — 5. ῥιπίσας πολ. Scholl. minn.; ῥιπίσαι τε πολέμου
 Cod. Ven. *A*; ῥιπίσαι (sine τε πολέμου) Schol. Vind. ῥιπίσαι
 τε πόνον Schneidew. — 6. θανάτω Schol. minn.; θανάτου Cod.
 Ven. *A* Schol. Vind.

2.

Schol. Ven. *A et minn. ad Il. Π 140* ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἶον] προκατεσκεύακε μόνον αὐτῷ¹⁾ τὸ δόρυ σώζεσθαι διὰ τὸ ξύλα μὴ ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον. κατὰ γὰρ τὸν Πηλέως καὶ Θέτιδος γάμον οἱ θεοὶ συναχθέντες εἰς τὸ Πήλιον ἐπ' εὐωχίᾳ ἐκόμιζον Πηλεῖ δῶρα, Χείρων δὲ μελίαν εὐθαλῆ τεμῶν εἰς δόρυ παρέσχε. φασὶ δὲ Ἀθηναῖν μὲν²⁾ ξέσαι αὐτό, Ἥφαιστον δὲ κατασκευάσαι. τούτῳ δὲ τῷ δόρατι καὶ Πηλεὺς ἐν ταῖς μάχαις ἠρίστευσε καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεύς. ἡ ἱστορία παρὰ τῷ τὰ Κύπρια ποιήσαντι.

3.

Εἶματα μὲν χροῖ ἔστο, τὰ οἱ Χάριτες τε καὶ Ὠραι
ποιήσαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
οἷα φέρουσ' ὦραι, ἐν τε κρόκῳ ἐν θ' ὑακίνθῳ
ἐν τε ἰῶ θαλέθοντι ῥόδου τ' ἐνὶ ἄνθει καλῷ
ἠδέει νεκταρέῳ, ἐν τ' ἀμβροσίαις καλύκεσσι 5

1) αὐτῷ Cobet; αὐτὸ Scholl. 2) φασὶ μὲν Ἀθηναῖν Cod. Ven. *A*.

Fragm. III. Haec non ad Helenam [Meineke Anal. critt. ad Athen. p. 331], sed ad Venerem, quae ad Paridis iudicium ornatur, spectare ostendit Welcker Cycl. ep. II p. 88 sq. — 1. *εἶματα* codd.; corr. Canter. — *χροῖ ἔστο, τὰ οἱ* palmaris est Meinekii emendatio; *χροῖᾶς τότε αἰ* codd. — 3. Legebatur Ὠραι. ὦραι scribendum esse Meineke vidit. — *φοροῦσ'* vulgo. *φέρουσ'* Koechly coni. ep. I p. 8 adsentiente Meinekio, cui „magis tamen οἷα φέρουσ' αὐταὶ placeret, ut οἷα ad εἶματα spectet“. — De extrema fragmenti parte optime meruit Koechly, qui recte vidit ante τοῖ' (v. 7, olim 6) nonnulla excidisse. Codd. *καλύκεσσι | ἄνθεσι ναρκίσσον καλλιρόον* (cod. B. *καλλιρόν*; corr. Meineke). *δ' οἷα* (διοἷα B) Ἀφρ. | *ὦραις (ὀδμαῖς* coni. Meineke) *παντοίαις κτλ.* — Post *καλύκεσσι* lacunae signa pos. Meineke; deinde, omnia haec ad Helenae ornatum pertinere ratus, οἷ' — ἔσται.

ναρκίσσου [θαλεροῦ] καὶ λειριού, [οἶά τε γαῖα
ῶραις ελαριναῖς φύει ἄνθεα·] τοῖ' Ἀφροδίτη
ἄνθεσι παντοίοις τεθυωμένα εἴματα ἔστο.

Athen. XV p. 682, D—F: Ἀνθῶν δὲ στεφανωτι-
κῶν μέμνηται ὁ μὲν τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκῶς Ἡγη-
σίας ἢ Στασίνοσ (cf. supra p. 16) λέγει δ' οὖν
ὅστις ἔστιν ὁ ποιήσας αὐτὰ ἐν τῷ α'¹) οὕτωςί „Εἴματα
..... ἔστο“²)

4.

Ἡ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεας ἄνθεα γαίης . . .

* * *

ἂν κεφαλαῖσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι,
Νύμφαι καὶ Χάριτες, ἅμα δὲ χρυσῆ Ἀφροδίτη,
καλὸν ἀείδουσαι κατ' ὄρος πολυπιδάκου Ἰδῆς. 5

Athenaeus, postquam versus fragm. 3 allatos laudavit,
p. 682 F sic pergīt: οὗτος ὁ ποιητῆς καὶ τὴν τῶν στε-
φάνων χρῆσιν εἰδῶς φαίνεται δι' ὧν λέγει „ἢ — Ἰδῆς“.

5.

Κάστρω μὲν θνητός, θανάτου δέ οἱ αἶσα πέπρωτο,
αὐτὰρ ὃ γ' ἀθάνατος Πολυδεύκης, ὄζος Ἀρηος.

Clem. Alex. Protr. c. 2 p. 9 (19 A) Sylb. 26Pott. προσίτω δὲ
καὶ ὁ τὰ Κυπριακὰ ποιήματα γράψας „Κάστρω — Ἀρηος“.

1) ια' codd.; corr. Heyne. 2) Versus quattuor (fragmenti
huius v. 1—4) quos Athenaeo auctore usus affere videtur Schol.
Lucian. (Vol. IV p. 143 Iacob.), non a scholiasta vetere, sed a
viro docto saec. sexti decimi additos esse, ostendit Schneidew.
Philol. IV p. 612.

Fragm. IV. 2. „Apertum est post secundum versum ad
sententiae absolutionem aliquid desiderari.“ Meineke. — ἄνθεα
ποίησ coll. Od. ι, 449 coni. Hecker. — 4. Vulgo χρυσῆ; corr. Meineke.

Fragm. V. 1. πέπρωτο Koechly coni. ep. I p. 8; vulgo
πέπρωται.

6.

Τοὺς δὲ μετὰ τριτάτην Ἑλένην τέκε θαῦμα βροτοῖσι,
 τήν ποτε καλλίκομος Νέμεσις φιλότητι μιγεῖσα
 Ζηνὶ θεῶν βασιλῆι τέκε κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
 φεῦγε γάρ, οὐδ' ἔθελεν μιχθήμεναι ἐν φιλότητι
 πατρὶ Διὶ Κρονίῳνι· ἐτείρετο γὰρ φρένας αἰδοῖ 5
 καὶ νεμέσει· κατὰ γῆν δὲ καὶ ἀτρύγετον μέλαν ὕδωρ
 φεῦγε, Ζεὺς δ' ἐδίωκε· λαβεῖν δ' ἐλιλαίετο θυμῷ·
 ἄλλοτε μὲν κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 ἰχθύϊ εἰδομένη πόντον πολὺν ἐξορόθυνεν,
 ἄλλοτ' ἂν' ὠκεανὸν ποταμὸν καὶ πείρατα γαίης, 10
 ἄλλοτ' ἂν' ἠπειρον πολυβώλακα· γίγνεται δ' αἰεὶ
 θηρί', ὅσ' ἠπειρος αἰνὰ τρέφει, ὄφρα φύγοι νιν.

Athen. VIII, p. 334 B—D: ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη,
 εἴτε Κύπριός τις ἐστὶν ἢ Στασίνοσ, ἢ ὅστις δὴ ποτε
 χαίρει ὀνομαζόμενος, τὴν Νέμεσιν ποιεῖ διωκομένην
 ὑπὸ Διὸσ καὶ εἰς ἰχθὺν μεταμορφουμένην διὰ τούτων
 „Τοῖσ — νιν“. Cf. Eustath. ad Il. p. 1321, 38 sqq.
 Rom. 1442 Bas.

Fragm. VI. 1. Τοὺς δὲ μετὰ Koechly l. l. p. 9 (conferri
 iubens Hes. fr. 129 Marcksch. [130 ed. nostr.] τοὺς δὲ μέθ' κτλ.)
 comprobante Mein. anal. p. 148; τοῖσ δὲ μετὰ codd. Athenaei. —
 τέκε] τρέφε Ahrens coll. Schneidewin Philol. IV p. 745 et Over-
 beck hist. sculpt. gr. (ed. I) I p. 219; ἔχε Hecker Philol. V
 p. 437, de Tyndareo vel Leda dici ratus. — Post h. v. lacunam
 statuendam esse putat Welcker. — 5 sq. αἰδοῖ. καὶ Νέμεσις Iunio
 praeunte Meineke, sed νεμέσει praeclare defendit Welcker;
 cf. Koechly l. l. p. 9. — 12. Theog. 582: κνώδαλ', ὅσ' ἠπει-
 ροσ πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα, Hymn. in Ven. 4 sq.: θηρία
 πάντα, | ἠμὲν ὅσ' ἠπειροσ πολλὰ τρέφει ἠδ' ὅσα πόντοσ. —
 δεινὰ Welcker; ἠπειρός γ' αἰνὰ Düntzer Suppl. p. 16.

7.

Pausan. III, 16, 1: Πλησίον δὲ Ἰλαείρας καὶ Φοίβης ἐστὶν ἱερόν· ὁ δὲ ποιήσας τὰ ἔπη τὰ Κύπρια θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλλωνός φησιν εἶναι. (Cf. Stephanum ad Aristot. Rhet. II, 23 in Cram. An. Par. I, 298: Τυνδάρεως καὶ Ἀφαρεὺς καὶ Λεύκιππος ἀδελφοί. ὁ δὲ Λεύκιππος εἶχε θυγατέρας δύο, Φοίβην καὶ Ἰλάειραν, ἃς οἱ Διόσκουροι ἔτι παρθένους οὔσας ἐξήρπασαν. εἰ γοῦν μὴ οἱ Τυνδαρίδαι πρῶτοι περὶ τὰς ἐξαδέλφας αὐτῶν ἐμάνησαν, οὐδ' ἂν Ἀλέξανδρος περὶ τὴν αὐτῶν ἀδελφήν. οὕτως ἐν τῷ γάμμα τὸ λεξικὸν τὸ Ὀμηρικὸν λέγει.)

8.

Herodot. II, 117: Ἐν μὲν γὰρ τοῖσι Κυπρίοισι εἴρηται ὡς τριταῖος ἐκ Σπάρτης Ἀλέξανδρος ἀπίκετο ἐς τὸ Ἴλιον ἄγων Ἑλένην, εὐαεῖ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσση λείη· ἐν δὲ Ἰλιάδι λέγει ὡς ἐπλάζετο ἄγων αὐτήν. Ex Herodoto hausit Eustath. ad II. p. 643, 2 Rom. 503 Bas.

9.

Αἶψα δὲ Λυγκεὺς

Τηῦγετον προσέβαινε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς,
ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἄπασαν

Fragm. VIII. Quae Herodotus narrat, cum eis pugnant quae apud Proclum (v. supra) leguntur; itaque nonnulli Herodoti, alii Procli verba spuria habuerunt. Mueller, vestigia versuum heroicorum secutus, legendum censet εὐαεῖ τε | πνεύματι χρησάμενος λείη τε θαλάσση. Tres versus procudit Friedemann Comment. in Strab. I. p. 336. χρησάμενος poetae abiudicat Welcker.

Fragm. IX. 2. Ταῦγετον Schol. Pind. —

Τανταλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἶσιδε κύδιμος ἦρως
 δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης 5
 Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα·
 νύξε δ' ἄρ' [ἄγχι στας.....

Schol. ad Pind. Nem. X, 114 [Ἀπὸ Ταῦγέτου] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀξιοῖ γράφειν ἡμενον, ἀκολουθῶν τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένῃ ἱστορίᾳ· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυϊ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως· τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος¹⁾ κατηκολούθησε. πρὸς οὓς φησι Δίδυμος, ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυϊ λοχῶντων, τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκου, μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδε²⁾ παρατίθενται δὲ καὶ τὸν τὰ Κύπρια γράψαντα οὕτω λέγοντα „Αἶψα — νύξε δ' ἄρ.“ ὁ Κάστωρ³⁾ ἐλόχα τὸν Ἴδαν, φησὶν, ἐν κοίλῃ δρυϊ κρυφθεὶς καὶ τὸν Λυγκέα· ὁ δὲ Λυγκεὺς ὀξυδερκῆς ὢν, ὡς καὶ διὰ λίθων καὶ διὰ γῆς τὰ γινόμενα βλέπειν, ἰδὼν διὰ τῆς δρυὸς τὸν Κάστορα ἔτρωσε λόγχῃ κτλ. Versus 1—6 laudat etiam Tzetz. Chil. II, 711—716; ad Lycophr. v. 511.

4. εἶσιδεν ὄβριμος vel ὄμβρ. codd. nonnulli Tzetz. Chil. II, 714. — 5. δεινοῖς] Sic Tzetz.; εἶν ed. Romana Scholl. Pind. — ὀφθαλμοῖσιν ἔσω κοίλης δρυὸς ἡμένω ἄμφω Heyne. Boeckhio mendum in εἶν situm videtur, quapropter eius loco lacunae signa posuit. Fort. ἡμένω ὀφθ. — κοίλης. — 7. V. paullo infra.

1) III, 11, 2, 4. 2) Sequitur disputatio de ἡμένος pro ἡμένους posito. Scholium mancum esse videtur. 3) Ed. Rom. ἀγγίστωρ, quo in verbo ἄγχι στας τὸν Κάστορα latere censet Heyne. Recepit Wolf.

10.

*Οἶνόν τοι, Μενέλαε, θεοὶ ποίησαν ἄριστον
θυητοῖς ἀνθρώποισιν ἀποσκεδάσαι μελεδῶνας.*

Athen. II, p. 35 C: „Οἶνον — μελεδῶνας“, ὁ τῶν Κυπρίων τοῦτό φησι ποιητής, ὅστις ἂν εἶη. Hi versus praeterea inveniuntur ap. Suid. v. οἶνος (Vol. II, 2 p. 1275 sq. Bernh.) et Schol. ad Anthol. IV, 8 (locum inspicere non licuit); respiciunt Theogn. 883. Eustath. ad Od. p. 1623, 43 Rom. 347 Bas.

11.

Pausan. X, 26, 4 (1): Τοῦ δὲ Ἀχιλλέως τῶ παιδὶ Ὅμηρος μὲν Νεοπτόλεμον ὄνομα ἐν ἀπάσῃ οἱ τίθεται τῇ ποιήσει· τὰ δὲ Κύπρια ἔπη φησὶν ὑπὸ Λυκομήδους μὲν Πύρρον, Νεοπτόλεμον δὲ ὄνομα ὑπὸ Φοίνικος αὐτῶ τεθῆναι, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἡλικία ἔτι νέος πολεμεῖν ἤρξατο.

12.

Schol. Laur. ad Soph. El. 157: Ἡ Ὅμηρῳ¹⁾ ἀκολουθεῖ εἰρηκότι τὰς τρεῖς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ ὡς ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας²⁾, δ³⁾ φησὶν Ἰφιγένειαν καὶ Ἰφιάνασσαν.

13.

*Οὐκ ἐφάμην Ἀχιλῆι χολώσειν ἄλκιμον ἦτορ
ᾧδε μάλ' ἐκπάγλως, ἐπειὴ μάλα μοι φίλος ἦεν.*

Volumen musei Parisini ap. Letronn. in Virr. Doctt. Diario 1838 p. 322 [cf. Schneidewin Fragmm. poett. Græc.

1) Il. I, 144. 2) ποιήσας add. Brunck. 3) Sic Cod. Laur., unde ed. Rom. τέσσαρας, omissis νν. Ἰφιγένειαν καὶ Ἰφιάνασσαν. Elmsley reposuit διαφόρους φησὶν; mihi post φησὶν nonnulla excidisse videntur.

Fragm. XIII. 2. ἐγπαγλως et ηην ms.

Gott. 1838 p. 15] *Εἰ Ἀγαμέμνων οὕτως ἀπέφασκεν· „Οὐκ — ἦεν“.* Cypriorum poetae vindicavit Letronn. adsentiente Schneidewin. l. l., cf. Procli epit. (supra p. 19): *Φιλοκλήτης — ἐν Δήμῳ κατελείφθη, καὶ Ἀχιλλεὺς ὕστερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα.*

14.

Pausan. IV, 2, 7 (5): *Λυγκέως μὲν δὴ παῖδα οὐκ ἴσμεν γενόμενον, Ἴδα δὲ Κλεοπάτραν θυγατέρα ἐκ Μαρπήσσης, ἣ Μελεάγρῳ συνώκησεν. ὁ δὲ τὰ ἔπη ποιήσας τὰ Κύπρια Πρωτεσιλάου φησὶν, ὃς ὅτε κατὰ τὴν Τρωάδα ἔσχον Ἕλληνες, ἀποβῆναι πρῶτος ἐτόλμησε, Πρωτεσιλάου τούτου τὴν γυναικα Πολυδώραν μὲν τὸ ὄνομα, θυγατέρα δὲ Μελεάγρου φησὶν εἶναι τοῦ Οἰνέως.*

15.

Schol. Vict. ad Hom. Il. Π 57 πόλιν εὐτείχεα] *τὴν Πήδασον οἱ τῶν Κυπρίων ποιηταί, αὐτὸς δὲ¹⁾ Λυρνησόν.*

16.

Eustath. ad Il. A 366, p. 119, 4 sqq. Rom. 89 Bas. *Ἱστοροῦσι δὲ τινες ὅτι ἐκ τῶν ὑποπλακίων Θηβῶν ἢ Χρυσῆς ἐλήφθη οὔτε καταφυγοῦσα ἐκεῖ οὔτ' ἐπὶ θυσίαν Ἀρτέμιδος ἐλθοῦσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια γράψας ἔφη, ἀλλὰ πολῖτις ἦτοι συμπολίτις Ἀνδρομάχης οὔσα. Schol. Ven. A et minn. ad loc.: ἔνιοι δὲ φασιν ὅτι καὶ ἢ Χρυσῆς ἐκ Θηβῶν ἐλήφθη· τῆς γὰρ*

1) Il. B 690 sq.

Χρύσης, φασίν, οὔσης πολυχνίου ἀτειχίστου καὶ εὐτελοῦς, ὡς ἐν ἀσφαλεστέῳ καὶ μείζονι τῇ Θήβῃ οἱ ἀπ' αὐτῆς προσερχηκότες ἦσαν διὰ τὸν πόλεμον. Schol. Ven. B et Lips.: εἰς Θήβας δὲ ἦκουσα ἡ Χρυσῆς πρὸς Ἰφινόην τὴν Ἡετίωνος ἀδελφὴν. Ἄκτορος δὲ θυγατέρα, θύουσαν Ἀρτέμιδι, ἦλω ὑπὸ Ἀχιλλέως¹). μεγαλοφυῶς δὲ συντέμνει (sc. ὁ ποιητῆς) τὰ περισσὰ τῶν λόγων καὶ τῶν ἱστοριῶν.

17.

Scholl. vett. [Cod. Marc. 476] ad Lycophr. 570²): Σταφύλου τοῦ υἱοῦ Διονύσου θυγάτηρ γίνεται Ῥοιώ· ταύτη ἐμίγη Ἀπόλλων· αἰσθόμενος δὲ ὁ Στάφυλος, ἐνέβαλεν αὐτὴν εἰς λάρνακα· καὶ ἀφῆκε κατὰ θάλατταν· ἡ δὲ προσεπελάσθη τῇ Εὐβοίᾳ καὶ ἐγέννησεν αὐτόδι περὶ τι ἄντρον παῖδα· ὃν Ἄνιον ὠνόμασε διὰ τὸ ἀνιαθῆναι αὐτὴν δι' αὐτόν· τοῦτον δὲ Ἀπόλλων ἤνεγκεν εἰς Δῆλον· ὃς γήμας Δωρίπην ἐγέννησε τὰς³) Οἰνοτρόπους, Οἰνώ, Σπερμώ, Ἐλαῖδα· αἷς ὁ Διόνυσος ἐχαρίσατο ὅποτε βούλονται σπέρμα λαμβάνειν [ὅποτε βούλονται, οἶνον, σπέρματα, καὶ ἔλαιον ποιεῖν καὶ λαμβάνειν κατὰ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις Tzetz.]. Φερεκύδης δὲ φησιν ὅτι ὁ Ἄνιος ἔπειθε τοὺς Ἑλληνας παραγενομένους πρὸς αὐτὸν αὐτοῦ μένειν τὰ θ' ἔτη· δεδόσθαι⁴) δὲ τοῦτο παρὰ τῷ θεῷ [τῶν θεῶν Tzetz.] τῷ δεκάτῳ δ' ἔτει πορθήσειν τὸ Ἴλιον· ὑπέσχετο δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τρα-

1) Eadem narrat Schol. Ven. A ad Il. A, 18. 2) Horum Scholiorum notitiam Car. Dilthei collegae erga collegam benevolentiae debeo. 3) τοὺς Cod. Marc. 4) δεδόσθαι Cod. Marc.

φήσεσθαι· ἔστι δὲ τοῦτο καὶ παρὰ τοῖς τὰ Κύπρια πεποιηκόσι. Ad v. 581: *Αἱ Οἰνοτρόποι ἐκαλοῦντο Οἰνώ, Σπερμῶ, Ἐλαῖς· αὗται ἔλαβον παρὰ Διονύσου δῶρον, ἵνα ὅτε θελήσουσι καρπὸν τρυγῶσι, καὶ ἡ μὲν Οἰνώ τὸν οἶνον ἐποίει, ἡ δὲ Σπερμῶ τὰ σπέρματα, τὸ ἔλαιον δὲ ἡ Ἐλαῖς.* αὗται δὲ τοὺς Ἕλληνας λιμῶντωντας ἐλθοῦσαι εἰς Τροίαν διέσωσαν. Tzetz. ad v. 581: *Ἀγαμέμνων, τῶν Ἑλλήνων λιμῶν συνεχομένων, μετεπέμψατο τὰς Οἰνοτρόπους διὰ τοῦ Παλαμήδους, καὶ ἐλθοῦσαι εἰς τὸ Ῥοίτειον, ἔτρεφον αὐτούς.*

18.

Pausan. X, 31, 2 (1): *Παλαμήδην δὲ ἀποπνιγῆναι προελθόντα ἐπὶ ἰχθύων θήραν, Διομήδην δὲ τὸν ἀποκτείναντα εἶναι καὶ Ὀδυσσεῖα ἐπιλεξάμενος ἐν ἔπεσιν οἶδα τοῖς Κυπρίοις.*

19.

Pausan. X, 26, 1: *Λέσχεως δὲ καὶ ἔπη τὰ Κύπρια διδόασιν Εὐρυδίκην γυναικῆα Αἰνεΐα.*

20.

Ζῆνα δὲ τὸν θ' ἔρξαντα, καὶ ὅς τάδε πάντ' ἐφύτευσεν, οὐκ ἐθέλεις εἰπεῖν· ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς. Plat. Euthyphr. p. 12 A: *λέγω γὰρ δὴ τὸ ἐναντίον ἢ ὁ ποιητῆς ἐποίησεν ὁ ποιήσας „Ζῆνα — αἰδώς“, ubi Schol.: ἵνα περὶ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς, ἐπὶ τῶν κατὰ φόβον ἐπιεικῶν. εἴρηται δὲ ἐκ τῶν Στασίνου Κυ-*

Fragm. XX. 1. τὸν ῥέξαντα Stob. Apostol. Schol. ap. Cram. — 2. ἐθέλειν εἰκεῖν Schol. ap. Cram.

CYPRIA.

πρίων. Cf. Schol. Plat. e Cod. Par. 1045 ap. Cram. An. Par. I. p. 399 sq., locum integrum laudantem. Affer- tur etiam a Stobaeo Floril. XXXI, 18 [Vol. II p. 31 Gaisf. ed. Lips.] Apostol. X, 50 Pant. (= Mantissa Proverb. I, 71 ap. Leutsch. [Vol. II p. 755]). Verba ἵνα — αἰδώς citant Plut. Cleom. Cap. 9. Diogenian. V, 30. Apostol. IX. 6 [II p. 463 L.]; cf. Schol. Soph. Ai. 1074: Καὶ Ἐπίχαρμος. ἔνθα δέος, ἔνταῦθα καὶ αἰδώς.

21.

Τῷ δ' ὑποκυσαμένη τέκε Γοργόνας, αἰνὰ πέλωρα,
αἰ Σαρπηδόνα ναῖον ἐν ὠκεανῷ βαθυδίηνη,
νῆσον πετροήεσσαν.

Herodian. *περὶ μων. λέξ.* p. 9 [II p. 914 Lentz.]: Καὶ ἡ νῆσος (sc. Σαρπηδών) ἰδίως ἐν Ὠκεανῷ Γοργόνων οἰκητή- ριον οὔσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια φησί „Τῷ — πετροήεσσαν“.

22.

Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας παῖδας καταλείπει.

Clem. Alex. Strom. VI, p. 265 (625 A) Sylb. 747 Pott.: Πάλιν Στασίνου ποιήσαντος „Νήπιος — καταλείπει“. Sine auctoris nomine afferunt Aristot. Rhet. I, 15 (p. 1376^a 6). II. 21 (p. 1395^a 16). Polyb. XXIV, 8 (= XXIII, 10 p. 1122 Hultsch.). Suid. v. νήπιος et Φίλιππος ὁ Μακεδών.

Fragm. XXI. „Haec omnia in his hexametris debentur Dindorfio, praeter αἰ, quod Henrichsen de carm. Cypr. p. 71 restituendum vidit.“ Lehrs. — 1. δεινὰ cod. — 2. καὶ Σαρπ. cod. — ἐν Lehrs; ἐπ' cod. — 3. ἡ νῆσον cod.

Fragm. XXII. Welcker et K. O. Müller Arctino tribuunt. κτείνας Aristot. utroque loco Suid. Polyb.; κτείνων Clem. — παῖδας] υἱοῦς Polyb. Suid. codd. nonnulli Aristotelis Rhet. I. 15.

Fragmenta dubia.

[23.]

Cram. An. Oxon. I p. 277: Μοῦσα] Ἀπὸ μιᾶς αἰ
 πᾶσαι λέγονται· Μνασέας¹⁾ δέ φησιν ὅτι αἰ πᾶσαι
 τρεῖς εἰσίν, Μοῦσα, Θεά, Ὑμνώ· ἐν μὲν οὖν Ἰλιάδι
 μεμνησθαι τῆς Θεᾶς· „μῆνιν ἄειδε Θεά“, ἐν δὲ Ὀδυσ-
 σείᾳ τῆς Μούσας· „ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα“, ἐν δὲ
 τῇ Παλαμηδεΐᾳ τῆς Ὑμνοῦς.

Extremam carminum Cypriorum partem Palamedeam
 nominatam esse sententia est Welckeri (Cycl. ep. I. p.
 459. cf. II. p. 518) comprobante Schneidewin. Poett. gr.
 fragmm. p. 15—18.

[24.]

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Ω 257: [Ἡ διπλῆ,] ὅτι ἐκ
 τοῦ εἰρησθαι ἰππιοχάρμην τὸν Τρωίλον οἱ νεώτεροι
 ἐφ' ἵππου διωκόμενον αὐτὸν ἐποίησαν. καὶ οἱ μὲν
 παῖδα αὐτὸν ὑποτίθενται, Ὅμηρος δὲ διὰ τοῦ ἐπιθέ-
 του τέλειον ἄνδρα ἐμφαίνει· οὐ γὰρ ἄλλος ἰππόμαχος
 λέγεται. Ad Cypria pertinere censet Welcker.

[25.]

Schol. ad Eur. Hec. 41, cf. infra p. 52 ad Ilii persidem.

AETHIOPIS.

Πρόκλου χρηστομαθείας γραμματικῆς τὸ β'²⁾.
 Ἐπιβάλλει δὲ τοῖς προειρημένοις ἐν τῇ πρὸ ταύτης

1) Cf. Arnob. III. 37. 2) Cod. Marc. 454 fol. 6^r [v. supra p. 16
 not. 2]. Fol. sextum ante quartum (v. infra) collocandum esse

βίβλω¹⁾ Ἰλιάς Ὀμήρου· μεθ' ἣν ἔστιν Αἰθιοπίδος βιβλία ε' Ἀρκτίνου Μιλησίου, περιέχοντα τάδε. Ἀμαζῶν Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμαχήσουσα, Ἄρεως μὲν θυγάτηρ, Θραῖσσα²⁾ δὲ τὸ γένος· καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεύς, οἱ δὲ Τρωῆες αὐτὴν θάπτουσι. καὶ Ἀχιλλεύς Θερσίτην ἀναιρεῖ, λοιδορηθεὶς πρὸς αὐτοῦ καὶ ὄνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσίλεια λεγόμενον ἔρωτα· καὶ ἐκ τούτου στάσις γίνεται τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου. μετὰ δὲ ταῦτα Ἀχιλλεύς εἰς Λέσβον πλεῖ, καὶ θύσας Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Λητοῖ καθαίρεται τοῦ φόνου ὑπ' Ὀδυσσέως. Μέμνων δὲ ὁ Ἡοῦς υἱὸς ἔχων ἠφαιστότευκτον³⁾ πανοπλίαν παραγίνεται τοῖς Τρωσὶ βοηθήσων· καὶ Θέτις τῷ παιδὶ τὰ κατὰ τὸν Μέμνονα προλέγει. καὶ συμβολῆς γενομένης Ἀντίλοχος ὑπὸ Μέμνονος ἀναιρεῖται, ἔπειτα Ἀχιλλεύς Μέμνονα κτείνει· καὶ τούτῳ μὲν Ἥως παρὰ Διὸς αἰτησαμένη ἀθανασίαν δίδωσι. τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεύς τοὺς Τρωῆας καὶ εἰς τὴν πόλιν συνεισπεσὼν ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ

viderunt Heyne in Bibl. litt. artisque vett. Fasc. I. Ined. p. 32 et Thiersch. Act. Monac. II p. 587. — Epitomen hanc apographo a Siebenkeesio facto usus primum edidit Heyne l. 1., post eum Gaisford append. ad Hephaest. p. 477—479 [528—530 ed. Lips. 1832] Welck. alii; nuperrime Michaelis ap. Jahn „Bilderchron.“ p. 111 et Dindorf in Schol. ad Il. I. p. XXXVI sq. — πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς τὸ δεύτερον αἰθιοπίδος (sic) ἔ ἀρκτίνου cod.

1) ἐν — βίβλω delent Dunn in Diar. Antiq. 1844 p. 781 Welck. Cycl. ep. II p. 523. — 2) θράσσα cod.; corr. Heyne. 3) Ad descriptionem scuti uberiorem spectat; cf. Welck. Cycl. ep. II. 173 et librum quem auctor a. 1872 edidit „Euripides et ars graeca“ p. 85 Not. 99, ubi add. Schol. ad Apoll. Rhod. I. 224. Apollodor. I, 4, 4. III, 4, 2, 3.

Ἀπόλλωνος· καὶ περὶ τοῦ πτώματος¹⁾ γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσέως ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν. ἔπειτα Ἀντίλοχόν τε θάπτουσι καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλέως προτίθενται· καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς θρηνεῖ τὸν παῖδα· καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πυρᾶς ἢ Θέτις ἀναρπάσασα τὸν παῖδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακομίζει. οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸν τάφον χώσαντες ἀγῶνα τιθέασι, καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὄπλων Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴαντι στάσις ἐμπίπτει.

Inscriptio in tabula olim Veronensi, nunc Parisina. Ediderunt Maffei Mus. Veron. p. CCCCLXVIII. Franz in Corp. Inscr. Gr. 6126 B. Welcker Cycl. ep. II. p. 524. Jahn „Bilderchron.“ Tab. III. D¹. [cf. p. 67.] Πενθεσίλῃα Ἀμαζῶν παραγίνεται. Ἀχιλλεὺς Πενθεσίλῃαν ἀποκτείνει. Μέμνων Ἀντίλοχον ἀποκτείνει. Ἀχιλλεὺς Μέμνονα ἀποκτείνει. ἐν ταῖς Σκαιαῖς πύλαις Ἀχιλλεὺς ὑπὸ [Πάριδος ἀναιρεῖται].

1.

Ὡς οἱ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἐκτορος ἧλθε δ' Ἀμαζών,
Ἄρηος θυγάτηρ μεγαλήτορος ἀνδροφόνοιο.

Schol. Vict. ad Il. Ω, 804: Τινὲς γράφουσιν „Ὡς — ἀνδροφόνοιο“.²⁾

2.

Schol. ad Pind. Isthm. III, 53 [olim IV, 58 (35)] p. 534 Boeckh. ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλκάν] ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων³⁾ περὶ τὸν ὄρθρον φησὶ τὸν Αἴαντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν.

1) σώματος coni. Schubart in Ephem. litt. Hal. 1840 Vol. I p. 517. 2) V. Müller Litt. graec. hist. I p. 113. 3) leg. γεγραφώς.

3.

*Αὐτὸς γάρ σφιν ἔδωκε πατὴρ γέρα Ἐννοσίγαιος
 ἀμφοτέροις, ἕτερον δ' ἑτέρου κυδίων' ἔθηκε·
 τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν ἔκ τε βέλεμνα
 σαρκὸς ἐλεῖν τμηξαί τε καὶ ἔλκεα πάντ' ἀκέσασθαι,
 τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντ' εἰνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν ὅ
 ἄσκοπά τε γνῶναι καὶ ἀναλθέα ἰήσασθαι·
 ὅς ῥα καὶ Αἴαντος πρῶτος μάθε χωομένοιο
 ὄμματά τ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα.*

Schol. Ven. B. Vict. Lips. ad Hom. Il. A 515: "Ἐνιοὶ
 δέ φασιν ὡς οὐδὲ ἐπὶ πάντας τοὺς ἰατροὺς ὁ ἔπαινος
 οὗτός ἐστι κοινός, ἀλλὰ τὸν Μαχάονα μόνον χειρουρ-
 γεῖν ἐθέλουσι· τὸν γὰρ Ποδαλείριον διαιτᾶσθαι φασί
 τὰς νόσους. καὶ τεκμήριον, ὅτι Ἀγαμέμνων τρωθέν-
 τος Μενελάου οὐ Ποδαλείριον καλεῖ, ἀλλὰ τὸν Μα-
 χάονα. τοῦτο ἔοικε καὶ Ἀρκτῖνος ἐν Ἰλίου πορθήσει
 νομίζειν ἐν οἷς φησὶν „Αὐτὸς — νόημα“. Eustath. ad
 loc. p. 859, 41 sqq. Rom. 802 sq. Bas. Τινὲς δὲ τὸν Μα-

Fragm. III., quod ex Arctini Ilii perside depromptum esse
 affirmat Scholiasta (et post eum Eustath.), ad Aethiopidem
 referendum esse vidit Welcker. Quum editio poematum Arctini
 in unum corpus redactorum circumferretur, auctores veteres
 si qui versus poetae illius occurrebant, ignari quo loco essent
 collocandi, modo Aethiopidi modo Troiae excidio assignasse vi-
 dentur. — 1, 2. *πατὴρ ἔννοσίγαιος πεσεῖν ἀμφοτέροις* Codd.
 Scholl. — Heyne ci. *παισίν*. Verisimile est falsum illud *πεσεῖν*
 a *παισίν* originem duxisse; sed *παισίν* nihil est nisi glossa verbo
ἀμφοτέροις adscripta. — *γέρα* inseruit Duebner. *Ἐννοσίγαιος*
 def. Schubart in *Ephem. litt.* Hal. 1840. Vol. I, p. 519 et
 Koechly *Diar. Antiq.* VIII (1841) p. 735, vehementer impugnat
 Welcker, qui *πατὴρ νουσήλια παισίν* coni. — 5. *πάντ' ἐνὶ*
 Codd. Scholl. Eust. *πάντ' εἰνὶ* Welck. *πάντα ἐνὶ* Duebner.
 — 6. *ἰάσασθαι* Scholl. *ἀναλθέ' ὀϊάσασθαι* Eust. — 8. *ὄμματά
 τ'] ὄμματ'* Eust.

χάονα μὲν χειρουργεῖν ἐθέλουσι, Ποδαλείριον δέ, στρατιώτην ὄντα καὶ αὐτόν, ὡς ἀλλαχοῦ δηλώσει ὁ ποιητής, ἀσκεῖν τὰ περὶ δίαιταν. τεκμήριον δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς θεραπείαν τοῦ Μενελάου βληθέντος καλέσας τὸν Μαχάονα, οὐ μὴν τὸν Ποδαλείριον· μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὰ ἱστορούμενα ἔπη τὰ ἐπὶ τῇ Τρωικῇ πορθήσει, ἐν οἷς φέρεται περὶ Ποδαλείριου καὶ Μαχάονος, ὡς ἄμφω μὲν Ποσειδῶνος ἦσαν, ἕτερον δ' ἑτέρου κυδίου ἔθηκεν, ὁ Ποσειδῶν δηλαδή, „τῷ μὲν κουφοτέρας — νόημα“.

ILIAS PARVA.

Procl.¹⁾ Ἐξῆς δ' ἐστὶν Ἰλιάδος μικρᾶς βιβλία τέσσαρα Λέσχεω Μιτυληναίου²⁾ περιέχοντα³⁾ τάδε. Ἡ τῶν ὄπλων κρίσις γίνεται καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ βούλησιν Ἀθηναῖς λαμβάνει, Αἴας δ' ἐμμανῆς γενόμενος τὴν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ. μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχῆσας Ἑλενον λαμβάνει, καὶ χρήσαντος περὶ τῆς ἀλώσεως τούτου Διομήδης⁴⁾ ἐκ Δήμνου Φιλοκτήτην ἀνάγει. ἰαθεῖς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος καὶ μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ κτείνει· καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου καταικισθέντα ἀνελόμενοι θάπτουσιν οἱ Τρωῆες. μετὰ δὲ ταῦτα Δηίφοβος Ἑλένην γαμεῖ. καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγα-

1) Cod. Marc. 454 fol. 6^r. Cf. ad Aethiopidem (supra p. 32 not. 2.) — Heyne p. 35—37 = Gaisf. p. 481 sq. [531 sq. Lips.] = Michaelis p. 111 = Dind. Scholl. Il. Vol. I p. XXXVII sq. Vol. I p. XXXVII sq.. — Inscriptio: Ἰλιάδος μικρᾶς δ' λέσχεω·
2) Μιτυληναίου Heyne. — 3) περιέχοντα Siebenkees; περιέχον cod. 4) σὺν Ὀδυσσεῖ excidisse putat Welcker Cycl. ep. II p. 238.

γῶν τὰ ὄπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός· καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ φαντάζεται. Εὐρύπυλος δὲ ὁ Τηλέφου ἐπίκουρος¹⁾ τοῖς Τρωσὶ παραγίνεται, καὶ ἀριστεύοντα αὐτὸν ἀποκτείνει Νεοπτόλεμος. καὶ οἱ Τρῶες πολιορκοῦνται· καὶ Ἐπειὸς κατ' Ἀθηνᾶς προαίρεσιν τὸν δούρειον ἵππον κατασκευάζει Ὀδυσσεύς τε αἰκισάμενος ἑαυτὸν κατάσκοπος εἰς Ἴλιον παραγίνεται, καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ' Ἑλένης περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται, κτείνας τὲ τινας τῶν Τρώων ἐπὶ τὰς ναῦς ἀφικνεῖται. καὶ μετὰ ταῦτα σὺν Διομήδει τὸ παλλάδιον ἐκκομίζει ἐκ τῆς Ἰλίου. ἔπειτα εἰς τὸν δούρειον ἵππον τοὺς ἀρίστους ἐμβιβάσαντες τὰς τε σκηναὺς καταφλέξαντες οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τένεδον ἀνάγονται· οἱ δὲ Τρῶες τῶν κακῶν ὑπολαβόντες ἀπηλλάχθαι τὸν τε δούρειον ἵππον εἰς τὴν πόλιν εἰσδέχονται, διελόντες μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ εὐωχοῦνται ὡς νενικηκότες τοὺς Ἕλληνας.

Aristot. Poet. 23 p. 1459^a 30: καὶ ταύτῃ θεσπέσιος ἂν φανείη Ὅμηρος παρὰ τοὺς ἄλλους, τῷ μὴδὲ τὸν πόλεμον, καίπερ ἔχοντα ἀρχὴν καὶ τέλος, ἐπιχειρῆσαι ποιεῖν ὅλον· λίαν γὰρ ἂν μέγας καὶ οὐκ εὐσύνοπτος ἔμελλεν ἔσεσθαι· ἢ τῷ μεγέθει μετριάζοντα καταπεπλεγμένον τῇ ποικιλίᾳ. νῦν δ' ἔν μέρος ἀπολαβῶν ἐπεισοδίῳ κέχρηται αὐτῶν πολλοῖς, οἷον νεῶν καταλόγῳ καὶ ἄλλοις ἐπεισοδίῳ, οἷς διαλαμβάνει τὴν ποιήσιν. οἱ δ' ἄλλοι περὶ ἓνα ποιοῦσι καὶ περὶ ἓνα χρόνον, καὶ μίαν πρᾶξιν πολυμερῆ, οἷον ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. τοιγαροῦν ἐκ μὲν

1) Incipit fol. 6^v.

Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας μία τραγωδία ποιεῖται ἑκατέρας ἢ δύο μόναι, ἐκ δὲ Κυπρίων πολλαί, καὶ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος πλεον ὀκτώ, οἷον ὄπλων κρίσις, Φιλοκτήτης, Νεοπόλεμος, Εὐρύπυλος, πτωχεία, Λάκαιναι, Ἰλίου πέρσις καὶ ἀπόπλους καὶ Σίνων καὶ Τρωάδες.

Poeta a plurimis Λέσχης nominatur, a Pausania semper Λέσχεως. Pausan. X, 25, 5 (3): Λέσχεως ὁ Αἰσχυλίνου¹⁾ Πυρραῖος. Tabula Iliaca: Ἰλιάς ἡ μικρὰ λεγομένη κατὰ Λέσχην Πυρραῖον. Clem. Alex. Strom. I p. 144 (333 A) Sylb. 397 sq. Pott. Φανείας δὲ πρὸ Τερπάνδρου τιθεὶς Λέσχην τὸν Λέσβιον Ἀρχιλόχου νεώτερον φέρει τὸν Τέρπανδρον, διημιλλῆσθαι δὲ τὸν Λέσχην Ἀρκτίνῳ καὶ νενικηκέναι.

Schol. Vat. ad Eurip. Troad. 821: Τὸν Γανυμήδη καθ' Ὀμηρον Τρωὸς ὄντα παῖδα Λαομέδοντος νῦν εἶπεν ἀκολουθήσας τῷ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκότι, ὃν οἱ μὲν Θεστορίδην Φωκέα φασίν, οἱ δὲ Κιναίθωνα Λακεδαιμόνιον, ὡς Ἑλλάνικος, οἱ δὲ Διόδωρον Ἐρυθραῖον. Cf. Tzetz. Exeg. in Il. p. 45.

Pseudo-Herod. Vit. Homer. § 15 sq.: Ἐν δὲ τῇ Φωκαίῃ . . . Θεστορίδης τις ἦν γράμματα διδάσκων τοὺς παῖδας, ἀνὴρ οὐ κρήγυος. κατανοήσας δὲ τοῦ Ὀμήρου τὴν ποίησιν λόγους τοιούσδ' αὐτῷ προσήνεγκε, φὰς ἔτοιμος εἶναι θεραπεύειν καὶ τρέφειν αὐτὸν ἀναλαβών, εἰ ἐθέλοι ἄ γε πεποιημένα εἶη αὐτῷ τῶν ἐπέων ἀναγράψαι καὶ ἄλλα ποιῶν πρὸς ἑαυτὸν ἀναφέρειν αἰεὶ. τῷ δ' Ὀμήρῳ ἀκούσαντι ἔδοξε ποιητέα εἶναι ταῦτα· ἐνδεὴς γὰρ ἦν τῶν ἀναγκαίων καὶ θεραπείης. διατρέ-

1) Cf. infra ad Fragm. 12.

βων δὲ παρὰ τῷ Θεστορίδῃ ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω (cf. Fragm. 1).

1.

Ἰλιον αἰίδω καὶ Δαρδανίην εὐπῶλον,
ἧς πέρι πολλὰ πάθον Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος.

Pseudo-Herod. Vita Homeri § 16: διατριβῶν δὲ (ὁ Ὅμηρος) παρὰ τῷ Θεστορίδῃ ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω, ἧς ἡ ἀρχή· „Ἰλιον — Ἄρηος“.

2.

Αἴας μὲν γὰρ ἄειρε καὶ ἔκφερε δηιοτήτος
ἦρω Πηλείδην, οὐδ' ἠθέλε δῖος Ὀδυσσεύς.

Πῶς ἐπεφωνήσω; πῶς οὐ κατὰ κόσμον ἔειπες;
Καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείη·
[ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιο.] 5

Aristoph. Eq. 1056 sq.: Καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείη. ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιο (v. 4, 5)· χέσαιο γάρ, εἰ μαχέσαιο. Ubi Schol.: Ἡ ἱστορία τοῦτον τὸν τρόπον ἔχει. ὅτι διεφέροντο περὶ τῶν ἀριστείων ὃ τε Αἴας καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὡς φησιν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς. τὸν Νέστορα δὲ συμβουλεύσαι τοῖς Ἑλλησι πέμψαι τινὰς ἐξ αὐτῶν ὑπὸ τὰ τεῖχη τῶν Τρώων ὠτακουστήσοντας περὶ τῆς ἀνδρείας τῶν προειρημένων ἠρώων. τοὺς δὲ πεμφθέντας ἀκοῦσαι παρθένων διαφορομένων πρὸς ἀλλήλας,

Fragm. II. 3. τί σφ' ἐπεμωμήσω; ἐπεὶ οὐ Hermann Opusc. VII, p. 363. — 5. Verba ἀλλ' — μαχέσαιο num huc pertineant, incertum. Delent plurimi; poetae vindicat Herm. l. 1.

ὡν τὴν μὲν λέγειν ὡς ὁ Αἴας πολὺ κρείττων ἐστὶ τοῦ Ὀδυσσεύως, διερχομένην οὕτως „Αἴας — Ὀδυσσεύς“ (v. 1, 2). τὴν δ' ἑτέραν ἀντειπεῖν Ἀθηναῖς προνοία· „πῶς — ξειπες“ (v. 3) ψεῦδος; (ψεῦδος del. Wolf.) τοῦτο δέ, ἵνα δείξῃ ὡς Δημοσθένους, οὐ τοῦ Κλέωνος τὸ κατόρθωμα. — Ἄλλως. τοῦτο ἐκ τοῦ κύκλου ἀφείλκυσται. λέγεται δὲ ἀπὸ τῶν Τρωάδων, κρινουσῶν τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Ὀδυσσεά. λέγεται δέ, ὅτι οὐ τὸ τοῦ Αἴαντος ἔργον, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀδυσσεύως.

3.

Eustath. ad Il. p. 285, 34 Rom. 216 Bas. Ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας ἱστορεῖ μὴδὲ καυθῆναι συνήθως τὸν Αἴαντα, τεθῆναι δὲ οὕτως ἐν σορῶ δια τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως.

4.

Πηλείδην δ' Ἀχιλλῆα φέρε Σκῆρόνδε θύελλα,
 ἐνθ' ὃ γ' ἐς ἀργαλέον λιμέν' ἵκετο νυκτὸς ἐκείνης.
 Schol. Ven. (B) ad Il. T, 326: Σκύρω] Ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας¹⁾ (φησὶν) ἀναξευγνύντα αὐτὸν (sc. τὸν Ἀχιλλέα) ἀπὸ²⁾ Τηλέφου³⁾ προσορμισθῆναι ἐκεῖ· „Πηλείδην — ἐκείνης“. Eadem fere habent Eustath. ad loc. p. 1187, 16 sqq. Rom. 1255 Bas. Schol. Paris. ap. Cram. An. Par. III, p. 26⁴⁾.

Fragm. IV. 2. ἀργαλέον? fort. ἀσπάσιον.

1) γράψας addidi ex Eustathio. 2) ἐκ Eust. 3) τοῦ Μυσοῦ add. Eustath. — 4) v. 1 tantum affert Schol. Par.

5.

Ἄμφι δὲ πόρκης

χρῦσεος ἀστράπτει καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκροος ἄρδις.

Schol. ad Pind. Nem. VI, 85: Οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως, ὡσανεὶ μείλινον ἢ τι τοιοῦτον αὐτὸ ἔφη ἐν κοινότητι, ἀλλ' ὅτι ἰδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατεσκευάστο. δίκρουν γάρ, ὥστε δύο ἀκμᾶς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ ὥστε δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. καὶ Αἰσχύλος ἐν Νηρεΐσι· κάμακος εἶσιν κάμακος γλώσσημα διπλάσιον. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς· ἢ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον· δίπτυχοι γὰρ ὀδύναί μιν ἦρικον Ἀχιλλείου δόρατος. μετὰ γούσι δὲ τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς Λέσχου μικρᾶς Ἰλιάδος λέγοντος οὕτως „ἀμφι — δίκροος δίκη“. Schol. Vict. ad Hom. Il. II, 142 πᾶλλειν — Πηλιάδα μελίην] Οἱ δὲ πλάττονται λέγοντες ὅτι Πηλεὺς μὲν παρὰ Χείρωνος ἔμαθε τὴν χρῆσιν αὐτῆς, Ἀχιλλεὺς δὲ παρὰ Πηλέως. ὁ δὲ οὐδένα ἐδίδαξε. καὶ ὁ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος ποιητῆς „ἀμφι — δίκροος αἰχμή“. Cf. Schol. Townl. ap. Cramer. Anecd. Par. III p. 286.

6.

*Ἄμπελον, ἣν Κρονίδης ἔπορευεν οἱ παιδὸς ἄποινα
χρυσείην φύλλοισιν ἀγανοῖσι κομόωσαν*

Fragm. V. 2. ἄρδις] δίκη Codd. Schol. Pind.; αἰχμή, quod ci. Heyne ad Verg. Aen. II exc. I, exhibet Schol. Vict. ad Il.; αἰχμῆς Schol. Townl. ap. Cram.; ἄρδις Scaliger ad Euseb. Chron. p. 82. Cf. Herod. IV, 81. Aesch. Prom. 880 Dind.

Fragm. VI. 1. οἱ Nitzsch ad Od. III p. 292; οὗ vulgo. -- 2. χρυσείην] Sic Schol. Orest.; χρυσεῖοις Schol. Troad. —

βότρυσί θ', οὓς Ἥφαιστος ἐπασκήσας Διὶ πατρὶ
δῶχ', ὃ δὲ Λαομέδοντι πόρεν Γανυμήδεος ἀντί.

Schol. Vat. ad Eur. Troad. 821 Λαομεδόντιε παῖ] Τὸν Γανυμήδην καθ' Ὅμηρον Τρωὸς ὄντα παῖδα Λαομέδοντος νῦν εἶπεν ἀκολουθήσας τῷ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκότι, ὃν οἱ κτλ. (cf. supra p. 38). φησὶ δὲ οὕτως „ἄμπελον — ἀντί“. Schol. ad Eur. Orest. 1392 (II p. 305 Dind.): Τινὲς οὐχ ἵππους, ἀλλὰ χρυσῆν ἄμπελὸν φασὶ δεδόσθαι ὑπὲρ Γανυμήδους, καθάπερ ἐν κύκλῳ λέγει¹⁾ „ἄμπελον — ἀντί“. Cf. Schol. ad Hom. Od. λ, 521.

7.

Pausan. III, 26, 9 (7): Μαχάονα δὲ ὑπὸ Εὐρουπύλου τοῦ Τηλέφου τελευτήσασθαι φησὶν ὃ τὰ ἔπη ποιήσας τὴν μικρὰν Ἰλιάδα.

8.

Schol. vett. ad Lycophr.²⁾ 780: σφραγὶς μενεΐ Θόαντος] ὃ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας φησὶ τρωθῆναι τὸν Ὀδυσσεά ὑπὸ Θόαντος ὅτε εἰς Τροίαν ἀνήρχοντο³⁾. Eadem narrat Tzetz. ad loc.

ἀγανοῖσι Schol. Eur. utroque loc. [ἀγαννοῖσιν Barnes]. Locus corruptus. ἀγαννοῖσιν tuetur Welck. Cycl. ep. II p. 534 sq.; improbat Osann, qui (auctar. lex. gr.) ἀγανροῖσιν coni.; ἀγανοῖσιν Jortin Tracts II p. 384, G. Schneider; χρυσεῖην φύλλοισιν, ἰανθέσι (vel ἄμ' ἄνθεσι) καὶ κομόωσαν Lobeck, χρ. φύλλοισι παναργυρέοις κομ. Hermann Opusc. V p. 185. — 3. θ' ὁμ. Schol. Orest. — 3 sq. ἐπασκήσας πατρὶ δῶκεν, | αὐτὰρ ὃ Λαομ. Schol. Orest.

1) Excidit nomen poetae. Alii λέγεται. 2) Cf. supra p. 29 not. 2. — 3) δυσμενεῖς add. Tzetz.

9.

Hesych. v. Διομήδεις ἀνάγκη: παροιμία. Κλέαρχος μὲν φησι, Διομήδους θυγατέρας γενέσθαι πάνυ μοχθηράς, αἷς ἀναγκάζειν πλησιάζειν τινάς, καὶ εὐθύς αὐτοὺς φονεύειν· ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα¹⁾ φησί, ἐπὶ τῆς τοῦ Παλλαδίου κλοπῆς γενέσθαι.

10.

Schol. Harl. ad Hom. Od. δ, 285 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες] Ἀρίσταρχος τοὺς ε' ἀθετεῖ, ἐπεὶ ἐν Ἰλιάδι οὐ μνημονεύει Ἀντίκλου ὁ ποιητῆς Ὁ Ἀντικλος ἐκ τοῦ κύκλου. οὐκ ἐφέροντο δὲ σχεδὸν ἐν πάσαις οἱ πέντε²⁾).

11.

Νύξ μὲν ἔην μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε σελήνη.
Tzetz. ad Lycophr. 344: Τότε δὲ τῶν Τρώων κατελθόντων καὶ ἀπατηθέντων δόλοισι τοῦ Σίνωνος καὶ ἔλκυσάντων τοῦτον περὶ τὴν πόλιν καὶ μέθη καὶ χαρᾶ καὶ ὑπνω συσχεθέντων, αὐτὸς ὁ Σίνων, ὡς ἦν αὐτῶ συντεθειμένον, φρυκτὸν ὑποδείξας τοῖς Ἑλλησιν,

1) „*συνθεῖς* supplet Toup. IV p. 278. Vide Eustath. p. 822, 17 et editores Zenob. III, 8 nec non O. Jahn „Der Raub des Palladiums“ in Philol. I p. 58 sq.“ Maur. Schmidt ad loc.

2) Cf. Welcker. Cycl. ep. I p. 72.

Fragm. XI. μὲν] δ' ἄρ' Tzetz. Posthom. utroque loc. — Clem. [Clem. ap.] Euseb. μεσάτα, λαμπρὰ, σελάννα; λαμπρὰ etiam Schol. Eur.; Schneidewin. Eustathii Prooem. Comment. Pindaric. p. 41. — V. 774 Tzetzae παρθένου εἰσελάουσα [παρθένος, εἰσελάουσα v. Schneidew. Philol. IV p. 747] δρόμον μεγάλοισιν ἐν ἄστροις Leschae vindicat Van Gent Epist. Crit. in Durid. Sam. p. 7.

ὡς ὁ Λέσχεις φησὶν ἠνίκα „νὺξ — σελήνη“. Hic versus legitur etiam ap. Schol. ad Eurip. Hec. 910¹). Clem. Al. Strom. I p. 139 (321 D) Sylb. 381 Pott. (Clem. ap.) Euseb. Praep. Ev. X, 12 § 15. p. 498 C. Eudoc. p. 31, 25. Tzetz. Posthomer. 720. 773.

12.

Paus. X, 25, 5 sq. (3): Τέτρωται δὲ τὸν βραχίονα ὁ Μέγης, καθὰ δη καὶ Λέσχεως ὁ Αἰσχυλίνου²) Πυρραῖος ἐν Ἰλίου πέρσιδι ἐποίησε τρωθῆναι δὲ ὑπὸ τὴν μάχην τοῦτον, ἣν ἐν τῇ νυκτὶ ἐμαχέσαντο οἱ Τρῶες, ὑπὸ Ἀδμήτου φησὶ τοῦ Αὐγείου. Γέγραπται δὲ καὶ Λυκομήδης παρὰ τὸν Μέγητα ὁ Κρέοντος, ἔχων τραῦμα ἐπὶ τῷ καρπῷ Λέσχεως οὕτω φησὶν αὐτὸν ὑπὸ Ἀγήνορος τρωθῆναι. δῆλα οὖν ὡς ἄλλως γε οὐκ ἂν ὁ Πολύγνωτος ἔγραψεν οὕτω τὰ ἔλκη σφίσι, εἰ μὴ ἐπελέξατο τὴν ποίησιν τοῦ Λέσχεω.

13.

Pausan. X, 26, 7 sq. (3): Ὅμηρος μὲν γε ἐδήλωσεν ἐν Ἰλιάδι Μενελάου καὶ Ὀδυσσεύως ξενίαν παρὰ Ἀντήνορι, καὶ ὡς Ἐλικάονι ἢ Λαοδίκη συνοικοίη τῷ Ἀντήνορος Λέσχεως δὲ τετρωμένον τὸν Ἐλικάονα ἐν

1) Καλλισθένης ἐν β' τῶν Ἑλληνικῶν οὕτω γράφει· ἐάλω ἢ Τροία Θαρρηλιῶνος μηνός, ὡς μὲν τινες τῶν ἱστορικῶν ἢ ἱσταμένου, ὡς δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα ἢ φθίνοντος. διορίζει γὰρ αὐτὸς τὴν ἄλωσιν φάσκων συμβῆναι τότε τὴν κατάληψιν ἠνίκα „νὺξ — σελήνη“.

2) Αἰσχυλίνου codd.; emend. Dindorf.

τῆ νυκτομαχίᾳ γνωρισθῆναι τε ὑπὸ Ὀδυσσεύως καὶ
ἐξαχθῆναι ζῶντα ἐκ τῆς μάχης φησίν.

14.

Pausan. X, 26, 4 (1): Ἀστύνοον δέ, οὗ δὴ ἐποιή-
σατο καὶ Λέσχεως μνήμην, πεπτωκότα ἐς γόνυ ὁ
Νεοπόλεμος ξίφει παίει.

15.

Pausan. X, 27, 1 sq. (1): Νεκροὶ δέ, ὁ μὲν γυμνὸς
Πῆλις ὄνομα ἐπὶ τὸν νῶτόν ἐστιν ἐρριμμένος, ὑπὸ
δὲ τὸν Πῆλιν Ἡϊονεύς τε κεῖται καὶ Ἄδμητος ἐνδε-
δυκότες ἔτι τοὺς θώρακας· καὶ αὐτῶν Λέσχεως Ἡϊο-
νέα ὑπὸ Νεοπολέμου, τὸν δὲ ὑπὸ Φιλοκλήτου φησίν
ἀποθανεῖν τὸν Ἄδμητον Ἀφίκετο μὲν δὴ
ἐπὶ τὸν Κασσάνδρας ὁ Κόροιβος γάμον, ἀπέθανε δέ,
ὡς μὲν ὁ πλείων λόγος, ὑπὸ Νεοπολέμου, Λέσχεως
δὲ ὑπὸ Διομήδους ἐποίησεν Πριάμον
δὲ οὐκ ἀποθανεῖν ἔφη Λέσχεως ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ τοῦ
Ἑρκείου, ἀλλὰ ἀποσπασθέντα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ πάρεργον
τῷ Νεοπολέμῳ πρὸς ταῖς τῆς οἰκίας γενέσθαι θύραις.
..... Ἀξίονα δὲ παῖδα εἶναι Πριάμον Λέσχεως καὶ
ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Εὐαίμονος
φησι. Τοῦ Ἀγήνορος δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν ποιητὴν
Νεοπόλεμος αὐτόχειρ ἐστί· καὶ οὕτω φαίνοιο ἂν
Ἐχεκλος μὲν φονευθεὶς ὁ Ἀγήνορος ὑπὸ Ἀχιλλεύως,
Ἀγήνωρ δὲ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Νεοπολέμου.

16.

Aristoph. Lysistr. 155 sq.: Ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς
Ἑλένας τὰ μᾶλά πα | γυμναῖς παρανιδῶν ἐξέβαλ', οἶῶ,

τὸ ξίφος. Ubi Schol.: Ἡ ἱστορία παρὰ Ἰβύκῳ¹⁾. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Λέσχης ὁ Πυρραῖος ἐν τῇ μικρᾷ Ἰλιάδι. καὶ Εὐριπίδης²⁾ κτλ. Cf. Schol. ad Vesp. 714.

17.

Pausan. X, 25, 8 (3): Λέσχεως δὲ ἐς τὴν Αἴθραν ἐποίησεν, ἥνικα ἠλίσκετο Ἴλιον, ὑπεξελθοῦσαν ἐς τὸ στρατόπεδον αὐτὴν ἀφικέσθαι τὸ Ἑλλήνων καὶ ὑπὸ τῶν παίδων γνωρισθῆναι τῶν Θησέως, καὶ ὡς παρ' Ἀγαμέμνονος αἰτήσαι Δημοφῶν αὐτὴν· ὁ δὲ ἐκείνῳ μὲν ἐθέλειν χαρίζεσθαι, ποιήσειν δὲ οὐ πρότερον ἔφη πρὶν Ἑλένην πείσαι· ἀποστείλαντι δὲ αὐτῷ κήρυκα ἔδωκεν Ἑλένη τὴν χάριν.

18.

Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
Ἐκτορέην ἄλοχον κάταγεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
παῖδα δ' ἐλὼν ἐκ κόλπου ἐνπλοκάμοιο τιθήνης
ῥίψε ποδὸς τεταγῶν ἀπὸ πύργου· τὸν δὲ πεσόντα
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

Tzetz. ad Lycophr. 1263: Λέσχης δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκὼς Ἀνδρομάχην καὶ Αἰνείαν αἰχμαλώτους φησὶ δόθῆναι τῷ Ἀχιλλέως υἱῷ Νεοπτολέμῳ, καὶ ἀπαχθῆναι σὺν αὐτῷ εἰς Φαρσαλίαν τὴν Ἀχιλλέως πατρίδα. φησὶ γὰρ οὕτως· „αὐτὰρ — κραταιή“³⁾

1) Fragm. 16 (p. 136) Schneidew. (35 Bergk.) — 2) Andr. 628—631. 3) Qui apud Tzetz. sequuntur versus sex, non Leschae, sed Simmiae sunt, ut discimus e Scholio ad Eur. Andr. 14 a Cobeto reperto; cf. Eur. Phoen. ed. Geel p. 281 et Schol. Eur. ed. Dind. IV p. 125 sq. Pro καὶ Αἰν. αἰχμαλώτους leg. αἰχμάλωτον.

Cf. Pausan. X, 25, 9 (4): Γέγραπται μὲν Ἀνδρομάχη, καὶ ὁ παῖς οἱ προέστηκεν ἐλόμενος τοῦ μαστοῦ· τούτῳ Λέσχεως ῥιφέντι ἀπὸ τοῦ πύργου συμβῆναι λέγει τὴν τελευτήν, οὐ μὴν ὑπὸ δόγματός γε Ἑλλήνων, ἀλλ' ἰδίᾳ Νεοπτόλεμον αὐτόχειρα ἐθειλῆσαι γενέσθαι.

19.

Pausan. X, 26, 1 sq. (1): Λέσχεως δὲ καὶ ἔπη τὰ Κύπρια διδόασιν Εὐρυδίκη γυναιῖκα Αἰνεΐα. γεγραμμένοι δὲ ἐπὶ κλίνης ὑπὲρ ταύτας Δηινόμη τε καὶ Μητιόχη, καὶ Πεισῖς ἐστὶ καὶ Κλεοδίκη· τούτων ἐν Ἰλιάδι καλουμένη μικρᾷ μόνῃς ἐστὶ τὸ ὄνομα τῆς Δηινόμης.

Fragmenta dubia.

[1.]

Φήμη δ' ἐς στρατὸν ἦλθε.

Aeschines contra Timarch. § 128 (140 sq.) de verbo φήμη disserens: καὶ οὕτως ἐναργές ἐστὶ καὶ οὐ πεπλασμένον ὃ λέγω, ὥσθ' εὐρήσετε καὶ τοὺς προγόνους φήμης ὡς θεοῦ μεγίστης βωμὸν ἰδρυμένους, καὶ τὸν Ὅμηρον πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιάδι λέγοντα προ τοῦ τι τῶν μελλόντων γενέσθαι· „φήμη δ' εἰς στρατὸν ἦλθε“. Ad Iliadem parvam hoc fragmentum

referendum esse statuerunt Welcker Cycl. ep. I, p. 133 not. 153. Bode Poes. graec. hist. I, p. 289. Düntz.¹⁾

1) Plut. moral. p. 153 F. Ἀκούομεν γὰρ ὅτι καὶ πρὸς τὰς Ἀμφιδάμαντος ταφὰς εἰς Χαλκίδα τῶν τότε σοφῶν οἱ δοκιμώτατοι ποιηταὶ συνῆλθον. ἦν δὲ ὁ Ἀμφιδάμας ἀνὴρ πολεμικὸς (πολεμικὸς Nietzsche, πολιτικὸς vulgo) καὶ πολλὰ πράγματα παρασχὼν Ἐρετριεῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλάντου μάχαις ἔπεσεν. ἐπεὶ δὲ τὰ παρεσκευασμένα τοῖς ποιηταῖς ἔπη χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἐποίει τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, ἢ τε δόξα τῶν ἀγωνιστῶν Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου πολλὴν ἀπορίαν μετὰ αἰδοῦς τοῖς κρίνουσι παρεῖχεν, ἐτράποντο πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις καὶ προῦβαλ' Ὀμηρος, ὡς φησι Λέσχης· (ὡς φησι Λέσχης] „Cum Bergkio Anal. Alex. I p. 22 aliquem haec verba adiecisse censeo, ut indicaret auctorem haec ex parva Iliade petiisse.“ Nietzsche. „Μοῦσά μοι ἔννεπ' ἐκεῖνα, τὰ μῆτ' ἐγένοντο πάροιθεν, | μῆτ' ἔσται μετόπισθεν“. ἀπεκρίνατο δὲ Ἡσίοδος ἐν τοῦ παρατυχόντος· ἀλλ' ὅταν ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναχήποδες ἵπποι | ἄρματα συντρίψωσιν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης· καὶ διὰ τοῦτο λέγεται μάλιστα θαυμασθεῖς τοῦ τρίποδος τυχεῖν. Contra Cert. Homeri et Hesiod. p. 316 Goettl. 8 Nietzsche. Ὁ δ' Ἡσίοδος ἀχθεσθεῖς ἐπὶ τῇ Ὀμήρου εὐημερίᾳ ἐπὶ τὴν τῶν ἀπόρων ὥρμησεν ἐπερώτησιν καὶ φησι τοῦσδε τοὺς στίχους. Μοῦσ' ἄ γέ μοι τά τ' ἔόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἔόντα, | τῶν μὲν μηδὲν ἄειδε, σὺ δ' ἄλλης μνήσαι ἀοιδῆς. ὁ δ' Ὀμηρος βουλόμενος ἀκολούθως τὸ ἄπορον λῦσαι φησὶν· οὐδέ ποτ' ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ (In Cod. [Laur.] lacuna. Cf. Nietzsche.) ἄρματα συντρίψουσιν ἐρίζοντες περὶ νίκης. Lescham hunc a vetere poeta diversum esse satis constat. Cf. Goettl. praef. p. XXIII, Welcker Cycl. ep. I, p. 269, G. Hermann. Opusc. Vol. VI, p. 145, Marckscheff. p. 35 sq.

Narrationem quam Tzetzes ad Lycophr. 1232 ex Iliade parva se hausisse profitetur, [Ἔσπερον δέ, τῆς Τροίας πορθουμένης, ἐλευθερωθεῖς ὑφ' Ἑλλήνων αὐτὸς ὁ Αἰνείας, ἢ αἰχμάλωτος ἀχθεῖς ὑπὸ Νεοπτολέμου, ὡς φησιν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς, καὶ μετὰ τὴν ὑπ' Ὀρέστου ἐν Δελφοῖς τοῦ Νεοπτολέμου ἀναιρεσιν ἐλευθερωθεῖς, οἰκεῖ πρῶτον τὰ περὶ Παίηλον καὶ Ἀλμωνίαν, πόλεις Μακεδονίας κτλ.] non Leschae, sed Simmiae aliive poetae tribuendam esse docemur a Schol. Ven. ad Eur. Andr. 14 a Cobeto reperto. V. supra p. 46 not. 3.

ILII PERSIS.

Procl.¹⁾ "Ἐπεται δὲ τούτοις Ἰλίου πέρσιδος²⁾ βιβλία β' Ἀρκτίνου Μιλησίου, περιέχοντα τάδε. ὡς τὰ περὶ τὸν ἵππον οἱ Τρωῆς ὑπόπτως ἔχοντες περιστάντες βουλεύονται, ὅτι χρὴ ποιεῖν· καὶ τοῖς μὲν δοκεῖ κατακρημνίσαι αὐτόν, τοῖς δὲ καταφλέγειν, οἱ δὲ ἱερόν αὐτὸν ἔφασαν δεῖν τῇ Ἀθηνᾶ ἀνατεθῆναι· καὶ τέλος νικᾷ ἢ τούτων γνώμη. τραπέντες δὲ εἰς εὐφροσύνην εὐωχοῦνται ὡς ἀπηλλαγμένοι τοῦ πολέμου. ἐν αὐτῷ δὲ τούτῳ³⁾ δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν τε Λαοκόωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθείρουσιν· ἐπὶ δὲ τῷ τέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνεῖαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἰδην· καὶ Σίνων τοὺς πυρσοὺς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰσεληλυθὼς προσποιήτος. οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύσαντες καὶ οἱ ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις, καὶ πολλοὺς ἀνελόντες τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι. καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ ἔρκειου βωμὸν καταφυγόντα. Μενέλαος δὲ ἀνευρῶν Ἑλένην⁴⁾ ἐπὶ τὰς ναῦς κατάγει, Δηίφοβον φονεύσας. Κασσάνδραν δὲ Αἴας ὁ Ἰλέως⁵⁾ πρὸς βίαν ἀποσπῶν συνεφέλκεται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ξόανον· ἐφ' ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες καταλεῦσαι

1) Cod. Marc. 454 fol. 6^v. Cf. ad Aethiopidem (supra p. 32 not. 2) Heyne p. 37 sq. Gaisf. p. 483 sq. [533 sq. Lips.] Michaelis p. 112. Dind. p. XXXVIII sq. — Inscriptio: Ἰλίου πέρσιδος β' Ἀρκτίνου. — 2) πέρσιδος cod. 3) τ' spatio relicto cod.; τούτῳ Welck. Studemund; τῷ τόπῳ Thiersch Act. philol. Monac. II p. 588. 4) Ἑλένην Heyne; ἔλενον Cod. — 5) ὁ ἰλέως cod. Ὀιλέως Heyne. Cf. quos laudat Michaelis.

βουλεύονται¹⁾ τὸν Αἴαντα, ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν καταφεύγει καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. ἔπειτα ἐμπρήσαντες τὴν πόλιν Πολυξένην σφαγιάζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον. καὶ Ὀδυσσεύς Ἀστυάνακτα ἀνελόντος Νεοπτόλεμος Ἀνδρομάχην γέρας λαμβάνει. καὶ τὰ λοιπὰ λάφυρα διανέμονται· Δημοφῶν δὲ καὶ Ἀκάμας Αἶθραν εὐρόντες ἄγουσι μεθ' ἑαυτῶν. ἔπειτα ἀποπλέουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ φθορὰν αὐτοῖς ἢ Ἀθηνᾶ κατὰ τὸ πέλαγος μηχανᾶται²⁾.

Inscriptio p. 34 laudata. [Νεοπτόλεμος ἀ]π[ο-κ]τείν[ε]ι³⁾ Πρίαμον καὶ Ἀγήνορα, Πολυποίτης Ἐχεῖον, Θρασ[υ]μήδης Νι[κ]αίνετον⁴⁾, Φιλοκτήτης Διοπ[ε]ίδην, Διο

1.

Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. I, 69: Ἀρκτίνος δὲ φησιν ὑπὸ Διὸς δοθῆναι Δαρδάνῳ παλλάδιον ἔν καὶ εἶναι τοῦτο ἐν Ἰλίῳ ἕως ἢ πόλις ἠλίσκετο, κεκρουμένον ἐν ἀβάτῳ, εἰκόνα δὲ ἐκείνου κατεσκευασμένην μηδὲ ἐν τοῦ ἀρχετύπου διάφορον ἀπάτης τῶν ἐπιβουλευόντων ἕνεκα ἐν φανερωῖ τεθῆναι καὶ αὐτὴν Ἀχαιοὺς ἐπιβουλεύσαντας λαβεῖν.

1) βούλονται Heyne. 2) τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. ἔπειτα ἀποπλέουσιν — μηχανᾶται. (Inc. fol. 4^r.) καὶ Ὀδυσσεύς — μεθ' ἑαυτῶν. ἔπειτα ἐμπρήσαντες — τάφον cod. Ordinem pristinum restituit Lehrs Litt. Centralbl. 1874 p. 668. — Michaelis post fol. 6 Cod. Marc. folium excidisse ratus verba καὶ Ὀδυσσεύς — τάφον ad Stesichori Ilii persidem spectare putat; quam opinionem refellit Lehrs l. l. 3) Restituerunt K. O. Müller. Tychsen Q. Smyrn. p. LXXV. 4) θρασιμηδης νιδιαινετον (?) inscriptio.

2.

Schol. Ven. et Vat. ad Eur. Andr. 10 de Astyanacte:
*Στησίχορον μέντοι ἱστορεῖν (φασιν) ὅτι τεθνήκοι καὶ
 τὸν τὴν Πέρσιδα συντεταχότα¹⁾ ποιητὴν ὅτι καὶ
 ἀπὸ τοῦ τείχους ῥιφείη.*

3.

*Θησείδησι δὲ δῶρα πόρε κρείων Ἀγαμέμνων
 ἠδὲ Μενεσθῆι μεγαλήτορι ποιμένι λαῶν.*

Schol. Vat. et Neap.²⁾ ad Eur. Troad. 31: "Ἐνιοὶ ταῦτά
 φασὶ πρὸς χάριν εἰρῆσθαι· μηδὲν³⁾ γὰρ εἰληφέναι
 τοὺς περὶ Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα ἐκ τῶν λαφύρων,
 ἀλλὰ μόνην τὴν Αἴθραν, δι' ἣν καὶ ἀφίκοντο εἰς
 Ἴλιον Μενεσθέως ἡγουμένου. Λυσίμαχος δὲ τὸν τὴν
 Πέρσιδα⁴⁾ πεποιηκότα φησὶ γράφειν οὕτως „Θησεΐ-
 δαῖς — λαῶν“.

4.

*Ἐξ ὀλίγου διαβὰς προφῶρῳ ποδί, ὄφρ' οἱ γυῖα
 τεινόμενα ῥώοιτο καὶ εὐσθενὲς εἶδος ἔχῃσι.*

Diomed. p. 473 Putsch. [Gramm. Lat. I, p. 477 Keil. Gais-
 ford scriptt. latini rei metricae p. 428 sq.] Alii a Marte
 ortum Iambum strenuum ducem tradunt, qui cum crebri-
 ter pugnas iniret et telum cum clamore torqueret, ἀπὸ

1) Lacunae signa pos. Dindorf. 2) Schol. Neap. ed. Cobet
 post Eur. Phoen. ed. Geel p. 302 sq. 3) Sic Cobet; μὴ codd.
 Fragm. III. 1. *Θησεΐδαῖς δ' ἔπορε δῶρα* codd.; emend.
 Koechly Coni. ep. I, p. 11.

4) *Πέρσιδα* Cobet, *Περσηΐδα* codd.
 Fragm. IV. 1. *ὄφρ' οἱ*] Locus corruptus. *τόφρ' ἐπι* vel
ὄφρα τε Naëke. *ὄφρ' ὄγε* Schneidew. Philol. IV, p. 746. —
 2. *τεινόμενον* Luzac ap. Santen. ad Terentian. M. p. 67. —
εἶδος] *ἴχνος* Ruhnck.

τοῦ ἰέναι καὶ βοᾶν Iambus appellatur: idcirco ex brevi et longa pedem hunc esse compositum, quod hi qui iaculentur ex brevi accessu in extensum passum proferuntur, ut promptiore nisu telis ictum confirment. Auctor huius vibrationis¹⁾ Arctinus Graecus his versibus perhibetur.²⁾
Ὁ Ἰαμβος „ἐξ ὀλίγου — ἔχρησι.“

NOSTI.

Procl.³⁾ *Συνάπτει*⁴⁾ δὲ τούτοις τὰ τῶν *Νόστων* βιβλία ε' *Ἀγίου*⁵⁾ *Τροιζηνίου*, περιέχοντα τάδε.

Quae Scholl. Ven. et Vat. ad Eur. Hec. 41 [τύμβω φίλον πρόσφαγμα] narrant, Ἰπὸ Νεοπτολέμου φασὶν αὐτὴν (sc. τὴν Πολυξένην) σφαγιασθῆναι Εὐριπίδης καὶ Ἴβυκος. ὁ δὲ τὰ Κυπριακὰ ποιήσας φησὶν ὑπὸ Ὀδυσσεως καὶ Διομήδους ἐν τῇ τῆς πόλεως ἀλώσει τραυματισθεῖσαν ἀπολέσθαι, ταφῆναι δὲ ὑπὸ Νεοπτολέμου, ὡς Γλαῦκος γράφει. nec ad Cypria nec ad Ilii persidem referri possunt.

1) Legebatur librationis. 2) Locum interpretatus est Welcker, cuius verba [Cycl. ep. II, p. 529] apponimus. „Den Jambus nannte und beschrieb nicht der alte Dichter, wie Nähe mit Scaliger [Animadv. in Euseb. p. 69] verstand (Rhein. Mus. 1834 II, 267 sq.): „Der Jambus | Geht mit wachsendem Fusse, von kleinem aus: immer so lang ihm | Rüstig die Glieder sich regen und kraftvoll wird (bleibt?) die Gestaltung“: sondern der Grammatiker wollte sagen, nach der von dem Dichter geschilderten Bewegung sey der Jamb erfunden worden oder nach einem Helden des Arktinos, wie in einer andern Sage nach einem Apulischen, und er verbindet nur ungeschickt mit den Versen selbst als Subject ὁ Ἰαμβος, wenn dies Subject nicht einem Abschreiber zur Last fällt.“ 3) Cod. Marc. 454 fol. 4^r. V. ad Aethiopicum (supra p. 32 not. 2.) Heyne p. 40 sq. = Gaisf. Heph. p. 485 sq. [535 sq. Lips.] = Michaelis p. 112 = Dind. p. XXXIX sq. — Inscriptio: νόστων ἔ αγίου. — 4) *συνάπτεται* Welcker. 5) Sic cod. (*Ἀγίου* legit Siebenkees.) *Ἀγίου* Thiersch.

Ἄθηνᾶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον εἰς ἔριν καθίστησι περὶ τοῦ ἔκπλου. Ἀγαμέμνων μὲν οὖν τὸν τῆς Ἄθηνᾶς ἐξιλασόμενος χόλον ἐπιμένει, Διομήδης δὲ καὶ Νέστωρ ἀναχθέντες εἰς τὴν οἰκίαν¹⁾ διασώζονται· μεθ' οὓς ἐκπλεύσας ὁ Μενέλαος μετὰ πέντε νεῶν εἰς Αἴγυπτον παραγίνεται, τῶν λοιπῶν διαφθαρεῖσων νεῶν ἐν τῷ πελάγει. οἱ δὲ περὶ Κάλχαντα καὶ Λευτεά καὶ Πολυποίτην πεζῇ πορευθέντες εἰς Κολοφῶνα Τειρεσίαν²⁾ ἐνταῦθα τελευτήσαντα θάπτουσι. τῶν³⁾ δὲ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀποπλεόντων Ἀχιλλέως εἶδωλον ἐπιφανὲν πειρᾶται διακωλύειν προλέγον τὰ συμβησόμενα. εἶθ' ὁ περὶ τὰς Καφηρίδας πέτρας δηλοῦται χεῖμων καὶ ἡ Αἴαντος φθορὰ τοῦ Λοκροῦ. Νεοπτόλεμος δὲ Θέτιδος ὑποθεμένης πεζῇ ποιεῖται τὴν πορείαν· καὶ παραγενόμενος εἰς Θράκην Ὀδυσσεά καταλαμβάνει ἐν τῇ Μαρωνείᾳ, καὶ τὸ λοιπὸν ἀνύει τῆς ὁδοῦ, καὶ τελευτήσαντα Φοίνικα θάπτει· αὐτὸς δὲ εἰς Μολοσσοὺς ἀφικόμενος ἀναγνωρίζεται Πηλεΐ. ἔπειτα⁴⁾ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας ἀναιρεθέντος ὑπ' Ὀρέστου⁵⁾ καὶ Πυλάδου τιμωρία, καὶ Μενελάου εἰς τὴν οἰκίαν⁶⁾ ἀνακομιδή.

1.

Apollodor. II, 1, 5, 14 de Nauplio: ἔγνημεν, ὡς μὲν οἱ τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Κατρέως, ὡς δὲ

1) οἰκίαν cod.; corr. Bekk. 2) Τειρεσίαν] Κάλχαντα [coll. Tzetz. ad Lycophr. 427] Meineke Anal. Alex. p. 79. Nitzsch ad Od. Vol. III p. 149 sq. — 3) τὸν cod. 4) Πηλεΐ (lac.) τα cod. ἔπειτα τὰ Heyne. 5) καὶ τούτων ὑπ' Ὀρ. Heyne. 6) οἰκίαν cod.; corr. Bekker.

ὁ τοὺς νόστους γράψας, Φιλύραν, ὡς δὲ Κέρκωψ, Ἑσιόνην, καὶ ἐγέννησε Παλαμήδην Οἶακα Ναυσιμέδοντα.

2.

Schol. [Codd. HMQR]¹⁾ ad Hom. Od. δ, 12: αὕτη (sc. δούλη), ὡς μὲν Ἀλεξίων, Τειρίς, ὡς δὲ ἔνιοι, Τηρίς, θυγάτηρ Ζευξίππης· ὡς δὲ ὁ τῶν Νόστων ποιητής, Γέτις. τινὲς δὲ τὸ δούλης κύριον φασὶ διὰ τὸ μηδέποτε οὕτω λέγειν τὸν ποιητὴν τὴν θεράπαιναν.²⁾

3.

Pausan. X, 28, 7 (4): Ἡ δὲ Ὀμήρου ποιήσις ἢ ἐς Ὀδυσσεά καὶ ἢ Μινυάς τε καλουμένη καὶ οἱ Νόστοι, μνήμη γὰρ ἐν ταύταις καὶ Ἄιδου καὶ τῶν ἐκεῖ δειμάτων ἐστίν, ἴσασιν οὐδένα Εὐρύνομον δαίμονα.

4.

Pausan. X, 29, 6 (3): Ἔστι δὲ πεποιημένα ἐν Νόστοις Μινύου μὲν τὴν Κλυμένην θυγατέρα εἶναι, γήμασθαι δὲ αὐτὴν Κεφάλῳ τῷ Δηίουτος καὶ γενέσθαι σφίσιν Ἰφικλον παῖδα.

5.

Pausan. X, 30, 5 (3) de Maera: Περὶ δὲ αὐτῆς πεποιημένα ἐστὶν ἐν Νόστοις ἀπελθεῖν μὲν παρθένον

1) H = Harl., M = Marc., Q = Ambr., R = Flor.

2) Legebatur ὡς δὲ ὁ τῶν Νόστων ποιητής, τὸ δούλης κύριον ὄνομα· φασὶ δὲ μηδέποτε λέγειν τ. π. δούλην θεράπαιναν. — Γέτις HM. γὰρ τις R. „et similiter haud dubie etiam Q. — Est autem hoc quoque nomen incertum, etsi Γέτις (nam sic Salmas. correxit pro Γέτης) ἐκαλεῖτο ἢ γυνὴ τοῦ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ut refert Steph. Byz. s. v. Γετία“. Dind.

ἔτι ἐξ ἀνθρώπων, θυγατέρα δὲ αὐτὴν εἶναι Προίτου τοῦ Θερσάνδρου, τὸν δὲ εἶναι Σισύφου.

6.

Αὐτίκα δ' Αἴσωνα θῆκε φίλον κόρον ἠβώνοντα,
γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίησι πραπίδεσσι,
φάρμακα πόλλ' ἔψουσ' ἐνὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Argum. ad Eur. Med. (Scholl. Vol. IV, p. 1 sq. Dind.):
Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσωνα νέον ποιήσειε. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως „αὐτίκα — λέβησι“. Eadem fere habet Schol. ad Aristoph. Eq. 1321.

Fragmenta dubia.

[7.]

Pausan. I, 2, 1: Ταύτην τὴν Ἀντιόπην Πίνδαρος μὲν φησιν ὑπὸ Πειρίθου καὶ Θησέως ἀρπασθῆναι, Τροιζηνίῳ δὲ Ἑγία¹) τοιάδε ἐς αὐτὴν πεποιήται· Ἡρακλέα Θεμίσκυραν πολιορκοῦντα τὴν ἐπὶ Θερμώδοντι ἐλεῖν μὴ δύνασθαι, Θησέως δὲ ἐρασθεῖσαν Ἀντιόπην, στρατεῦσαι γὰρ ἅμα Ἡρακλεῖ καὶ Θησέα, παραδοῦναι τὸ χωρίον. τάδε μὲν Ἑγίας πεποιήκεν.

Fragm. VI. 1. φίλον corruptum; πάλιν vel νέον (ex Il. I, 446), vel καλόν Koechly coni. ep. I p. 9. — 2. ἀποξύσασα *Fiδυίησι* Elmsley. — 3. ἐνὶ Schneidew. Philol. IV, p. 747 (ἔψουσα ἐνὶ χρυσείοισι λ.) Koechly l. l.; ἐπὶ vulgo.

1) Nomen Ἑγίας ab Ἀγίας non diversum esse putat Mützell de emend. Theog. p. 181.

[8.]

Δῶρα γὰρ ἀνθρώπων νόον ἤπαφεν ἠδὲ καὶ ἔργα.
 Clem. Alex. Strom. VI, p. 264 (622 D) Sylb. 743 Pott.
*Ἀντιμάχου τε τοῦ Τηίου εἰπόντος· ἐκ γὰρ δῶρων
 πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι πέλονται, Ἀυγίας¹⁾ ἐποίησε·
 „δῶρα — ἔργα“.*

[9.]

Eustath. ad Od. p. 1796, 53 Rom. 597 Bas. Ὁ δὲ
 τοὺς νόστους ποιήσας Κολοφώνιος Τηλέμαχον μὲν
 φησι τὴν Κίρκην ὕστερον γῆμαι, Τηλέγονον δὲ τὸν
 ἐκ Κίρκης ἀντιγῆμαι Πηνελόπην.²⁾

[10.]

Athen. VII, p. 281, B, C: φιλήδονον δ' οἱ ποιη-
 ται καὶ τὸν ἀρχαῖόν φασι γενέσθαι Τάνταλον. ὁ γοῦν
 τὴν τῶν Ἀτρειδῶν ποιήσας κάθοδον ἀφικόμενον
 αὐτὸν λέγει πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ συνδιατρίβοντα ἔξου-
 σίας τυχεῖν παρὰ τοῦ Διὸς αἰτήσασθαι ὅτου ἐπιθυμεῖ.
 τὸν δὲ πρὸς τὰς ἀπολαύσεις ἀπλήστως διακειμένον
 ὑπὲρ αὐτῶν τε τούτων μνεῖαν ποιήσασθαι καὶ τοῦ
 ξῆν τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς θεοῖς. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-
 σαντα τὸν Δία τὴν μὲν εὐχὴν ἀποτελέσαι διὰ τὴν
 ὑπόσχεσιν, ὅπως δὲ μηδὲν ἀπολαύη τῶν παρακειμέ-
 νων ἀλλὰ διατελῆ ταραττόμενος, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς
 ἐξήρτησεν αὐτῷ πέτρον, δι' ὃν οὐ δύναται τῶν παρα-
 κειμένων τυχεῖν οὐδενός.³⁾

1) Ἀγίας Thiersch Act. Monac. II, p. 585. Cf. Meineke
 Fragm. Comic. I, p. 416 sq. 2) Welck. Cycl. ep. I, p. 286 sq.
 3) Welck. l. l. p. 279.

TELEGONIA.

Procl.¹⁾ Μετὰ ταῦτά ἐστιν Ὀμήρου Ὀδύσσεια· ἔπειτα Τηλεγονίας²⁾ βιβλία δύο Εὐγάμμωνος³⁾ Κυρηναίου, περιέχοντα τάδε. οἱ μνήστορες⁴⁾ ὑπὸ τῶν προσηκόντων θάπτονται· καὶ Ὀδυσσεὺς θύσας Νύμφαις εἰς Ἥλιν ἀποπλεῖ ἐπισκεψόμενος τὰ βουκόλια, καὶ ξενίζεται παρὰ Πολυξένῳ δῶρόν τε λαμβάνει κρατῆρα, καὶ ἐπὶ τούτῳ⁵⁾ τὰ περὶ Τροφώνιον καὶ Ἀγαμήδην καὶ Αὐγέαν. ἔπειτα εἰς Ἰθάκην καταπλεύσας τὰς ὑπὸ Τειρεσίου ρηθείσας τελεῖ θυσίας. καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Θεσπρωτοὺς ἀφικνεῖται καὶ γαμεῖ Καλλιδικὴν βασιλίδα τῶν Θεσπρωτῶν. ἔπειτα πόλεμος συνίσταται τοῖς Θεσπρωτοῖς πρὸς Βρύγους,⁶⁾ Ὀδυσσέως ἡγουμένου· ἐνταῦθα Ἄρης τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα τρέπεται,⁷⁾ καὶ αὐτῷ εἰς μάχην Ἀθηνᾶ καθίσταται· τούτους μὲν Ἀπόλλων διαλύει. μετὰ δὲ τὴν Καλλιδικῆς τελευτὴν τὴν μὲν βασιλείαν διαδέχεται Πολυποίτης Ὀδυσσέως υἱός, αὐτὸς δ' εἰς Ἰθάκην ἀφικνεῖται· κἀν τούτῳ Τηλέγονος⁸⁾ ἐπὶ ζήτησιν τοῦ πατρὸς πλέων, ἀποβὰς εἰς τὴν Ἰθάκην τέμνει τὴν νῆσον· ἐκβοηθήσας δ' Ὀδυσ-

1) Cod. Marc. 454 fol. 4^r. Cf. ad Aethiopidem (supra p. 32 not. 2.) Heyne p. 42 sq. Gaisf. p. 487—489 [536—538 ed. Lips.], Michaelis p. 121. Dind. Scholl. II. I p. XL sq. — Inscriptio: τηλεγονίας β εὐγάμμωνος: 2) Eustath. ad II. p. 785, 22 Rom. (697 Bas.): προπαροξύνονται δὲ καὶ ἄμφω αἰτιαῦται λέξεις (sc. Δολώνεια, Πατρόκλεια), ὥσπερ καὶ Τηλεγονία κατὰ τὴν παλαιὰν ὀρθογραφίαν ἢ κατὰ Τηλέγονον πραγματεία. Cf. Cramer. An. Oxon. II, p. 299, 28. — 3) Εὐγάμμωνος Welcker. 4) μνηστῆρες Thiersch. 5) τούτου Welcker. Cf. Cycl. ep. II, p. 304. 6) βρυγούς Cod. 7) Α-πεται inc. fol. 4^v. 8) τηλεγόμενος Cod.

σεὺς ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀναιρεῖται κατ' ἄγνοιαν. Τηλέγονος δ' ἐπιγνοὺς τὴν ἁμαρτίαν τό τε τοῦ πατρὸς σῶμα καὶ τὸν Τηλέμαχον καὶ τὴν Πηνελόπην πρὸς τὴν μητέρα μεθίστησιν¹⁾· ἡ δὲ αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖ, καὶ συνοικεῖ²⁾ τῇ μὲν Πηνελόπῃ Τηλέγονος, Κίρκῃ³⁾ δὲ Τηλέμαχος.

Multi scriptores Graeci, teste Clem. Alex. Strom. VI. p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott. aliorum opera exscripserunt, αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἐτέρων ὑφελόμενοι, ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Εὐγράμων⁴⁾ ὁ Κυρηναῖος ἐκ Μουσαίου τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ὀλόκληρον κτλ. Clementem laudat Euseb. Praep. Evang. X, 2 p. 462 D.

Eustath. ad Od. p. 1796, 47 Rom. 597 Bas. Ὁ δὲ τὴν Τηλεγόνοιαν γράψας Κυρηναῖος ἐκ μὲν Καλυψοῦς Τηλέγονον υἱὸν Ὀδυσσεῖ ἀναγράφει ἢ Τηλέδαμον, ἐκ δὲ Πηνελόπης Τηλέμαχον καὶ Ἀρκεσίλαον. Eadem habet Eudocia p. 77, 11—14.

Fragmenta, quorum sedes definiri nequit.

1.

Schol. Ambr. et Harl. etc. ad Hom. Od. β, 120 Τυρῶ] Σαλμωνέως θυγάτηρ. ἔσχε δὲ παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος Νηλέα καὶ Πελίαν. Ἀλκμήνη Ἡλεκτρούωνος θυγάτηρ. Μυκῆνη Ἰνάχου θυγάτηρ καὶ Μελίας τῆς

1) καθίστησιν Heyne Welcker. 2) συνοικεῖοι Heyne. — 3) Sic Thiersch Act. philol. Monac. II p. 586 Bekker Tzetz. Antehom. p. XIII; τὴν μὲν πηνελόπην τηλέγονος κίρκην cod. 4) Εὐγράμων Euseb.

Ὠκεανοῦ, ἧς καὶ Ἀρέστωρος¹⁾ Ἄργος, ὡς ἐν τῷ Κύκλῳ φέρεται. Cf. Müller. de cycl. p. 138.

[2.]

Etym. M. (p. 600, 8) et Gud. (p. 405, 1) v. νεκάδες. Παρὰ μὲν τοῖς κυκλικοῖς αἱ ψυχὰι νεκάδες λέγονται. — ἧ τέ κε δηρὸν | αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν²⁾ νεκάδεσσιν. Ἰλιάδος ε'.³⁾ — Cyclo vindicat Duentz. Suppl. p. 19.

II. CARMINA HEROICA

Homero vulgo adscripta.

I. AMPHIARAI EXELASIS.

Suid. v. Ὀμηρος (II, 1 p. 1096, 12 sqq. Bernh.): Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα Ἀμφιαράου ἐξέλασις. Pseudo-Herodot. Vita Homer. § 9: χρόνου δὲ προϊόντος ἐν τῇ Σμύρνῃ ἄπορος ἐὼν τοῦ βίου διανοήθη ἀπικέσθαι ἐς Κύμην, πορευόμενος δὲ διὰ τοῦ Ἑρμου πεδίου ἀπικνέεται ἐς Νέον τεῖχος ἐνταῦθα λέγεται αὐτὸν ἐπιστάντα ἐπὶ σκυτεῖόν τι εἰπεῖν πρῶτα τὰ ἔπεα τάδε τῷ δὲ σκυτεῖ ὄνομα ἦν Τύχιος. ἀκούσαντι δὲ τῶν ἐπέων ἔδοξεν αὐτῷ δέξασθαι τὸν ἄνθρωπον· ἠλέησε γὰρ αἰτέοντα τυφλὸν καὶ ἐκέλευσεν εἰσιέναι τ' αὐτὸν εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ μετέξειν ἔφη τῶν παροόντων. ὁ δ' εἰσῆλθεν. κατήμενος δ' ἐν τῷ σκυτεῖῳ παροόντων καὶ ἄλλων τῆν τε ποιήσιν αὐτοῖς

1) Sic Buttm. pro ἀριστερός. 2) αἰνῆσι Etym. M. 3) V. 885 sq. — Ἰλιάδος ε' om. Etym. Gud.

ἐπεδείκνυτο, Ἀμφιάρεώ τε τὴν ἐξελασίαν τὴν ἐς Θήβας
καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς ἐς θεοὺς πεποιημένους αὐτῷ κτλ.

Hoc poema a Thebaide non diversum fuisse putat
Welcker. Cycl. ep. I. p. 298—302.

II. OECHALIAE EXCIDIUM.

Suid. v. Ὅμηρος (II, 1 p. 1096, 12 sqq. Bernh.):
Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα
..... Οἰχαλίας¹⁾ ἄλωσις. Procl. Chrestom. I.²⁾ de
Homero disserens: Λέγουσιν οὖν αὐτὸν εἰς Ἴον πλεύ-
σαντα διατρῖψαι μὲν παρὰ Κρεοφύλῳ, γράψαντα δὲ
Οἰχαλίας ἄλωσιν τούτῳ χαρίσασθαι, ἧτις νῦν ὡς
Κρεοφύλου περιφέρεται. Cf. Strab. XIV. p. 638: Σά-
μιος δ' ἦν καὶ Κρεώφυλος, ὃν φασι δεξάμενον ξενία
ποτὲ Ὅμηρον λαβῶν δῶρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιή-
ματος ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἄλωσιν. Καλλίμαχος δὲ
τοῦναντίου ἐμφαίνει δι' ἐπιγράμματός τινος, ὡς ἐκεί-
νου μὲν ποιήσαντος λεγομένου δ' Ὀμήρου διὰ τὴν
λεγομένην ξενίαν· „τοῦ Σαμίου πόνος εἰμί, δόμῳ
ποτὲ θεῖον Ὅμηρον | δεξαμένου· κλείω δ' Εὐρυτον
ὄσ' ἔπαθεν, | καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν· Ὀμήρειον δὲ κα-
λεῦμαι | γράμμα· Κρεοφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.“³⁾
τινὲς δὲ διδάσκαλον Ὀμήρου τοῦτόν φασιν, οἱ δ' οὐ
τοῦτον ἀλλ' Ἀριστέαν τὸν Προκοννήσιον. Eustath.
ad Il. B, 730 p. 330, 42 Rom. 250 Bas. Τῆς Θεσσα-

1) σικελίας codd. Suidae. 2) Cod. Marc. 454 fol. 1^v ap.
Bekk. Scholl. ad Hom. Il. p. I. Dind. Scholl. ad Hom. Il. I p.
XXXII. 3) Hi versus leguntur etiam ap. Sext. Empir. adv.
math. I § 48 p. 225 sq. (609 Bekk.) Eustath. ad Il. p. 331,
5 sq. Rom. 250 Bas. [κλείω — Ἰόλειαν om. Eustath.]

λικῆς δὲ (Οἰχαλίας) νῦν Ὀμηρος μέμνηται. εἴρηται δὲ καὶ περὶ Εὐρύτου ἐκεῖ καὶ τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Ἰόλης, δι' ἣν ἐπόρθησεν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχαλίαν, εἰς ἣν δοκεῖ γράψαι καὶ Ὀμηρος κτλ.¹⁾

Oechalia ab Hercule expugnata ubi fuisset, quaerebatur. Strabo IX p. 438. Τὴν δ' Οἰχαλίαν πόλιν Εὐρύτου λεγομένην ἐν τε τοῖς τόποις τούτοις (sc. περὶ Τρίκκην) ἱστοροῦσι καὶ ἐν Εὐβοίᾳ καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ μετονομάζουσιν [ἄλλοι] ἄλλως, ὃ καὶ ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς²⁾ εἴρηται. περὶ δὲ τούτων ζητοῦσι καὶ μάλιστα τίς ἦν ἡ ὑπὸ Ἡρακλέους ἀλοῦσα, καὶ περὶ τίνος συνέγραψεν ὁ ποιήσας τὴν Οἰχαλίας ἄλωσιν. Id. X p. 448. Ἔστι δὲ καὶ Οἰχαλία κώμη τῆς Ἐρετρικῆς, λείψανον τῆς ἀναιρεθείσης πόλεως ὑπὸ Ἡρακλέους. Cf. Paus. IV, 2 (v. infra ad fr. 2).

1.

᾿Ω γύναι, αὐτὴ ταῦτά τ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.
Grammaticus ap. Cram. An. Oxon. I p. 327 de forma ὄρηαι disserens: τοῦτο δὲ εὐρήσομεν καὶ ἐν τῇ Οἰχαλίας³⁾ ἀλώσει, ἢ⁴⁾ εἰς Ὀμηρον ἀναφέρεται, ἔστι δὲ Κρεώφυλος ὁ ποιήσας. Ἡρακλῆς δ' ἐστὶν ὁ λέγων πρὸς Ἰόλην· „᾿Ω — ὄρηαι“.

1) Apud Schol. ad Plat. Remp. p. 421 Bekk. Suid. v. Κρεώφυλος Creophylus cum Stasino commutatus est. 2) VIII, p. 339. 3) χαλίας cod. 4) αἰ cod.

Fragm. I. ᾿Ω γύναι, ταῦτά τε ἐν cod.; emend. Koechly (coll. Od. ξ 343) con. ep. I p. 11.

2.

Pausan. IV, 2, 3 (2): Θεσσαλοὶ δὲ καὶ Εὐβοεῖς, ἤκει γὰρ δὴ ἐς ἀμφισβήτησιν τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τὰ πλείω, λέγουσιν, οἱ μὲν ὡς τὸ Εὐρύτιον, χωρίον δὲ ἔρημον ἐφ' ἡμῶν ἐστὶ τὸ Εὐρύτιον, πόλις τὸ ἀρχαῖον ἦν καὶ ἐκαλεῖτο Οἰγαλία· τῷ δὲ Εὐβοέων λόγῳ Κρεώφυλος ἐν Ἡρακλείᾳ πεποίηκεν ὁμολογοῦντα. Cf. Strabonis locos supra laudatos.

3.

Schol. Laur. ad Soph. Trach. 266: Ἡσίοδος μὲν γὰρ δ' φησὶν ἐξ Εὐρύτου καὶ Ἀντιόχης παιδας Κρεώφυλος δὲ β'.

4.

Schol. ad Eur. Med. 273: Δίδυμος δὲ παρατίθεται τὰ Κρεωφύλου ἔχοντα οὕτως· τὴν γὰρ Μήδειαν λέγει διατρίβουσαν ἐν Κορίνθῳ τὸν ἄρχοντα τότε τῆς πόλεως Κρέοντα ἀποκτεῖναι φαρμάκοις. δεῖσασαν δὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ φεγεῖν εἰς Ἀθήνας, τοὺς δὲ υἱούς, ἐπεὶ νεώτεροι ὄντες οὐκ ἠδύναντο ἀκολουθεῖν, ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀκραίας ἼΗρας καθιεῖν, νομίσασαν τὸν πατέρα αὐτῶν φροντιεῖν τῆς σωτηρίας αὐτῶν. τοὺς δὲ Κρέοντος οἰκείους ἀποκτείναντας αὐτοὺς διαδοῦναι λόγους ὅτι ἡ Μήδεια οὐ μόνον τὸν Κρέοντα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑαυτῆς παιδας ἀπέκτεινε¹).

1) Cf. Schubart. in Ephem. litt. Hal. 1840. I. p. 515.

III. PHOCAIS.

Pseudo-Herod. Vita Hom. § 16 (cf. p. 38 sq.)
Διατρίβων δὲ παρὰ τῷ Θεστορίδῃ ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω καὶ τὴν καλουμένην Φωκαΐδα, ἣν φασιν οἱ Φωκαεῖς Ὅμηρον παρ' αὐτοῖσι ποιῆσαι. ἐπεὶ δὲ τὴν τε Φωκαΐδα καὶ τὰλλα πάντα παρὰ τοῦ Ὁμήρου ὁ Θεστορίδης ἐγράψατο, διενοήθη ἐκ τῆς Φωκαίης ἀπαλλάσσεσθαι, τὴν ποιήσιν θέλων τοῦ Ὁμήρου ἐξιδιώσασθαι, καὶ οὐκ ἔτι ὁμοίως ἐν ἐπιμελείᾳ εἶχε τὸν Ὅμηρον. Cf. Welcker. Cycl. ep. I. p. 248 sqq.

CARMINA MINORA.

Procl. Chrestom.¹⁾ *Γέγραφε δὲ (Ὅμηρος) ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν, ἣν Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦνται αὐτοῦ. οἱ μέντοι γε ἀρχαῖοι καὶ τὸν κύκλον ἀναφέρουσιν εἰς αὐτόν. προστιθέασι δὲ αὐτῷ καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην, βατραχομαχίαν ἢ μυομαχίαν, ἐπτάπεκτον αἶγα, Κέρκωπας καινούς.*

Suid. v. Ὅμηρος. *Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτόν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα Ἐπικιχλίδες, Ἡθιέπακτος, ἧτοι Ἰαμβοὶ, Μυοβατραχομαχία, Ἀραχνομαχία, Γερανομαχία, Κεραμῖς, Παίγνια.*

Pseudo-Herodot. Vita Homeri § 24 p. 12 sq. Westerm. *Τοὺς Κέρκωπας καὶ Βατραχομυομαχίην καὶ Ψαρομαχίην καὶ Ἑπταπάκτικὴν²⁾ καὶ Ἐπικιχλίδας καὶ τὰλλα πάντα, ὅσα παίγνιά ἐστὶν Ὁμήρου, ἐνταῦθ' ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολισσῶ.*

1) Cod. Marc. 454 fol. 1^v (v. p. 2.) 2) l. ἐπτάπεκτον αἶγα.

I. MARGITES.

Aristot. Poet. 4 p. 1448^b 28 sqq.: *Τῶν μὲν οὖν πρὸ Ὀμήρου οὐδενὸς ἔχομεν εἰπεῖν τοιοῦτον ποίημα (sc. μίμησιν τῶν φάυλων), εἰκὸς δὲ εἶναι πολλούς· ἀπὸ δὲ Ὀμήρου ἀρξαμένοις ἔστιν, οἷον ἐκείνου ὁ Μαργίτης καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀρμόττον ἰαμβεῖον ἦλθε μέτρον ὥσπερ δὲ καὶ τὰ σπουδαῖα μάλιστα ποιητῆς Ὀμηρος ἦν οὕτω καὶ τὰ τῆς κωμωδίας σχήματα πρῶτος ὑπέδειξεν, οὐ ψόγον ἀλλὰ τὸ γελοῖον δραματοποιήσας· ὁ γὰρ Μαργίτης ἀνάλογον ἔχει, ὥσπερ Ἰλιάς καὶ Ὀδύσσεια πρὸς τὰς τραγωδίας, οὕτω καὶ οὗτος πρὸς τὰς κωμωδίας.*

Hephaest. p. 112 Gaisf. (122 ed. Lips.): *Μετρικὰ δὲ ἄτακτα, ὅσα ἐκ μέτρων μὲν ὁμολογουμένων συνέστηκε, τάξιν δὲ καὶ ἀνακύκλησιν οὐκ ἔχει οὔτε κατὰ στίχον οὔτε κατὰ συστήματα, οἷός ἐστιν ὁ Μαργίτης ὁ εἰς Ὀμηρον ἀναφερόμενος, ἐν ᾧ παρέσπαρται τοῖς ἔπεσιν ἰαμβικὰ καὶ ταῦτα οὐ κατ' ἴσον σύστημα. Cf. p. 119 sq. (129 Lips.): Μετρικὰ δὲ ἄτακτά ἐστιν, ἅπερ μέτρῳ μὲν γέγραπται τινι, οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα οὔτε ἀνακύκλησιν· τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ Μαργίτης Ὀμήρου· οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν τὸ ἰαμβικὸν ἐπιφέρεται. Mar. Victor. Art. Grammat. Lib. I. p. 2512 Putsch. 68 Keil. In eo carmine, cui Margitae nomen est, eundem herois hexametris trimetros iambicos tamquam pares numero miscuisse viderit. Cf. Lib. II. p. 2524 Putsch. 79 Keil. Hexametro dactylico trimeter iambicus comparatur, quem latine senarium nominamus, veluti hexametron: sex enim pedes iambos habet, ut ille dactylos, cum uterque purus ex se*

figuratur ideoque dicitur et Homerus in Margite suo miscuisse hos versus tamquam pares. Lib. III, p. 2572 Putsch. 133 Keil. Hoc genere versuum (senario), ut supra diximus, primus usus est Homerus in Margite suo, nec tamen totum carmen ita digestum perfecit. Nam duobus pluribusve hexametris antepositis istum subiciens copulavit. — Cf. Atil. Fort. p. 2692 Putsch. 286 Keil. (v. infra fragm. I.).

De auctore. Carmen Homero tribuunt Plato Alc. II p. 147 C. Aristot. l. l. Harpocrat. v. *Μαργίτης*. Schol. ad Aristoph. Av. 913. alii. Cf. Dion. Chrysost. Or. 53 § 4 (II, p. 275 Reisk.): *Γέγραφε δὲ καὶ Ζήνων ὁ φιλόσοφος εἰς τε τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν, καὶ περὶ τοῦ Μαργίτου δέ· δοκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο τὸ ποίημα ὑπὸ Ὁμήρου γεγονέναι νεωτέρου καὶ ἀποπειρωμένου τῆς αὐτοῦ φύσεως πρὸς ποιήσιν.* Cert. Homer. et Hesiod. p. 313 Goettl. 4 Nietzsche. *Κολοφώνιοι δὲ καὶ τόπον δεικνύουσιν, ἐν ᾧ φασιν αὐτὸν (Ὁμηρον) γράμματα διδάσκοντα τῆς ποιήσεως ἄρξασθαι καὶ ποιῆσαι πρῶτον τὸν Μαργίτην.* Suid. v. *Πίγρης* (II, 2 p. 267 Bernh.): *Κὰρ ἀπὸ Ἀλικαρνασοῦ, ἀδελφὸς Ἀρτεμισίας τῆς ἐν τοῖς πολέμοις διαφανοῦς, Μανσώλου γυναικός· ὃς τῇ Ἰλιάδι παρενέβαλε κατὰ στίχον ἐλεγεῖον . . . ἔγραψε καὶ τὸν εἰς Ὁμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην.*¹⁾ Gramm. ap. Cram. An. Oxon. IV, p. 315 de generibus artis criticae disserens (v. supra

1) Procl. Chrestom. I. *προστιθέασι δὲ αὐτῷ (Homero) καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην [οἱ δὲ λέγουσι Τήγρητος τοῦ Καρὸς margo rubrica] κτλ.*

p. 16): *Ἐκτον κρίσις ποιημάτων· πολλὰ γὰρ νοθευόμενά ἐστιν, ὡς ὁ Μαργίτης.*

De carminis argumento. Harpocrat. v. *Μαργίτης· Μαρσύας ἐν ε΄ τῶν περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορεῖ λέγων Μαργίτην ὑπὸ Δημοσθένους καλεῖσθαι τὸν Ἀλέξανδρον. ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτω διὰ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην, ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικεν. Cf. Schol. ad Aristot. Eth. Nic. VI, 7. Plutarch. Demosth. 23. Suid. v. Μαργίτης (II, 1 p. 695, 14 Bernh.) ἀνὴρ ἐπὶ μωρία κωμωδούμενος. Eustath. p. 1669 Rom. (cf. infra ad fragm. V.): Οὕτως ἔγνωμεν καὶ τὸν ἄφρονα Μαργίτην τὸν ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν ὃ ἐστὶ μωραίνειν. Lucian. Philops. 3: ὅς δ' ἂν οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα μὴ οἶηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα Κοροίβου¹⁾ τινὸς ἢ Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι διὰ τοῦ ἀέρος κτλ., ubi cf. Schol. (p. 224 Jacobitz: ὁ δὲ Μαργίτης μωρὸς καὶ αὐτὸς τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχειρῶν). Id. Hermot. 17: ὁρᾶς, ὅπως αὐθις ἔξαπατᾶς με καὶ οὐ λέγεις τᾶληθές, ἀλλ' οἶει Μαργίτη διαλέγεσθαι τινι, ὡς πιστεῦσαι κτλ. Cf. Polyb. XII 25 (p. 840 Hultsch). XII 4^a (p. 813 Hultsch = Tom. II, p. 727 Bekk.).*

Subsidia. Falbe De Margita Homericō (1798). Lindemann Lyra (1821) I, p. 79 sqq. Welcker Cycl. ep. I (1835), p. 184 sqq. Goettling De Margita Homericō. Jenae 1863.

1) Cf. Eustath. ad Od. p. 1669, 46 Rom. 413 Bas. Etym. M. p. 577, 33.

1.

*Ἦλθέ τις εἰς Κολοφῶνα γέρον καὶ θεὸς ἀοιδός,
Μουσάων θεράπων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος,
φίλης ἔχων ἐν χερσὶν εὐφθογγον λύρην.*

Atil. Fortunat. p. 2692 Putsch. 286 Keil. [Scriptt. rei metricae p. 342 Gaisf.] Sequitur ut de iambico dicere debeamus, cuius auctorem alii Archilochum, alii Hippo-nactem volunt. Sed primus Homerus hoc usus est in Margite. „Ἦλθε — λύρην.“ Fragmentum „de heroo hexametro“ in Cod. Berolin. 66, olim Santen. (Gramm. Lat. VI, p. 633 Keil): Haec dissyllaba verba producta ter singula faciunt spondeis sex heroum versum, et rursum eadem [et] correptis prioribus utriusque verbi syllabis faciunt iambicum senarium. ideoque dicitur Homerus in Margite suo miscuisse hos versus tamquam pares. „Ἦλθε — λύρην.“ V. 2 affert Schol. ad Aristoph. Av. 913.

2.

*Τὸν δ' οὐτ' ἄρ σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν οὐτ' ἀροτῆρα
οὐτ' ἄλλως τι σοφόν, πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.*
Arist. Eth. Nicom. VI, 7 p. 1141^a 12 sqq.: εἶναι δέ τινας σοφοὺς οἰόμεθα ὅλως οὐ κατὰ μέρος οὐδ' ἄλλο τι σοφούς, ὥσπερ Ὅμηρός φησιν ἐν τῷ Μαργίτη „τὸν — σοφόν“. Cetera servavit Clem. Al. Strom. I p. 121 (281 A) Sylb. 330 Pott.

Fragm. I. E cod. Berol. 66 primum edidit Lindemann Lyra I, p. 82. cf. Welcker Mus. Rhen. N. S. XI (1856) p. 503. — Corruptelas Mss. vide ap. Keil. et Gaisford. — 3. φίλην — λύραν cod. Atilii ap. Gaisf.

3.

Πόλλ' ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα.
 Plat. Alcib. II p. 147 A: *ξυμβαίνειν μοι δοκεῖ καὶ ἐνταῦθα τὸ τοῦ ποιητοῦ, ὃ λέγει κατηγορῶν πού τινος, ὡς ἄρα πολλὰ μὲν ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δέ, φησὶν, ἠπίστατο πάντα, et paullo infra (p. 147 C): οὐ γὰρ δήπου Ὅμηρόν γε τὸν θειότατόν τε καὶ σοφώτατον ποιητὴν ἀγνοεῖν δοκεῖς, ὡς οὐχ οἷόν τε ἦν ἐπίστασθαι κακῶς. ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ λέγων τὸν Μαργίτην πολλὰ μὲν ἐπίστασθαι, κακῶς δέ, φησί, πάντα ἠπίστατο.*

4.

Tzetz. Chil. IV, 867 sqq. *Ἄκουε τὸν Μαργίτην, | εἰς ὃν ὁ γέρον Ὅμηρος ἠρωιάμβους γράφει· | οὗτος ὦν γέρον νουνεχῆς, αὐτόχρομα νοῦς, φρένες, | ἐξανηρώτα, τίς αὐτὸν ἐγκυμονήσας βρέφος | ἐκ τῆς γαστρὸς ἐγέννησεν, ἄρ' ὁ πατήρ ἢ μήτηρ. Cf. VI, 595 sqq. Οὗτος πανφρονημώτατος ὦν γέρον ὁ Μαργίτης κτλ. Niceph. Blemm. in Maii Vett. Scriptt. nov. coll. II. p. 641: *διαπορῶν ἠρώτα ὀπότερος τῶν γονέων αὐτὸν ἐγέννησεν. Cf. Suid. v. Μαργίτης (infra ad Fr. 5).**

5.

Eust. ad Od. p. 1669, 47 sqq. Rom. 413 Bas. *Οὕτως ἐγνώμεν καὶ τὸν ἄφρονα Μαργίτην τὸν ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν ὃ ἐστὶ μωραίνειν. ὃν ὁ ποιήσας τὸν ἐπιγραφόμενον Ὅμηρου Μαργίτην ὑποτίθεται εὐπόρων μὲν εἰς ὑπερβολὴν γονέων φῦναι, γήμαντα δὲ μὴ συμπεσεῖν τῇ νύμφῃ, ἕως ἀναπεισθεῖσα ἐκείνη τετραυματίσθαι τὰ κάτω ἐσκήψατο, φάρμακόν τε μηδὲν ὠφε-*

λήσειν ἔφη, πλὴν εἰ τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον ἐκεῖ ἐφαρ-
μοσθεῖη· καὶ οὕτω θεραπείας χάριν ἐκεῖνος ἐπλη-
σίασεν¹). Suid. v. Μαργίτης (II, 1, p. 695, 14 Bernh.)
'Ανὴρ ἐπὶ μωρία κωμωδούμενος· ὃν φασιν ἀριθμῆσαι
μὲν μὴ πλείω τῶν ε' δυνηθῆναι, νύμφην δὲ ἀγόμενον
μὴ ἄψασθαι αὐτῆς, ἀλλὰ φοβεῖσθαι λέγοντα, μὴ τῇ
μητρὶ αὐτὸν διαβάλη· ἀγνοεῖν δὲ νεανίαν ἤδη γεγε-
νημένον καὶ πυνθάνεσθαι τῆς μητρός, εἴ γε ἀπὸ τοῦ
αὐτοῦ πατρὸς ἐτέχθη. Dio Chrysost. Or. 67 § 4 (II,
p. 362 Reisk.) Πολύ γε ἂν εἴη τοῦ Μαργίτου σοφώ-
τερος ἀγνοοῦντος, ὅτι χρὴ γήμαντα χρῆσθαι τῇ γυναικί.

II. CERCOPEΣ.

Procl. Chrestom. I²) προστιθέασι δὲ αὐτῶ
(Homero) καὶ παίγνιά τινα, Κέρκωπας. Pseudo-
Herodot. Vita Hom. § 24 p. 12 sq. Westerm. Τοὺς
Κέρκωπας καὶ Βατραχομνομαχίην καὶ Ψαρομαχίην καὶ
'Επταπακτικὴν³) καὶ 'Επικιχλίδας καὶ τἄλλα πάντα,
ὅσα παίγνιά ἐστιν 'Ομήρου, ἐνταῦθ' ἐποίησε παρὰ τῷ
Χίῳ ἐν Βολισσῶ, ὥστε καὶ ἐν τῇ πόλει περιβόητος
ἤδη ἐγένετο τῇ ποιήσει. Cf. Harpocrat. v. Κέρκωπες
(cf. infra).

Subsidia. Lobeck De Cercop. et Colalis. 1820.
[Aglaopham. p. 1296—1308.] — Hüllmann De Cyclop. et
Cercop. — Rigler De Hercule et Cercopibus. Colon. 1825.
1826.

1) Hanc narrationem poetae abiudicat Thirlwall Hist. Gr.
Vol. VI, p. 104 n. 1. 2) Cod. Marc. 454 fol. 1^v. (supra p. 2).
3) Intellige ἐπτάπεντον αἶγα.

FRAGMENTUM.

Ψεύστας ἠπεροπῆας ἀμήχανά τ' ἔργα δαέντας
 ἔξαπατητῆρας· πολλὴν δ' ἐπὶ γαῖαν ἰόντες
 ἀνθρώπους ἀπάτασκον ἀλώμενοι ἥματα πάντα.

Suid. v. *Κέρκωπες* (Vol. II, 1 p. 222 Bernh.): πανοῦργοι, δόλιοι, ἀπατεῶνες, κόλακες φασὶ δὲ τοὺς *Κέρκωπας* γενέσθαι „ψεύστας — πάντα“. Cf. p. 221. *Κέρκωπες*· δύο ἀδελφοὶ ἦσαν ἐπὶ γῆς, πᾶσαν ἀδικίαν ἐπιδεικνύμενοι, καὶ ἐλέγοντο *Κέρκωπες*, ἐκ τῆς τῶν ἔργων δεινότητος οὕτως ἐπονομαζόμενοι. ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν *Πάσσαλος* ἐλέγετο, ὁ δὲ *Ἄκμων*. ἡ δὲ μήτηρ *Μεμνονίς* ταῦτα ὀρῶσα ἔλεγε, μὴ περιτυχεῖν *Μελαμπύγῳ*· τουτέστι τῷ *Ἡρακλεῖ*. Cf. Suid. v. *Εὐρύβατος*. (I, 2 p. 645 Bernh.) Harpocrat. v. *Κέρκωψ*: Ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις *Κέρκωψι* δηλοῦνται ὡς ἔξαπατητῆρές τε ἦσαν καὶ ψεῦσται οἱ *Κέρκωπες*, unde colligi potest versus a Suida allatos ex Homeri Cercopibus desumptos esse.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

Homero tribuuntur versus nonnulli, qui in hodiernis poetae editionibus non reperiuntur. [Cf. Wolf. Proleg. p. 37 not. 7. Welcker Cycl. ep. I p. 133 n. 153. Bode Hist. poes. graec. I p. 289.]

1.

Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ χένας ἵππων

Cercop. Fragm. 1. ἔργ' ἐάσαντας Suid. ἔργ' ἀνύσαντας Küster, ἔργα δαέντας Lobeck. „Sed fortasse latet singularis vocis fabrica: quasi ludere velis ἐργασιῶντας.“ Bernh.

Incert. sed. Fragmm. I. 1. δεῖπνον ἔπειθ' εἴλοντο βοῶν κτλ.

ἔκλυον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πολέμοιο κόρεσθεν.

θωρήσονται ἄρ' ἔπειτα πεπανμένοι

πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Aristoph. Pac. 1282—3. 1286—7. (Παῖς Λαμάχου, postquam versus Homericos Π. Γ 15, Δ 447 + 448 [σύν ῥ' ἔβαλον ῥίνους τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας], 450 laudavit, sic pergit:) „Ὡς οἱ μὲν — ἐκόρεσθεν θωρήσονται — πεπανμένοι πύργων — ὀρώρει“. V. 1, 2 leguntur in Cert. Hom. et Hes. p. 316 Goettl. 9 Nietzsche.

2.

Ὡς δ' ὀπότε ἀσπάσιον ἔαρ ἤλυθε βουσίην ἔλιξιν.

Hippocr. de articulis VI, p. 784 H — 785 B Foes. [Tom. III, p. 145 Kühn.] Καλῶς γὰρ Ὅμηρος καταμεμαθήκει ὅτι πάντων τῶν προβάτων βόες ὅτι μάλιστα πονέουσι ταύτην τὴν ὥρην (sc. τοῦ χειμῶνος τελευτῶντος), καὶ βοῶν οἱ ἀρόται, ὅτι κατὰ τὸν χειμῶνα ἐργάζονται οὗτοι γὰρ μάλιστα λεπτύνονται. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα βοσκήματα δύναται βραχεῖαν τὴν πόην βόσκεσθαι, βοῦς δὲ οὐ μάλα πρὶν βαθεῖα γένηται διὰ τοῦτο οὖν ἐποίησεν ὧδε τάδε τὰ ἔπη· „ὧς — ἔλιξιν“, ὅτι ἀσμενωτάτη τοῖσι ἀντοῖσιν ἡ βαθεῖα ποίη φαίνεται.

3.

Ἡμεροὶ οἷ γε δίκαιοι.

Plato Gorg. p. 516 C. οὐκοῦν οἷ γε δίκαιοι ἡμεροὶ ὧς ἔφη Ὅμηρος.

Cod. (Flor.) Cert. Hom. et Hes. — 2. πολέμου ἐκόρ. Aristoph. πολέμου κορέσθην Cod. (Flor.) Cert., πολέμοιο κορέσθην Stephanus, πολέμοιο κόρεσθεν Herm. Opusc. VI, p. 282. Westerm. Nietzsche.

4.

Ἄλλ' οἶον μὲν ἔστι καλεῖν ἐπὶ δαῖτα θάλειαν.

Aristot. Polit. V (vulgo VIII), 3 p. 1338^a 24: Ὅμηρος οὕτως ἐποίησεν „ἄλλ' οἶον — θάλειαν“. καὶ οὕτω προειπὼν ἑτέρους τινάς, οἳ καλέουσιν „ἄοιδόν“ φησιν, „ὅ κεν τέρπησιν ἅπαντας“.¹⁾

5. 6.

Χαλκῶ ἀπὸ ψυχὴν ἀρύσας.

Τεμῶν ἀτειρεῖ χαλκῶ.

Aristot. Poet. 21 p. 1457^b 13 sq.: Ἀπ' εἶδους δὲ ἐπὶ εἶδος, οἶον „χαλκῶ — ἀρύσας“ καὶ „τεμῶν — χαλκῶ“.

7.

Πὰρ γὰρ ἐμοὶ θάνατος.

Aristot. Polit. III, 14 p. 1285^a 10: δηλοῖ δ' Ὅμηρος Ἀγαμέμνων γὰρ κακῶς μὲν ἀκούων ἠνείχετο ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐξελθόντων δὲ καὶ κτεῖναι κύριος ἦν. λέγει γὰρ „ὄν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης φεύγοντα νοήσω οὗ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἢ δ' οἰωνούς (cf. Il. B 391—3)· πὰρ γὰρ ἐμοὶ θάνατος“.

Fragm. IV. Hunc versum in Aristotelis exemplaribus post Hom. Od. ρ 383 lectum fuisse coni. Spengel; v. Susemihl ad loc. μὲν ἔστι] Locus nondum emendatus. μὴν Schneid., μὲν γ' Goettl. μὲν τ' Spengel. — θάλειαν] Legebatur θαλείην.

1) „Hom. Od. XVII, 385, ubi nunc pro ἅπαντας legitur αἰείδων“. Sus.

Fragm. V VI. χαλκῶ ἀπὸ ψυχὴν ἀερύσασκε τεμῶν (vel ἀερείσας μετ' ἐμῶν) ἀτειρεῖ (ἀτηρεῖ al.) χ. codd. Veram lect. restituerunt editores recentiores.

8.

*Μῦσεν δὲ περιβροτόεσσα**ὠτειλή.*

(Aristot. ap.) Schol. Vict. ad Il. Ω 420: ἀδύνατον νεκρῶν τραύματα μύειν, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης εἰρηκέναι Ὅμηρον „μῦσεν — ὠτειλή“. τοῦτο δὲ τὸ ἡμιστίχιον οὐδὲ φέρεται.

9.

Φήμη δ' ἐς στρατὸν ἦλθε.

Aeschines contr. Timarch. § 128. cf. p. 48.

10.

Βουλῆ καὶ μύθοισι καὶ ἠπεροπηίδι τέχνη.

Strab. I, p. 17. Οὗτος δ' ὁ πτολίπορθος αἰὲ λεγόμενος καὶ τὸ Ἴλιον ἐλὼν „βουλῆ — τέχνη“. Polyaen. Praef. Οἱ δ' ἦρωες καὶ τὴν νίκην αὐτῶ ἀνῆψαν „σῆ δ' ἦλω βουλῆ Πριάμου πόλις εὐρουάγνια“ (Od. χ 230) καὶ ἀλλαχοῦ ἄλλοι πάλιν αὖ μαρτυροῦσιν ἀλῶναι τὸ Ἴλιον Ὀδυσσεύως „βουλῆ — τέχνη“. Stob. Floril. LIV. 48 [II p. 348 Gaisf. ed. Lips.] Ἀλέξανδρος ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος πῶς ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τῆς οἰκουμένης ἐκυρίευσεν, εἶπε· „βουλῆ — τέχνη“.

11.

Ἦμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα βωλοτομεῦσι.

[Dionys. Halic.] de Homeri poesi (opusc. mythol. ed. Gale. Amstel. 1688. p. 296). Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος τρόπος ἢ

Fragm. VIII. περὶ βροτόεσσα Spitzner.

Fragm. XI. τῆμος ὅτ' — κωλοτομεῦσιν Plut.

μετωνυμία, λέξις ἐπ' ἄλλου κυρίως κειμένη, ἄλλο δὲ κατὰ ἀναφορὰν σημαίνουσα· οἷόν ἐστι παρ' αὐτῶ, „Ἡμος — βωλοτομεῦσι“. Plut. moral. p. 377 E.

12.

Φθέγξατο δ' ἠνίοχος νηὸς κυανοπρώροιο.

Ibid. p. 294: εἰσὶ δὲ παρ' αὐτῶ μεταφοραὶ ποικίλαι, αἱ μὲν, ἀπὸ ἐμψύχων ἐπὶ ἔμψυχα· οἷον „φθέγξατο — κυανοπρώροιο“. Versum sine nomine auctoris affert Anonymus περὶ τρόπων ap. Boisson. Anecd. Gr. III p. 286.

13.

Δωρήσω τρίποδα χρυσοῦατον.

Ibid. p. 309: τὸ ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ, „δωρήσω — χρυσοῦατον“, ἀντὶ τοῦ δωρήσομαι.

14.

Γρυννοὶ μὲν δαίοντο, μέγας δ' Ἥφαιστος ἀνέστη.

Scholl. vett. ad Lycophr. 86: λεύσσω θέοντα γρυννόν] γρυννὸς γάρ ἐστιν ὁ κορμός· καὶ Ὅμηρος· „γρυννοὶ — ἀνέστη“. Eadem habet Tzetz. ad loc. — Sine nomine auctoris versus laudatur ab Etym. M. p. 241, 56.

15.

Λόγγη συρίζουσα.

Serv. ad Verg. Aen. XII, 691 Striduntque hastilibus auræ] Homerus, συρίζουσα λόγγη.

Fragm. XIV. γρυννοὶ] Sic Schol. vett. ad Lycophr. [v. p. 29]; γρουννοὶ Etym. M., γρυννὸν Tzetz.

16.

Prob. ad Verg. Georg. II, 506 p. 53 Keil. Tyron enim Sarram appellatam Homerus docet, quem etiam Ennius sequitur auctorem, cum dicit Poenos Sarra oriundos.

17.

Βαρύβρομα θωύσσοντες.

Suid. v. *θωύσσοντες* (I, 2 p. 1202 Bernh.)· *ύλακτοῦντες*.
 "Ομηρος „βαρύβρομα θωύσσοντες“.

Fragmenta falsa. Etym. Gud. v. *δαίφρων* p. 133, 19 *κουριδής ἀλόχοιο δαίφρονος Πηνελοπείης* [! Cf. Od. ο 356 *κουριδής τ' ἀλόχοιο δαίφρονος*], unde sua habent Eustath. ad Od. p. 1939, 26 Rom. 803 Bas. Etym. M. p. 245, 14. — *έξάετες ἦνασσαν* (Etym. M. p. 346, 29) = Od. γ 305 (*έπτάετες δ' ἦνασσε*), *λιγνὺν αἰθαλόεσσαν* (Etym. M. p. 565, 27) ad *κόνιν αἰθαλόεσσαν* [Σ 23, ω 316] spectare videtur, *τλήμονα θυμὸν έχοντες* (Schol. ad Eur. Hec. 198) = Il. E 670, *γάννυται δέ τ' ἀκούων* (Xen. Symp. VIII. 30) = Il. T 405, *πυκινὰ φρεσὶ μίθεα εἰδώς* (Xen. l. l.) = Il. P 325, *φοινίσσετο δ' αἶματι γαῖα* (Suid. v. *Φοινικικῶν* II, 2 p. 1563 Bernh.) = Il. K 484, *εἰς ἄλα πορφυρόεσσαν* (Serv. ad Verg. Georg. IV, 373) ad Od. λ 243 pertinet, etc. etc.

In aliorum invasit poetarum possessiones Homerus Schol. Pind. Nem. VI 91 p. 472 Boeckh. [= Hes. Opp. 412], Clem. Strom. II p. 506 Pott. (*ἡμὲν ὄτ' εὐνάζη κτλ.* = Hes. Opp. 339.) alibi.

Versus quatuor ab Aristobulo philosopho Iudaeo Homero adscriptos [Clem. Strom. V p. 256 (600 C—D) Sylb. 713 Pott. *έβδομάτη δῆπειτα κατήλυθεν ἱερὸν ἡμᾶρ*, — *έβδόμη ἦν ἱερή*, — *έβδομον ἡμᾶρ ἔην, καὶ τῶ τετέλεστο ἅπαντα* (cf. Od. ε 262), — *έβδομάτη δ' ἠοῖ λίπομεν δόον ἐξ Ἀχέροντος* ab Aristobulo ipso fictos esse ostendit Valcken. diss. de Aristobulo Iudaeo p. 116 sqq.

ALCMAEONIS.

1.

Ἐνθα μὲν ἀντίθεος Τελαμῶν τροχοειδέϊ δίσκῳ
πλήξε κάρη, Πηλεὺς δὲ θεῶς ἀνὰ χεῖρα τανύσσας
ἄξινη ἐυχάλλῳ ἐπεπλήγει μέσα νώτων.

Schol. ad Eur. Andr. 687 οὐδ' ἄν σε Φῶκον] ὥσπερ
ἐγὼ οὐκ ἐφόνευσά τὴν Ἑλένην, οὕτως οὐδὲ σὺ ὄφελος
τὸν Φῶκον ἀνελεῖν. καὶ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα πεποιθη-
κῶς φησὶ περὶ τοῦ Φῶκου „Ἐνθα — νώτων“. Schol.
Vat.: Ἄλλως. Μίγνυται Αἰακὸς Ψαμάθῃ τῇ
Νηρέως εἰς φώκην ἡλλαγμένη διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι
συνελθεῖν αὐτῷ καὶ τεκνοῖ ἐκ ταύτης παῖδα τὸν
Φῶκον, ὃν ὁ Πηλεὺς ἀνεῖλεν ἐπιβουλεύσας διὰ τὸ
ἐν τοῖς ἀγῶσι διαφέροντα αὐτὸν εἶναι Πηλέως καὶ
Τελαμῶνος.

2.

Νέκυς δὲ χαμαιοστρώτου ἐπι τείνας
εὐρείης στιβάδος, παρέθηκ' αὐτοῖσι θάλειαν
δαῖτα ποτήριά τε στεφάνους τ' ἐπὶ κρασὶν ἔθηκεν.

Athen. XI, p. 460 B: Ποτήρια δὲ πρῶτον οἶδα ὀνομά-
σαντα τὸν Ἀμόργιον ποιητὴν Σιμωνίδην ἐν ἰάμβοις
οὕτως καὶ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα δὲ ποιή-
σας φησὶν „Νέκυς — ἔθηκεν“.

Fragm. II. 1. Legebatur νέκυς δὲ χαμαιοστρώτους ἐπι
τεινας. — χαμαιοστρώτου ἐπὶ κλίνης Meineke, χαμαιοστρώτου ἐπι
τεινας Welck. — 2. Legebatur προέθηκ' vel προῦθηκ'.
„Scribendum παρέθηκ', quod epicus usus postulat.“ Meineke.
— 3. δαῖτα Fiorillo; δὲ τὰ cod. A Athenaei.

3.

Πότνια Γῆ Ζαγρεῦ τε θεῶν πανυπέριστα πάντων.

Etym. Gud. v. Ζαγρεύς (p. 227, 37): ὁ μεγάλως ἀγρεύων, ὡς „πότνια — πάντων“, ὁ τὴν Ἀλκμαιονίδα γράψας ἔφη. Cram. An. Oxon. II, p. 443.

4.

Apollod. I, 8, 5, 2: Τυδεὺς δὲ ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος ἐφυγαδεδύθη, κτείνας, ὡς μὲν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν Οἰνέως Ἀλκάθοον, ὡς δὲ ὁ τὴν Ἀλκμεωνίδα¹⁾ γεγραφώς, τοὺς Μέλανος παῖδας ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Φινέα Εὐρύαλον Ἰπέρλαον Ἀντίοχον²⁾ Εὐμήδην Στέρνοπα Ξάνθιππον Σθενέλαον.

5.

Strab. X p. 452: Ὁ δὲ τὴν Ἀλκμαιονίδα γράψας, Ἰκαρίου τοῦ Πηνελόπης πατρὸς υἱεῖς γενέσθαι δύο, Ἀλυξία καὶ Λευκάδιον, δυναστεῦσαι δ' ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ τούτους μετὰ τοῦ πατρός· τούτων οὖν ἐπωνύμους τὰς πόλεις Ἐφορος λέγεσθαι δοκεῖ.

6.

Schol. ad Eur. Or. 997 (Vol. II, p. 251 Dind.): Ὁ δὲ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας τὸν ποιμένα προσαγαγόντα τὸ ποίμνιον τῷ Ἀτρεΐ Ἀντ³⁾ καλεῖ.

Fragm. III. ὡ πότνια — πανυπέριστα Cram. Anecd.

1) Ἀλκμεωνίδα — Φινέα Hercher; ἀλκμαιονίδα — φηνέα libri. 2) Ἀντίοχον Faber; Ἀντιόχην libri. 3) ἀντ καλεῖ vel ἀνταποκαλεῖ libri. Excidit nomen pastoris. Ἀνταῖον, Ἀντανδρον vel Ἀντιφον Bentley Epist. ad Mill. p. 469 ed. Lips. Ἀντασον Schubart. Ephem. litt. Hal. 1840. I, p. 515. Ἀντοπα Müller de cyclo p. 78.

DANAIS.

Inscr. in Tab. Borg.¹⁾: καὶ Δαναΐδας 5 φ' ἐπῶν.

1.

Καὶ τότε ἄρ' ὠπλίζοντο θεῶς Δαναοῖο θυγατρὲς
πρόσθεν ἑυρρεῖος ποταμοῦ Νεῖλοιο ἄνακτος.

Clem. Al. Strom. IV, p. 224 (522 C) Sylb. 618 Pott. Τὰ ὅμοια λέγει καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκῶς ἐπὶ τῶν Δαναοῦ θυγατέρων ᾧδε: „Καὶ — ἄνακτος“, καὶ τὰ ἐξῆς.

2.

Harrocrat. v. αὐτόχθονες: Ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκῶς φασιν Ἐριχθόνιον καὶ Ἥφαιστον ἐκ γῆς φανῆναι.

HESIODUS.

Suid. v. Ἡσίοδος [Vol. I, 2 p. 903 Bernh.]: Ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα: Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, Ἀσπίς, Γυναικῶν ἡρωινῶν κατάλογος ἐν βιβλίῳ ἐ, Ἐπικήδειος εἰς Βάτραχόν τινα, ἐρώμενον αὐτοῦ, περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, καὶ ἄλλα πολλά.

Procl. Γένος Ἡσιόδου [Gaisf. Poett. minn. Grr. II, p. 7 {8 Lips.}]: Συνεγράψατο δὲ ὁ τοιοῦτος Ἡσίοδος βίβλους ἑκκαίδεκα, Ὅμηρος δὲ ὁ παλαιὸς γ'. Et paullo infra (p. 8 {9 Lips.}): Ἡσιόδου Ἔργα καὶ Ἡμέραι τὸ βιβλίον ἐπιγέγραπται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν

1) V. p. 4.

Dan. Fragm. I. Δαναοῖο ἄνακτος πρόσθεν — Νεῖλοιο θυγατρὲς. Koechly Coni. ep. I, p. 11.

ἑτέρων αὐτοῦ πεντεκαίδεκα βιβλίων· Ἀσπίδος, Θεογονίας, Ἡρωογονίας, Γυναικῶν καταλόγου, καὶ τῶν λοιπῶν. Pausan. IX, 31, 4¹): Βοιωτῶν δὲ οἱ περὶ τὸν Ἐλικῶνα οἰκοῦντες παρειλημμένα²) δόξῃ λέγουσιν, ὡς ἄλλο Ἡσίοδος ποιῆσαι οὐδὲν ἢ τὰ Ἔργα· καὶ τούτων δὲ τὸ ἐς τὰς Μούσας ἀφαιροῦσι προοίμιον κτλ. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερα κεχωρισμένη τῆς προτέρας, ὡς πολὺν τινα ἐπῶν ὁ Ἡσίοδος ἀριθμὸν ποιήσειεν, ἐς γυναικᾶς τε ἀδόμενα, [καὶ]³) ἄς μεγάλας ἐπονομάξουσιν Ἡοίας, καὶ Θεογονίαν τε καὶ ἐς τὸν μάντιν Μελάμποδα, καὶ ὡς Θησεὺς ἐς τὸν Ἄιδην ὁμοῦ Πειρίθῳ καταβαίῃ, παραινέσεις τε Χείρωνος ἐπὶ διδασκαλίᾳ δὴ τῇ Ἀχιλλέως, καὶ ὅσα ἐπὶ Ἔργοις τε καὶ Ἡμέραις. οἱ δὲ αὐτοὶ οὗτοι λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδαχθεῖη παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἔστιν ἔπη μαντικά, ὅποσα [τε] ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν.

Alia carmina, ab auctoribus laudatis praetermissa, poetae tribuuntur, veluti *Αἰγίμιος* (Steph. Byz. v. Ἄβαντις), *Ἀστρονομία* sive *ἀστρική βίβλος* (Athen., Schol. Arat., Tzetz., Plut., Plinius), *Κήνκος γάμος* (Schol. Apoll. Rhod., Athen.), *Ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν* (Tzetz.), *Carmen bucolicum* (Fulgent.) = *Ἔργα μεγάλα* (Procl., Athen. [?]). Cf. Marckscheffel. Hesiodi etc. fragmenta p. 87 sqq.

De Hesiodiae poesis natura. Herodot. II. 53: οὗτοι (sc. Homerus et Hesiodus) δὲ εἰσι οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἑλλησι, καὶ τοῖσι θεοῖσι τὰς ἐπωνυμίας

1) Cf. Hesiodi edit. nostr. p. 73.
3) Del. Bekker cum Schleiermachers.

2) παρειλημμένη al.

δόντες καὶ τιμάς τε καὶ τέχνας διελόντες, καὶ εἶδεα αὐτῶν σημήναντες.

Max. Tyr. XXXII, 4: ("Ὀμηρος) τα ἔπη εἰργάσατο προσηνῆ τε ἅμα εἶναι καὶ ξυνετὰ πᾶσι, καὶ κεχαρισμένα ἐκάστοις. ἐνθυμηθεῖς δὲ ὅτι ὀλίγον μὲν τὸ ξυνετὸν ἐν ἅπαντι, τὸ δὲ πολὺ δημαγωγεῖσθαι φιλεῖ, οὐδετέρῳ τῷ γένει ἀποκεκριμένην τὴν ποιήσιν ἐξεργάσατο· καθάπερ ὁ Ἡσίοδος, χωρὶς μὲν τῶν ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος, καταλέγων τὰ γένη, ὅστις ἐξ ἧς ἔφν· χωρὶς δὲ αὐτῷ πεποιήνται οἱ θεῖοι λόγοι, ἅμα τοῖς λόγοις θεογονία· χωρὶς δ' αὖ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸν βίον, ἔργα τε ἃ δραστέον καὶ ἡμέραι ἐν αἷς δραστέον. Cf. Dio Chrysost. Or. II (de Regno) § 13 sq. (I p. 77 Reisk.) et § 8 (p. 75 Reisk.).

Diomed. p. 480 Putsch. (Gramm. Lat. I. p. 482 Keil.) Exegetici vel enarrativi species sunt tres, angeltice, historice, didascalice. Angeltice est qua sententiae scribuntur, . . . historice est qua narrationes et genealogiae componuntur, ut est Hesiodu *γυναικῶν κατάλογος* et similia.

Quintil. X. 1. 52. Raro adsurgit Hesiodus magnaue pars eius in nominibus est occupata, tamen utiles circa praecepta sententiae levitasque verborum et compositionis probabilis, daturque ei palma in illo medio genere dicendi.

Dion. Halicarn. de vett. scriptt. censura cap. II, 2. Ἡσίοδος μὲν γὰρ ἐφρόντισεν ἡδονῆς καὶ ὀνομάτων λειότητος καὶ συνθέσεως ἐμμελοῦς. Cf. Vell. Paterc. I. 7.

Aristoph. Ran. 1033 sq. Ἡσίοδος δὲ (κατέδειξε) γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους.

Cert. Homeri et Hesiodi p. 322 Goetl. 17 Nietzsche.

Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν Ἡσίοδον ἐστεφάνωσεν εἰπὼν δίκαιον εἶναι τὸν ἐπὶ γεωργίαν καὶ εἰρήνην προκαλούμενον νικᾶν, οὐ τὸν πολέμους καὶ σφαγὰς διεξιόντα.

Plut. moral. p. 223 A. Κλεομένης ὁ Ἀναξανδρίδω τὸν μὲν Ὅμηρον Λακεδαιμονίων εἶναι ποιητὴν ἔφη, τὸν δὲ Ἡσίοδον, τῶν εἰλώτων· τὸν μὲν γὰρ ὡς χρὴ πολεμεῖν, τὸν δὲ ὡς χρὴ γεωργεῖν, παρηγγελέναι. Cf. Aelian. V. Hist. XIII, 18. Schol. ad Od. o 74 χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν] ἐν πολλοῖς οὐκ ἐφέρετο. καὶ ἔστιν Ἡσιόδειος τῆς φράσεως ὁ χαρακτήρ.

De poetae aetate. Herodot. II, 53. Ἡσίοδον γὰρ καὶ Ὅμηρον ἡλικίην τετρακοσίοισι ἔτεσι δοκέω μὲν πρεσβυτέρους γενέσθαι, καὶ οὐ πλέοσι.

Suid. v. Ἡσίοδος (I, 2 p. 903 sq. Bernh.). Ἦν δὲ Ὀμήρου κατὰ τινὰς πρεσβύτερος, κατὰ δὲ ἄλλους σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλεῖστοι νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτοῖς ὀρίζουσιν· ὡς λβ' μόνους ἐνιαυτοὺς συμπροτερεῖν τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. Cf. Tzetz. Chil. XII, 163 sqq. 196 sqq. XIII, 649 sq. Procl. Γένος Ὀμήρου [Gaisf. Poett. minn. Grr. II, p. 6 sq. {7 Lips.}]

Vell. Paterc. I. 7. Hesiodus circa CXX annos distinctus ab Homeri aetate.

Gell. N. A. III. 11, 1. Super aetate Homeri atque Hesiodi non consentitur. Alii Homerum, quam Hesiodum, maiorem natu fuisse scripserunt, in quis Philochorus et Xenophanes; alii minorem, in quis L. Accius poeta et Ephorus historiae scriptor. M. autem Varro in primo de imaginibus, uter prior sit natus, parum constare dicit, sed non esse dubium, quin aliquo tempore eodem vixerint, idque ex epigrammate ostendi, quod in tripode scriptum

est, qui in monte Helicone ab Hesiodo positus traditur. Accius autem in primo didascalico levibus admodum argumentis utitur, per quae ostendi putat, Hesiodum natu priorem. — XVII, 21, 3: De Homero et Hesiodo inter omnes fere scriptores constitit, aetatem eos egisse vel isdem fere temporibus vel Homerum aliquanto antiquiorem, utrumque tamen ante Romam conditam vixisse, Silviis Albae regnantibus, annis post bellum Troianum, ut Cassius in primo annalium de Homero atque Hesiodo scriptum reliquit, plus centum atque sexaginta ante Romam autem conditam, ut Cornelius Nepos in primo chronico de Homero dicit, annis circiter centum et sexaginta.

AEGIMIUS.

Valckenaer. ad Eur. Phoen. p. 735: „Patrem poëmatis veterrimi meliores critici, dum silent, ignorare se fatebantur: nonnulli tribuerunt illud vel Hesiodo vel Cercopi Milesio. Aegimius Herculi vicem retulerat accepti beneficii: huic inscriptum poëma complectebatur procul dubio bellum Aegimii cum Lapithis; Aegimii filiorumque duorum, ad quos tertius Hyllus accessit Heraclides, historiam. Alii quidem attigerunt hoc poëma; sed diligenter egit atque eleganter de Aegimio Henr. Valesius Emend. I, cap. XXXII“. Cf. Apollod. II, 7, 7. Diod. IV, 37. Müller Dor. I, p. 28. Welck. Cycl. ep. I, p. 263—267.

1.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 587: *Ἀγγελὸν φησιν Ἑρμῆν ὑπὸ Διὸς πεμφθῆναι, κελεύοντα δέξασθαι τὸν Φοῖβον, ἵνα τὴν Αἰήτου θυγατέρα γήμη. ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας διὰ [τὸ] δέρας αὐτὸν ἀνθαιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι. λέγει δὲ ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν*

ἀγνίσας τὸ δέρας οὕτως ἔστειχεν εἰς τοὺς Αἰήτου
δόμους τὸ κῶας ἔχων.

2.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 816: Ὁ τὸν Αἰγίμιον
ποιήσας ἐν δευτέρῳ φησὶν ὅτι ἡ Θέτις εἰς λέβητα
ὔδατος ἔβαλλεν τοὺς ἐκ Πηλέως γεννωμένους, γινῶναι
βουλομένη εἰ θνητοὶ εἴσιν, ἕτεροι¹⁾ δὲ εἰς πῦρ, ὡς
Ἀπολλώνιος φησι· καὶ δὴ πολλῶν διαφθαρέντων ἀγα-
νακτῆσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλύσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβλη-
θῆναι εἰς λέβητα [καὶ διὰ τοῦτο καταλιπεῖν τὴν
Θέτιν αὐτόν]²⁾.

3.

Νήσῳ ἐν Ἀβαντίδι δίη·

τὴν πρὶν Ἀβαντίδα κίκλησκον θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
τὴν τότε ἐπώνυμον Εὐβοίαν βοὸς ἠνόμασε Ζεὺς.

Herodian. [I p. 104] ap. Steph. Byz. v. Ἀβαντίς· ἡ
Εὐβοία, ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγίμιου δευτέρῳ περὶ Ἰοῦς
„νήσῳ — Ζεὺς“.

4.

Ἐκ τοῦ δ' ὄρκου ἔθηκεν ἀμείνονα ἀνθρώποισι
νοσφιδίων ἔργων πέρι Κύπριδος.

Schol. ad Plat. Symp. p. 374 Bekk: Ἀφροδίσιος ὄρκος οὐκ
ἐμποίνιμος³⁾, ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὀμνούντων πολλάκις

1) ἑτέρους Cod. Laur.; corr. Koechly Coni. ep. I, p. 13.

2) Quae uncinis inclusimus, e cod. Par. accesserunt. 3) „Vide-
tur παροιμία excidisse, quo referatur sequens ταύτης“.

Fragm. III. 3. ἠνόμασέν νιν Ζεὺς libri. Εὐβοίαν δὲ
βοὸς τότε ἐπώνυμον ἠνόμασε Ζεὺς Herm., δὴ τότε γ' Εὐβοίαν
μιν ἐπώνυμον ἠνόμασε Ζεὺς Meineke.

Fragm. IV. 1. ἀπήμονα Herm. Opusc. VI, p. 257. —
2. πέρι Marcksch.; περὶ Schol.

καὶ ἐπιορκούντων. μέμνηται δὲ ταύτης καὶ Ἡσίοδος λέγων „ἐκ — Κύπριδος [ἀφροδισίων]“¹⁾. Hunc locum huc pertinere discimus ex Hesych. v. ἀφροδίσιος ὄρκος²⁾: παροιμία, ἣν καὶ ἀναγράφουσιν· Ἀφροδίσιος ὄρκος οὐ δάκνει. πρῶτος δὲ Ἡσίοδος ἐπλασε τὰ περὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἰώ, coll. fragm. 5 et Apollod. II, 1, 3, 1 sq.: Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρηῆνος αὐτὴν (sc. τὴν Ἰώ) φασιν εἶναι.³⁾ ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἔφθειρε. φωραθεὶς δὲ ὑφ' Ἥρας τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκὴν, ἀρχὴν δὲ ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. διό φησιν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὄρκους ὑπὲρ ἔρωτος. Ἥρα δὲ αἰτησαμένη κτλ. (cf. fr. 5).

5.

Καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἴει κρατερόν τε μέγαν τε, τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἀκάματον δέ οἱ ᾤρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος πίπτει ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴν δ' ἔχεν ἔμπεδον αἰεὶ. Schol. ad Eur. Phoen. 1116: Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας φησί „Καὶ — αἰεὶ“. Tzetz. ad II. p. 153 sq. Apollodor. II, 1, 3, 3: Ἥρα δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς τὴν βοῦν φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν πανόπτην, ὃν . . . Κέρκωψ Ἄργου καὶ Ἰσμῆνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς (λέγει).

1) ἀφροδισίων ut glossema om. Bekker. 2) Cf. Phavorin. v. 3) Cf. Herodian. περὶ μόν. λέξ. p. 17 (II p. 923 Lentz.).

Fragm. V. 4. φυλακὴν] Sic Cod. Marc.; φυλακὴ ceteri. — ἔμπεδον, quod ci. Schneidew. con. crit. p. 69, legitur in Codd. Marc. Vat. Par.; ἔμπεδος alii cum Tzetz. — αἰεὶ] αὐτόν cod. Par.; αἰέν Tzetz.

6.

Schol. Ven. ad Hom. Il. Ω, 24 Ἀργειφόντην] Κατὰ τοὺς Ἡσιόδου μύθους τὸν βουκόλον Ἰοῦς ἐφόνευσεν (Ἐρμῆς).

7.

Ἔνθα ποτ' ἔσται ἐμὸν ψυκτήριον, ὄρχαμε λαῶν.
Athen. XI p. 503 C, D: Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς καλεῖσθαι φησι ψυκτήρια καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους τοῖς θεοῖς ἀνειμένους, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψῦξαι καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἶθ' Ἡσιόδός ἐστιν ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος, „ἐνθα — λαῶν“.

8.

Πάντες δὲ τριχάϊκες καλέονται,
οὔνεκα τρισσὴν γαῖαν ἐκάς πάτρης ἐδάσαντο.
Etym. M. p. 768, 25 sqq.: Τριχάϊκες οἱ συνεχῶς κινουῦντες ἐν τοῖς πολέμοις τὰς κατὰ λόφον τρίχας. τοιοῦτο καὶ τὸ κορυθαίολος Ἐκτωρ. Ἡσιόδος δὲ διὰ τὸ τριχῆ αὐτοῦς οἰκῆσαι, οἶον „πάντες — ἐδάσαντο“. τρία γὰρ Ἑλληνικὰ ἔθνη τῇ Κρήτῃ ἐπώκησαν, Πελασγοί, Ἀχαιοί, Δωριεῖς. V. Müll. Dor. I p. 29. Niebuhr. Hist. Rom. I p. 332 ed. III., qui vocabulum τριχάϊκες de tribus Doriensium tribubus intellexit. Goettl. de tripoli Dorica poetam cogitasse putans, conferri iubet Pind. Ol. VII, 74 sqq. (136 sqq.).

Fragm. VIII. 1. δὲ] Sic cod. Marc. Sylb.; legebatur γὰρ.
— 2. τρισσὴν οὔνεκα Goettl.

A S T R O N O M I A.

A recensione carminum Hesiodeorum a Pausan. IX, 31, 4 facta Astronomia abest. Memoratur a Plin. N. H. XVIII, 25. Plut. moral. p. 402 F. Schol. Arat. v. 254. Tzetz. ad Hes. Opp. 382. Chil. XII, 167.

Nomen carminis est Ἀστρονομία apud Athen., Ἀστρολογία apud Plut. Plin.; ἀστροικὴν βίβλον citant Schol. Arat. Tzetz. De argumento carminis Marcksch. p. 195: „Videtur stellarum et astrorum recensionem fabularumque astronomicarum expositionem comprehendisse, adiunctis de ortu occasuque stellarum observationibus habitaque fortasse operum rusticorum et rerum sacrarum ratione.“

9. 10. 11.

Τὰς δὲ βροτοὶ καλέουσι Πελειάδας.

Χειμέρια δύνουσι Πελειάδες.

Τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελειάδες.

Athen. XI p. 491 C: Καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδου δὲ ἀναφερομένην ποιήσας Ἀστρονομίαν ἀεὶ Πελειάδας αὐτὰς λέγει „τὰς δὲ — Πελειάδας“. καὶ πάλιν „χειμέρια — Πελειάδες“. καὶ πάλιν „τῆμος — Πελειάδες“. Cf. Plin. N. H. XVIII, 25 § 213: Occasum matutinum vergiliarum Hesiodus (nam huius quoque nomine exstat Astrologia) tradidit fieri cum aequinoctium autumnus conficeretur.

Fragm. IX. τὰς δὲ] Sic Herm.; τάσδε vulgo. — Versus a Schol. Pind. Nem. II, 16 laudatos [Τηυγέτη τ' ἐρόεσσα καὶ Ἥλέκτρη κυανῶπις, | Ἀλκινόη τε καὶ Ἀστερόπη, δίκη τε Κελαινῶ, | Μαϊά τε καὶ Μερόπη, τὰς γείνατο φαίδιμος Ἄτλας, et paullo post Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεῶν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν] ex Astronomia sumptos esse suspicatur Marcksch. Cf. Schneidew. exercitt. critt. p. 26.

12.

*Νύμφαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Φαισύλη ἠδὲ Κορωνίς ἐυστέφανός τε Κλέεια,
Φαιώ θ' ἱμερόεσσα ἰδ' Εὐδώρη τανύπεπλος,
ἄς Ἰάδας καλέουσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.*

Tzetz. ad Hes. Opp. 382 p. 206 (246) Gaisf.: "Ἄλλοι δέ τινες δώδεκα θυγατέρας φασὶ γενέσθαι τῷ Ἄτλαντι, καὶ υἱὸν Ἰαντα, ὃν ἐν Λιβύῃ θηρῶντα ὄφρις ἀνεῖλεν. καὶ αἱ μὲν πέντε τὸν ἀδελφὸν τοῦτον θρηνοῦσαι ἀπώλοντο· Ζεὺς δὲ ἀστέρας ταύτας πεποίηκε, τὰς λεγομένας Ἰάδας, ὧν τὰ ὀνόματα ὁ Ἄσκραϊὸς οὗτος Ἡσίοδος ἐν τῇ ἀστρικῇ αὐτοῦ βίβλῳ διδάσκει, λέγων „νύμφαι — ἀνθρώπων“. Eosdem versus affert Schol. ad Arat. 172, v. 2 et 3 ad v. 254; 2—4 Tzetz. Chil. XII, 169.

13.

Schol. ad Arat. Phaen. I, 27: Τὴν μίαν δὲ τούτων τῶν Ἄρκτων τὴν μεγάλην, ἣν μετ' ὀλίγον ὀνομάσει Ἐλίκην, Ἡσίοδος φησι Λυκάονος θυγατέρα εἶναι, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ κατοικοῦσαν ἐλέσθαι μετὰ Ἀρτέμιδος τὴν περὶ τὰς θήρας¹) ἀγωγὴν ἐν ὄρεσι ποιεῖσθαι, φθαρεῖσαν δὲ ὑπὸ Διὸς καὶ ἤδη μέλλουσαν τεκεῖν ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς λουομένην· ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσαν τὴν Ἀρτεμιν θηριῶσαι αὐτήν, καὶ οὕτω τεκεῖν ἄρκτον οὔσαν τὸν κληθέντα Ἀρκάδα· οὔσαν δὲ ἐν τῷ ὄρει θηρευθῆναι ὑπ' αἰπόλων τινῶν καὶ παραδοθῆναι Λυκάονι μετὰ

Fragm. XII. 3. ἰδ' reposui e Schol. ms. (Marc. 476 saec. XI) ad Arat. v. 172; καὶ vulgo. — 4. Νύμφαι, ἄς Ἰάδας καλ. φῦλ' ἀνθρώπων Tzetz. Chil., Comment. Hes. codd. nonnulli.

1) τοὺς θήρας Cod. Marc. 476.

τοῦ βρέφους· μετὰ χρόνον δέ τινα δόξαι εἰσελθεῖν εἰς τὸ Λύκαιον, ὃ ἔστι τοῦ Διὸς ἄβατον, ἀγνοήσασαν τὸν νόμον, ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ διωκομένην· τῶν Ἀρκάδων δὲ αὐτὴν ἀναιρεῖν μελλόντων διὰ τὸν εἰρημένον νόμον, ὁ Ζεὺς διὰ τὴν συγγένειαν αὐτῆς ἐξείλετο καὶ ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκεν, Ἄρκτον αὐτὴν ὀνομάσας διὰ τὸ σύμπτωμα. Eadem fere habet Pseudo-Eratosth. Catast. 1¹). Cf. Schol. ad Germ. Arat. 24 p. 58. 112 Breysig. Hygin. Astron. II, 1 p. 30 Bunte. Apollod. III, 8, 2.

Haec ad Astronomiam pertinere collegit Marcksch. e Lactant. Placid. [Argum. ad Ovid. Metamm. II, fab. 5, 6. p. 797 Stav.] de Callisto disserente: Quae a Iove cum Arcade filio, quem erat enixa, inter sidera conlocatur. A Graecis autem Helice, a nostris septentrio nuncupatur, et a Tethy et Oceano ob Iunonis iram inter cetera sidera liquore non tingitur, ut auctor Hesiodus indicat.

14.

Hygin. Astr. II, 20 p. 465 Stav. 59 Bunte. Aries. Hic existimatur esse, qui Phrixum et Hellen transtulisse dictus est per Hellespontum, quem Hesiodus et Pherecydes ait habuisse auream pellem. Pseudo-Eratosth. Catast. 19: *Κριὸς εἶχε δὲ χρυσῆν δοράν, ὡς Ἡσίοδος καὶ Φερεκύδης εἰρήμασι.* Schol. Stroz. ad Germ. Arat. 224 p. 142 Breysig: Arietem namque, ut Hesiodus et Pherecydes dicunt, inter astra collocatum propter Phrixum et Hellen, Athamantis et Nebulae filios. Cf. Schol. Sangerm. ad loc. et Schol. p. 79 sq.: Hunc

1) Pseudo-Eratosthenis Catasterismi „nihil sunt aliud nisi Scholia ad Aratum“ Volkmann in Paul. Encycl. I² p. 1416.

putant quidam esse qui Phrixum et Hellen Colchos portavit (pertulit). Nebula eum his dedit aureo vellere cata Hesiodum qui eos perferret. deinde iungit decidisse Hellen. a qua Hellespontum dictum. quam Neptunum compressisse, ex qua filios genuerit. Phrixum autem perlatum Colchos arietem immolasse pellemque eius auream Iovi sacrasse. ideo eum non parere ait Ferecydes, quod deposito vellere aureo in caelum sit receptus.

15.

Scholl. vett. ad Arat. 322 (Codicis Marc. 476 ab editore excussi) de Orione: *Τοῦτον δὲ Ἡσίοδος φησι Βρύλλης¹⁾ τῆς Μίνω καὶ Ποσειδῶνος εἶναι, δωρεὰν δὲ ἔχειν παρὰ τοῦ πατρὸς ὡς καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι, ἐλθόντα δὲ εἰς Χίον Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος βιάσασθαι οἰνωθέντα· τὸν δὲ Οἰνοπίωνα χαλεπήναντα αὐτὸν ἐκτυφλῶσαι· ἐλθόντα δὲ εἰς Λῆμνον ἀλητεύοντα Ἡφαίστῳ συμμῖξαι, ὃς αὐτὸν ἐλεήσας δίδωσιν αὐτῷ ποδηγέτην Κυδαλίωνα, ὃν λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε τὰς ὁδοὺς αὐτῷ²⁾ σημαίνοντα. ἐλθὼν δὲ εἰς ἀνατολὰς καὶ Ἡλίῳ συμμῖξας ὑγιάσθη, καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἐλθὼν τιμωρήσασθαι ἔμελλεν· ὁ δὲ μαθὼν ὑπὸ γῆν ἐκρύβη. ἀπελπίσας δὲ αὐτὸν εὐρεῖν³⁾ εἰς Κρήτην ἦλθε καὶ Ἀρτέμιδι σύνθηρος ἦν. ἐπιχειρήσας οὖν καὶ ταύτην βιάσασθαι ὑπὸ σκορπίου πληγὴς ἐτελεύτησιν.*

Cf. Pseudo-Eratosth. Catast. 32 Schaubach. Schol. ad Nic. Ther. 15. Apollod. I, 4, 3. Hygin. Astr. II c. 34

1) Leg. *Εὐρύαλης* ex Apoll. Ps.-Eratosth. 2) *αὐτῷ* om. Cod. Marc. 3) *εὐρεῖν* om. Cod. Marc.

p. 72 Bunte. Schol. ad Germ. Arat. v. 331 p. 92 sq. 163 Breysig. Schol. ad Stat. Theb. III, 27 (p. 5 sq. ed. Kohlmann). — Eratosth. in fine addit: ὄθεν διὰ τὴν αὐτοῦ ἀνδρίαν ἐν τοῖς ἄστροις αὐτὸν ἔθηκεν ὁ Ζεὺς ὑπὸ Ἀρτέμιδος καὶ Λητοῦς ἀξιωθεῖς.

16.

Schol. ad Germ. Arat. 367 p. 174 Breysig. Hesiodus autem dicit inter astra collocatum (Eridanum) propter Phaethonta. Cf. Schol. p. 185. Fragm. 209.

17.

Cram. An. Oxon. IV p. 238: Καὶ πρῶτος κατελθὼν (ὁ Ἀβραὰμ) εἰς Αἴγυπτον ἀριθμητικὴν καὶ ἀστρονομίαν Αἴγυπτίους ἐδίδαξε· πρῶτοι γὰρ εὑρεταὶ τούτων οἱ Χαλδαῖοι γεγένηται· παρὰ δὲ τῶν Ἑβραίων ἔλαβεν Φοίνικες· ἀφ' ὧν ὁ μὲν Κάδμος ταῦτα μετήγαγεν εἰς τοὺς Ἕλληνας. ὁ δὲ Ἡσίοδος μάλα συντάξας εὐφυνῶς Ἕλλησιν. Cf. Joseph. Antiq. Jud. I, 8 (9), 2.

CATALOGUS. EOEAΕ.

Hes. Theog. 1019—22: Αὐταὶ μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι | ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιέκελα τέκνα. | νῦν δὲ γυναικῶν φύλον αἰεῖσατε, ἡδυέπειαι | Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. Cf. Max. Tyr. XXIV, 9: Ἡσιόδῳ δὲ αἰεῖδουσιν αἱ Μοῦσαι τί ἄλλο ἢ γυναικῶν ἔρωτας καὶ ἀνδρῶν καὶ ποταμῶν ἔρωτας καὶ βασιλέων καὶ φυτῶν et XXXII. 4 (auctoris verba supra p. 80 exscripta sunt).

Dio Chrysost. or. de regno II § 13 sq. (I p. 77 Rsk.): Ὁ μέντοι Ἡσίοδος δοκεῖ μοι οὐδὲ αὐτὸς

ἀγνοεῖν τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, ὅσον ἐλείπετο Ὀμήρου. πῶς λέγεις; ὅτι ἐκείνου περὶ τῶν ἡρώων ποιήσαντος, αὐτὸς ἐποίησε γυναικῶν κατάλογον καὶ τῷ ὄντι τὴν γυναικωνῆτιν ὑμνησε, παραχωρήσας Ὀμήρῳ τοὺς ἄνδρας ἐπαινέσαι. Unde hausit Eustath. ad Hom. Il. p. 745, 49 sqq. Rom. (643 Bas.); cf. eiusdem verba ad Od. λ 225 p. 1680, 28 sq. Rom. (429 Bas.) Πάνυ δεξιῶς ὁ ποιητὴς τὴν φασηδίαν ταύτην ἡρώων ἅμα καὶ ἡρώιδων πεποίηκε κατάλογον, Ἡσιόδου μόνων γυναικῶν ποιησαμένου κατάλογον.

Pseudo-Luc. Amor. cap. 3 [V p. 248 Lehm. II p. 292 Jacob.] ἔναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν πολύν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον ὧν ἀρχῆθεν ἠράσθης coll. disputat. cum Hesiod. 1 [VIII p. 142 Lehm. III p. 341 Jacob.], ubi γυναικῶν ἀρετὰς respicit Lucianus.

Menander περὶ ἐπιδεικτικῶν Rhett. Grr. IX p. 268 Walz.): πολλὴ δὲ ἱστορία τοιαύτη παρὰ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι, παρ' ὧν καὶ λήψη τὴν χορηγίαν· ἐπιφωνήσεις δὲ καὶ τῶν Σαπφοῦς ἐρωτικῶν καὶ τῶν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου· πολλὰ δὲ αὐτῷ ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν γυναικῶν εἴρηται περὶ θεῶν συνουσίας καὶ γάμου.

Serv. ad Verg. Aen. VII, 268: Hesiodus etiam περὶ γυναικῶν inducit multas heroidas optasse nuptias virorum fortium.

Carmen variis a veteribus scriptoribus nominibus laudatur; nominatur enim ἔπη τὰ ἐς τὰς γυναῖκας vel [τὰ] ἐς γυναῖκας ἀδόμμενα (Paus. I, 3, 1 et IX, 31, 5 [4]), περὶ γυναικῶν (Servius l. l.), γυναικῶν ἡρωι-

νῶν κατάλογος ἐν βιβλίῳ ε' (Suid. v. *Ἡσιόδου*), *Κατάλογοι* (Schol. Ven. A et minn. ad Hom. Il. B, 336. Laur. Lyd. I, 13. Procl. ad Hes. p. 4 Gaisf.), saepissime *κατάλογος γυναικῶν* vel *κατάλογος* simpliciter (cf. auctores ad fragm. 43. 55. 118. 128 laudatos¹).

Praeterea memoratur *Λευκιππίδων κατάλογος* (Schol. ad Hes. Theog. 142), *κατάλογος περὶ τῶν Προϊτίδων* (Eustath. ad Od. p. 1746, 9 Rom. 523 Bas.).

Catalogi liber primus citatur (v. fragmm. 19. 32 sq.); secundus (fr. 71); tertius (fr. 72. 73. 75. 81. 82); quartus (fr. 166).

Eoeae et Catalogus pro diversis poematis habent auctores quibus fragmm. 75. 162. 29. 160. 128. debemus. Sed alia testimonia obstant: Arg. Scut. *Τῆς ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' καταλόγῳ φέρεται μέχριστίχων ν' καὶ ε'*²). Haec igitur narratio ex Eoeis, ut v. 1 aperte docet, sumpta, Catalogi libro quarto inserta erat. Cf. Hesych.: *Ἡοῖαι ὁ κατάλογος Ἡσιόδου*. Etym. Gud. p. 246, 23: *Ἡοῖαι ἔστι κατὰ (sic) λόγος Ἡσιόδου*.

Hanc testimoniorum repugnantiam removet Marckscheffel (p. 109), statuens „antiquis temporibus Eoeas a Catalogo diversas fuisse. Postero autem tempore haec carminum propter argumenti similitudinem tum propter tum propter Hesiodi nomen utrique impositum, collecta et in unum corpus redacta sunt, ita quidem, ut, cum Catalogus tres libros comprehenderet, Eoeis quarti nomen

1) Novam inscriptionem (*ἠρωικὴ γενεαλογία*), quam apud Proclum (p. 4) et Tzetsum deprehendimus, ab ipso Proclo fictam esse ostendit Marckscheffel. p. 104. 2) Legebatur *ν' καὶ ε'*; corr. Sam. Petit. ad. Leg. Att. p. 462.

daretur, id quod e scholio illo Hesiodio colligitur.“ — Cui corpori nomen *Μεγάλαι Ἥοιαι*, quod apud scriptores nonnullos occurrit, impositum esse, verisimile est.¹⁾

Marckscheffellii opinioni adsentiunt viri dd. omnes, qui post eum Hesioidea tractarunt.

CATALOGI FRAGMENTA.

18.

Servius ad Vergil. Aen. VII, 268: Antiquis mos fuit meliores generos rogare. . . . Hesiodus etiam *περὶ γυναικῶν* inducit multas heroidas optasse nuptias virorum fortium.

19.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1086: *Ὅτι Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱὸς Δευκαλίων Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ Καταλόγων φησί, καὶ ὅτι Δευκαλίωνος²⁾ καὶ Πύρρας Ἑλλήν.* Ex hoc scholio hausit Eudocia p. 108, 21 sqq.

20.

Schol. Ambr. et Harl. ad Hom. Od. κ, 2: *Δευκαλίων, ἐφ' οὗ ὁ κατακλυσμὸς γέγονε, Προμηθέως μὲν ἦν υἱός, μητρὸς δέ, ὡς οἱ πλεῖστοι λέγουσι, Κλυμένης, ὡς δὲ Ἡσίοδος, Προνόης.³⁾*

1) In Pausaniae loco IX, 31, 5 (4) [*ἐς γυναικῶν τε ἀδόμμενα καὶ ἄς μεγάλας ἐπονομάζουσιν Ἥοίας*] καὶ delendum esse vidit Schubart, qui in edit. novissima (1870) II p. XVIII: „Debet abesse copula propter seq. *ἐπονομάζουσιν*“. 2) *Δευκαλίωνος*] *Προμηθέως* Schol. Apoll., Eudoc.; corr. Marckscheffel. 3) Sic Dind. — *Προνόης* Harl., *Προνεῖης* Ambr., *Προλεῖης* ci.

21.

Adnotat. ad Lactant. Placid. Argum. ad Ovid. Metamm. Lib. I. p. 788 Stav.: Ex terra cum omnia generata sint, variarumque rerum mater reperiatur, tum humanum genus, quod cuncta vinceret, Prometheus Iapeti filius, ut idem Hesiodus ostendit, ex humo finxit, cui Minerva spiritum infudit.

22.

*Κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγανού Δευκαλίωνος
Πανδώρη Διὶ πατρί, θεῶν σημάτορι πάντων,
μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ τεκε Γραϊκὸν μενεχάρμην.*

Laur. Lydus de mens. I, 13: *Τοσοῦτων οὖν ἐπιξενωθέντων τῆς Ἰταλίας, ὥσπερ ἐδείχθη, Λατίνους μὲν τοὺς ἐπιχωριάζοντας, Γραικοὺς δὲ τοὺς ἐλληνίζοντας ἐκάλουν, ἀπὸ Λατίνου τοῦ ἄρτι ἡμῖν φηθέντος καὶ Γραϊκοῦ τῶν ἀδελφῶν, ὧς φησιν Ἡσίοδος ἐν Καταλόγοις: [Ἄγριον ἠδὲ Λατίνον¹].] „κούρη — μενεχάρμην“.* — „In Lydi libris versus, quo Latini mentio fiebat, videtur excidisse“. Marcksch. Cf. Iriarte Catal. Bibl. Matrit. p. 26.²)

Welck. Tril. Aesch. p. 12. „In prioribus Promethei et Iapeti genealogias confusas esse, notat Lehmannus, qui addit, nisi omnia perturbata sint, de Prynea poetam in alio carmine cecinisse“. Marcksch.

Fragm. XXII. 3. Γραικὸν Laur. Lyd.

1) = Theog. 1013. 2) „Eam (Theogoniam) excipit eodem exscriptore (sc. Ioh. Lascari) tetrastichon hexametris versibus, hoc titulo: ἠσιόδου καὶ ταῦτα, id est, Hesiodi etiam haec. Princeps eius versus ita se habet: *κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγανού* (sic) *δευκαλίωνος*.“ Iriarte.

23.

“*Ἡ δ’ ὑποκυσαμένη Διὶ γείνατο τερπικεράνῳ
νῆε δύω, Μάγνητα Μακηδόνα θ’ ἰπιοχάρμην,
οὐ περὶ Πιερίην καὶ Ὀλυμπον δώματ’ ἔναιον.*”

Constant. Porphy. de them. p. 22 Par. [Vol. III p. 48 Bonn.] *Μακεδονία ἢ χώρα ὠνομάσθη ἀπὸ Μακεδόνος τοῦ Διὸς καὶ Θυίας τῆς Δευκαλίωνος, ὡς φησιν Ἡσίοδος ὁ ποιητής· „ἦ — ἔναιον“.*

24.

Μάγνης δ’ αὖ Δίκτυν τε καὶ ἀντίθεον Πολυδεύκεα.
Herodian. de impropria dictione ap. Nauck. Lex. Vindob. p. 310 [Boisson. An. Gr. III p. 259] *περὶ δὲ διαίρεσιν, ὡς ὅταν Ἡσίοδος λέγῃ· „Μάγνης δὲ κατ’ αὐτὸ καὶ ἄ. Π.“. οὐ γὰρ διαιρεῖται ὧν ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν λήγει, ἀλλ’ εἰς η, οἶον Δημοσθένεια Διογένεια, Δημοσθένη Διογένη. Cf. Gramm. περὶ βαρβαρισμοῦ καὶ σολοικίας post Ammonium Valckenaerii p. 196, ubi legitur „Μάγνης δ’ αὖ Δίκτην τε καὶ ἄ. Π.“.*

25.

*Ἕλληνος δ’ ἐγένοντο φιλοπολέμου βασιλῆος
Δῶρός τε Φοῦθός τε καὶ Αἴολος ἰπιοχάρμης.*

Fragm. XXIII. 1. Legebatur ὑποκυσαμένη, corr. Marcksch. — 2. *Μάκεδνόν θ’* Müller Dor. I, p. 4.

Fragm. 24. *Πολυδέκτην* vel *Πολυδέκτεα* Nauck.

Fragm. XXV. 1. *φιλοπολέμου βασιλῆος*] Sic Scholl. vett. ad Lycophr. (Cod. Vat. ap. Bachm., cod. Marc. 476 ab editore excussus); *θεμιστοπόλοι βασιλῆες* Plut.; *θεμιστοπόλου βασιλῆος* Tzetz. ad Lycophr., cod. Schol. Exeg. in Il. p. 134; *θεμιστοπόλοῦ βασιλῆ^{ες}ος* cod. Exeg. in Il. p. 63. — 2. *Αἰόλος* edd. Plutarchi, Tzetz. ad Il. et Scholl. cod. Marc. 476.

*Αιολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Κρηθεὺς ἠδ' Ἀθάμας καὶ Σίσυφος αἰολομήτης
Σαλμωνεύς τ' ἄδικος καὶ ὑπέρθυμος Περιήρης.*

Tzetz. ad Lycophr. v. 284 Δωριεὺς στρατὸς] ὁ Ἑλληνικός, ἀπὸ Δώρου τοῦ Ἑλληνος παιδός, ὡς φησιν Ἡσίοδος ἐν τῇ ἠρωικῇ γενεαλογίᾳ „Ἑλληνος — Περιήρης“. V. 1, 2 afferunt Tzetzta etiam Exeg. II. p. 63 et 134. Plut. mor. p. 747 F. Scholl. vett. ad Lycophr. ed. Bachm. [Rostoch. 1848] p. 16, V. 2 Schol. Thuc. I, 3, respicit Schol. ad Hom. Od. κ 2 (p. 444, 22 Dind.), — verba Δωρός τε Ξοῦθός τε citat Herodian περὶ μου. λέξ. p. 42 (II p. 947 Lentz.), — V. 3—5 laudat Schol. Pind. Pyth. IV, 253.

26.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 266: *Οἱ ἀπὸ Δευκαλίωνος τὸ γένος ἔχοντες ἐβασίλευον Θεσσαλίας, ὡς φησιν Ἐκαταῖος καὶ Ἡσίοδος.*

27.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 482 Ἀλωιάδας] Ἐρατοσθένης δὲ γηγενεῖς αὐτούς φησι, διὰ δὲ τὸ ἀνατετράφθαι ὑπὸ τῆς Ἀλωέως γυναικὸς μυθευθῆναι ὡς Ἀλωέως εἶσιν υἱοί. Ἡσίοδος δὲ Ἀλωέως καὶ Ἰφιμεδείας κατ' ἐπίκλησιν, ταῖς δὲ ἀληθείαις Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας ἔφη, καὶ Ἄλον, πόλιν Αἰτωλίας, ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐκτίσθαι¹⁾).

Fragn. XXV. 3. Αἰολίδου — θεμιστοπόλου βασιλῆος Tzetzæ codd. nonnulli. —

1) καὶ — ἐκτίσθαι] καὶ κτίσαι δὲ αὐτούς φησιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ πατρὸς πόλιν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἄλον. Schol. Par.

28.

Suid. [I, 2 p. 387, 4 Bernh.] et Zonar. p. 790 v. *Ἐπιάλτην. Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος*¹⁾ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν δαίμονα· διὰ δὲ τοῦ φ τὸν ἄνδρα Ἐπιάλτην· καὶ τὸν (τὸ) *ῥιγοπύρετον λεγόμενον*. Cf. Etym. M. p. 434, 13. Eustath. ad Il. p. 561, 16 Rom. 426 Bas. ad Od. p. 1687, 51 Rom. 439 Bas.

29.

Ἴν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 57: *Τὸν δὲ Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης, παρὰ Διὸς εἰληφότα τὸ δῶρον ἴν²⁾ αὐτῷ ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι³⁾ ὀλέσθαι*, quae descripsit, ut solet, Eudocia p. 148, 1 sqq. Poetae verba deprehendimus ap. Apollon. Dysc. de pronom. p. 366 A. Bekker: „*Τῆ τὴν σύζυγος ἢ ἴν, τοῦ τ. ἀρθέντος. Ἡσίοδος ἴν — ταμίης*“.⁴⁾

30.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. A, 750 *Ἀκτορίωνε Μολιόνε]* (ἢ διπλῆ), *ὅτι ἐντεῦθεν Ἡσίοδος Ἀκτορος κατ' ἐπίκλησιν καὶ Μολιόνης αὐτοὺς γεγενεαλόγηκεν, γόνω δὲ Ποσειδῶνος. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος ἀπὸ μητρὸς σχηματίζει*. Apollon. Lex. Hom. v. *Μολιόνε* p. 113, 21 Bekk.: *μαχηταί, ἀπὸ τῆς κατὰ μάχην γενομένης μολήσεως,*

1) „Videtur post Ἡσίοδος colo interpungendum esse. Sed praeceptum ipsum non satis firmum est.“ Goettl., qui Strab. I. p. 19 laudat. 2) Ex Apollonio restituit Schaefer Greg. Corinth. p. 85; ἐν codd. Laur. Par. 3) μέλλοι Eudocia. 4) Verba Eudociae ὅτε μέλλοι ὀλέσθαι poetae vindicat Schaefer.

ἢ ἀπὸ τοῦ συνεχῶς μολίσκειν εἰς μάχην· ἀπὸ γὰρ μητρὸς οὐδένα σημαίνει Ὅμηρος. Ἡσίοδος δὲ ὡς Μολιόνης¹⁾ υἱὸς γεγονότας παραδίδωσι.

Eustath. ad Il. p. 1321, 19 sqq. 1442 Bas. Ἀκτορίωνες δὲ παῖδες Ἀκτορος, Κτέατος καὶ Εὐρυτος, ἀνδρεῖοι καὶ ἠνιοχικοί, ῥηθέντες πού καὶ Μολιόνες παρ' Ὀμήρω²⁾, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Μολιονίδαι, οὓς Ὅμηρος μὲν διδύμους ἱστορεῖ ἀπλῶς, οἱ δὲ κατ' Ἀρίσταρχον οὐχ' οὕτως οἶον κατὰ τοὺς Διοσκόρους, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον καὶ διφυεῖς, δύο μὲν ἔχοντας σώματα, συμπεφυκότητας³⁾ δέ γε ἀλλήλοις. Cf. p. 882, 25 sqq. Rom. 834 Bas., ubi additur, φιλάδελφοι δὲ ἱστοροῦνται, καὶ μιᾷ ψυχῇ ἐν δυσὶ σώμασι διοικούμενοι. Cf. Schol. Ven. A ad Il. Ψ, 638 sq. et Schol. Vict. ad Il. A, 709: τερατώδεις τινὲς ἦσαν, ὡς Ἡσίοδος, ἄμφω ἐν ἐνὶ σώματι ὄντες. Eudoc. p. 33, 11 sqq. Plut. moral. p. 1083 C.

31.

Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον

ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
παντοῖ· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὄρνιθεσσι φάνεσκεν
αἰετός, ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσέων ἀγλαὰ φύλα, 5
ἄλλοτε δεινὸς ὄφις καὶ ἀμείλιχος. εἶχε δὲ δῶρα

1) Cod. Μολίνης; corr. Marcksch. 2) Il. A 709, 750.

3) συμπεφυκότητα Eudoc.

Fragm. XXXI. 2. ὄλβια Scholl. Par. Apoll. c. Eud. — 3. μὲν τε ἐν Scholl. Par. c. Eud. — 5. Cf. Koechl. conl. epp. I p. 12. — 6. δ' αἰνὸς Marckscheff.

παντοῖ', οὐκ ὀνομαστά, τὰ μιν καὶ ἔπειτα δόλωσε
βουλῇ Ἀθηναίης.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 156 de Periclymeno
disserens: Ἡσίοδος δὲ μεταβληθέντα εἰς τινα τῶν
συνήθων μορφῶν ἐπικαθεσθῆναι τῷ ὀμφαλῷ τοῦ
ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἵππων, βουλόμενον εἰς μάχην
καταστῆναι τῷ ἥρωι, τὸν δὲ Ἡρακλέα καιρίως αὐτὸν
κατατοξεῦσαι τῆς Ἀθηναῖς ὑποδειξάσης¹). φησὶ δὲ
οὕτως „Περικλύμενον — Ἀθηναίης“. (Eudocia p. 333,
15 sqq.) coll. Schol. Ven. A ad II. B 336: Ἡρακλῆς
γὰρ ἐπιστρατεύσας τῇ Πύλῳ διὰ τὸ μὴ καθαρθῆναι
αὐτὸν ὑπὸ Νηλέως τὸν Ἰφίτου φόνου, καὶ διὰ τὴν
τῶν Νηλειδῶν δὲ ἀφροσύνην, πολὺς ἦν πορθῶν τὴν
πόλιν. καὶ ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλέως
ἔξη, δυσάλωτος ἦν ἡ πόλις· ἀμφίβιος γὰρ ἐγένετο
ἐκεῖνος, καὶ δὴ γενόμενον αὐτὸν μέλισσαν καὶ στάντα
ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἄρματος, Ἀθηναῖα δείξασα Ἡρακλεῖ²)
ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι. τότε Νέστωρ ἐν Γερήνοισι
τρεφόμενος, πορθηθείσης τῆς Πύλου καὶ τῶν ἰα-
ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, μόνος περιελείφθη-
διὸ καὶ Γερήνιος ὠνομάσθη. ἴστορεῖ Ἡσίοδος ἐν
Καταλόγοις. Eustath. ad Od. p. 1685, 61 sqq. Rom.
(436 Bas.): τὸν δὲ Περικλύμενον Ἡσίοδος φησὶ δῶρον
εἰληφέναι παρὰ Ποσειδῶνος, ἀμείβειν ἑαυτὸν εἰς οἶον
ἂν ζῶου ἢ δένδρου αἰροῖτο εἰκόνα. Schol. ad Od. λ,
285. Ovid. Metamm. XII, 556 sqq.

Fragm. XXXI. 7. τὰ μὲν καὶ — δόλωσαν Scholl. Par.

1) ἐπιδειξάσης Koechly l. l. — 2) Ἀθηναῖα δείξασα Ἡρακλεῖ]
Sic Ruhnken epist. crit. p. 111. Ἀθηναῖα εἰκάσασα Ἀθηναῖα (sic)
Cod. Ven., Ἀθηναῖα εἰκάσασα Ἡρακλεῖ Dind., ἐπιδείξασα Ἀθηναῖα
Koechly.

32. 33.

*Κτεῖνε δὲ Νηληῖος ταλασίφρονος νιέας ἐσθλοὺς
ἔνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ
ξείνος ἐὼν ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοις.*

Νέστωρ οἶος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.

(Herodian.¹) ap.) Steph. Byz. v. *Γερηνία*: πόλις Μεσσηνίας, ἔνθα, φασί, Νέστωρ ὁ Πύλιος ἐτράφη ἢ φygὰς ἤχθη. 'Ἡσίοδος ἐν α' καταλόγων „κτεῖνε — Γερήνοις“, ἀπὸ εὐθείας τῆς Γέρηνος. καὶ αὖθις „Νέστωρ — Γερήνῳ“. Hi versus leguntur etiam ap. Eustath. ad Il. p. 231, 29 sqq. Rom. 175 Bas. V. 2 respicit Schol. ad Od. γ 68; V. 3 Steph. Byz. v. *Τάβαι*: πόλις Λυδίας ὁ πολίτης Ταβηνός [ὡς Γερηνός]²). 'Ἡσίοδος „παρ' ἱπποδάμοισι Γερηνοῖς“.

34.

*Τηλεμάχῳ δ' ἄρ' ἔτικτεν εὐζωνος Πολυκάστη
Νέστορος ὀπλοτάτη κούρη Νηληιάδαο
Περσέπολιν μιχθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.*
Eustath. ad Od. p. 1796, 39 sq. Rom. 597 Bas. αὐτοῦ
(Τηλεμάχου) δὲ καὶ Πολυκάστης τῆς Νέστορος
Περσέπτολιν, ὡς Ἡσίοδος. „Τηλεμάχῳ — Ἀφροδίτην“.
Eudoc. p. 77, 6.

35.

Porphyrus ad Hom. Il. Z 164 sq. (post Ammonium Valckenaerii p. 242): *συντόμως δὲ τὰ ἀρχαῖα δεδήλωκε,*

1) I p. 182 Lentz. 2) ὡς Γερηνός add. Holsten.
Fragm. XXXIV. 2 sq. *Νηληιάδεω Περσέπτολιν* Eustath.;
corr. Dind. — 3. *χρυσῆν* Eustath.; *χρυσέην* Goettl.

μιγῆναι οὐκ ἐθελούση, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ Ἡσίοδος τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάστου¹⁾ γυναικὸς διὰ μικρὸν ἐπεξελθῶν. Cf. Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 224: "Ἀκαστος Πελίου υἱὸς ἔγημεν Κρηθηίδα ἥ, ὥς τινες, Ἴππολύτην. ἥ δὲ Πηλέως ἐρασθεῖσα ἀπήτει συνελθεῖν. ὡς δὲ ἀπετύγγανεν, προλαβοῦσα τὸν Πηλέα τῷ ἀνδρὶ κατηγόρει ὅτι ἤθελεν αὐτῇ συνελθεῖν. ὁ δὲ δεξάμενος τὸν Πηλέα ὡς ἐπὶ θήραν εἰς τὸ Πήλιον κατέλειπεν, ἵνα ὑπὸ θηρίων διαφθαρή. ἐπιστὰς δὲ ὁ Ἑρμῆς ἥ, ὥς τινες, Χείρων ἔδωκεν αὐτῷ ἡφαιστότευκτον μάχαιραν. καὶ τὰ ἐπιτυγχάνοντα θηρία ἀναιρῶν ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀνεῖλεν Ἀκαστον καὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ Ἀκάστου γυναῖκα. Schol. Pind. Nem. IV, 88. Apollod. III, 13, 3. Eudoc. p. 31, 28 sqq. Cf. Gell. N. A. III, 11.

36.

Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
αὐτὸν μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν
καλήν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
ὡς τὴν μαστεύων οἶος κατὰ Πήλιον αἰπὺν
αἰψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκῶοισι δαμείη.

Schol. Pind. Nem. IV, 95 enarrata Daedali et Acasti historia sic pergit: ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μὲν, ἀτὰρ δὴ καὶ Ἡσίοδος λέγων οὕτως „ἦδε — δαμείη“.

37.

Schol. ad Hom. Od. μ, 69: Τυρῶ ἡ Σαλμωνέως ἔχουσα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Νηλέα τε καὶ

1) Ἀκάτου cod.

Πελίαν, ἔγημε Κρηθέα. καὶ ἴσχει παῖδας ἐξ αὐτοῦ
 τρεῖς, Αἴσωνα καὶ Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα. Αἴσωνος
 δὲ καὶ Πολυμήλας¹⁾ καθ' Ἡσίοδον γίνεται Ἰάσων.

38.

Αἴσων, ὃς τέκεθ' υἱὸν Ἰήσωνα, ποιμένα λαῶν,
 ὃν Χείρων ἔθρεψ' ἐνὶ Πηλῖῳ ὑλήεντι.

Schol. ad Pind. Nem. III, 92: ὅτι δὲ ἐτράφη παρὰ τῷ
 Χείρωνι ὁ Ἰάσων, Ἡσίοδος φησιν. „Αἴσων — ὑλήεντι“.

39.

Apollodor. III, 9, 2, 7: Ἡσίοδος δὲ καὶ τινες
 ἕτεροι τὴν Ἀταλάντην οὐκ Ἰάσου ἀλλὰ Σχοινέως
 εἶπον.

40.

Ποδωκῆς δὲ Ἀταλάντη.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. B, 764: Ἀλλά φασιν εἰς
 ιδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυντονησθαι τὸ ποδωκῆς.
 παρὰ γοῦν τῷ Ἡσιόδῳ ἀνεγνωκάσι „ποδ. — Ἀταλάντη“.

41.

Schol. Ven. A et minn. ad Hom. Il. Ψ, 683: Ζῶμα
 νῦν περιζῶμα. πρῶτον δὲ ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς
 περιζώματα φέρειν ἐν τοῖς αἰδοίοις²⁾ καὶ οὕτως ἀγω-
 νίζεσθαι. κατὰ δὲ τὴν ιδ' ³⁾ Ὀλυμπιάδα Ὀρσίππου⁴⁾

1) Πολυμήδης ci. Lehmann.

Fragm. XXXVIII. 2. Χείρων ἔθρεψ'] Sic Boeckh. pro
 Scholiorum lect. Χείρων θρέψεν. — θρέψεν Χείρων Spitzn.
 de vers. her. p. 41, Χείρων θρέψας Muetz. de emend. Theog.
 p. 85.

2) περὶ τὰ αἰδοῖα Scholl. minn. — 3) ιδ'] Sic Vict.; τ
 καὶ β Ven. A, λβ Scholl. minn. — 4) Ὀρσίππου ex Eustathio
 et Pausania reposuit Dind.; Ὀρίππου Ven. A c. Scholl. minn.,
 Ἐρσίππου Vict.

τοῦ Λακεδαιμονίου λυθὲν ἀγωνιζομένου τὸ περίζωμα αἴτιον αὐτῷ νίκης¹⁾ ἐγένετο, ἐξ οὗ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν. Cf. Schol. Vict. ad loc.: νεώτερος οὖν Ἡσίοδος γυμνὸν εἰσάγων Ἴππομένη ἀγωνιζόμενον τῇ Ἀταλάντῃ.²⁾ Eustath. ad loc. p. 1324, 14 sqq. Rom. 1446 Bas. Pausan. I, 44, 1. Thucyd. I, 6.

42.

Ἐξ ὧν οὐρεια Νύμφαι θεαὶ ἐξεγένοντο
καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων καὶ ἀμηχανοεργῶν,
Κουρῆτες τε θεοὶ φιλοπαίγμονες, ὄρχηστῆρες.

Strab. X p. 471: Ἡσίοδος μὲν γὰρ Ἐκατέρω³⁾ καὶ τῆς Φορωνέως θυγατρὸς πέντε γενέσθαι θυγατέρας φησὶν „ἐξ ὧν — ὄρχηστῆρες“.

43.

Καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἐρμάων ἀκάκητα
γείνατο καὶ Θρονίη, κούρη Βήλοιο ἄνακτος.

Strabo I p. 42: Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησὶ „καὶ —

1) ἤτις Scholl. minn. — 2) ἀγωνιζόμενον ταλάντων Vict., veram lect. ex Eustathio rest. Heyne. γυμνοὺς εἰσάγων ἀγωνιστάς Schol. Ven. B reliquis omissis. — 3) Locus corruptus. Ἐκατέρω plerique, alii Ἐκατέρον, Ἐκατέου, vel Ἐκαταίου.

Fragm. XLII. 1. Verba ἐξ ὧν poetae abiudicat Marcksch. — Libri Strabonis ὄρειαι — ἐγένοντο. De toto loco Lobeck Aglaoph. p. 1116: „Horum pars prior tam mendose scripta est ut nec mater Curetum nec avia compareat ac ne pater quidem, sive is unus fuit sive plures. Pro Ἐκαταίου Welckerus substituit Ἐκάτου coniectura plausibili, cui ad dimidium adstipulatur Schol. Lyc. 77. Curetes Apollinis et Danaidis nymphae Creticae filios perhibens, sed ne pro certa recipiatur obstat totius loci pluribus partibus truncati vitiositas et quod Apollinem Satyrorum patrem esse nescitur. Itaque hinc nihil amplius discimus quam Curetes de plebe deorum fuisse affines Nymphis Faunisque Satyrisque et monticolis Sylvanis“.

ἄνακτος“. Cf. Eustath. ad Od. p. 1484, 63 Rom. 153
Bas. ad Dion. Per. 927.

44.

Lactant. Placid. Arg. Ovid. Met. Lib. IV. fab. 5
p. 811 Stav. Sol praelatam Leucothoen ex Eurynome
et Orchamo Achaemeniae principe, origine Beli genitam,
Clymenae ac Rhodo, Circes matri et Clytiae, quarum
pulchritudine ante sollicitum animum egerat, dilexit. Et
cupiens, ut in antedictis, cupiditatem sedare, in speciem
matris puellae Eurynomes conversus, virginem deceptam
dolo vitiavit. Cuius adulterio Clytie incensa, qua nondum
satiatus erat Sol, parenti puellae indicavit. Quam ille
quum terrae defodisset, vitiator admissi misericordiam
exhibens, diducto solo, cui subiecta fuerat, pro ea virgam
tinctam nectare, quae gratissima diis hominibusque esset,
extulit, quae thurea adpellatur. Hoc Hesiodus indicat.

45.

Ibid. ad Met. XI fab. 4 p. 864 Stav. Pan quum
Tmolium montem Lydiae frequentans fistula se oblectaret,
elatus gloria agrestium Nympharum, Apollinem in cer-
tamen devocavit. Iudice ergo Tmolo, cuius mons erat,
quum victoria Apollini esset adiudicata, Midae regi supra-
dicto adsidenti soli displicuit. Quam ob causam Apollo
..... iratus aures eius asininae ut essent sempiterno
effecit, cuius iudicium nulli rei facerent. Qui tamen fer-
tur Midas esse Matris Magnae filius. Sic enim cum
Hesiodo consentit Ovidius.

46.

Ibid. ad Met. XIII fab. 3 p. 873 Stav. Memnon,
Tithoni et Aurorae filius, Priamo ferens auxilium, ab
Achille occiditur. Mater ergo precibus pro adsiduo officio
inducendae lucis ab Jove inpetrat, ut in cineres eius adusto

rogo sorores in volucres convertantur, Memnonides nomine. Quae memores belli, quotannis ad sepulcrum eius conveniunt, et inter se dimicantes sanguine suo manibus eius frequentes parentant. Et ipsa mater eius matutinis temporibus lacrimas desiderio filii sui Memnonis transmutat in rorem, cui¹⁾ tamen monumentum in Phrygia constituit patruus eius, ut Hesiodus vult.

47.

Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον.

Eustath. ad Il. p. 461, 2 sqq. Rom. 350 sq. Bas. Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος καλεῖ ἢ ὡς πάνυ ποθοῦμενον Ἑλλησιν ἢ ὅτι μυθεύεται ἄνυδρόν ποτε εἶναι, ὕστερον μέντοι εὔνυδρον γενέσθαι Ποσειδῶνος ἀναρρήξαντος τὰς ἐν Λέρνη πηγὰς διὰ τὸν τῆς Ἀμυμώνης ἔρωτα, ἐξ ἧς καὶ Ἀμυμώνια ἐν Ἄργει ὕδατα· ἢ καὶ ἀπὸ τῶν Δαναῖδων, αἱ παραγενόμεναι ἐξ Αἰγύπτου φρεωρουχίαν ἐδίδαξαν, ὡς Ἡσίοδος „Ἄργος — εὔνυδρον“. Eundem v. citat Strabo VIII p. 371: „Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δανααὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον“ cf. p. 370: περὶ δὲ τῶν μυθευομένων πηγῶν εἴρηται διότι πλάσματα ποιητῶν ἐστὶ· πλάσμα δὲ καὶ τὸ „Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δανααὶ²⁾ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον“. Cf. Hesych. v. δίψιον Ἄργος.³⁾

48.

Schol. ad Eur. Or. 872: *Ἡ πολλὴ δόξα κατέχει μὴ ἀφῖχθαι τὸν Αἴγυπτον εἰς Ἄργος, καθάπερ ἄλλοι τέ φασι καὶ Ἐκαταῖος γράφων οὕτως „Ὁ δὲ Αἴγυπτος αὐτὸς μὲν οὐκ ἦλθεν εἰς Ἄργος, παῖδας δὲ, ὡς μὲν*

1) cui] Sic Munck. Marcksch.; quod vulgo. 2) ἐὼν Δανααὶ Meineke pro θεοὶ δ' αὐ. 3) Pro Hesiodi nomine Heliodorum substituendum esse ci. Ruhnken Hesych. II p. 8.

Ἡσίοδος, ἐποίησε πεντήκοντα, ὡς δὲ ἐγὼ λέγω, οὐδὲ εἰσὶ“.

49.

Strab. VIII p. 370: Καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ μόνους τοὺς ἐν Θετταλία καλεῖσθαι φησιν Ἑλληνας „Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἑλληνες“, Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι καὶ Ἑλληνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας, τὸν μὲν περὶ τῶν Προϊτίδων λέγοντα ὡς Πανέλληνες ἐμνήστεινον αὐτάς, τὸν δὲ κτλ.

50.

Εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος.
Suid. v. μαχλοσύνη (II, 1 p. 732 Bernh.)· καταφέρεια, γυναικομανία· Ἡσιόδειος ἡ λέξις· λέγει γὰρ περὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων· „εἵνεκα — ἄνθος“. Schol. Ven. A ad II. Ω 25: καὶ ἡ μαχλοσύνη κοινῶς ἐστὶ γυναικομανία¹⁾ Ἡσιόδειος δ' ἐστὶν ἡ λέξις· ἐκεῖνος γὰρ πρῶτος ἐχρήσατο ἐπὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων. Cf. Eustath. ad loc. p. 1337, 34 Rom. 1465 Bas. Hesioidea secutus est Aelian. V. H. III, 42.

51.

Καὶ γὰρ σφιν κεφαλῆσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν·
ἀλφὸς γὰρ χροῖα πάντα κατέσχεθεν, ἐκ δὲ νυ χαῖται
ἔρρεον ἐκ κεφαλέων, ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Fragm. L. ὤλεσεν cum tribus codd. Suidae Marcksch., „ita ut subiectum sit ἡ τῆς Κύπρου βασιλῆς“. Cf. Aelian. l. l.

1) Sic Cobet pro γυναικὸς μανία.

Fragm. LI. 2. κατέσχεθεν] Sic Heinsius. κατέσχευεν Eustath. κατήσχευεν] voluit Heyne Observ. ad Apollod. p. 110, κατίσχευεν] Bergk de rell. com. Att. p. 23. — ἐκ] ἐν Eust.; corr. Lehm.

Eustath. ad Od. p. 1746, 7 sqq. Rom. 523 Bas.: Ἐκ δὲ τοῦ
 ῥηθέντος κνύω καὶ κνύμα δακτύλων προφέρει [Ἡρωδια-
 νός] (I p. 445 Lentz.) καὶ κνύος δὲ τὴν
 φθορὰν κατὰ γένος οὐδέτερον φέρων καὶ
 χοῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσιόδῳ καταλόγου περὶ τῶν
 Προιτίδων. „καὶ γάρ — κάρηνα“. V. 1 laudat Gramm.
 in Cram. An. Oxon. I p. 226. Cf. Etym. M. p. 523, 8.
 [Herod. II p. 901 Lentz.].

52.

Schol. Ven. et minn. ad Hom. II. M, 292: Εὐρώ-
 πην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινι λειμῶνι
 μετὰ νυμφῶν ἄνθη ἀναλέγουσαν ἠράσθη καὶ κατελθὼν
 ἠλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος
 κρόκον ἔπνει, οὕτως τε τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας ἐβάστασε
 καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἶθ' οὕτως
 συνώκισεν αὐτὴν Ἀστέρϊωνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ· γενο-
 μένη δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα,
 Σαρπηδόνα καὶ Ραδάμανθυν. Ἡ ἱστορία παρ' Ἡσιόδῳ
 καὶ Βακχυλίδῃ. Schol. Vict. ad loc. Ἡσιόδος δὲ Εὐ-
 ρώπης καὶ Διὸς αὐτὸν (sc. τὸν Σαρπηδόνα) φησιν.
 Cf. Schol. Par. ap. Cram. An. Par. III p. 21. Schol.
 Vat. ad Eur. Rhes. 28.

53.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 178: Ἀγήνορος
 γὰρ παῖς ἐστίν (ὁ Φινεύς), ὡς Ἑλλάνικος· ὡς δὲ
 Ἡσιόδός φησιν, Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας.

54.

Apollodor. III, 14, 4, 1: Ἡσιόδος δὲ αὐτὸν (Ἄδω-
 νιν) Φοίνικος καὶ Ἀλφρεσιβοίας λέγει. Prob. ad Verg.

Ecl. X, 18: Adonis, ut Hesiodus ait, Phoenicis et Alphe-siboeae.

55.

*Δημοδόκης, τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
μνήστευον καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν,
ἴφθιμοι βασιλῆες, ἀπειρέσιον διὰ εἶδος.*

Porphyrus in Schol. Ven. B ad Hom. Il. E, 200 de voce ἀπειρέσιος disserens: σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγήνορος παιδὸς Δημοδόκης, „τὴν κ. τ. λ. — εἶδος“. Eosdem versus affert Schol. Ambr. ad Od. α, 98.

56.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. K, 431 Φρύγες] (Ἡ διπλῆ,) ὅτι ἑτέρους τῶν Τρώων οἶδε τοὺς Φρύγας, καὶ ὅτι Ὅμηρος οὐκ οἶδε καλουμένους Λυδοὺς, ἀλλὰ Μήονας. πρὸς τὰ περὶ ἡλικίας Ἡσιόδου.

57.

Palaephatus c. 42 περὶ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος ἱστοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἡσιόδος, ὅτι κινάρα τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν ἐτείχισαν.

58.

Apollod. III, 5, 6, 2: Ἡσιόδος δὲ δέκα μὲν υἱοὺς

Fragm. LV. 1. Δημοδόκης] Fuisse videtur Δημοδόκη vel -ην. „Genetivus a Porphyrio, ut nomen ad suam verborum structuram accommodaret, profectus videtur“. Marcksch. — 2. ἐμνήστευον Schol. ad Il., μνηστεύοντο Schol. Od.; corr. Heyne. — ὀνόμηναν Schol. ad Od.; ὀνόμηνας Schol. Il. — 3. διὰ] vulgo κατὰ; corr. Koechly coni. ep. I p. 12.

δέκα δὲ θυγατέρας (sc. φησὶν Ἀμφίονος καὶ Νιόβης γενέσθαι). Aelian. Var. Hist. XII, 36: Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνάδειν ἀλλήλοις. Ὅμηρος μὲν ἕξ λέγει ἄρρενας καὶ τοςάυτας κόρας, Λάσος δὲ δὺς ἑπτὰ λέγει, Ἡσιόδος δὲ ἑννέα καὶ δέκα, εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσὶν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ' ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα κατέψευσται αὐτοῦ.¹⁾

59.

Schol. Vict. ad Hom. II. Ψ, 679: Καὶ Ἡσιόδος δὲ φησὶν ἐν Θήβαις αὐτοῦ (sc. Οἰδίποδος) ἀποθανόντος Ἀργείαν τὴν Ἀδράστου σὺν ἄλλοις ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν κηδείαν αὐτοῦ.

60.

Εἰλαρίδην Τιτυόν.

Etym. M. [p. 60, 40] = Herodian. II p. 387 L. de formis Ἐλάρα et Ἀλέρα. Cod. V. ap. Gaisf.: Ὅτι δὲ τούτου κρεῖττον τὸ πρῶτόν ἐστιν πίστις ἐκ τοῦ Ἡσιόδου μετὰ πλεονασμῶ τοῦ ἰ τὸ πατρωνυμικὸν εἰπόντος „Εἰλαρίδην ποτὶ Τιτυόν“. Cf. Schol. ad Apoll. Rhod. I, 761.

61.

Ὅστε Λιλαίηθεν προῖει καλλίροον ὕδωρ.

Schol. Ven. A ad Hom. II. B, 522: Ὁ δὲ Κηφισὸς ποταμὸς ἐστὶ τῆς Φωκίδος, ἔχων τὰς πηγὰς ἐκ Λιλαίας, ὧς φησὶν Ἡσιόδος „ὅστε — ὕδωρ“. Versum laudat

1) „Quorum testimoniorum discrepantia sic explicanda videtur, ut alterum (forte Aeliani) ad Eoeas, alterum ad Catalogum referatur“. Marcksch.

Fragm. LX. Legebatur *Εἰλαριάδην*. *Εἰλαρίδην*, quod Hermann ci., e codd. reposuit Gaisf.

Fragm. LXI. *Λιλαίηθεν*] Sic Eust.; *Λιλαίησι* Schol. Ven. — προχέει Eust. προῖει Goettl. p. 396.

etiam Eustath. ad loc. p. 275, 16 Rom. 208 Bas. Cf. Scholl. Ven. B et Lips. ad v. 523.

62.

*Παρὲκ Πανοπήα διὰ Γλήχωνά τ' ἐρυννήν
καί τε δι' Ἐρχομενοῦ εἰλιγμένος εἶσι δράκων ὤς.*
Strabo IX p. 424 de Cephiso: *Καὶ Ἡσίοδος δ' ἐπὶ
πλέον περὶ τοῦ ποταμοῦ λέγει καὶ τῆς φύσεως, ὡς δι'
ὄλης ῥέοι τῆς Φωκίδος σκολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς
„παρὲκ — ὤς“.* Versum alterum citant Scholl. ad Arat.
Phaen. 45.

63.

Argum. Pind. Ol. XIV, 1: *Κηφισὸς δὲ ποταμὸς
ἐν Ὀρχομενῶ, ἔνθα καὶ αἱ Χάριτες τιμῶνται· ταύταις
γὰρ Ἐτέοκλος ὁ Κηφισοῦ τοῦ ποταμοῦ υἱὸς πρῶτος
ἔθυσεν, ὡς φησιν Ἡσίοδος. διὰ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ
ὁ Κηφισὸς ῥεῖ.¹⁾*

64.

Schol. Vict. et Lips. ad Hom. Il. H, 9: *Ὁ γὰρ τοῦ
Μενεσθίου πατὴρ Ἀρηίδους Βοιωτὸς ἦν κατοικῶν
Ἀρνην· ἔστι δὲ αὕτη Βοιωτίας, ὡς καὶ Ἡσίοδος φησιν.*

Fragm. LXII. 1. De Strabonis libris optimis parum constat [ὅς παρὰ πανοπίδα nonnulli, παρὲν (?) πανοπη διὰ (vel πανοπιδιά) alii]. παρὲν cum edd. recentt., Πανοπήα διὰ Meinekium secutus scripsi. — 2. καὶ δὲ Strabo, καί τε Coraes e scholl. Arat. — διερχομένον (i. e. δι' Ἐρχομενοῦ, de quo cogitaverunt Leutsch. alii) Schol. vet. ad Arat. (ab editore collata); itaque δι' Ἐρχομενοῦ (cf. Ahrens de dial. aeol. p. 178) reposui. Ὀρχομενοῦ Strab. — εἰλιγμένος] ἠπειγμένος Scholl. ad Arat. — Ceterum hos versus cum superiore fragmento coniungit Herm.

1) πρῶτος ἔθυσεν. διὰ — ῥεῖ, ὡς φησιν Ἡσίοδος Herm.

65.

(Herodian. [I p. 223 L.] apud) Steph. Byz. v. Ὀγγηστός, ἄλσος κεῖται δὲ ἐν τῇ Ἀλιαρτίων χώρᾳ, ἰδρυθὲν δὲ ὑπὸ Ὀγγηστοῦ τοῦ Βοιωτοῦ, ὡς φησιν Ἡσίοδος.

66.

Steph. Byz. v. Αἰγά: Ἔστι καὶ Αἰγαῖον πεδῖον συνάπτου τῇ Κίρρα, ὡς Ἡσίοδος. λέγεται παρὰ Αἰγαῖν ποταμὸν φερόμενον ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθειον ὄρους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδῖον Αἰγαῖον.

67.

Apollodor. II, 1, 1, 5: Νιόβης δὲ καὶ Διός, ἧ πρώτη γυναικὶ Ζεὺς θνητῇ ἐμίγη, παῖς Ἄργος ἐγένετο, ὡς δὲ Ἀκουσίλαός φησι, καὶ Πελασγός, ἀφ' οὗ κληθῆναι τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας Πελασγούς. Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησιν εἶναι. Cf. III, 8, 1, 1. Servius ad Verg. Aen. II, 83 Pelasgi] A Pelasgo terrae filio, qui in Arcadia genitus dicitur, ut Hesiodus tradit.

68.

Υἱεῖς ἐξεγένοντο Λυκάονος ἀντιθέοιο,
ὃν ποτε τίκετε Πελασγός.

Strab. V p. 221: Τῷ δ' Ἐφόρῳ τοῦ ἐξ Ἀρκαδίας εἶναι τὸ φύλον τοῦτο (sc. τοὺς Πελασγούς) ἤρξεν Ἡσίοδος. φησὶ γὰρ „υἱεῖς — Πελασγός“.

69.

Steph. Byz. v. Παλλάντιον· πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος, ἐνὸς τῶν Λυκάονος παίδων, ὡς Ἡσίοδος.

Fragm. LXVIII. 1. Legebatur ἔξ ἐγέν.; emend. Coraes.

70.

Φέλλον ἐνμμελίην τέκετο κλειτὴ Μελίβοια.

Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 11 (II p. 918 Lentz.) Φέλλος τὸ κύριον. Ἡσίοδος „Φέλλον — Μελιβοία“.

71.

Οἱ πρόσθε φανὴν ἔντοσθεν ἔκευθον.

Ibid. p. 18 (II p. 924 Lentz.) Τὰ διὰ τοῦ ἀνῆ ἐκφερόμενα θηλυκὰ μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πάντα βαρύνονται, πρισάνη, δρεπάνη, σαργάνη, βρυκάνη, τρυπάνη· ἀλλὰ μόνον τὸ μηχανή σημειοῦται ὀξυνόμενον. προσέθηκα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ φανὴ παρ' Ἡσιόδω ἐν δευτέρῳ (sc. καταλόγῳ) εἰρημένον „οἱ — ἔκευθον“.

72.

Νοῦθος δὲ ποδῶν ὑπόδουπος ὀρώρει.

Ibid. p. 42 (II p. 947 Lentz.): νοῦθος κύριον, καὶ ψόφος, ἣν οἶδεν Ἡσίοδος¹) ἐν τρίτῳ (sc. καταλόγῳ) „νοῦθος — ὀρώρει“.

73.

Σφὶν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα.

Apollon. Dysc. de pronom. p. 385 A Bekk.: ὑπὸ γὰρ Ἡσιόδου ἐν ἀρχῇ τεθεῖσα (ἡ σφὶν) εὐλόγως ὠρθοτο-

Fragm. LXX. τέκε τῇ Μελιβοία cod., τέκετο κλειτὴ Μελίβοια Hermann, τέκετ' Αἰγείδῃ Μελίβοια Bergk Anacr. p. 260; τέκε τηλεκλυτῇ Μελίβοια vel τηλεκλυτῇ Μελιβοίῃ („ut ibi natus esse dicatur Phellus a nescio qua heroina“) Goettl. τηλεκλειτῇ Lehrs.

Fragm. LXXII. ὑπόδουπος Lehrs; ὕπο δοῦπος vulgo.

1) Sic Lehrs; olim legebatur νοῦθος κύριον, ψόφος ἐν οὔδει. Ἡσίοδος κτλ.

Fragm. LXXIII. σφὶν τ' Gramm. ap. Cram. — Apollonium locum Hesiodi Opp. 56 spectare censent Schaefer. Spohn. al.

νήθη ἐν τρίτῳ (sc. καταλόγῳ) „σφιν δ' — πῆμα“.
Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 388.

74.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 45: Οὔτε Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε Φερεκύδης λέγουσι τὸν Ἴφικλον σὺν τοῖς Ἀργοναύταις.

75.

Ibid. II, 181: Πεπηρωσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῷ ᾧ καταλόγων, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὄψεως προέκρινεν.

76.

Schol. Par. ad Apoll. Rhod. l. l. et Eudocia p. 416, 8: Παῖδας δὲ φησιν αὐτῷ (sc. τῷ Φινεῖ) γενέσθαι Ἡσίοδος δύο, Θυννὸν¹⁾ καὶ Μαριανδυνόν. Cf. Schol. Laur. ad loc.

77.

Apollodor. I, 9, 21, 6: Διωκομένων δὲ τῶν ἀρπυιῶν ἢ μὲν κατὰ Πελοπόννησον εἰς τὸν Τίγρην ποταμὸν ἐμπίπτει, ὃς νῦν ἀπ' ἐκείνης Ἄρπυς καλεῖται. ταύτην δὲ οἱ μὲν Νικοθόην οἱ δὲ Ἀελλόπουν καλοῦσιν. ἢ δὲ ἑτέρα καλουμένη Ὠκυπέτη, ὡς δὲ ἔνιοι Ὠκυθόη (Ἡσίοδος δὲ λέγει αὐτὴν Ὠκυπόδη), αὕτη κατὰ τὴν Προποντίδα φεύγουσα μέχρι Ἐχινάδων ἦλθε νήσων, αἱ νῦν ἀπ' ἐκείνης Στροφάδες καλοῦνται.

78.

Ἔνθ' οἳ γ' εὐχέσθην Αἰνιῶ ὑψιμέδοντι.

1) Sic Schol. Laur.; Θυννὸν Schol. Par. c. Eudoc. Fragm. LXXVIII. οἱ εὐχέσθον Cod. Par.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 297: Ὅτι δὲ ἠϋξαντο οἱ περὶ Ζήτην τῷ Διὶ στραφέντες λέγει καὶ Ἡσίοδος „Ἐνθ' — ὑψιμέδοντι“. [Schol. Par.: Ὅτι δὲ ἠϋξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν αὐτάς (sc. Harpyias), λέγει κτλ.] ἔστι γὰρ Αἴνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνησίου Διὸς ἱερόν ἐστιν.

79.

Ibid. paullo infra: Ἀπολλώνιος μὲν οὖν τὴν ἀποστρέψασαν τοὺς περὶ Ζήτην Ἴριον λέγει, Ἡσίοδος δὲ Ερμῆν.

80.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 296: Οἱ δὲ Στροφάδας φασὶν αὐτάς κεκλήσθαι, καθὸ ἐπιστραφέντες αὐτόθι ἠϋξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν τὰς Ἀρπυίας. κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον οὐ κτείνονται.

81.

Harpocration et Suidas [II, 2 p. 1358 Bernh.] v. ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες· λέγοι ἂν τοὺς ὑπὸ Σκύλακος ἐν τῷ Περίπλῳ λεγομένους Τρωγλοδύτας καὶ τοὺς ὑπὸ Ἡσίοδου ἐν γ' καταλόγου Κατουδαίους ὀνομαζομένους.

82.

Strab. I p. 43: Ἡσίοδου δ' οὐκ ἂν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοϊαν, Ἡμίκνυας λέγοντος καὶ Μακροκεφάλους καὶ Πυγμαίους. VII p. 299: καὶ γὰρ τοὺς ἔτι νεωτέρους

Fragmm. LXXXI. LXXXII ad Argonautarum expeditionem a poeta enarratam retulit Marckscheff.

ἐκείνου πολλὰ ἀγνοεῖν καὶ τερατολογεῖν, Ἡσίοδον μὲν Ἡμίκυνας λέγοντα καὶ Μεγαλοκεφάλους καὶ Πυγμαίους. Harpocr. v. Μακροκέφαλοι· ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσίοδος μέμνηται ἐν γ' γυναικῶν καταλόγῳ. Παλαίφατος δ' ἐν ζ' Τρωικῶν ἐν τῇ Λιβύῃ φησὶν ὑπεράνω Κόλχων οἰκεῖν τοὺς Μακροκεφάλους.¹⁾ Steph. Byz. v. Ἡμίκυνες.

83.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 284: Ἡσίοδος δὲ διὰ Φάσιδος αὐτοὺς (sc. τοὺς Ἀργοναύτας) εἰσπεπλευκέναι λέγει.

84.

Ibid. ad IV, 259: Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ φασιν ἐλθεῖν αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) εἰς Λιβύην καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργὴν εἰς τὸ ἡμέτερον πέλαγος γενέσθαι.

85.

Strab. I p. 23: Ἐρατοσθένης δὲ Ἡσίοδον μὲν εἰκάζει πεπυσμένον περὶ τῆς Ὀδυσσεῶς πλάνης ὅτι κατὰ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν γεγένηται, πιστεύσαντα τῇ δόξῃ μὴ μόνον τῶν ὑφ' Ὀμήρου λεγομένων μεμνησθαι, ἀλλὰ καὶ Αἴτνης καὶ Ὀρτυγίας τοῦ πρὸς Συρακούσαις νησίου καὶ Τυρρηνῶν.

1) „Hesiodum Μακροκαρήνους eam gentem vocasse conicit Meinekius ad fragm. Menandri p. 11. Recte. Nam etiam in Theogonia v. 287. Mss. habent τρικέφαλον pro τρικάρηνον“. Goettl.

86.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 311: Ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος τοῖς κατὰ τὸ Τυρσηνικὸν πέλαγος ὑποτιθεμένοις τὴν Ὀδυσσέως πλάνην, ὧν ἀρχηγὸς Ἡσίοδος κατωκηκέναι λέγων Κίρκην ἐν τῷ προειρημένῳ πελάγει.

87.

Ibid. paullo infra: Φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος Ἡσιόδῳ ἐπόμενος ἐπὶ τοῦ ἄρματος τοῦ Ἥλιου εἰς τὴν κατὰ Τυρσηνίαν κειμένην νῆσον τὴν Κίρκην ἐλθεῖν.

88.

Νῆσον ἐς Ἀνθεμόεσσαν, ἵνα σφίσι δῶκε Κρονίων. Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 892 καλὴν Ἀνθεμόεσσαν] Ἠκολούθησεν Ἡσιόδῳ οὕτως ὀνομάζοντι τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων „νῆσον — Κρονίων“. ὀνόματα δὲ αὐτῶν Θελξίοπη ἢ Θελξινόη, Μολπή, Ἀγλαόφωνος.

89.

Eustath. ad Od. μ, 169 p. 1710, 39 Rom. 472 Bas.: Ἐνταῦθα δὲ φασιν οἱ παλαιοί, ὡς ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος ἐμυθεύσατο ὑπὸ Σειρήνων καὶ τοὺς ἀνέμους θέλγεσθαι. Schol. ad v. 168 ἐντεῦθεν Ἡσίοδος καὶ τοὺς ἀνέμους θέλγειν αὐτὰς ἔφη. Et paullo infra: τινὲς δὲ ὅτι καὶ τοὺς ἀνέμους ἴστασαν γοητεύουσαι τῇ φωνῇ.

90.

Schol. ad Hom. Od. α, 85 Ὠγυγίην] Ἐν τῇ κατ' Ἀντίμαχον Ὠγυλίην γράφεται· διαφέρουσι δὲ οἱ τόποι. τὴν μὲν γὰρ Ὠγυγίαν ἐντὸς εἶναι πρὸς ἑσπέραν, τὴν

δὲ Ὠγυλίαν κατὰ Κρήτην Ἡσίοδος φησι κείσθαι.
λέγεται δὲ ὀνοματικῶς ἢ Καλυψοῦς νῆσος.

91.

Schol. ad Hom. Od. η, 54: Ἡσίοδος δὲ ἀδελφὴν
Ἀλκινόου τὴν Ἀρήτην ὑπέλαβεν.

92.

Steph. Byz. v. Ὑπερησία· πόλις τῆς Ἀχαΐας
τὸ ἐθνικὸν τῆς Ὑπερησίας Ὑπερησιεύς, καὶ θηλυκὸν
Ὑπερησις παρ' Ἡσιόδῳ.

93.

Τὴν δ' Ἀμαρυγκείδης Ἰππόστρατος, ὄξος Ἄρηος,
Φυκτέος ἀγλαὸς υἱός, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν
Schol. ad Pind. Ol. X (XI), 46 p. 246 Boeckh. Τὴν
πόλιν δὲ καλεῖσθαι φησι Φυκτεον ἀπὸ τινος Φυκτέως,
οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος οὕτω· „τὴν — ἀνδρῶν“.
Apollodor. I, 8, 4: Ἀλθαΐας δὲ ἀποθανούσης ἔγημεν
Οἶνεὺς Περίβοιαν τὴν Ἰππονόου· ταύτην δὲ ὁ μὲν
γράφας τὴν Θηβαΐδα πολεμηθείσης Ὠλένου λέγει λα-
βεῖν Οἶνέα γέρας, Ἡσίοδος δὲ ἐξ Ὠλένου τῆς Ἀχαΐας,
ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἰπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἰπ-
πόνου τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἶνέα πόρρω τῆς
Ἑλλάδος ὄντα, ἐντειλάμενον ἀποκτεῖναι.

94.

Ὠικεε δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
εὐρεῖος Πείροιο.

Fragm. XCIII. 2. Legebatur Φυκτέως, emendatum ab
Heins. Boeckh. — „Vereor, ne scribendum sit Φυκτέως τ'
ἀγλαὸς υἱός, ita ut ἦρπαξαν vel ἐφθειραν vel simile vocabu-
lum intelligatur“. Goettl.

Fragm. XCIV. 1. ὄχθαις Heyne ad Il. B, 617.

Strab. VIII p. 342: Ὁ δὲ Τευθέας εἰς τὸν Ἀχελῶον ἐμβάλλει τὸν κατὰ Δύμην ῥέοντα, ὁμώνυμον τῷ κατὰ Ἀκαρνανίαν, καλούμενον καὶ Πεῖρον. Τοῦ δ' Ἡσιόδου εἰπόντος „ῶκεε — Πείροιο“, μεταγράφουσί τινες Πώροιο¹⁾ οὐκ εὔ. Poetae verba „ῶκεε — ποταμοῖο“ affert Steph. Byz. v. Ὠλενος. Ex Stephano haurit Eustath. ad. Il. p. 882 sq. Rom. 834 sq. Hoc fragmentum ad Periboeam referendum esse censet Ruhnken.

95.

Diod. V, 81: Μετὰ δὲ ταῦτα (sc. τὸν κατὰ Δευκαλίωνα κατακλυσμὸν) Μακαρεὺς εἰς αὐτήν (sc. τὴν Λέσβον) ἀφικόμενος καὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας κατανοήσας κατῳκήσεν αὐτήν. ἦν δ' ὁ Μακαρεὺς υἱὸς μὲν Κρινάκου τοῦ Διὸς, ὡς φησὶν Ἡσίοδος καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ποιητῶν, κατοικῶν δ' ἐν Ὠλένω τῆς τότε μὲν Ἰάδος νῦν δ' Ἀχαΐας καλουμένης.

96.

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκεν Αἰακὸν ἱππιοχάρμην·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης πολυηράτου ἴκετο μέτρον,
 μοῦνος ἐὼν ἥσχαλλε· πατήρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,
 τοὺς ἄνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναῖκας. 5
 οἱ δ' ἦτοι πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας,
 πρῶτοι δ' ἰστία θέντο νεῶς πτερὰ ποντοπόροιο.

1) Πιέροιο Meineke in praefat.

Fragm. XCVI. 6. δ' ἦτοι Dind. Marcksch.; vulgo δὴ τοι (δ' ἦτοι more suo Boeckh.). — πρῶτον] Sic Schol. Pind. utroque loco; πρῶτοι codd. Vit. 1 Ciz. ap. Tzetz. „Coniicitur πρῶτοι, quod omnino expectes: neque tamen reponere audeo, quod etiam Schol. Nem. III, 21 servat gratius sonans πρῶτον“. Boeckh. ad Schol. p. 191. — τεῦξαν Schol. ad Ol. — 7. θέντο]

Tzetz. ad Lycophr. 176: *Λέγουσιν, ὅτι Αἰακὸς ἐξ Αἰγίνης καὶ Διὸς γεννηθεὶς ἐν τῇ ἀπ' αὐτῆς Αἰγίνῃ νήσῳ κατελείφθη μόνος, ἤτήσατο δὲ τῷ Δί, καὶ ὃς τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε, καθὰ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῇ ἠρωικῇ γενεαλογία φησὶν· „ἢ — ἀμφιελίσσας“ (V. 1—6). Eosdem versus affert Schol. ad Pind. Nem. III, 21. Versum septimum debemus Schol. ad Pind. Ol. VIII, 26. [Verba νεῶς πτερὰ affert Schol. Aristid. p. 54 Dind.]*

97.

Αἰακίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἤντε δαιτί.

Polyb. V, 2: *Λειτουργοὶ γε μὴν περὶ τὰς ταφρείας καὶ χαρακοποιίας καὶ πᾶσαν τὴν τοιαύτην ταλαιπωρίαν φιλοπονῶνατοί τινες· οἷους Ἡσίοδος παρεισάγει τοὺς „Αἰακίδας — δαιτί“.* E Polybio hausit Suid. v. δαῖτας (I, 1 p. 1189 Bernh.).

98.

*Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη καὶ τετράκις, ὄλβιε Πηλεῦ,
ὃς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.*

Tzetz. prol. ad Lycophr. p. 260 Müll.: *Ἐπιθαλαμιογράφοι δὲ ποιηταί, ὅσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια ἔγραφον, οἷος ἦν ὁ Ἀγαμήστῳ ὁ Φαρσάλιος καὶ ἕτεροι, καὶ Ἡσίοδος αὐτὸς γράψας ἐπιθαλάμιον¹⁾ εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν· „τρὶς — εἰσαναβαίνεις“.* Cf. Phavorin. Lex. p. 612, a. [p. 706, 35 Bas.]

Sic Heinsius. *θέσσαν νεῶς πτ.* Schol. Pind. [θέσσαν ἐπὶ πτ. cod. Gott., unde Boeckh. *πρῶτοι δ' ἰστία θέσσαν ἐπὶ πτερὰ ποντοπόροιο | νηὸς vel πρῶτοι δ' ἰστία νηὸς ἐπὶ πτερὰ ποντ. | θέσσαν*] — Alia quae vir doctus excogitavit, iure improbat Herm., qui propos. *πρῶτοι δ' ἰστία θέσσαν ἐπὶ πτερὰ ποντοπορούσας sive ποντοπορήσαι.*

1) al. ἐπιθαλάμια.

99.

Schol. Vict. ad Il. II, 175 de Pelei filia: Ζηνόδοτος δὲ Κλεοδώρην φησίν, Ἡσιόδου καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλούντων.

100.

Eustath. ad Il. p. 112, 45 sqq. 85 Bas. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Πάτροκλον ἢ παλαιὰ ἱστορία καὶ συγγενῆ τῷ Ἀχιλλεῖ παραδίδωσι, λέγουσα ὅτι Ἡσιόδός φησι Μενοίτιον τὸν Πατρόκλου πατέρα, Πηλέως εἶναι ἀδελφόν, ὡς εἶναι ἀντανεψίους οὕτως ἀμφοτέρους ἀλλήλοις. Eudoc. p. 331, 19 sqq.

101.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Z, 35: Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τὸν Τρωικὸν πόλεμον πορθῶν τὰς περιοίκους τῆς Ἰλίου πόλεις ἀφίκετο εἰς τὴν πάλαι μὲν Μονηνίαν, νῦν δὲ Πήδασον καλουμένην, καὶ αὐτὴν σὺν ταῖς ἄλλαις ἐλεῖν. ἀπογνόντος δὲ αὐτοῦ τὴν εἰς τὸ τέλος πολιορκίαν διὰ τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου καὶ μέλλοντος ἀναχωρεῖν, φασὶν εἶσω τῶν τειχῶν οὐσάν τινα παρθένον ἐρασθῆναι τοῦ Ἀχιλλέως καὶ λαβοῦσαν μῆλον εἰς τοῦτο ἐπιγράψαι καὶ ρῖψαι εἰς μέσον τῶν Ἀχαιῶν· ἦν δὲ ἐν αὐτῷ γεγραμμένον· „μὴ σπεῦδ’, Ἀχιλλεῦ, πρὶν Μονηνίαν ἐλεῖν· | ὕδωρ γὰρ οὐκ ἔνεστι· διψῶσιν κακῶς“. τὸν δὲ Ἀχιλλεῦς ἐπιμείναντα οὕτω λαβεῖν τὴν πόλιν τῇ τοῦ ὕδατος σπάνει. ἡ ἱστορία παρὰ Δημητρίῳ καὶ Ἡσιόδῳ. Cf. Welcker. Cycl. ep. I p. 282. not. 458.

102.

Ἦτοι ὃ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον, υἱέας ἐσθλούς.
 Schol. ad Pind. Ol. X (XI), 83 p. 253 Boeckh. Ἀλιρροθίος Μαντινεὺς ὁμώνυμος τῷ Ἀθηναίῳ, ὃς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Βαθυκλείας· ἔνιοι δὲ γράφουσι Σῆρος Ἀλιρροθίου, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος· „ἦτοι — ἐσθλούς“. ἦν δὲ ὁ Σῆρος τοῦ Ἀλιρροθίου τοῦ Περιήρους καὶ Ἀλκυόνης.

103.

Pausan. II, 26, 7 (6): Ὁ δὲ τρίτος τῶν λόγων ἦκιστα, ἐμοὶ δοκεῖν, ἀληθής ἐστιν, Ἀρσινόης ποιήσας εἶναι τῆς Λευκίππου παῖδα Ἀσκληπιόν. Ἀπολλοφάνει γὰρ τῷ Ἀρκάδι ἐς Δελφοὺς ἐλθόντι καὶ ἐρομένῳ τὸν θεὸν εἰ γένοιτο ἐξ Ἀρσινόης Ἀσκληπιὸς καὶ Μεσσηνίοις πολίτης εἶη, ἔχρησεν ἡ Πυθία· „ὦ μέγα χάριμα βροτοῖς βλαστῶν Ἀσκληπιὲ πᾶσιν, | ὃν Φλεγυηὶς ἔτικτεν ἐμοὶ φιλότῃ μιγεῖσα | ἱμερόεσσα Κορωνίς ἐνὶ κραναῇ Ἐπιδαύρῳ“. οὗτος ὁ χρησμὸς δηλοῖ μάλιστα οὐκ ὄντα Ἀσκληπιὸν Ἀρσινόης, ἀλλὰ Ἡσίοδον ἢ τῶν τινὰ ἐμπεποιηκότων ἐς τὰ Ἡσίοδου τὰ ἔπη συνθέντα ἐς τὴν Μεσσηνίων χάριν. Cf. Schol. ad Pind. Pyth. III, 14: Οἱ μὲν Ἀρσινόης, οἱ δὲ Κορωνίδος φασὶν αὐτὸν (sc. τὸν Ἀσκληπιόν) εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ φησι τὴν Ἀρσινόην Λευκίππου εἶναι τοῦ Περιήρους, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Ἀσκληπιὸς καὶ θυγάτηρ Ἐριῶπις.¹⁾ „ἢ δ' ἔτεκ' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν ὄρχαμον ἀνδρῶν, | Φοίβῳ ὑποδμη-

Fragm. CII. Ἀλάζυγον codd.; corr. Heyne.

1) Excidit nomen poetae, ut saepius ap. Schol. Pind.; cf. ad Nem. II, 16. III, 38. 64.

θεῖσα ἐνπλόκαμόν¹⁾ τ' Ἐριῶπιν“· καὶ Ἀρσινόης (leg. Ἡσίδοσ²⁾) ὁμοίως·

Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Ἀητοῦς νιῶ
τίκτ' Ἀσκληπιὸν νιὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

104.

Schol. ad Pind. Pyth. IV, 181: Ὁ δὲ Ἡσίδοσ
Ναῖδα φησὶ τὸν Χείρωνα γῆμαι.

105.

Πατήρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
χάσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν ψολόεντι κεραινωῖ
ἔκτανε Ἀητοῖδην, ὁλοὸν σὺν θυμὸν ὀρίνων.

Athenag. Legat. pro Christ. cap. XXV, 7 p. 195 Lindner:
περὶ δὲ Ἀσκληπιοῦ Ἡσίδοσ μὲν „πατήρ — ὀρίνων“.

106.

Schol. ad Hes. Theog. 142 οἱ δ' ἦτοι τὰ μὲν ἄλλα
θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν] Κράτης ἀντὶ τούτου ἄλλον
στίχον παρατίθεται· „οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τρά-
φεν ἀνδρήεντες“. πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς (sc. τοὺς Κύ-
κλωπας) θεοῖς ἐναλιγκίους λέγει καὶ ἐν τῷ τῶν Λευ-
κιππίδων καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ;

107.

Schol. ad Eur. Alc. 1: ἡ διὰ στόματος καὶ δημώ-
δης ἱστορία περὶ τῆς Ἀπόλλωνος θητείας παρ' Ἀδμήτῳ

1) ὑποδηθεις' ἡϋπλ. Goettl. opuscc. academm. p. 196.

2) In Ἀρσινόης nomen poetae nostri latere probabilis est
coniectura Marckscheffeli. Cf. Goettl. l. l.

Fragm. CV. 3. ὁλοὸν Koechly ad Quint. Smyrn. III, 630;
φίλον vulgo. Ἀητοῖδη (Apollini) δὲ φίλον — ὄρινεν Isler Quaest.
Hes. spec. p. 11. — Ἀητοῖδαο φίλον κτλ. Kiesel de hymno in
Apoll. Hom. p. 126.

αὕτη ἐστίν, ἣ κέχρηται νῦν Εὐριπίδης. οὕτω δέ φησι καὶ Ἡσίοδος.

108.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Δ, 195: *Μαχάων δὲ οὗτος υἱὸς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀρσινόης ἢ Κορωνίδος· κατὰ δὲ Ἡσίοδου Ξάνθης*¹⁾).

109.

Τιμάνδρην Ἐχεμος θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Schol. Pind. Ol. X (XI), 79 p. 252 Boeckh.: *ὑπὸ δὲ τούτου τοῦ Ἐχέμου τὸν Ἕλληνα φασὶ τελευτῆσαι κατ-
ιώντα εἰς Πελοπόννησον· ἐγάμησε δὲ τὴν Τιμάνδραν.*
Ἡσίοδος· „Τιμάνδρην (φησὶν) — ἄκοιτιν“. Cf. Paus. VIII, 5, 1 et Serv. ad Verg. Aen. VIII, 130: Quaeritur sane, unde Evander Atridis genere fuerit coniunctus. Et quamvis Hesiodus dicat, qualiter coniunctus sit Evander, tamen quidam aiunt Thestii²⁾ filias Ledam et Hypermnestram³⁾ fuisse, Ladae et Tyndarei filias Clytemnestram, Helenam et Timandram⁴⁾ fuisse, quam duxit uxorem Echemus⁵⁾ Arcas, cuius filius Evander.

110.

Schol. ad Pind. Nem. X, 150 de Castore et Polluce: *ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γενεαλογεῖ.*

111.

Schol. ad Pind. l. l. paullo infra: *ὁ μέντοι Ἡσίοδος*

1) *Ξανθίνος* Scholl. minn. [Schol. Par. ap. Cram. Anecd. Par. III p. 282.] 2) Sic Marcksch. ex Apollod. III, 10, 5, 2; Thyestae Serv. 3) Cf. Apollodor. I, 7, 10, 1. 4) Tymandram Serv. 5) Cohemus Serv.; corr. Marcksch.

οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ
θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος¹).

112.

Τῆσιν δὲ φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
ἠγάσθη προσιδούσα, κακὴν δέ σφ' ἔμβαλε φήμην.
Τιμάνδρῳ μὲν ἔπειτ' Ἔχεμον προλιποῦσ' ἔβεβήκει,
ἔκετο δ' ἐς Φυλῆα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν.
ὡς δὲ Κλυταιμνήστρῳ προλιποῦσ' Ἀγαμέμνονα δῖον 5
Αἰγίσθῳ παρέλεκτο καὶ εἶλετο χεῖρον' ἀκοίτην.
ὡς δ' Ἑλένη ἤσχυνε λέχος ξανθοῦ Μενελάου.

Schol. ad Eur. Orest. 249: Στησίχορός φησιν ὡς θύων
τοῖς θεοῖς Τυνδάρεως Ἀφροδίτης ἐπελάθτετο, δι' ὃ
ὀργισθεῖσα ἢ θεὸς διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ
λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέρας ἐποίησεν.
καὶ Ἡσίοδος δὲ „τῆσιν — Μενελάου“. — Poetae verba
Φυλῆα — θεοῖσι (V. 4) affert Eustath. p. 125, 28

1) Τηθύος] Διός ed. Rom.; θυγ. Ὠκεανίδος καὶ Διός
Heyne ad Apollod. III, 10, 7. (II p. 285.)

Fragm. CXII. Sigla: *M* = Marc., *A* = Vat., *B* = Par., *I* =
edit. princeps ab Arsenio curata. — 2. δέ σφ' ἔμβαλε] Sic *B*; re-
liquorum corruptelas v. ap. Dind. — 3 sqq. „Post φήμην in *I*
pergitur καὶ Ὀμηρος ὡς δὲ κλυταιμνήστρα λιποῦσ' etc. ubi καὶ
Ὀμηρος haud dubie ab Arsenio est insertum lacunam codicis
sui utcunque explente. In *B* post φήμην: — novum incipit
scholion, cuius verba prima oblitterata, reliqua inde a προλι-
ποῦσ' ἔβεβήκει a manu recentiore sunt instaurata. Omnia in-
tegra in *AM*, etsi partim corrupta“. Dind. V. 3—7 Hesiodo
reddidit Cobet, qui cod. Marc. (471 fol. 48^r) inspexit eiusque
lectiones cum Geelio communicavit. — 3. τίς ἀνδρὶ μένει εἴτ'
ἔχετον *M*, πεισάνδρῳ μὲν ἔπειτ' ἔχετον *A*; 4. ἔκετο δ' εἰ σφιαία
φίλον κτλ. *M*. Huius loci corruptissimi emendatio debetur
Geelii acumini; cf. Goettl. praefat. ad Hes. p. LX (ed. alt.). —
Φυλῆα postea in *B* repertum est (φλῆα *A*). — 5. ὡς δὲ κλυται-
μνήστρα λιποῦσ' libri; corr. Cobet. — 6. χεῖρον' ἀκοίτην] Sic
BI; χεῖρονα κοίτην *AM*. — 7. ὡς δ'] ὡς δ' *ABI*. ᾧδ' *M*.

Rom. 94 Bas., *Φυλῆα φίλον μακάρεσσι* p. 126, 10 sq.
 Rom. 95 Bas., *Φυλῆα φίλον* p. 797, 46 Rom. 714 Bas.¹⁾
 cf. eund. p. 305, 17 Rom. 231 Bas. *Φυλεὺς γάρ, φασι,
 μοιχεύσας Τιμάνδραν ἀδελφὴν Ἑλένης καὶ Κλυταιμνή-
 στρας ἀπήγαγεν εἰς τὸ Δουλίχιον.*

113.

Schol. Vict. ad Hom. Il. T, 240 *Λυκομήδεα*] *Κρῆς
 ὁ Λυκομήδης, ὡς φησιν Ἡσίοδος καταλέγων τοὺς
 μνηστῆρας Ἑλένης.*

114.

Paus. III, 24, 10 (7): *καὶ ὅτι μὲν τῶν Ἑλένης
 μνηστῆρων Ἀχιλλεὺς οὐκ ἔστιν ἐν καταλόγῳ γυναι-
 κῶν, μηδὲν τοῦτο ἔστω τεκμήριον οὐκ αἰτῆσαι Ἑλέ-
 νην αὐτόν.*

115.

Schol. Ven. A ad Il. T, 116 *ἄλοχον Σθενέλου*] *Δίδυμος παρατίθεται Φερεκύδην μὲν λέγοντα αὐτὴν
 τὴν Πέλοπος Ἀμφιβίαν· Ἡσίοδος δὲ Ἀντιβίαν τὴν
 Ἀμφιδάμαντος ἀποφαίνεται. Sed Schol. Vict. ad loc.:
 Οἱ μὲν Ἀμφιβίαν τὴν Πέλοπος, οἱ δὲ Ἀντιβίαν τὴν
 Ἀμφιδάμαντος. Ἡσίοδος δὲ Νικίπην φησὶ τὴν
 Πέλοπος.²⁾*

116.

Tzetz. Exeg. in Il. p. 68 sq.³⁾: *Ὁ Ἀγαμέμνων,
 ὁμοίως δὲ καὶ Μενέλαος, καθ' Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλου
 Πλεισθένους υἱοῦ Ἀτρέως παῖδες νομίζονται· κατὰ δὲ*

1) Φυλέα Eust.
 contraxit" Marcksch.

2) „Alterutrum scholion aliquid vitii
 3) Cf. Matrang. Anecd. Gr. p. 379.

τὸν ποιητὴν καὶ πάντας ἀπλῶς, Ἀτρέως αὐτοῦ
 Ἀτρέως δὲ καὶ Ἀερόπης, κατὰ μὲν τὸν ποιητὴν καὶ
 πάντας ἀπλῶς, Ἀγαμέμνων, Μενέλαος, καὶ Ἀναξιβία,
 ἢ μήτηρ Πυλάδου· κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλου
 καὶ ἄλλους τινὰς Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης Πλεισθένης·
 Πλεισθένης δὲ καὶ Κλεόλλας τῆς Δίαντος Ἀγαμέμνων,
 Μενέλαος, καὶ Ἀναξιβία· νέου δὲ τοῦ Πλεισθένης
 τελευτήσαντος, ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτῶν ἀνατραφέντες
 Ἀτρέως, Ἀτρεΐδαι πολλοῖς ἐνομίζοντο. Cf. Scholl. Ven.
 et minn. ad Hom. Il. A, 7. B, 249. Eustath. ad Il. p.
 21, 13 Rom. 16 Bas. Eudoc. p. 23, 18. Schol. ad Tzetz.
 Alleg. in Cram. Anecd. Oxon. III p. 378.

117.

Ἡ τέκεθ' Ἐρμιόνην δουρικλειτῶ Μενελάω·
 ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄξον Ἄρηος.
 Schol. Laur. ad Soph. El. 539: ὅμως οὐ¹⁾ συμφωνεῖ
 αὐτῶ (sc. τῶ Σοφοκλεῖ) Ἡσίοδος, „ἢ — Ἄρηος“.

118.

Paus. I, 43, 1: Λέγουσι δὲ (sc. οἱ Μεγαρεῖς)
 εἶναι καὶ Ἰφιγενείας ἠρώων· ἀποθανεῖν γὰρ καὶ ταύ-
 την ἐν Μεγάροις. ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς
 Ἰφιγένειαν λόγον ὑπὸ Ἀρκάδων λεγόμενον, οἶδα δὲ
 Ἡσίοδον ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν Ἰφιγένειαν
 οὐκ ἀποθανεῖν, γνώμη δὲ Ἀρτέμιδος Ἐκάτην εἶναι.

119.

Eustath. ad Hom. Il. p. 13, 43 sq. 11 Bas. (cf.

Fragm. CXVII. δουρικλειτῶ] Sic Marcksch.; δουρικλυτῶ cod.
 1) οὐ corruptum; om. Brunck. Goettl., οὕτω Elmsley.

Phavorin. Eclog. p. 361, 9¹⁾) Ἦν δέ, φασι, Βούτης υἱὸς Ποσειδῶνος, ὡς Ἡσίοδος ἐν καταλόγῳ.

120.

Aelian. Var. Hist. XII, 20: λέγει Ἡσίοδος, τὴν ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀμοιρεῖν²⁾ ὕπνου καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν. τὴν δὲ χελιδόνα οὐκ ἐς τὸ παντελὲς ἀγρυπνεῖν καὶ ταύτην, ἀποβεβληκέναι δὲ³⁾ τοῦ ὕπνου τὸ ἥμισυ. τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτην ἐκτίνουσι διὰ τὸ πάθος τὸ ἐν Θράκῃ κατατολμηθὲν⁴⁾ τὸ ἐς τὸ δεῖπνον ἐκείνο τὸ ἄθροισμα. De Procne et Philomela dicta fuisse ci. Marckscheffel.

121.

Paus. II, 6, 5 (3): Σικυῶνα δὲ οὐ Μαραθῶνος τοῦ Ἐπωπέως, Μητίονος δὲ εἶναι τοῦ Ἐρεχθέως φασίν (Sicyonii). ὁμολογεῖ δὲ σφισι καὶ Ἄσιος, ἐπεὶ Ἡσίοδος γε καὶ Ἴβυκος, ὁ μὲν ἐποίησεν ὡς Ἐρεχθέως εἶη Σικυῶν, Ἴβυκος δὲ κτλ.

122.

Paus. I, 3, 1: ταύτης ἔπεστι τῷ κεράμῳ τῆς στοᾶς ἀγάλματα ὀπτῆς γῆς, ἀφιείς Θησεὺς ἐς θάλασσαν Σκείρωνα καὶ φέρουσα Ἡμέρα Κέφαλον, ὃν κάλλιστον γενόμενόν φασιν ὑπὸ Ἡμέρας ἐρασθείσης ἀρπασθῆναι, καὶ οἱ παῖδα γενέσθαι Φαέθοντα . . .⁵⁾ καὶ φύλακα ἐποίησε τοῦ ναοῦ. ταῦτα ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος εἶρηκεν ἐν ἔπεσι τοῖς ἐς τὰς γυναῖκας.

1) Phavorini Eclogis uti non licuit. 2) Sic Dukerus; ἀμελεῖν vulgo. 3) Sic Hercher; δὲ ἀπολωλέναι vulgo. 4) Legebatur διατολμηθὲν; corr. Cor. Herch. 5) Lacunae signa pos. Schubart.

123.

*Μίνως, ὃς βασιλεύτατος ἦν θνητῶν βασιλῆων,
καὶ πλείστων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων
Ζηνὸς ἔχων σκῆπτρον· τῷ καὶ πολέων βασίλευε.*

Pseudo-Plat. Min. p. 320 C: εἶρηκε δὲ καὶ Ἑσίοδος ἀδελφὰ τούτων εἰς τὸν Μίνων. μνησθεῖς γὰρ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος φησὶν „ὃς — βασίλευε“. Cf. Plut. Thes. 16.

124.

Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων.

Hesych. v. ἐπ' Εὐρυγύη ἀγῶν. Μελησαγόρας τὸν Ἀνδρόγεων Εὐρυγύην εἰρησθαί φησι τὸν Μίνως, ἐφ' ᾧ τὸν ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ Ἑσίοδος „Εὐρυγύης — ἱεράων“.

125.

Δεινὸς γάρ μιν ἔτειρεν ἔρος Πανοπηίδος Αἴγλης.

Plut. Thes. 20: πολλοὶ δὲ λόγοι καὶ περὶ τούτων ἔτι λέγονται καὶ περὶ τῆς Ἀριάδνης ἀπολειφθῆναι δὲ τοῦ Θησέως ἐρωῶντος ἐτέρας· „δεινὸς — Αἴγλης“. τοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἑσίοδου Πεισίστρατον ἐξελεῖν φησὶν Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς. Cf. Athen. XIII p. 557 A: Ἑσίοδος δὲ φησι καὶ Ἴππην καὶ Αἴγλην (sc. τὸν Θησέα νομίμως γῆμαι), δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδνην ὄρκους παρέβη, ὧς φησι Κέρκωψ.

Fragm. CXXIII. Primum indicav. Baiter et Winckelm. in ed. Turic. 1. Μίνως — ἦν scripsi pro ὃς βασιλ. γένητο (cf. Pseudo-Plat.: μνησθεῖς γὰρ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος); ὃς βασιλ. ἔσκε καταθνητῶν Schneidew. — 3. πόλεων Goettl., male.

Fragm. CXXIV. Ἀθηναίων Herm. pro Ἀθηναίων.

Fragm. CXXV. ἔρωσ vulgo; corr. Baumeister ad Hom. Hymn. in Mercur. 449 p. 235.

126.

Harpocr. v. *Μελίτη*: δῆμός ἐστι τῆς *Κεκροπίδος*· κεκλήσθαι δέ φησι τὸν δῆμον *Φιλόχορος* ἐν γ' ἀπὸ *Μελίτης* θυγατρὸς κατὰ μὲν *Ἡσίοδον Μύρμηκος*, κατὰ δὲ *Μουσαῖον Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος*. Eadem fere narrat Suid. [II, 1 p. 769 Bernh.]; cf. Phot. v.

127.

Strab. IX p. 393 sq.: *Κυχρείδης ὄφις*, ὃν φησιν *Ἡσίοδος* τραφέντα ὑπὸ *Κυχρέως* ἐξελαθῆναι ὑπὸ *Εὐρυλόχου* λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν *Δήμητρα* εἰς *Ἐλευσίνα* καὶ γενέσθαι ταύτης ἀμφίπολον. ὠνομάσθη δὲ καὶ *Πιτυοῦσσα* ἀπὸ τοῦ φυτοῦ. Cf. Steph. Byz. v. *Κυχρεῖος πάγος*.

128.

Argum. Scut. p. 108 ed. Goettl. (ed. alt.): *Ἀπολλώνιος* δὲ ὁ *Ῥόδιος* ἐν τῷ γ' φησὶν αὐτοῦ εἶναι, ἐκ τε τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐκ τοῦ τὸν *Ἰόλαον* ἐν τῷ καταλόγῳ εὐρίσκειν ἠνιοχοῦντα τῷ *Ἡρακλεῖ*.

129.

Schol. ad Pind. Ol. VII, 42 [*Ἀστυδαμείας*] *Ὅμηρος* ταύτην *Ἀστυόχην* φησὶν, οὐκ *Ἀστυδάμειαν* καὶ *Ἡσίοδος* δὲ *Ἀστυδάμειαν* αὐτήν φησι.

130.

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη καλλίξωνος Στρατονίκη
Εὐρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν.

τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Δηίων τε Κλυτίος τε,
 Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἠδ' Ἴφιτος ὄζος Ἄρηος·
 τοὺς δὲ μέθ' ὀπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλειαν 5
 Ἀντιόχη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

Schol. Laur. ad Soph. Trach. 266: διαφωνεῖται δὲ ὁ
 τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμὸς. Ἡσίοδος μὲν γὰρ ὁ φησὶν
 ἐξ Εὐρύτου καὶ Ἀντιόχης¹⁾ παίδας, οὕτως „ἠ δ' —
 Ναυβολίδαο“.

131.

Ὅτι κε χερσὶ λάβεσκεν, ἀεΐδελα πάντα τίθεσκεν.

Tzetz. ad Lycophr. 344: Οὗτος ὁ Ἀυτόλυκος κλεπτο-
 σύνη πάντας ὑπερέβαλε· κλέπτων γὰρ πάντων ἵππους
 τε καὶ βόας καὶ ποιμνία, τὰς σφραγίδας αὐτῶν με-
 εποίει καὶ ἐλάνθανε τοὺς δεσπότης αὐτῶν, ὡς φησὶ
 καὶ Ἡσίοδος· „πάντα γὰρ ὅσα λάβ. — τίθεσκε“.
 Etym. M. p. 21, 25 v. ἀεΐδελον· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀοράτου
 ἐχρήσατο τῇ λέξει Ἡσίοδος περὶ τοῦ Ἀυτόλυκου. φησὶ
 γὰρ „ὅτι — τίθεσκεν“. καὶ γὰρ ὁ αὐτός, κλέπτης
 ὢν, ἔκλεπτε τοὺς ἵππους καὶ ἀλλοιοφανεῖς αὐτὸς ἀπ-

Fragm. CXXX. 3. Δηίων] Μολίων Herm. coll. Diod. IV.
 37. — Κλυτίος τε pro Κλύτιός τε Marcksch. — 6. Ἀντιόπη
 Brunck. — κρ. παλαιὸν γένος Ναυβ. cod. Laur. „Hoc apertum
 videtur, verba παλαιὸν γένος esse grammatici interpretantis
 explicationem verbo Ναυβολίδαο et ei, quod ante hoc excidit,
 adscriptam, quod glossema deinde in textum illatum verum
 nomen expulit“. Marcksch. — κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο
 (ex Hygin. fab. 14) Bentl. Ep. ad Mill. p. 503 Lips.; κρείουσα
 (excidit patris nomen) παλαιοῦ N. Herm.
 ad Soph. loc.

1) Ἀντιόπης Brunck.

Fragm. CXXXI. Veram lectionem Etym. conservasse in-
 dicat Ruhnken ep. cr. I p. 115, quem secutus sum. — ἀΐδηλα
 libri Tzetz. Eudoc. ἀΐδελα Etym. Par. ap. Cram.

ετέλει· ἐνήλλασσε δὲ τὰς χροιάς αὐτῶν. Cf. Etym. Par. ap. Cram. An. Par. IV p. 95. Eudoc. p. 375, 34. 394, 3. — Formam ἀείδελον ex Hesiodo affert Zonar. p. 52 Tittm.

132.

Θεσσάμενος γενεὴν Κλεοδαίου κυδαλίμοιο.
Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 824: θέσσασθαι γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι. καὶ Ἡσίοδος „θεσσάμενος — κυδαλίμοιο“.

133.

Αἰπυτος αὖ τέκετο Τλησήνορα Πειρίθοόν τε.
Apollon. Lex. Homer. v. Αἰπύτιον (p. 13, 12 Bekk.): τὸν τοῦ Αἰπύτου ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρκαδικῶν ἡρώων, περὶ οὗ φησιν Ἡσίοδος „Αἰπυτος — Πειρίθοόν τε“.

134.

Etym. M. p. 215, 37: Βροτός, ὡς μὲν Εὐήμερος ὁ Μεσήνιος, ἀπὸ Βρότου τινὸς ἀντόχθονος· ὁ δὲ Ἡσίοδος, ἀπὸ Βροτοῦ τοῦ Αἰθέρος καὶ Ἡμέρας.

135.

Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα.
Etym. M. v. ἀμαρύσσω (p. 77, 29 sqq.) καὶ ἀμάρυγμα καὶ ἀμαρυγᾶς· σημαίνει τὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐκλάμψεις· „χαρίτων — ἔχουσα“, Ἡσίοδος.

Fragm. CXXXII. Κλεαδαίου Cod. Laur.; corr. Lehmann.
Hoc fragmentum ad Aegimium pertinere censet Buttmann.
Fragm. CXXXIII. αὐτ' — Τλησήνορα cod. Apollonii (?).

136.

Ἦτοι γὰρ Λοκρὸς Δελέγων ἠγήσατο λαῶν,
τούς ῥά ποτε Κρονίδης Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
λεκτοὺς ἐκ γαίης ἀλέας πόρε Δευκαλίωνι.

Strab. VII p. 322: *μάλιστα δ' ἂν τις Ἑσιόδῳ πιστεύσειεν οὕτως περὶ αὐτῶν εἰπόντι „ἦτοι — Δευκαλίωνι“.* τῇ γὰρ ἐτυμολογίᾳ τὸ συλλέκτους γεγονέναι τινὰς ἐκ παλαιοῦ καὶ μιγάδας αἰνίττεσθαι μοι δοκεῖ καὶ διὰ τοῦτο ἐκλελοιπέναι τὸ γένος. V. 2. 3 corruptelis scatentes affert Etym. Gud. p. 362, 21 sq.; v. 3 respicit Gramm. in Cram. An. Oxon. I p. 264 (v. not.).

137.

Ἴλέα, τὸν ῥ' ἐφίλησεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων
καὶ οἱ τοῦτ' ὀνόμην' ὄνομ' ἔμμεναι, οὔνεκα νύμφην
εὐράμενος ἴλεων, μίχθη ἐρατῇ φιλότῃ,
ἦματι τῷ, ὅτε τεῖχος ἐνδμήτοιο πόλης
ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

Etym. Gud. p. 276, 41 sqq.: Ἰλεύς, ὁ Αἴαντος πατήρ.

Fragm. CXXXVI. 3. „Ad pleniorē Theogoniae formam referre videtur Isler. Quaest. Hes. p. 38“. Marcksch. ἀλέας, quod in textum recepimus, propos. Villebrun. Coraes Boiss.; tuetur Schneidew. exercitt. critt. p. 25 coll. Cram. An. Oxon. I p. 264 de vocis λαός radice disserens: ἄλλοι δὲ παρὰ τοὺς λᾶας ὠνομάσθαι. „λαοὶ Δευκαλίωνος ὅσοι γενόμεσθα“. Καλλίμαχος. Ἑσιόδος δὲ παρὰ τὸ ἀλέας, τὸ σημαῖνον τὸ ἀθροῦν, ἀλαός λαός· ἀφαιρέσει τοῦ ᾱ. Hac in re auctoritatem Etym. Gudiani nihili esse ostendit Schneidewin. — λᾶας Heyne ad Apollod. Vol. II p. 39, Goettl. p. 396; λαούς Salmas.; ἀλίους Voelcker. — Δευκαλίωνι] Vulgo Δευκαλίωνος; emend. Salmas. e Gemistii Plethonis epitome.

Fragm. CXXXVII. 1. ἐφίλησε Leutsch. propter digamma. — 3. εὐράμενος Fischer ad Weller Gr. III, 1. Lehm. Marcksch.

ἐτυμολογείται ὑφ' Ἡσιόδου [τὸ,] „Ἰλέα — καὶ Ἀπολλων“ . Hos versus ex Etymol. ms. Par. primum ed. Ruhnken ep. crit. p. 108; leguntur praeterea ap. Tzetz. Schol. ad. Exeg. in Il. p. 126 sq. (ἐν τῇ ἡρωικῇ γενεαλογίᾳ) Cram. Anecd. Oxon. II, 451; v. 1—3 laudat Etym. M. p. *470, 139 Gaisf. verba οὔνεκα — φιλότῃτι (v. 2—3) affert Eustath. ad Il. p. 650, 43 Rom. 513 Bas.; v. 4 sq. Tzetz. ad Lycophr. 393 (ἐν τῇ ἡρωικῇ γενεαλογίᾳ); respicit Aristid. I p. 240 Iebb. 390 Dind. — De forma Ἰλεύς disputant Schol. Ven. A ad Il. A, 264. B, 527. N, 203. Vict. ad O, 333. Eustath. ad Il. p. 101, 19 Rom. 76 Bas. p. 277, 2 Rom. 209 Bas. 1018, 58 sq. Rom. 1023 Bas. cf. p. 927 extr. Rom. 897 Bas. Schol. ad Pind. Ol. IX, 167. Tzetz. Exeg. in Il. p. 4: Ποσειδώνιος ὁ Ἀπολλωνιάτης ὁ τῶ Ἡσιόδῳ μέμψιν ἐπάγων, ὡς παραφθείραντι τινὰς τῶν Ὀμήρου λέξεων, τὸν Ὀϊλέα Ἰλέα εἰπόντι.

138.

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα,
ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσκει πόδεσσι,
..... καὶ οὐ σινέσκετο καρπὸν.

Eustath. ad Il. p. 323, 41 Rom. 245 Bas.: Εἷς τῶν Αἰολιδῶν, Φύλακος, κτίσας πόλιν Φυλάκην ὠνόμασεν, οὗ Ἰφικλος, οὗ Φύλακος, οὗ Ποίας καὶ Ἰφικλος, ὧν Ποίαντος μὲν καὶ Μεθώνης Φιλοκτήτης, Ἰφίκλου δὲ καὶ Ἀστυόχης Πρωτεσίλαος καὶ Ποδάρκης. ἐνταῦθα δὲ ζητητέον, ποῖος ἦν ὁ ποδωκέστατος κατὰ τὴν ἱστο-

Fragm. CXXXVIII. 1. καρπῶν Eust.; corr. Ruhnk. ex Il. — 2. ὅς ῥ' ἐπὶ πυραμίνους ἀθέρων φοίτασκε πόδ. Schol. ad Il.

ρίαν Ἰφικλος, περὶ οὗ δηλῶν Ἡσίοδος, ὅτι ταχυτῆτι διήνεγκεν, οὐκ ὠκνησεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἰπεῖν τὴν ὑπερβολὴν „ἄκρον — καρπὸν“. V. 2 affert Schol. Ven. B ad Il. Γ, 227. Cf. Schol. Harl. Ambr. etc. ad Od. λ, 326: *Κλυμένη Μινύου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εὐρουανάσσης τῆς Ἰπέρφαντος γαμηθεῖσα Φυλάκῳ τῷ Δηίουτος Ἰφικλον τίκει ποδώκη παῖδα. τοῦτον λέγεται διὰ τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν συναμιλλᾶσθαι τοῖς ἀνέμοις ἐπὶ τε τῶν ἀσταχύων διέρχεσθαι, καὶ διὰ τοῦ τάχους¹⁾ τὴν κουφότητα μὴ περικλᾶν τοὺς ἀθέρας.²⁾ ἡ δὲ ἱστορία παρ' Ἡσιόδῳ. Cf. Eustath. ad loc. p. 1688 sq. Rom. 440 Bas. ad. Il. p. 1206, 7 sq. 1281 Bas. Schol. ad Apoll. Rhod. I, 45. — Verba ἄκρον — θέεν laudat Etym. M. p. 109, 3.*

139.

Ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν.

Choerobosc. in Bekk. Anecd. p. 1183 [I p. 95 Gaisf.] *Καὶ λέγουσιν οἱ ποιηταὶ πολλάκις ὁ Αἴας τοῦ Αἴα, καὶ ὁ Δρύας τοῦ Δρύα καὶ ὁ Θόας τοῦ Θόα, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ „ἡ — υἱόν“. [Cod. Marc. 489 fol. 123 rect.]*

140.

Schol. Harl. et Ambr. ad Hom. Od. ι, 198: *ἡ δ' ἀπότασις πρὸς Ἡσίοδον λέγοντα τὸν Μάρωνα εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου. Contra Eustath. ad loc. p. 1623, 44 sqq. Rom. 347 Bas. Τὸν δὲ Μάρωνα,*

1) Fort. *πάτον* (*πάθους* cod. Ambr.). 2) In codd. sequitur: *ἐνιοὶ δὲ αὐτὴν τὴν Κλυμένην προγαμηθῆναι φασὶν Ἡλίῳ, ἐξ ἧς Φαέθων ἐγένετο παῖς. ἡ δὲ ἱστορία κτλ.* Hanc de Phaethonte narrationem, quam Hesiodo auctore usus repetivit Eustath. ad loc. p. 1689 Rom., errore poetae nostro adscribi ostendit Marckscheff. p. 357.

οὗ καὶ δοκεῖ παρώνυμος εἶναι ἢ κατὰ Θράκην Μαρώνεια,
καὶ ἱερῶ ἐτίμησαν οἱ ἐγγώριοι. οὗ τὸν πατέρα Εὐάνθην
Ἑσίοδος Οἰνοπίωνος ἱερέα¹⁾ ἱστορεῖ υἱοῦ Διονύσου.

141.

Schol. ad Theocr. XVI, 49: Κύκνον λέγει τὸν
Ποσειδῶνος καὶ Καλύκης Ἑσίοδος δέ φησιν
αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν· διὸ καὶ ταύτης τῆς
κλήσεως (sc. θῆλυς) ἔτυχεν.

EOEARUM FRAGMENTA.

142.

Ἡ οἴη Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολωνοὺς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, πολυβότρουος ἄντ' Ἀμύροιο,
νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμῆς.

Strab. IX p. 442: Τοῦτο (sc. τὸ Δώτιον πεδίον) δ'
ἐστὶ πλησίον τῆς ἄρτι λεχθείσης Περραιβίας καὶ τῆς
Ἵοσσης καὶ ἔτι τῆς Βοιβηίδος λίμνης, ἐν μέσῃ μὲν
πῶς τῆ Θετταλίᾳ λόφοις δὲ ἰδίῳις περικλειόμενον,
περὶ οὗ Ἑσίοδος οὕτως εἶρηκεν „ἦ — ἀδμῆς“. Eos-
dem versus laudat geographus XIV p. 647; v. 2 affert
Steph. Byz. v. Ἀμυρος. — Virginem intactam Coronidem
esse docemur Schol. ad Pind. Pyth. III, 59: ἐπειδὴ ἡ
παρθένος Κορωνίς ᾤκει παρὰ ταῖς ὄχθαις τῆς Βοι-
βιάδος λίμνης· ἡ δὲ Βοιβιάς λίμνη παρακειμένη τῆ
Λακερείᾳ. ὅτι δὲ ἡ Κορωνίς ἐν Λακερείᾳ ᾤκει πρὸς

1) ἱερέα Marcksch.; φασιν ἱερὸν vulgo.

Fragm. CXLII. 2. Legebatur ἄντ'; corr. Marcksch. —
3. πόδα] χρῶα Koechly coni. ep. I p. 12.

ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀμύρου, Φερεκύδης ἐν πρώτῃ ἱστορεῖ κτλ. Cf. fragm. 103.

143.

Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς
Πυθῶ ἐς ἠγαθέην, καὶ ὃ' ἔφρασε ἔργ' αἰδήλα
Φοίβῳ ἀκερσεκόμη, ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγημε Κόρωνιν
Εἰλατίδης, Φλεγύαο διογνήτιο θυγάτρα.

Schol. ad Pind. Pyth. III, 48: ἱστορεῖται γάρ, ὅτι τὴν Ἴσχυος μῖξιν ἐδήλωσεν αὐτῷ (Apollini) ὁ κόραξ· παρὸ καὶ δυσχεράναντα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τὸν Ἀπόλλωνα ἀντὶ λευκοῦ μέλανα αὐτὸν ποιῆσαι τὸν δὲ περὶ τὸν κόρακα μῦθόν φησι καὶ Ἡσίοδον μνημονεύοντα λέγειν οὕτω „τῷ — θυγάτρα“. Eosdem versus (v. 1—2 contractis) affert Schol. ad v. 14. Cf. ad v. 46.

144.

Ἡ οἴη Φθίῃ Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσα
Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

Schol. ad Pind. Pyth. IX, 6: ἀπὸ δὲ Ἡοίας Ἡσιόδου τὴν ἱστορίαν ἔλαβεν ὁ Πίνδαρος, ἧς ἡ ἀρχή· „ἦ — Κυρήνη“.

145.

Serv. ad Verg. Georg. I, 14: Aristaeum invocat i. e. Apollinis et Cyrenes filium, quem Hesiodus dicit Apollinem pastorem. Cf. Schol. Bern. p. 845 Hagen. — Apoll. Rhod. II, 506 sq. de Cyrene: ἐνθα δ' Ἀρισταίου Φοίβῳ

Fragm. CXLIII. 3. ὅτ' ἄρ'] Sic Schol. ad v. 14; ὅτ' vel ὅττ' ad v. 48. — γῆμε Schol. ad v. 48. — Κόρωνιν] Legebatur Κορωνίν, quod iure improbant Marcksch. Goettl.; cf. Choerobosc. in Bekk. Anecd. Græc. p. 1207.

Fragm. CXLIV. 1. ἠοίη φθίῃ codd.; corr. Ruhnck.

τέκεν, ὃν καλέουσιν | Ἀγρέα καὶ Νόμιον πολυλήιοι
Αἰμονιῆες. Schol. ad v. 498. p. 417, 12 Keil. Philodem.
περὶ εὐσ. p. 11 extr. Gomp.

146.

Ἦ οἴη Ἑρὶη πυκινόφρων Μηκιονίκη,
ἢ τέκεν Εὐφημον γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ
μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Schol. ad Pind. Pyth. IV, 35: ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης τὰ
ἐν ταῖς μεγάλαις Ἑοίαις παρατίθεται „ἢ οἴη — Ἀφρο-
δίτης“.

147.

Ἦ οἴην Ἑρὶη Βοιωτίη ἔτρεφε κόρην.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. B, 496 οἴ θ' Ἑρὶην] οὐ
παρέλαβον σύνδεσμον τὸν τέ, ἀλλ' ὄντως παρέλαβον
Θυρίαν τὴν πόλιν, οὐκ εὖ δέ· ἀπὸ γὰρ Ἑρῆως καὶ ἢ
Ἑρὶα οὕτως ὀφείλει ἔχειν τὸν τοῦ ὕ φθόγγον. μαρτυ-
ρεῖ καὶ Ἡσίοδος λέγων „ἢ — κόρην“. Unde hausit
Eustath. ad loc. p. 265, 4 sq. 200 Bas. Locus ad An-
tiopam, Nyctei filiam, spectat: cf. Steph. Byz. v. Ἑρὶα·
Ἡσίοδος δ' ἐν Ἑρὶα τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι.

148.

Φύλας δ' ὤπνιεν κόρην κλειτοῦ Ἰολάου
Λειπεφίλην· ἢν δ' εἶδος Ὀλυμπιάδεσιν ὁμοίη,

Fragm. CXLVI. 1. ἦοίη ὕρῃη codd. (falsa tradere videtur
Boeckh. in not.); corr. Ruhnk. — 2. γαιηόχῳ Boeckh. e cod.
Gott. pro γαιαόχῳ.

Fragm. CXLVII. Veram scripturam iamdudum ab O. Muell.
indicatam ex codd. reposuit Dind.; ἢ δῖη ὕρῃη βοιωτίης τρέφε
Ven. A. De virorum doctt. sententiis disp. Marcksch.

Fragm. CXLVIII. 2. Λειπεφίλην corruptum; λειπεφιλήνη·
εἶδος Mosq.; λείπε φιλήνην εἶδος Par. 1399, λείπε φιληνήν εἰ
(cetera evanuerunt) Par. 1410. Λειποφίλην Heins. „Kuhnus

Ἴππότην δέ οἱ υἱὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτε
 Θηρώ τ' εὐειδῆ, ἰκέλην φαέεσσι σελήνης.
 Θηρώ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκοίνῃσι πεσοῦσα 5
 γείνατο Χαίρωνος κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο.

Paus. IX, 40, 5 sq. (3): Λεβαδέων δὲ ἔχονται Χαιρωνεῖς· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ τούτοις Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον· θυγατέρα δὲ εἶναι λέγουσιν Αἰόλου τὴν Ἄρνην, ἀπὸ δὲ ταύτης κληθῆναι καὶ ἑτέραν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν· τὸ δὲ νῦν τοῖς Χαιρωνεῦσιν ὄνομα γεγονέναι ἀπο Χαίρωνος, ὃν Ἀπόλλωνός φασιν εἶναι, μητέρα δὲ αὐτοῦ Θηρώ τὴν Φύλαντος εἶναι. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἡοίας ποιήσας „Φύλας — ἵπποδάμοιο“.

149.

Ἰηττος δὲ Μόλουρον Ἀρίσβαντος φίλον υἱὸν
 κτείνας ἐν μεγάροις εὐνῆς ἔνεχ' ἧς ἀλόχοιο,
 οἶκον ἀποπρολιπὼν φεῦγ' Ἄργεος ἵπποβότοιο,
 ἶξεν δ' Ὀρχομενὸν Μινύειον· καί μιν ὃ γ' ἦρως
 δέξατο, καὶ κτεάνων μοῖραν πόρεν ὡς ἐπιεικές. 5

Paus. IX, 36, 6 sq. (4): παρὰ τοῦτον τὸν Ὀρχομενὸν βασιλεύοντα Ἰηττος ἀφίκετο ἐξ Ἄργους, φεύγων ἐπὶ

ci. Δηιφίλην, illud Λειπεφίλην e nota librarii λείπει male intellecta promanasse arbitratus. Gaisf. — 3. Ἴππότην] Hoc nomen servavit Cod. Mosq. (praebet Ἴππότη οmissio ὁμοίη); reposuit Facius. Ἴππότεα Boiss. ἡ δὲ οἱ Ἴπποτέ υἱόν Sylb. Kuhn. In Ἴππότην certe nihil inest offensionis. Ad Od. κ 36. 60 (Αἰόλου) provocavit Herm. — 6. Χείρωνος Heins.

Fragm. CXLIX. 1. Μόλουρον Schubart; Μόλυρον vulgo. — 4. Μινύειον] Legebatur Μινυήιον; corr. Siebelis. Totum versum sic refingit Koechly (coni. ep. I p. 13) ἶξε δ' ἐς Ὀρχ. Μινυήιον· ὃς δὲ μιν ἦρως („Orchomenus hic regis, non urbis nomen est“.)

τῷ Μολούρου φόνῳ τοῦ Ἀρίσβαντος, ὄντινα ἀπέκτει-
 νεν ἐπὶ γυναικὶ ἐλὼν γαμετῆ· καὶ αὐτῷ τῆς χώρας
 ἀπένειμεν Ὀρχομενὸς ὄση νῦν περὶ τε Ἰηττόν ἐστι
 τὴν κώμην καὶ ἡ ταύτη προσεχῆς. Ἰηττού δὲ ἐποιή-
 σατο μνήμην καὶ ὁ τὰ ἔπη συνθεῖς ἄς μεγάλας Ἡοίας
 καλοῦσιν Ἑλληνες· „Ἰηττος — ἐπιεικές“.

150.

Ἔστι τις Ἐλλοπία πολυλήιος ἡδ' εὐλείμων,
 ἀφνειὴ μήλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν.
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
 πολλοί, ἀπειρέσιοι, φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἔνθα δὲ Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται· 5
 τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε καὶ ὄν χρηστήριον εἶναι,
 τίμιον ἀνθρώποις·
 ναῖεν δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ·
 ἔνθεν ἐπιχθόνιοι μαντήια πάντα φέρονται,
 ὅς δὴ κείθι μολῶν θεὸν ἄμβροτον ἔξερεεῖνη
 δῶρα φέρων, ἔλθη δὲ σὺν οἴωνοῖς ἀγαθοῖσιν. 10

Schol. ad Soph. Trach. 1169 (1167): Ἐνιοὶ δὲ
 Ἐλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι· τὴν γὰρ

Fragm. CL. 1. Ἐλλοπία] Sic Schol. Soph. Strab.; Ἐλλοπία
 Marcksch. al. — 5. ἔνθα δὲ Δωδ.] Sic Strabo; ἔνθα Δωδ.
 Schol. Soph. — 6. Ζ. ἐφίλησεν ἐὸν χρ. Ruhnken, sensu loci
 bene perspecto; sed verisimile est (quod primus vidit Herm.)
 versus 6—7 mutilos esse. Herm. Marcksch. Flach post v. 6
 lacunam statuerunt, Lehrs post τίμιον. Nobis post ἀνθρ. non-
 nulla deesse videntur. ναῖεν (quod ad Iovem spectat) Valcken.
 (probantibus Ruhnken et Mueller Arch. art. p. 33 ed. III „Die
 einfachsten Tempel der Vorzeit waren wohl hohle Bäume“),
 vulgo ναῖον. „De columbis Dodonaeis quominus intelligatur
 ναῖον, quod Herm. voluit, impedit ἐν πυθμένι φηγοῦ“. Goettl.
 — 8. ἐπιχθόνιοις Ruhnken. — 10. ἔλθη σὺν Schol. Laur.; corr. Herm.

χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει ἐν Ἠοίαις, λέγων οὕτως „ἔστι — ἀγαθοῖσιν“. V. 1. 5 laudat Strab. VII p. 328.

151.

Οἶα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάσμα καὶ ἄχθος.
ὅστις ἄδην πίνει, οἶνος δέ οἱ ἔπλετο μάργος,
σὺν δὲ πόδας χειρᾶς τε δέει γλῶσσάν τε νόον τε
δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δέ ἐ μαλθακὸς ὕπνος.
Athen. X p. 428 B—C: διὸ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς
Ἠοίαις εἶπεν „οἶα — ὕπνος“. V. 1 = Scut. 400.

152. 153.

ὦ τέκος, ἧ μάλα δὴ σε πονηρότατον καὶ ἄριστον
Ζεὺς τέκνωσε πατήρ.

Τέκνον ἐμόν, Μοῖραί σε πονηρότατον καὶ ἄριστον
Aspasius ad Aristot. Eth. Nic. III p. 43¹): καὶ ὅτι
πόνηρος ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνου τάττεται καὶ δυστυχοῦς,
ἱκανὸς Ἡσίοδος παραστῆσαι ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις
τὴν Ἀλκμήνην ποιῶν πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν
„ὦ — πατήρ“. καὶ πάλιν „τέκνον — ἄριστον“.

154.

Paus. IV, 2, 1: Πυθέσθαι δὲ σπουδῇ πάνυ ἐθελή-
σας οἱ τινες παῖδες Πολυκάονι ἐγένοντο ἐκ Μεσσήνης,
ἐπελεξάμην τὰς τε Ἠοίας καλουμένας καὶ τὰ ἔπη τὰ
Ναυπάκτια, πρὸς δὲ αὐτοῖς ὅποσα Κιναίδων καὶ

Fragm. CLI. 1. Libri ἔχθος; corr. Ruhnken ex Scuto.

Fragm. CLII. 1. 2. τέκος — τέκνωσε Voss. pro τέκνον
— ἐτέκνωσε.

1) Locum inspicere non licuit.

Ἄσιος ἐγενεαλόγησαν. οὐ μὴν ἔς γε ταῦτα ἦν σφίσι
οὐδὲν πεποιημένον, ἀλλὰ Ἰλλου μὲν τοῦ Ἡρακλέους
θυγατρὶ Εὐαίχμη συνοικῆσαι Πολυκάονα υἱὸν Βούτου
λεγούσας τὰς μεγάλας οἶδα Ἡοίας, τὰ δὲ ἔς τὸν
Μεσσήνης ἄνδρα καὶ τὰ ἔς αὐτὴν Μεσσήνην παρεῖται
σφισι.

155.

Paus. II, 26, 3 (2): Ἐπίδαυρος δὲ ἀφ' οὗ τὸ
ὄνομα τῇ γῆ ἐτέθη, ὡς μὲν φασιν Ἡλεῖοι, Πέλοπος
ἦν· κατὰ δὲ Ἀργείων δόξαν καὶ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας
Ἡοίας ἦν Ἐπιδαύρω πατήρ Ἀργος ὁ Διός.

156.

Pausan. II, 16, 4 (3): Ταύτην (Μυκῆνην) εἶναι
θυγατέρα Ἰνάχου γυναῖκα δὲ Ἀρέστορος τὰ ἔπη λέγει
ἃ δὴ Ἕλληνες καλοῦσιν Ἡοίας μεγάλας· ἀπὸ ταύτης
οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα τῇ πόλει φασίν.

157.

Pausan. II, 2, 3: Κορινθίοις δὲ τοῖς ἐπινείοις τὰ
ὀνόματα Λέχης καὶ Κεγχρίας ἔδοσαν, Ποσειδῶνος
εἶναι καὶ Πειρήνης τῆς Ἀχελῷου λεγόμενοι· πεποιήται
δὲ ἐν Ἡοίαις μεγάλαις Οἰβάλου θυγατέρα εἶναι Πει-
ρήνην.

158.

Paus. VI, 21, 10 sq. (7): Ἀπέθανον δὲ ὑπὸ τοῦ
Οἰνομάου κατὰ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἡοίας Ἀλκάθους
ὁ Πορθάονος, δεύτερος οὗτος ἐπὶ τῷ Μάρμακι, μετὰ δὲ
Ἀλκάθου Εὐρύαλος καὶ Εὐρύμαχός τε καὶ Κρόταλος.
τούτων μὲν οὖν γονέας τε καὶ πατρίδας οὐχ οἶά τε ἦν

πυθέσθαι μοι· τὸν δὲ ἀποθανόντα ἐπ' αὐτοῖς Ἀκρίαν τεκμαίροιο ἄν τις Λακεδαιμόνιον τε εἶναι καὶ οἰκιστὴν Ἀκριῶν. ἐπὶ δὲ τῷ Ἀκρίᾳ Κάπετόν φασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου φονευθῆναι καὶ Λυκοῦργον Λάσιόν τε καὶ Χαλκῶδοντα καὶ Τρικόλωνον Τρικόλωνου δὲ ὕστερον ἐπέλαβεν ἐν τῷ δρόμῳ τὸ χρεῶν Ἀριστόμαχόν τε καὶ Πρίαντα, ἔτι δὲ Πελάγοντα καὶ Αἰόλιόν τε καὶ Κρόνιον. Cf. Schol. ad Pind. Ol. I, 127: Οἱ ἀναιρεθέντες οὗτοί εἰσι· Μέρμνης, Ἰππόθοος, Πέλοψ ὁ Ὀπούντιος, Ἀκαρνάν, Εὐρύμαχος, Εὐρύλοχος, Ἀυτομέδων, Λάσιος, Χάλκων, Τρικόρωνος, Ἀλκάθους ὁ Παρθάονος¹), Ἀριστόμαχος, Κρόκαλος· τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολωλότων μνηστήρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμμαρτυρεῖ.²) Eudoc. p. 314, 9 sqq.

159.

Paus. X, 31, 3 (2): Ἐς δὲ τοῦ Μελεάγρου τὴν τελευτὴν Ὀμήρῳ μὲν ἐστὶν εἰρημένα ὡς ἡ Ἐρινὺς καταρῶν ἀκούσαι τῶν Ἀλθαίας καὶ ἀποθάνοι κατὰ ταύτην ὁ Μελεάγρος τὴν αἰτίαν· αἱ δὲ Ἡοῖαι τε καλούμεναι καὶ ἡ Μινυὰς ὠμολογήκασιν ἀλλήλαις· Ἀπόλλωνα γὰρ δὴ αὐταὶ φασιν αἱ ποιήσεις ἀμῦναι Κούρησιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ ἀποθανεῖν Μελεάγρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

160.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 57 (p. 486, 30 Keil.): Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἡοίαις λέγεται τὸν Ἐν-

1) Παρθάονος Eudoc. 2) Haec „e Pausania corrigenda censet Wesseling. ad Diod. IV. 73“. Marcksch.

δυμίωνα ἀνευεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς οὐρανόν·
 ἔρασθέντα δὲ ἼΗρας εἰδώλω παραλογισθῆναι [τὸν
 ἔρωτα] νεφέλης καὶ ἐκβληθέντα κατελθεῖν εἰς Ἄιδου.¹⁾
 Quae ex hoc Scholio hausta apud Eudociam p. 148, 9
 sqq. leguntur, vitiis laborant.

161.

Ibid. I, 118: Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἡοίαις λέγεται
 ὡς ἄρα Μελάμπους φίλτατος ὦν τῷ Ἀπόλλωνι ἀπο-
 δημήσας κατέλυσε παρὰ Πολυφάντη²⁾. βοὸς δὲ αὐτῷ
 τεθυμένου δράκοντος ἀνερπύσαντος παρὰ τὸ θυμα,
 διαφθεῖραι αὐτὸν τοὺς θεράποντας τοῦ βασιλέως.³⁾
 τοῦ δὲ βασιλέως χαλεπήναντος τὸν
 Μελάμποδα λαβεῖν καὶ θάψαι⁴⁾. τὰ δὲ τούτου ἔγγωνα
 τραφέντα ὑπὸ τούτου λείχειν τὰ ὦτα καὶ ἐμπνεῦσαι
 αὐτῷ τὴν μαντικὴν· διόπερ κλέπτοντα αὐτὸν τὰς βόας
 τοῦ Ἴφικλου εἰς Αἴγιναν⁵⁾ τὴν πόλιν περιληφθέντα
 δεθῆναι, καὶ τοῦ οἴκου μέλλοντος πεσεῖν, ἐν ᾧ ἦν ὁ
 Ἴφικλος, τῇ διακόνων πρεσβύτιδι μηνῦσαι τοῦ Ἴφικλου,
 καὶ τούτου χάριν ἀφεθῆναι.⁶⁾ Cf. Schol. Par., cuius
 lectiones ubi operae pretium erat, in nota apposui, et
 Eudociam p. 286, 29 sqq.

162.

Ibid. II, 181: Πεπηρῶσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος

1) Sic Keil. — εἰδώλω παραλ. τὸν ἔρ. νεφ. Laur., παραλ.
 εἰδ. νεφ. διὰ τὸν ἔρωτα Par. 2) Πολυφάτη Par. 3) διαφθεῖ-
 ραι — βασιλέως] κατέφαγε τὸν τοῦ Πολυφάτου θεράποντα
 Par. 4) Haec manifesto mutila sunt. Fort. χαλεπ. καὶ τὸν
 δράκοντα ἀποκτείναντος, τὸν Μελ. λαβεῖν τὸ σῶμα καὶ θάψαι.
 5) „Fortasse Ἐχῖνον“ Keil. 6) καὶ — ἀφεθῆναι] καὶ Μελάμ-
 ποδα αἰδεσθεὶς ἀπέλυσε, ἐπιδοὺς αὐτῷ καὶ τὰς βοῦς, ἃς ἀφί-
 κητο κλέψαι Par.

ἐν μεγάλαις Ἑοίαις, ὅτι Φοῖξω τὴν ὁδὸν¹⁾ ἐμήνυσεν.
Quae exscripsit Eudoc. p. 415 sq. Cf. fr. 75.

163.

Ibid. II, 1122: "Αργος] εἰς τῶν Φοῖξου παίδων οὗτος. τούτους Ἀκουσίλαος καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς μεγάλαις Ἑοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου. καὶ οὗτος μὲν φησιν αὐτοὺς τέσσαρας, Ἀργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον²⁾).

164.

Ibid. IV, 828: ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἑοίαις Φόρβαντος καὶ Ἐκάτης ἢ Σκύλλα.

165.

Schol. ad Pind. Isthm. V (VI), 53 p. 547 Boeckh.: Οὐ γὰρ ὁ Τελαμῶν ἐκέλευσε τῷ Ἡρακλεῖ ἐμβῆναι τῷ δέρματι καὶ εὐξασθαι, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς τοῦτο κατ' ἰδίαν ἔπραξε προαίρεσιν. εἴληπται δὲ ἐκ τῶν μεγάλων Ἑοιῶν ἡ ἱστορία· ἐκεῖ γὰρ εὐρίσκεται ἐπιξενούμενος ὁ Ἡρακλῆς τῷ Τελαμῶνι καὶ ἐμβαίνων τῇ δορᾷ καὶ εὐχόμενος, καὶ³⁾ ὁ διόπομπος αἰετός, ἀφ' οὗ τὴν προσωρυμίαν ἔλαβεν Αἴας.⁴⁾

166.

Argum. Scuti p. 108 Goettl. (ed. alt.): Τῆς Ἀσπί-

1) τὴν εἰς Σκυθίαν ὁδὸν Par. 2) Κύτωρον Par. (cf. Strab. XII p. 544 extr., quem locum laudavit Marcksch.). 3) Locus mutilus. καὶ οὕτως ὁ vulgo, καὶ οὗτος ὁ (quamvis dubitanter) Boeckh. 4) „Pertinet hoc ad societatis inter Herculem et Telamonem factae initium, qua coniuncti Troiam expugnaverunt“. Marcksch.

δος ἢ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' καταλόγῳ φέρεται μέχρι στίχων ν' καὶ σ'¹).

167.

Antonin. Liber. c. 23: Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἐτεροιοιμένων ἀ καὶ Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἠοίαις κτλ.

Ἄργου τοῦ Φοίξου καὶ Περιμήλης τῆς Ἀδμήτου θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης. οὗτος ὤκησεν ἐγγὺς Θεσσαλίας, καὶ τὴν γῆν ταύτην ἀπὸ αὐτοῦ Μαγνησίαν προσηγόρευσαν οἱ ἄνθρωποι. ἐγένετο δ' αὐτῷ παῖς περιβλεπτός τὴν ὄψιν Ὑμέναιος. ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα ἰδόντα ἔρωσ ἔλαβε τοῦ παιδὸς καὶ οὐκ ἐξελίμπανε τὰ οἰκία τοῦ Μάγνητος, Ἐρμῆς ἐπιβουλεύει τῇ ἀγέλῃ τῶν βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. αἱ δὲ ἐνέμοντο ἵνα περ ἦσαν αἱ Ἀδμήτου βόες· καὶ πρῶτα μὲν ἐμβάλλει ταῖς κυσίν, αἱ ἐφύλαττον αὐτάς, Λήθαργον καὶ Κυνάγχην. αἱ δὲ ἐξελάθοντο τῶν βοῶν καὶ τὴν φυλακὴν ἀπώλεσαν· εἶτα δ' ἀπελαύνει πόρτιας δώδεκα καὶ ἑκατὸν βοῦς ἄζυγας καὶ ταῦρον, ὃς ταῖς βουσίην ἐπέβαινε. ἐξῆπτε δὲ ἐκ τῆς οὐρᾶς πρὸς ἕκαστον ὕλην, ὡς ἂν τὰ ἴχνη τῶν βοῶν ἀφανίσῃ· καὶ ἦγεν αὐτάς ἐλαύνων διὰ τε Πελασγῶν καὶ δι' Ἀχαιῶν τῆς Φθιώτιδος καὶ διὰ Λοκρίδος καὶ Βοιωτίας καὶ Μεγαρίδος καὶ ἐντεῦθεν εἰς Πελοπόννησον διὰ Κορίνθου καὶ Λαρίσσης ἄχρι Τεγέας. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τὸ Λύκαιον ὄρος ἐπορεύετο καὶ παρὰ τὸ Μαινάλιον καὶ τὰς λεγομένας Βάττου σκοπιάς. ὅκει δὲ ὁ Βάττος οὗτος ἐπ' ἄκρῳ

1) Lectionem depravatam ν' καὶ σ' corr. Sam. Petitus Legg. Att. p. 462. Moneo Scuti vv. 42—45 ante v. 39 ponendos esse.

τῷ σκοπέλω, καὶ ἐπεὶ τῆς φωνῆς ἤκουσε παρελαυνο-
 μένων τῶν μόσχων, προελθὼν ἐκ τῶν οἰκίων ἔγνω
 περὶ τῶν βοῶν, ὅτι κλοπιμαίας ἄγει· καὶ μισθὸν
 ἤτησεν, ἵνα πρὸς μηδένα φράσῃ περὶ αὐτῶν. Ἐρμῆς
 δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο, καὶ ὁ Βάττος ὤμοσε
 περὶ τῶν βοῶν πρὸς μηδένα κατερεῖν. ἐπεὶ δὲ αὐτὰς
 Ἐρμῆς ἔκρυψεν ἐν τῷ πρηῶνι παρὰ τὸ Κορυφάσιον,
 εἰς τὸ σπήλαιον εἰσελάσας ἀντικρὺς Ἰταλίας καὶ Σικε-
 λίας, αὐτίς ἀφίκετο πρὸς τὸν Βάττον ἀλλάξας ἑαυτὸν
 καὶ πειρώμενος, εἰ αὐτῷ συμμένειν ἐπὶ τοῖς ὀρκίοις
 ἐθέλει. διδοὺς δὲ μισθὸν χλαῖναν ἐπνυθάνετο παρ'
 αὐτοῦ, εἰ μὴ κλοπιμαίας βοῦς ἔγνω παρελαθείσας.
 ὁ δὲ Βάττος ἔλαβε τὴν χλαμύδα καὶ ἐμήνυσε περὶ
 τῶν βοῶν. Ἐρμῆς δὲ χαλεπήνας, ὅτι διχόμυθος ἦν,
 ἐρράπισεν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ καὶ μετέβαλεν εἰς πέτρον.
 καὶ αὐτὸν οὐκ ἐκλείπει κρύος οὐδὲ καῦμα· λέγεται δὲ
 καὶ ὁ τόπος παρ' ὀδενόντων ἄχρι νῦν σκοπιὰ Βάττου.

CEYCIS NUPTIAE.

De carminis auctore Plut. moral. p. 730 F. Ὁ τὸν
 Κήνκος γάμον εἰς τὰ Ἡσιόδου παρεμβαλὼν. Contra
 Athen II p. 49 B: Ἡσιόδος ἐν Κήνκος γάμῳ (κἄν
 γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ
 ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι) κτλ.

Ceycis nuptias partem fuisse Catalogi vel Eoearum
 verisimile est, cf. quos laudavit Marckscheff. p. 154.
 (Goettl. praefat. p. LXII.)

168.

Athen. II p. 49 C: Ὅτι Ἡσιόδος ἐν Κήνκος
 γάμῳ (κἄν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ

ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι) τρίποδας τὰς τραπέζας φησί coll. Poll. VI, 83: ἦσαν δὲ τινες πρῶται τραπέζαι καὶ δεύτεραι καὶ τρίται καὶ τρίποδες μὲν, ἐφ' ὧν ἔκειντο, καὶ ἔστι τοῦνομα παρ' Ἡσιόδῳ.

169.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 1289: Ἡρόδωρος δὲ φησι μὴ συμπεπλευκέναι (sc. τοῖς Ἀργοναύταις) αὐτόν (Heraclem) τε καὶ τινὰς ἄλλους. Ἡσιόδος δὲ ἐν τῷ Κήνκος γάμῳ ἐκβάντα φησὶν αὐτὸν ἐφ' ὕδατος ζήτησιν τῆς Μαγνησίας περὶ τὰς ἀπὸ τῆς ἀφέσεως αὐτοῦ¹⁾ Ἀφετὰς καλουμένας ἀπολειφθῆναι. Unde ad Ceycis regiam heros pervenit, cf. Bacchyl. fr. 33 [ap. Athen. V p. 178 B (Vol. I p. 326 Mein.): Βακχυλίδης δὲ περὶ Ἡρακλέους λέγων ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήνκος οἶκον φησὶν] ἔστα δ' ἐπὶ λάινον οὐδόν, | τοὶ δὲ θοίνας ἔντυον, ᾧ δέ τ' ἔφα· | αὐτόματι δ' ἀγαθῶν | δαΐτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι | φῶτες et Zenob. II, 19 (αὐτόματι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαΐτας ἴενται· οὕτως Βακχυλίδης) aliaque testimonia, quae con-gessit Arn. Hugii diligentia: de Graecorum proverbio αὐτόματι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαΐτας ἴασιν (Turic. 1872) p. 9 sqq.

170.

Ἰδῶν δ' ἱππηλάτα Κῆνξ.

Schol. Ven. A ad Il. Ε', 119: ὁ δὲ ἱππότης ἄρα οὐ

1) αὐτοῦ] τῆς Ἀργούης Schol. Par. Fragm. CLXX. Κῆνξ] Sic Bekk.; κῆνξ cod.

φυγάς, ἀλλ' ἰππικός. καὶ ὁ Ἡσίοδος δὲ οὕτως ἀκήκοεν· „ἰδὼν — Κῆνξ“, ἀντὶ τοῦ ἰππικός.

171.

Plut. moral. p. 730 F: καθάπερ οὖν τὸ πῦρ τὴν ὕλην ἐξ ἧς ἀνήφθη, μητέρα καὶ πατέρα οὔσαν, ἦσθιεν, ὡς ὁ τὸν Κήνκος γάμον εἰς τὰ Ἡσιόδου παρεμβάλων εἶρηκεν.

Gregor. Corinth. περὶ τρόπων in Walzii Rhett. Gr. VIII p. 776 sq.: αἰνιγματὴς ἐστὶ φράσις διάνοιαν ἀποκεκρυμμένην καὶ σύνθετον πειρωμένη ποιεῖν, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ οὐ μητέρα μητρὸς ἄγοντο | αὐαλέην [τε]¹⁾ καὶ ὀπταλέην, ἐπεὶ δοκεῖ πρῶτα μὲν ξηραίνεσθαι, εἶτα ὀπταῖσθαι· σφετέροισι²⁾ τέκεσσι³⁾, τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις, λέγει δὲ τοῖς ξένοις (?⁴⁾), τὸ δὲ τεθνάναι, καθὸ δοκεῖ ἐκ τῆς ὕλης εἰληφθαι⁵⁾. Locum indicavit Bergk Philol. XXIX p. 319.

CHIRONIS PRAECEPTA.

Pausan. IX, 31 § 5 (4): Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα (δόξα) κεχωρισμένη τῆς προτέρας, ὡς πολὺν τινα ἐπῶν ὁ Ἡσίοδος ἀριθμὸν ποιήσειεν, παραινέσεις τε Χείρωνος ἐπὶ διδασκαλίᾳ δὴ τῆ Ἀχιλλέως. Schol. ad Pind. Pyth. VI, 19: τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας Ἡσιόδῳ ἀνατιθέασιν. Auctores quibus fr. 173 debetur: τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας. Hephaestio p. 17 Gaisf.

1) τε addidi. 2) σφετέροισι scripsi, cf. Scut. 90; ἐφ' ἑτέροισι vulgo. 3) τέκεσσι scripsi, τέκεσι cod. Bar., τεκέεσσι reliqui. 4) ξύλοις editor Cantabrig. ap. Walz. 5) Bar. ἐκκεκόφθαι, unus Par. ἐκκόφθαι.

(18 sq. Lips.): *διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς Χείρωσι πεποίηκε „σκῆψιν μὲν, Χείρωνες ἐλήλυμεν, ὡς ὑποθήκας“.*

Quintil. I, 1, 15: (Aristophanes grammaticus) primus ὑποθήκας negavit esse huius poetae (sc. Hesiodi). Cf. Marckscheff. p. 175 sqq.

172.

Εὖ νῦν μοι τάδ' ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πενκαλίμησι φράζεσθαι· πρῶτον μὲν, ὅτ' εἰς δόμον εἰσαφίκηαι, ἔρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰειγενέτησιν.

Schol. ad Pind. Pyth. VI, 19: τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας Ἑσιόδῳ ἀνατιθέασιν, ὧν ἡ ἀρχή· „εὖ — αἰειγενέτησιν“.

173.

Gramm. in Bachm. Anecd. Gr. II p. 385: ἀκεστῆς λέγουσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἠπητής, ἠπήσασθαι· ἔστι μὲν ἄπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι „καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι“. σὺ δὲ λέγε ἀκέσασθαι τὸ ἱμάτιον· παίζων γὰρ τὰς Ἑσιόδου ὑποθήκας Ἀριστοφάνης εἶπε τοῦτο. Eadem tradit Phrynich. p. 91 Lob.¹⁾

Fragm. CLXXII. Locum corruptum ex cod. Gott. sanavit Boeckh. — 1. Legebatur εὖ νῦν μοι ἕκαστα μεταλλᾶ αἰειγενέτησι (sic Loesn. p. 444) vel εὖ νῦν μοι τάδ' ἕκ. μετάλλα θεοῖς αἰειγ. — τὰ ἕκαστα Buttm. — πενκαλίμησι] Sic Boeckh. L. Dind.; πενκαλίμοισιν cod. Gott. — 2. ὅτ' εἰς] Sic Boeckh. Goettl. alii; ὅταν εἰς σὸν cod., ὅτ' ἂν ed. Marcksch.

1) „Mihi fere certum videtur, Hesiodum in hoc carmine ἠπήσασθαι vocabulo usum fuisse, nisi forte totum hemistichium ex eo sumptum est.“ Marcksch.

174.

Quintil. I, 1, 15: Quidam litteris instituendos, qui minores septem annis essent, non putaverunt, quod illa primum aetas et intellectum disciplinarum capere et laborem pati posset. In qua sententia Hesiodum esse plurimi tradunt, qui ante grammaticum Aristophanem fuerunt. Nam is primus ὑποθήκας, in quo libro scriptum hoc invenitur, negavit esse huius poetae.

DACTYLI IDAEI.

Suid. v. Ἡσίοδος (v. p. 78): ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα· περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Clem. Alex. Strom. I p. 132 (306 A) Sylb. 360 Pott. Τινὲς δὲ μυθικώτερον τῶν Ἰδαίων καλουμένων δακτύλων σοφούς τινας πρώτους γενέσθαι λέγουσιν, εἰς οὓς ἢ τε τῶν Ἐφεσίων λεγομένων γραμμάτων καὶ ἢ τῶν κατὰ μουσικὴν εὗρεσις ῥυθμῶν ἀναφέρεται. δι' ἣν αἰτίαν οἱ παρὰ τοῖς μουσικοῖς δάκτυλοι τὴν προσηγορίαν εἰλήφασιν. Φρύγες δὲ ἦσαν καὶ βάρβαροι οἱ Ἰδαῖοι δάκτυλοι. Et paullo infra (p. 362 Pott.): Κέλμις τε αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων δακτυλοὶ πρώτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ, Δέλας δὲ κτλ. (cf. fragm. 176).

De hoc carmine Lobeck Aglaoph. p. 1156: „Suidae testimonio nobis innotuit carminis Hesiodi inscriptio περὶ Ἰδαίων Δακτύλων, Cretensium an Phrygiorum, haud facile dictu; nam totum amissum est. Sed eodem

auctore Plinius Dactylos Cretae infert VII, 57¹).... nisi ille, quos Hesiodus ambiguo nomine Idaeos vocaverat, suo arbitrio Idae Creticae assignavit, ut notiori. Sed aliam Hesiodi sententiam Clemens affert Strom. I p. 362²)... excusabili discrepantia, quoniam Hesiodo plura a diversis auctoribus subiecta sunt carmina. Is quidem qui Theogoniam condidit, ubi Iovem in Creta natum et altum multis versibus narrat, educatores eius Dactylos silentio praetermittit velut ignotos“. Cf. Marcksch. p. 172.

175.

Plin. N. H. VII, 56 (§ 197): Aes conflare et temperare Aristoteles Lydum Scythen monstrasse, Theophrastus Delan Phrygem putant, aerariam fabricam alii Chalybas, alii Cyclopas, ferrum Hesiodus in Creta eos qui vocati sunt Dactyli Idaei.

176.

Clem. Alex. Strom. I p. 132 (307 A) Sylb. 362 Pott. *Δέλας δὲ ἄλλος Ἰδαῖος εὗρε χαλκοῦ κροᾶσιν, ὡς δὲ Ἡσίοδος, Σκύθης.*

MELAMPODIA.

Carmen hoc multi scriptores Hesiodo tribuerunt; cf. Athen. II p. 40 F. XI p. 498 A. XIII p. 609 E. Clem. Alex. Strom. VI p. 266 (628 D) Sylb. 751 Pott. Cf. Strab. XIV p. 642 et Pausaniae locum supra (p. 79) exscriptum. A Scholiasta vetere³) ad Lycophr. 683 (quem sequitur Tzetzta) ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητῆς affertur.

1) Fr. 175. 2) Fr. 176. 3) Cf. p. 29. Scholium Homericum (Cod. Palat. ad Od. λ 90), cuius mentionem fecit Marck-

Secundus liber ab Athen. XI p. 498 A., tertius XIII p. 609 E citatur.

Carmen celeberrimorum vatum, Mopsi, Amphilochoi, Calchantis, Tiresiae historias comprehendisse et a clarissimo eorum Melampode nomen accepisse probabilis est coniectura Marckscheffeli p. 170.

177.

Θαῦμά μ' ἔχει κατὰ θυμόν, ὅσους ἐρινειὸς ὀλύνθους
οὔτος ἔχει μικρὸς περ ἑών· εἴποις ἂν ἀριθμόν;

Μύριοί εἰσιν ἀριθμόν, ἀτὰρ μέτρον γε μέδιμνος·
εἷς δὲ περισσέυει, τὸν ἐπενθέμεν οὐ κε δύναιο.

ὡς φάτο· καί σφιν ἀριθμὸς ἐτήτυμος εἶδετο μέτρον· ἅ
καὶ τότε δὴ Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψε.

Strab. XIV p. 642: λέγεται δὲ Κάλχας ὁ μάντις μετ' Ἀμφιλόχου τοῦ Ἀμφιαράου κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον περὶ δεῦρο ἀφικέσθαι, περιτυχῶν δ' ἑαυτοῦ κρείττονι μάντει κατὰ τὴν Κλάρου, Μόψω τῷ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς, διὰ λύπην ἀποθανεῖν. Ἡσίοδος μὲν οὖν οὕτω πως διασκευάζει τὸν μῦθον· προτεῖναι γάρ τι τοιοῦτο τῷ Μόψω τὸν Κάλχαντα „θαῦμα — ἀριθμόν“; (V. 1—2) τὸν δ' ἀποκρίνασθαι „μύριοι — κάλυψε“ (V. 3—6).

scheffel, a manu rec. ex Tzetzae adnotat. ad Lycophr. transcriptum esse hodie constat; cf. Buttm. et Dind. ad loc.

Fragm. CLXXVII. 1. ἐρινεὸς ὅσους ὀλύνθους libri; ἐρ. ὅσον ὀλύνθων Xyland. ἐρινεὸς οὔτος· ὀλύνθους οὐς ὅδ' ἔχει Herm. praefat. Eur. Hel. p. XVII. Quod dedimus, debetur Tzschuckio et Boiss. — 4. ἐπενθέμεν] Sic Spohn de extrema Odyss. part. p. 72; ἐπελθέμεν libri Strab. — οὐ κε δύναιο Voss et Meineke ad Euphor. p. 103 pro οὐκ ἐδύναο (vel ἐδύναιο).

178.

Ζεῦ πάτερ, εἶθ' ἦσσω μοι ἔχειν αἰῶνα βίοιο
 ὄφελλες δοῦναι καὶ ἴσα φρεσὶ μῆδεα ἴδμεν *
 θνητοῖς ἀνθρώποις· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισας,
 ὅς γέ με μακρὸν ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο
 ἑπτὰ τ' ἐπὶ ζῶειν γενεᾶς μερόπων ἀνθρώπων. 5

Tzetz. ad Lycophr. v. 682 πέμπελον] τὸν ὑπέργηρων
 νῦν δὲ τὸν Τειρεσίαν λέγει, ἐπειδὴ φασιν
 αὐτὸν ἑπτὰ γενεᾶς ζῆσαι· ἄλλοι δὲ ἐννέα· ἀπὸ γὰρ
 Κάδμου ἦν καὶ κατωτέρω Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνεῖκους,
 ὧς φησι καὶ ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητῆς· παρεισάγει
 γὰρ τὸν Τειρεσίαν λέγοντα „Ζεὺς — ἀνθρώπων“.
 Eosdem versus affert Exeg. in Il. p. 149.

179.

Οἴην μὲν μοῖραν δέκα μοιρέων τέρεται ἀνήρ·
 τὰς δέκα δ' ἐμπλήρησι γυνὴ τέρουσα νόημα.

Scholl. vett. ad Lycophr. 683 ἀνδρῶν γυναικῶν εἰδότα

Fragm. CLXXVIII. 1. Locus nondum emendatus. Mueller in ed. Tzetz. ad Lycophr. ed. εἶθε μοι ἦσσω μὲν αἰ. (εἶθε μοι εἶδ' ἦσσω μ' Codd. Vitt. 2, 3 et sic Tzetz. ad Il. nisi quod εὔθ' pro corrupto illo εἶδ'). Unde Voss εἶθε μοι εἶθ' ἦσσω γ' αἰῶνα coni. εἶθε μοι εἶθ' ἴσόν τ' Schneidew. Nobis probabilis videtur Hermanni emendatio, quam in textum recepimus. — 2. φρεσὶ] In edit. Lycophr. Muell. deest. — καὶ ἴσα, quod in comm. ad Lycophr. legitur, in cod. Exeg. Il. absorpsit lacuna. καὶ ἐναίσιμα μ. Gerhard. Lect. Apoll. p. 160. καὶ ἐνὶ φρ. Schneidew. — 4. Codd. Tzetz. ad Lycophr. ὅς γε μακρόν μ' aut ὅς με μακρόν γε. (. ακρόν γε Tzetz. Exeg.) — 5. τ'] μ' codd. Tzetz. utroque loco. δ' Goetl. τ' scripsi. — ἔτι (ut Exeg. Il.) codd. nonnulli comm. ad Lycophr.; ἔτη rell. (?) — ἐπὶ Marcksch. ex Phlegonte (βιοῦν ἐπὶ γενεᾶς ἑπτὰ, cf. ad fr. 179).

Fragm. CLXXIX. 1. ἴην Voss. c. codd. nonnullis Tzetz. et Apollod. μοιρέων Koechly; μοιρῶν vulgo. — 2. τὰς δέκα δ']

ξυνουσίας] λέγεται τὸν Δία τῇ Ἥρᾳ ἐρίσαι, φάσκοντα τὰς θηλείας ἠδεσθαι μᾶλλον τῇ πολλῇ συνουσίᾳ ἢπερ τοὺς ἄνδρας¹), καὶ χρήσασθαι τῷ Τειρεσίᾳ κριτῇ διὰ τὰς δύο αὐτοῦ μορφάς· τὸν δὲ εἰρηκέναι δέκα οὐσῶν τῶν πασῶν ἡδονῶν μίαν μὲν ἔχειν τοὺς ἄρρενας, τὰς δὲ λοιπὰς θ' τὰς γυναῖκας. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν· ὁ δὲ Ζεὺς ἐχαρίσατο αὐτῷ μαντικὴν καὶ πολυχρόνιον ζωὴν, ὡς ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητής· „έννέα μὲν μοίρας· δέκατην δέ τε μοῖραν τέρεται ἀνῆρ· — νόημα“. Veram lectionem (οἴην μὲν κτλ.) servarunt Tzetz. ad loc. Schol. Ambr. et Harl. ad Hom. Od. κ, 494. Adnotatio marginalis ad Apollod. III, 6, 7, 6, quam a mythographi textu seiunxerunt Faber. Herch.

Apollod. l. l. (§ 4 sq.) Ἡσίοδος δὲ φησιν ὅτι θεασάμενος (sc. Τειρεσίας) περὶ Κυλλήνην ὄφεις συνουσιάζοντας, καὶ τούτους τρώσας, ἐγένετο ἐξ ἀνδρὸς γυνή, πάλιν δὲ τοὺς αὐτοὺς ὄφεις παρατηρήσας συνουσιάζοντας ἐγένετο ἀνῆρ. διόπερ Ἥρα καὶ Ζεὺς ἀμφισβητοῦντες πότερον τὰς γυναῖκας ἢ τοὺς ἄνδρας ἠδεσθαι μᾶλλον ἐν ταῖς συνουσίαις συμβαίνοι, τοῦτον ἀνέκριναν κτλ. Cf. Phleg. Trall. Mirab. cap. IV p. 74 sq. Xyl. [73 sq. Keller]: ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἡσίοδος καὶ

τὰς δὲ δέκ' Adnotat. ad Apollodor. — „Manifestum fit, legendum esse έννέα δ' ἐμπ. nam e decem partibus una detracta supersunt novem“ Heyne. Hanc loci interpretationem (quam Phlegontis verbis firmari posse persuasum sibi habebat Heyne) falsam esse ostendit Marcksch. — ἐμπίμπλησι Adnot. ad Apollod.; ἐμπίμπλησι auctores reliqui.

1) τὰς θηλείας εἶπερ τοὺς ἄνδρ. ἠδεσθαι — συνουσία καὶ χρ. κτλ. cod. Marc.

Δικαίαρχος καὶ Κλέαρχος καὶ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι τινὲς περὶ Τειρεσίου τάδε. Τειρεσίαν τὸν Εὐήρους ἐν Ἀρκαδίᾳ [ἄνδρα] ὄντα ἐν τῷ ὄρει τῷ ἐν Κυλλήνῃ ὄφεις ἰδόντα ὀχεύοντας τρώσαι τὸν ἕτερον καὶ παρὰ χρῆμα μεταβαλεῖν τὴν ιδέαν· γενέσθαι γὰρ ἐξ ἀνδρὸς γυναικα καὶ μιχθῆναι ἀνδρὶ. τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος· αὐτῷ χρήσαντος, ὡς ἐὰν τηρήσας ὀχεύοντας ὁμοίως τρώσῃ τὸν ἕνα ἔσται οἶος ἦν, παραφυλάξαντα τὸν Τειρεσίαν ποιῆσαι τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ῥηθέντα καὶ οὕτως ἀνακομίσασθαι τὴν ἀρχαίαν φύσιν. Διὸς δὲ ἐρίσαντος Ἦρα κτλ. — Eustath. ad Od. p. 1665, 41 sqq. Rom. 407 Bas.

180.

Ἦδιστον δ' ἐν δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ
τέρπεσθαι μύθοισιν, ἐπὴν δαιτὸς κορέσονται.

Athen. II p. 40 F: „ἦδιστον — κορέσονται“, Ἡσίοδος ἐν τῇ Μελαμποδείᾳ φησίν.

181.

Ἦδὺ δὲ καὶ τὸ πυθέσθαι, ὅσα θνητοῖσιν ἐνειμαν
ἀθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές.

Clem. Alex. Strom. VI p. 266 sq. (628 D) Sylb. 751 Pott. Ἡσίοδος τε ἐπὶ τοῦ Μελάμποδος ποιεῖ „ἦδὺ — ἐναργές“, καὶ τὰ ἐξῆς παρὰ Μουσαίου λαβὼν τοῦ ποιητοῦ κατὰ λέξιν.

Fragm. CLXXX. 1. ἦδὺ ἐστὶν ἐν (vulgo ex coniectura legitur ἦδὺ γὰρ ἔστ' ἐν) codd; em. Meineke. Cf. Huebneri Herm. I (1866), 2. — Post hoc fragmentum aut nullo aut exiguo intervallo secutum esse proximum recte vidit Buttm. Lex. I p. 128.

Fragm. CLXXXI. 1. ἐνειμαν] Sic Marcksch.; ἐδειμαν vulgo. ἐδειξαν Goettl. — 2. δεινῶν Koechly coni. ep. I p. 13.

182. 183.

Τῷ δὲ Μάρης θεὸς ἄγγελος ἦλθε δι' οἴκου,
πλήσας δ' ἀργύρεον σκύπρον φέρε, δῶκε δ' ἄνακτι.

Καὶ τότε Μάντης μὲν δεσμὸν βοὸς αἴνυτο χερσίν,
Ἴφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπεμαίετο. τῷ δ' ἔπ' ὀπισθεν
σκύπρον ἔχων ἑτέρῃ, ἑτέρῃ δὲ σκῆπτρον αἰείρας,
ἔστειχεν Φύλακος καὶ ἐνὶ δμῶεσσιν ἔειπεν.

Athen. XI p. 498 A—B: Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ
Μελαμποδείας σὺν τῷ π σκύπρον λέγει „τῷ — ἄνακτι“.
καὶ πάλιν „καὶ τότε — ἔειπεν“. Versum secundum
(πλήσας — ἄνακτι) Athenaeo auctore usus affert Eustath.
ad Il. p. 900, 17 Rom. (858 Bas.) ad Od. p. 1775, 17
sq. (565 Bas.).

184.

De Proeti filiabus quas Melampode sanatas esse
constat, Apollod. II, 2, 1, 4: Ἀκρίσιος μὲν Ἄργους
βασιλεύει, Προῖτος δὲ Τίρυνθος. καὶ γίνεται Ἀκρισίῳ
μὲν ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Λακεδαίμονος Δανάη, Προίτῳ
δὲ ἐκ Σθενεβοίας¹⁾ Ἴφινόη Λυσίππη Ἰφιάνασσα· αὗται
δὲ ὡς ἑτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὡς μὲν Ἡσίοδος φησιν,
ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο. Ad Me-
lampodiam refert Ruhnken.

185.

Athen. XIII p. 609 E. Ἡσίοδος δ' ἐν τρίτῳ

Fragm. CLXXXIII. 1. μάντης Cod. Ven. Athenaei. Rece-
pit Meineke („Nomen proprium requiri sequentia ostendunt“
Anal. crit. p. 229; cf. Herm. Vol. I p. 327); μάντις vulgo. —
βοὸς Hemsterh. ad Hesych. I p. 1366; βίος vel βίος codd.
Athenaei. — 1) Cf. Prob. ad Verg. Buc. VI, 48 p. 22 Keil.

Μελαμποδείας τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπεν. Cf. Eustath. ad Hom. II. p. 875, 52 Rom. 825 Bas.

186.

Strab. XIV p. 676: *Ἡσίοδος δ' ἐν Σόλοις ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀμφίλοχόν φησιν.* Cf. fragm. 177.

187.

*Μάντις δ' οὐδείς ἐστιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
ὅστις ἂν εἰδέη Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.*

Clem. Alex. Strom. V p. 259 (610 B) Sylb. 727 Pott. *Ἀλλὰ καὶ Ἡσίοδος δι' ὧν γράφει συνάδει τοῖς προειρημένοις: „μάντις — αἰγιόχοιο“.*

OPERA MAGNA.

Proculus ad Hes. Opp. 126: *Τὸ δ' ἀργύρεον ἐνιοι τῇ γῆ ἀκούουσι, λέγοντες ὅτι ἐν τοῖς μεγάλοις ἔργοις τὸ ἀργύριον τῆς γῆς γενεαλογεῖ.* Fulgent. Mythol. III, 1: „Hesiodus in bucolico carmine.¹⁾ Cf. fragm. 188. Unde colligi potest tale carmen „uberius de agricultura exponens deque aliis rebus ad eam pertinentibus, lithicis adeo, si id concludere licet ex fragm. 196, et plantis (fragm. 188 sq.)“²⁾ Hesiodo nostro

1) Apud Athen. VIII p. 364 B legebatur: *νῦν δὲ τούτων κτλ. ἅπερ πάντα ἐν τῶν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἡοίων καὶ μεγάλων Ἔργων πεπαρώδηται*, sed verba καὶ μεγάλων Ἔργων seclusit Dind., cui adstipulantur recentiores. Cf. Manil. Astron. II, 19 sqq. Propert. II (III) 34, v. 77 sq. 2) Verba sunt Goettlingii in praefat. p. XXXIX.

adscriptum esse. De hac re disseruerunt I. L. Hug „Hesiodi *ΕΡΓΑ ΜΕΓΑΛΑ*“ Frib. 1835. Welcker Mus. Rhen. I (1833) p. 425 sqq. Caesar in Diar. Antiq. V (1838) n. 65 sqq. (p. 529 sqq.) Marckscheff. Hesiodi fragmenta p. 202 sqq. Mure Hist. Litt. Gr. Vol. II p. 389 sq. 501—503.

188.

Fulgent. Mythol. III, 1 p. 705 Stav. „Proetos Pamphyla lingua sordidus dicitur, sicut Hesiodus in Bucolico carmine scribit dicens: peprigrosis ta fulve ulactis menes emorum, id est sordidus uvarum bene calcatarum sanguineo rore“. Ad h. loc. Muncker: „Graeca verba omissa sunt in 6 editionibus. Ms. Leid. ea ita repraesentat: Pritos ista flueu tactis mene semorum“.¹⁾ — Jacobs in ed. Goettl. p. 255: „Fulgentii locus in cod. membr. Bibl. Goth. sic legitur:

al'proetg r. sordidg

Pritos pamphila lingua sordidus dr: sicut esiodus in
l. dicens

bucolico carmine scribit *πρωτος σταφουραον cadocdaktec tunaimatios ΔΡΩΦΟΣ*. Id est Sordidus uvarum bene

vl' us l' ros

calcatarum sangneo rore. — Hac scriptura egregie stabilitur correctio *σταφυλῶν*, in postremis autem nihil latere potest nisi *αίμάτιος δρόσος*, quod aequè bene dici potuit

1) Ms. Bodl. ap. Gaisf.: pepigros sta fulvè lactismene-semorum. Cod. Bern. 427 (cuius lectionem benigne mecum communicavit Arm. Hagen): pepigros ista fulueo lactis mene semoru.

quam *θῆλυς ἔερα*. Tum bene Fulgentii in Graeco textu, si membranis nostris fides haberi debet, non fuit *εὔ*, sed *καλῶς*. Supersunt literae *daktec tun*, a quibus nihil propius abest quam *λακτιστῶν* a *λακτιστός*, i. e. *λελακτισμένος*. Quare non dubito Fulgentium, aut librarium, sic habuisse in codice suo: *προῖτος σταφυλῶν καλῶς λακτιστῶν αἱμάτιος δρόσος*, quae verba ille sic vertit: sordidus uvarum bene calcatarum sanguineus ros. Graeca autem verba utrum Hesiodi sint, an ficta, alii diiudicent¹⁾

189.

Plinius N. H. XV, 1 § 3: Hesiodus quoque in primis cultum agrorum docendam arbitratus vitam negavit oleae satorem fructum ex ea percepisse quemquam; tam tarda tunc res erat. „Huc pertinet Herodot. V, 82: *λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαῖαι ἦσαν ἄλλοθι γῆς οὐδαμοῦ κατὰ χρόνον κείνον* (fere 500 annos a. Chr.) *ἢ ἐν Ἀθήνησι*“. Goettl.

190.

Plin. N. H. XXII, 22 § 67: *Asphodelum* de clarissimis herbarum, ut quod heroum aliqui appellaverint, Hesiodus et in fluviis nasci dixit.

191.

Ibid. paullo infra (§ 73): *Asphodelon* ab Hesiodo quidam *halimon* appellari existumavere, quod falsum ar-

1) [ὁ] δὲ *προῖτος σταφυλῆφι* | *εὔ λακτιζομένης αἱμορρόφ* — *ἔερα*, Ritschl (Sched. crit. p. 35), qui ad veritatem proxime accessisse videtur. — *βεβριθῶς σταφυλῆσιν εὔ λακτιζομένησι αἱμόρροις* Spengel in *Diar. Antiq.* II (1835) p. 208. Aliorum de h. l. tentamina v. ap. Marcksch.

bitror; est enim suo nomine halimon, non parvi et ipsum erroris inter auctores.

192.

Plin. N. H. XXI, 20 § 145: Polio Musaeus et Hesiodus perungui iubent dignationis gloriaeque avidos; polium tractari, coli, polium contra venena haberi, contra serpentis substerni, uri, portari, in vino decoqui recens vel aridum inlinique. Cf. XXI, 7 § 44: Sicut apud Graecos polium herbam, inclutam Musaei et Hesiodi laudibus, ad omnia utilem praedicantium superque cetera ad famam etiam ac dignitates, prorsusque miram, si modo, ut tradunt, folia eius mane candida, meridie purpurea, sole occidente caerulea adspiciuntur. Cf. Theophr. Hist. Plant. IX, 23 St. (19, 2 Wimm.): *καὶ ὡς δὴ φασι τὸ τριπόλιον* (al. *πόλιον*)¹) *καθ' Ἡσίοδον καὶ Μουσαῖον εἰς πᾶν πρᾶγμα σπουδαῖον χρήσιμον εἶναι δι' ὃ καὶ ὀρύττουσιν αὐτὸ νύκτωρ σκηνήν πηξάμενοι*. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 309.

193.

Plin. N. H. XXV, 2 § 12: Primus autem omnium, quos memoria novit, Orpheus de herbis curiosius aliqua prodidit, post eum Musaeus et Hesiodus polium herbam in quantum mirati sint diximus, Orpheus et Hesiodus suffitiones commendavere.

194.

Plin. N. H. XXIII, 1 § 42: Meracis potionibus per viginti dies ante canis ortum totidemque postea suadet Hesiodus uti.

1) „Videtur Hesiodus *τριπέτηλον* dixisse“ Goettl. opusc. acad. p. 197.

195.

Serv. ad Verg. Georg. III, 280: Scit lectum esse apud Hesiodum (al. Theocritum) herbam esse quandam, quae hippomanes vocatur, quasi ἵππου μανία. Si enim eam comederint equi, furorem patiuntur.

196.

Proculus ad Hes. Opp. 126: Τὸ δ' ἀργύρεον ἐνιοι τῇ γῆ ἀκούουσι, λέγοντες, ὅτι ἐν τοῖς μεγάλοις Ἔργοις τὸ ἀργύριον τῆς Γῆς γενεαλογεῖ.

ORNITHOMANTIA.

Procl. ad Hes. Opp. 826 (824) sqq. p. 368 (447) Gaisf. (ὄρνιθας κρίνων κτλ.): Τούτοις δὲ ἐπάγουσί τινες τὴν ὀρνιθομαντείαν, ἃ τινὰ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἀθετεῖ.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

197.

Auctor libri de caelo III, 1 (Aristot. ed. Bekk. p. 298^b 25 sqq.): Εἰσὶ γὰρ τινες οἳ φασιν οὐθὲν ἀγέννητον εἶναι τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ πάντα γίνεσθαι· γενόμενα δὲ τὰ μὲν ἄφθαρτα διαμένειν, τὰ δὲ πάλιν φθείρεσθαι, μάλιστα μὲν οἱ περὶ Ἡσίοδου, εἶτα καὶ τῶν ἄλλων οἱ πρῶτοι φυσιολόγησαντες. Locum indicavit Goettling in Spicil. primo fragmentorum Hesiodi (= Opuscul. acad. [Lips. 1869] p. 194).

198.

Diog. Laert. VIII, 1, 25 (§ 48) p. 281 Huebn.:
*Ἄλλὰ μὴν καὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον
καὶ τὴν γῆν στρογγύλην (Πυθαγόραν), ὡς δὲ Θεό-
φραστος, Παρμενίδην, ὡς δὲ Ζήνων, Ἡσίοδον.*

199.

*Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυήρατον υἷόν,
ὃν δὴ ὅσοι βροτοὶ εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ
πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε,
ἀρχόμενοι τε Λίνον καὶ λήγοντες καλέουσιν.*

Schol. Vict. ad Hom. Il. Σ, 570: καὶ Ἡσίοδος „Οὐρανίη
— καλέουσιν“. Hos versus etiam Eudocia p. 278, 1 sqq.
et Eustath. ad Il. p. 1163, 61 sqq. Rom. 1222 Bas.
afferunt.

200.

Παντοίης σοφίης δεδαηκότα.

Clem. Alex. Strom. I p. 121 (281 A) Sylb. 330 Pott.
Ἡσίοδος γὰρ τὸν κιθαριστὴν Λίνον παντοίας σοφίας
δεδαηκότα εἰπὼν καὶ ναύτην οὐκ ὀκνεῖ λέγειν σο-
φὸν¹⁾ κτλ.

201.

*Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπέκ θανάτοιο σαώσει,
ἢ καὶ Παιήων, ὃς ἀπάντων φάρμακα οἶδεν.*

Fragm. CLXLIX. 1. δ' ἄρ' ἔτικτε] Sic Eud.; δ' ἔτικτε
Schol. Hom., δ' ἄρ' ἔτ. Eust. 3. ἐν εἰλ. ἢ δὲ χοροῖσιν Eust.
et Eud. — 4. ἀρχόμενοι δὲ Eust. Eud. — λαλέουσιν Eud.

Fragm. CC. παντοίας σοφίας Clem., corr. Hermann. —
Goettl. putat antecedentem versum sic exiisse: *Λίνον κιθαριστὴν*
1) Opp. 649.

Fragm. CCI. 1. σαώσει] Sic Scholl. ad v. 231; σαώσαι,
σαῶσαι vel σάωσεν al. σαώση Hemsterh. — 2. Locum diffi-

Schol. Marc. Hamb. ad Hom. Od. δ, 232: Ἡσίοδος δὲ μάρτυς ἐστὶ τοῦ ἕτερον εἶναι τὸν Παιήονα τοῦ Ἀπόλλωνος, λέγων „εἰ — οἶδεν“. Cf. Schol. Harl. Ambr. etc. ad v. 231. Eustath. ad loc. p. 1494, 11 sqq. Rom. 165 Bas. Παιήων δὲ θεῶν ἰατρὸς ὡς καὶ ἡ Ἰλιάς μυθεύεται, ἕτερος ὢν Ἀπόλλωνος ὡς καὶ Ἡσίοδος δηλοῖ εἰπών· εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐκ θανάτου σώσει ἢ Παιήων ὃς πάντων φάρμακα οἶδε.

202.

Αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς καὶ κοίρανός ἐστιν,
ἀθανάτων τέ οἱ οὔτις ἐρήρισταί κρᾶτος ἄλλος.

Clem. Alex. Protr. c. VII p. 21 (48 A) Sylb. 63 Pott. Ταύτη τοι καὶ ὁ Ἀσκραῖος ἀνίττεται Ἡσίοδος τὸν θεόν· „αὐτὸς — ἄλλος“. Hi versus inveniuntur etiam in eiusdem auctoris Strom. V p. 257 (603 A) Sylb. 716 Pott. apudque Euseb. Praep. Ev. XIII, 13 p. 680 C.

203.

Δῶρα θεῶν μακάρων πλήσθαι χθονί.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 148: Καὶ Ὅμηρος¹⁾ „ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλω πεπλημένος εἶναι“. τούτου γὰρ

cillimum multi tractarunt. — ἢ καὶ] Sic Herm. Goettl.; ἢ αὐτὸς Scholl. utroque loco. — ἀπάντων praebent Scholl. Marc. vulg. ad v. 232; πάντα Schol. Hamb. (ad v. 232) et Harl. ad v. 231; πάντα τε codd. Ambr. πάντων Eust. — Totum versum Hemsterh. sic refingit: ἢ Παιήων, ὃς περὶ πάντων φάρμακα εἰδώς. Plura dabit Marcksch. p. 375.

Fragm. CCII. 2. In Clem. Protr. legebatur ἀθανάτων τε, ὁ δ' οὔ τις, — Strom. autem codd. (cum Euseb.) ἀθανάτων· σέο δ' οὔτις praebent. ἀθανάτων· θέω δ' οὔτις Sylb., ἀθανάτων· σοί δ' οὔτις Heins., ἀθανάτων· τῷ δ' οὔτις Dind. Quod dedimus, debetur Buttmanno Gramm. Gr. uber. I¹ p. 335 not.

1) Od. μ, 108.

ἀπαρέμφατον Δωριστὶ πλησθαι, ἐνεστῶτος ὡς ἠρῆσθαι
 Ἡσίοδος: „δῶρα — χθονί“. ἢ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ
 παρακειμένου.¹⁾

204.

Ξυναὶ γὰρ τότε δαῖτες ἔσαν, ξυνοὶ δὲ θῶκοι
 ἀθανάτοισι θεοῖσι καταθνητοῖς τ' ἀνθρώποις.

Origen. c. Cels. Lib. IV p. 216 Spenc. [XIX p. 122 Lomm.]
 Εἶπερ γὰρ κατὰ πρόνοιαν ὁ κόσμος γεγένηται καὶ
 θεὸς ἐφέστηκε τοῖς ὅλοις, ἀναγκαῖον ἦν τὰ ζώπυρα
 τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρξάμενα ὑπὸ τινα γεγο-
 νέναι φρουρὰν τὴν ἀπὸ κρείττωνων, ὥστε κατ' ἀρχὰς
 ἐπιμιξίαν γεγονέναι τῆς θείας φύσεως πρὸς τοὺς
 ἀνθρώπους· ἅπερ καὶ ὁ Ἀσκραῖος ποιητῆς ἐννοῶν
 εἶπε· „ξυναὶ — ἀνθρώποις“. Versum priorem citat
 Schol. ad Arat. 102. Hos versus post Opp. 120 inserit
 Spohn.

205.

Μουσάων, αἵτ' ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσι
 θέσπιον, ἀυδήεντα.

Clem. Alex. Strom. I p. 123 sq. (287 B) Sylb. 337 Pott.
 Καὶ Ἡσίοδος: „Μουσάων — ἀυδήεντα“. εὐπορον
 μὲν γὰρ ἐν λόγοις τὸν πολυφράδμονα λέγει, δεινὸν
 δὲ τὸν ἀυδήεντα²⁾, καὶ θέσπιον τὸν ἔμπειρον καὶ
 φιλόσοφον καὶ τῆς ἀληθείας ἐπιστήμονα.

1) „Neutrum verum est; πλησθαι est inf. aor. 2, ut reliquae
 formae, de quibus grammaticus in proximis disputat“ Marcksch.
 Fragm. CCIV. 1. ξυνοὶ δ' αὖ θῶκοι Scholl. ad Arat. (sed
 ξυνοὶ δὲ θῶκοι Scholl. Mosq. Marc.).

Fragm. CCV. 1. τιθεῖσαι Clem.; corr. Dind.

2) Hom. Od. κ, 136.

206.

Μουσοπνόων στομάτων.

Procli Proleg. ad Hes. p. 4 Gaisf. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ ἐν ἄλλοις εἴρηται. νῦν δὲ τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ λέξεων τὰς δεομένας σαφηνείας διερμηνεύσωμεν, καὶ εἴ τι περιττότερόν ἐστιν ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν ταῦτα μετιόντων συμπαραλαμβάνοντες. Hic addit Cod. Dorvill. Ῥήσεις Ἡσιόδου μουσοπνόων στομάτων. Ἄλλως. — Indicavit Rob. Unger Sinide p. 108 not. Cf. Goettl. Spicileg. alterum fragmentorum Hesiodi (= Opuscc. acad. p. 197).

207.

Ἐννέα τοι ζῶει γενεὰς λακέρυζα κορώνη
 ἀνδρῶν ἡβώντων· ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος·
 τρεῖς δ' ἑλάφους ὁ κόραξ γηράσκειται· ἀντάρ ὁ φοῖνιξ
 ἐννέα τοὺς κόρακας· δέκα δ' ἡμεῖς τοὺς φοῖνικας
 νύμφαι ἐνπλόκαμοι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. 5

Plutarch. moral. p. 415 C. Ὁ δὲ Ἡσιόδος οἶεται καὶ περιόδοις τισὶ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελευτάς· λέγει γὰρ ἐν τῷ τῆς Ναΐδος προσώπῳ, καὶ τὸν χρόνον αἰνιττόμενος, „ἐννέα — αἰγιόχοιο“. Hoc fragmentum afferunt etiam Interpr. Vergilii Buc. VII. 30 p. 307 Lion; V. 1—2 laudant Etym. M. p. 13, 37 (cf. 230, 54) Etym. Gud. p. 6, 50 sq. Etym. ap. Cram. An. Par. IV p. 60. Tzetz. Exeg. II. p. 149. Schol. Veron. ad Verg. Buc. VII, 30 p. 75 Keil. [Vivacis cervi et Homerus ita ἐννέα κτλ.] V. 1 Schol. ad Aristoph.

Fragm. CCVII. 1. τοι] Sic Plut; μὲν Interpr. Verg. c. Scholl. Veron. γὰρ reliqui. — 2. ἡβώντων] γηρώντων Etym. Magn. Gud. Par. cum Tzetz. Aus. cf. Plut. p. 415 D. — 4. ἐννέα μὲν κόρακας· φοῖνικας δὲ δέκα ἡμεῖς C. G. Mueller de cyclo p. 145.

Av. 609. Fragmentum praeterea respiciunt Plut. moral. p. 989 A. Tzetz. ad Lyc. 794. Plin. N. H. VII, 48 § 153. Cf. interpretationem latinam Ausonii Idyll. XVIII, quod inscriptum est „De aetatibus hominum Hesiodion“.

208.

Ioseph. Antiq. Iud. I, 3, 9 [Vol. I p. 12 Dind. ed. Par. 1865] quem sequitur Euseb. Praep. Evang. IX, 13 p. 415 D. — *Ἡσίοδος τε καὶ Ἐκαταῖος καὶ Ἑλλάνικος καὶ Ἀκουσίλαος, καὶ πρὸς τούτοις Ἐφορος καὶ Νικόλαος, ἱστοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ζήσαντας ἔτη χίλια.* Potest referri ad Opp. 130.

209.

Hygin. Fab. 154. Phaethon Hesiodi. Phaethon Clymeni, Solis filii, et Meropes nymphae filius, quam Oceanitidem accepimus, quum indicio patris avum Solem cognovisset, impetratis curribus male usus est. Nam quum esset propius terram vectus, vicino igni omnia conflagrarunt: et fulmine ictus in flumen Padum cecidit. Hic amnis a Graecis Eridanus dicitur, quem Pherecydes primus¹⁾ vocavit. Indi autem, quod calore vicini ignis sanguis in atrum colorem versus est, nigri sunt facti. Sorores autem Phaethontis, dum interitum deflent fratris, in arbores sunt populos versae. Harum lacrimae, ut Hesiodus indicat, in electrum sunt duratae: Heliades tamen nominantur. Sunt autem Merope, Helie, Aegle, Lampetie, Phoebe, Aetherie, Dioxippe. Cygnus autem, rex Liguria, qui fuit Phaethonti propinquus, dum deflet propinquum, in cygnum conversus est. Is quoque moriens flebile canit.

Schol. Strozz. ad Germ. Arat. 366 sq. (p. 174 Breysig) de Eridano: Hesiodus autem dicit inter astra

1) primus] primus Padum Mareksch., sed cf. Muetz. de emend. Theog. p. 467.

collocatum propter Phaethonta, Solis et Clymenes filium¹⁾, qui clam dicitur currum patris ascendisse cumque a terra altius levaretur, prae timore in Eridanum fluvium, qui et Padus, cecidisse, eumque percussum fulmine a Iove. omnia ardere coepisse causaque extinguendi universos amnes inmissos esse omneque mortalium genus interisse praeter Pyrram et Deucalionem. sorores quoque Phaethontis flentes etc. Cf. Schol. p. 185.²⁾ — Lactant. Plac. Arg. Ov. Metamm. II fab. 2. 3 p. 796 Stav. Lacrimae earum, ut Hesiodus et Euripides indicant, in electrum sunt conversae. — Ab Eustathio ad Hom. Od. p. 1689, 3 sqq. Rom. 440 sq. Bas.³⁾ falsa referri ostendit Marcksch.

210.

Diod. IV, 85 de freto Siculo disserens: *Ἐνιοι δὲ λέγουσι σεισμῶν μεγάλων γενομένων διαρραγῆναι τὸν ἀνχένα τῆς ἠπείρου καὶ γενέσθαι τὸν πορθμὸν, διειρογούσης τῆς θαλάσσης τὴν ἠπειρον ἀπὸ τῆς νήσου. Ἡσίοδος δὲ ὁ ποιητὴς φησι τοῦναντίον, ἀναπεπταμένου τοῦ πελάγους Ὠρίωνα προσχῶσαι τὸ κατὰ τὴν Πελωρίδα κείμενον ἀκρωτήριον καὶ τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος κατασκευάσαι, τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφερόντως· ταῦτα δὲ διαπραξάμενον εἰς Εὐβοίαν μεταναστῆσαι κάκει κατοικῆσαι· διὰ δὲ τὴν δόξαν ἐν τοῖς κατ' οὐρανὸν ἄστροις καταριθμηθέντα τυχεῖν ἀθανάτου μνήμης.* Cf. fragm. 15.

211.

Πρὸ μάλ' ἠίδεον.

Athmon. v. ὄρθρος p. 104 Valck. καὶ Ἡσίοδος, τελευ-

1) „Haec genealogia non Hesiodia videtur“ Marcksch.
2) Scholiastam variorum auctorum narrationes miscuisse recte vidit Marcksch. 3) Ἡσίοδος δὲ φησι προμιγῆναι αὐτὴν (Κλυμένην) Ἠλίω καὶ τεκεῖν Φαέθοντα. Cf. Eudoc. p. 261.

τῆσαι τινα „πρωὶ — ἠΐθεον“. De Androgeo (cf. fragm. 124) locum capit Marcksch.

212.

Theo Progymn. c. VI in Walzii Rhett. Græc. I p. 217. Δεύτερον δὲ ἀπὸ τοῦ ἀδύνατου ἐπιχειρήσομεν, δεικνύντες ὅτι ἀδύνατον τὸ πράγμα οὕτω γενέσθαι, ὡς φησιν ὁ συγγραφεύς, ἦτοι διὰ τὸ μηδόλως πεφυκέναι γίνεσθαι, ἢ διὰ τὸ μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἶναι τὰ ἱστορούμενα, οἷον πρὸς τοὺς λέγοντας, ὅτι Ἑρακλῆς ἀπέκτεινε Βούσιριν· κατὰ γὰρ Ἑσίοδον πρεσβύτερος Ἑρακλέους ἐστὶν ὁ Βούσιρις ἔνδεκα γενεαῖς.¹⁾

213.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 1396 ὧ̄ ἐνι Λάδων] Πείσανδρος τὸν δράκοντα ὑπέιληφεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι, Ἑσίοδος δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν. In Theog. (v. 333) est filius Cetus et Phorcynis.

214.

Δαῖζομένοιο πόληος.

Philem. v. εὐφυνῆς et Phavor. Lex. p. 781, 20 Bas. Καὶ²⁾

1) Schneidew. conl. crit. p. 70: „Vix cuiquam credibile videbitur, Hesiodum ipsum id aperte testatum fuisse. Quod quidem esset eius, qui narrationem eorum, qui de Herculis et Busiridis rebus rettulissent, infringere conniteretur. At id non cadit in poetam Hesiodium. Sed Catalogorum Hesiodorum — ad hos enim Theonis memoria referenda fuerit — is orbis videtur fuisse, ut singuli heroes et complexus heroum ad ordinem quendam aetatum digesti essent. Et sic Busiris ante Herculem positus erat undecim aetatibus“.

Fragm. CCXIV. δαῖζομένοιο πόληος] Sic Goettl. δαῖζομένου πολ. Philem. Phav. Lex.; δαῖζομένου πόλιος e Phav. Lex. p. 435 a affert Marcksch. — δαῖζομένου δὲ πόληος ci. Marcksch.

2) καὶ] Εὐβοεῖς, ἐθνικόν, οἴτινες Phav.

τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττουσιν ἐπίθετα, ὡς παρ' Ὀμήρω· κλυτὸς Ἴπποδάμεια¹⁾, καὶ θερμὸς ἀντμή²⁾, καὶ ἄλὸς πολιοῖο³⁾. καὶ παρ' Ἡσιόδω· „δαῖζομένου πόλῃος“. Poetae verba ad Pyli expugnationem (cf. fr. 32, 33) retulit Lehmann.

215.

Ἄλκην μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδησι,
νοῦν δ' Ἀμυθαονίδασι, πλοῦτον δ' ἔπορ' Ἀτρείδησι.
Suid. v. ἄλκη [I, 1 p. 227 Bernh.]: ἰσχύς, δύναμις.
Ἡσιόδος· „ἄλκην — Ἀτρείδησι“. — Nicol. Damasc.
p. 40 Orell. ὅτι ἐδόκει φρονήσει τὸ τῶν Ἀμαθαονιδῶν
γένος τὸ πάλαι ὄν ἐν τοῖς Ἑλλησι πρωτεύ(τ)ειν·
ὥσπερ καὶ Ἡσιόδος φησὶν ἐν τούτοις· „ἄλκην —
Ἀτρείδησι“.

216.

Ποταμῶ ῥεέοντι εἰκῶς.

Serv. ad Verg. Georg. I, 245 In morem fluminis arctos]
Hesiodus: „ποταμῶ — εἰκῶς“.

217.

Τῆδε γὰρ ἀξυλίη κατεπύθετο κήλεα νηῶν.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. A, 155: [Ἡ διπλῆ] πρὸς

1) Il. B, 742. 2) Hymn. in Merc. 110. 3) Il. T, 229.
Od. ε, 410. ι, 132.

Fragm. CCXV. 1. Αἰακίδασι Nicol. Damasc. — 2. Ἀμαθαονίδασι Nic. Dam. — δέ περ Suid., δὲ παρ' Nic. Dam.; Reitz ci. δὲ πόρ', Herm. δ' ἔπορ', quod cum Marckscheff. reposuimus.

Fragm. CCXVI. ῥεέοντι Serv. ap. Lion.

Fragm. CCXVII. τῆλε vulgo; corr. Hermann. — κήλεα]
χεῖλεα Herm. — κῆλ' ἀλιήων ci. Goettl.

τὴν ἄξυλον, ὅτι πολλὰς ἐκδοχὰς ἔσχηκεν. οἱ μὲν γὰρ τὴν θρυώδη ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τὴν πολύξυλον· βέλτιον δὲ ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο, ὡς Ἡσίοδος „τῆλε — νηῶν“.

218.

Ἀλετρεύουσι μύλης ἐπι μήλοπα καρπόν.

Schol. Ambr. (E) ad Hom. Od. η, 104: μύλη γὰρ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ μηροῦ. καὶ Ἡσίοδος γὰρ φησι τὸ „ἀλετρεύουσι — καρπόν“, ἐπὶ τῆς ἡλακάτης τῆς στρεφομένης δίκην μύλης. μήλοπα γὰρ τὸν τῶν προβάτων καρπόν, ἧτοι τὸν μαλλόν. Lehmann de Alcinoi ancillis molentibus locum intellexit.

219.

Οὐκέτι δὴ βαίνουσι λαροῖς ποσίν.

Etym. M. p. 557, 8: λαρόν . . . λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπαλοῦ. Ἡσίοδος „οὐκέτι — ποσίν“. Cf. Nauckii Lex. Vindob. p. 119. — Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 456: Ἡσίοδος δὲ φησι „λαροῖς ποσίν“, τοῖς κατ' ὄψιν ἡδέσιν.

220.

᾽Ωπησαν μὲν πρῶτα, περιφραδέως δ' ἐρύσαντο.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Ω, 624: Σημειοῦνται τινες ὅτι Ἡσίοδος ἐποίησεν „᾽ωπησαν — ἐρύσαντο“. οὐδεὶς δὲ περιφραδέως ἐξέλκει κρέα, ἀλλὰ μᾶλλον ὀπιᾶ.

Fragm. CCXVIII. ἐπι pro ἐπι Herm.

Fragm. CCXIX. Legebatur βαίνον λαροῖς ποσίν. Veram lect. e. cod. Voss. restituit Gaisf. Etym. M. p. 1584. [οὐκ ἐπειδὴ βαίνουσι Lex. Vind.]

221.

Γλακτοφάγων εἰς γαῖαν ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων.

Strab. VII p. 302 Ephoro auctore usus narrat εἶναί τινας τῶν νομάδων Σκυθῶν γάλακτι τρεφομένους ἵππων τῇ τε δικαιοσύνῃ πάντων διαφέρειν· μεμνησθαι δ' αὐτῶν τοὺς ποιητάς, . . . Ἡσίοδον δ' ἐν τῇ καλουμένῃ γῆς περιόδῳ τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἀρπυιῶν ἄγεσθαι „γλακτοφάγων — ἐχόντων“.

222.

Αἰθίοπας τε Λίγυς τε ἰδὲ Σκύθας ἱππημολγούς.

Strab. VII p. 300: πῶς οὖν ἠγνόει τοὺς Σκύθας ὁ ποιητής, ἱππημολγούς καὶ γλακτοφάγους τινὰς προσγορεύων; ὅτι γὰρ οἱ τότε τούτους ἱππημολγούς ἐκάλουν, καὶ Ἡσίοδος μάρτυς ἐν τοῖς ὑπ' Ἐρατοσθένους παρατεθεισῶν ἔπεσιν „Αἰθ. — ἱππημολγούς“.

223.

Herodot. IV, 32: ἀλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων εἰρημένα, ἐστὶ δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνουσι κτλ.

224.

Schol. vet. ad Aesch. Prom. 803 Dind.: Πρῶτος Ἡσίοδος ἔτερατεύσατο τοὺς γρῦπας.

Fragm. CCXXI. ἐς γαῖαν Lehrs quaest. ep. p. 261.

Fragm. CCXXII. Λίγυς τε ἰδὲ] λιγυστὶ δὲ codd. Strab. Αἰθῶν τ' ἠδὲ Cor. omisso τε post Αἰθίοπας, quod alii quoque eiiciendum censuerunt. Αἰθ. Αἰθῶν τ' ἠδὲ Heins. Αἰθῶν τ' ἠδὲ Clericus. Aliorum tentamina v. ap. Marcksch. Nos cum Kramerō Αἰθίοπας τε ἰδὲ scripsimus. Λίγυς Lehmanno, τε ἰδὲ Naekio (ad Choer. p. 124) debetur.

225.

Δωδώνην φηγόν τε, Πελασγῶν ἔδρανον, ἦεν.

Strab. VII p. 327: οἱ δὲ Πελασγοὶ τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα δυναστευσάντων ἀρχαιότατοι λέγονται· καὶ ὁ ποιητὴς φησιν οὕτω¹⁾ „Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικέ, ὁ δ' Ἡσίοδος „Δωδώνην — ἦεν“. — Cf. fragm. 150.

226.

Schol. Ven. A ad Hom. Il, I, 246: σημειοῦνται τινες ὅτι τὴν ὄλην Πελοπόννησον οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς, Ἡσίοδος δέ.

227.

Eustath. ad Hom. Od. α, 370 p. 1424, 6 Rom. 65 Bas. Ὅτι δ' ἐντεῦθεν λαβῶν Ἡσίοδος καὶ τὰ Μέγαρα τὴν χώραν σκιοέεντα ἔφη, ὁ Πορφύριος δηλοῖ.

228.

Πίσσης τε δυοφερῆς καὶ κέδρου νηλεί καπνῶ.

Schol. ad Tzetz. περὶ μέτρων in Cram. Anecd. Oxon. III p. 318 not. Τὰ τετρασύλλαβα μέτρα καὶ τὸ ἥρῳον μονοποδία διποδία μετροῦνται παρὰ τὸν Ἡφαιστίωνα· ἰαμβικὸς Ἡσιόδου διὰ τὰς κοινὰς δὲ εὔρηται καὶ ἥρῳος· „πίσσης — καπνῶ“. Hic versus exstat etiam in Schol. Hephaest. Cod. Bodl. Auct. T. IV, 9 olim Saibant. [Westphal Scriptt. metrr. grr. I p. 121].

Fragm. CCXXV. Vulgo ἦεν. Casaub. ἦκεν. Boisson., quem secuti sunt recentiores, ἦεν.

1) Il. II, 233.

229.

Πολλὰ δ' ἀπὸ χλωρῶν δενδρέων ἀμύοντα χαμᾶζε.
 Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 85: Ἀσφάραγος ἢ ἀρτηρία· παρὰ τὸ σφαραγεῖν· τὸ δὲ *ā* κατὰ πλεονασμόν, ὡς τὸ στεροπή παρὰ τὴν στέρησιν τῆς ὄψεως, καὶ ἀστραπή· καὶ ἀμύειν δὲ τὸ ἐπιπεπτωκέναι· „πολλὰ — χαμᾶζε“, ἀντὶ τοῦ μύοντα. Hunc versum Hesiodi esse ex aliis testimoniis discimus, veluti [Herodian.¹⁾ in] Etym. M. p. 430, 57. Etym. Florent. ap. Miller Mélanges p. 150. Phavor. ecl. p. 230, 23 [fol. 73. b. Ald.]. Cf. Etym. Gud. p. 559, 57 sqq.

230.

Αὐτὸς δ' ἐν πλήσμησι διπετέος ποταμοῖο.
 Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 757: διαφέρει πλήμνη καὶ πλήσμη· ἡ μὲν γὰρ τὴν χοινικίδα σημαίνει τοῦ τροχοῦ, ἡ δὲ πλήσμη τὴν πλήμμυραν τοῦ ποταμοῦ. διόπερ παρ' Ἡσιόδῳ οὕτως ἀναγνωστέον „αὐτὸς — ποταμοῖο“, καὶ οὐχ ὡς τινες „ἐν πλήμνησι“, εἰ μὴ ἄρα ἔξωθεν προσλάβοιμεν τὴν σὺν πρόθεσιν, σὺν πλήμνησιν.²⁾ Haec de Ulixē naufragium passo et ad Phaeacum insulam natante intellexit Lehmann.

231.

Ὡς ἀκαλὰ προρέων ὡς ἀβρὴ παρθένος εἶσιν.
 Steph. Byz. v. Παρθένιος· ποταμὸς ἐν μέσῳ τῆς Ἀμαστριανῶν πόλεως ῥέων. ἐκλήθη δ' ἐκ τοῦ συνεχῶς

Fragm. CCXXIX. χαμᾶζε Etym. M. Flor. cum Cram. Anecd.; corr. Marcksch.

1) Vol. II p. 172 Lentz. 2) „E verbis postremis colligi potest, αὐτὸς δὲ πλήσμησι scriptum fuisse“. Marcksch.

περὶ αὐτὸν τὴν παρθένον Ἄρτεμιν κνυηγετεῖν, ἢ διὰ τὸ ἡρεμαῖον καὶ παρθενῶδες τοῦ ρεύματος· „ὡς — εἶσιν“.

Etym. M. p. 44, 35. Cod. Voss.: ἐκ τοῦ ἀκαλὸς οὖν γίνεται ἀκαλά, ὡς ὀμαλὸς ὀμαλά, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ „ἀκαλά προχέων“ (in marg. γρ. προορέων) ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. Locum indicavit Dilthey de Callimachi Cydippa (Lips. 1863) p. 40.

232.

Eustath. ad Il. Ψ, 148 p. 1293, 25 Rom. 1403 Bas. Ἐς πηγὰς δὲ ἱερεύονται μῆλα διὰ τὸ αὐτὰς γονίμους εἶναι τοῦ ὄλου ποταμοῦ, ἔτι δὲ καὶ τιμίας ἀρχικῶ λόγῳ, καθὰ παραδηλοῖ καὶ Ἡσίοδος.

233.

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος ἀοιδοὶ μέλομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδίην, Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

Schol. ad Pind. Nem. II, 1: Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ῥοδὴν οὕτω φησὶν αὐτοῦς (sc. τοὺς ῥαψωδοῦς) προσκεκληθῆσθαι· δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος λέγων· „ἐν — Λητώ“. V. 1—2 laudat Eustath. ad Il. p. 6, 14 sq. Rom. 5 Bas.

234.

Νήπιος, ὃς τὰ ἔτοιμα λιπὸν ἀνέτοιμα διώκει.

Schol. ad Theocr. XI, 75 et Orio anthologn. (Schneidew.

Fragm. CCXXXIV. ὃς τὰ ἔτοιμα] ὃς τὰ γ' ἔτοιμα Boeckh., ὅστις ἔτοιμα Gaisf. — ἀνέτοιμα] Sic Plut. Schol. Pind. Orio; τὰ ἀνέτοιμα Schol. Theocr. (τ' ἀνέτ. vulg.), τ'ἀνέτ. Kiessl.

Coni. crit. p. 44): 'Ἡσίοδος' „νήπιος — διώκει“. Ver-
sum sine auctoris nomine afferunt Schol. ad Pind. Pyth.
III, 38. Plut. moral. p. 505 D.

235.

Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.
Harpoer. v. ἔργα νέων· τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ'
Ἀντοκλέους Ἡσιόδου φησὶν εἶναι· παροιμία τις ἐστίν,
ἣν ἀνέγραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς οὕτως
ἔχουσαν· „ἔργα — γερόντων“. Eadem fere narrat
Apostol. IX, 6 Pant. (VII, 90 [Vol. II p. 419 Leutsch]).
Cf. Phot. v.; Strab. XIV p. 674 sq.

236.

Δῶρα θεοῦς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.
Plato de Republ. III p. 390 E: οὐδ' ἄστέον ἀντοῖς
ὅτι „δῶρα — βασιλῆας“. Suid. v. δῶρα [Vol. I, 1 p.
1448 Bernh.]. „δῶρα — βασιλῆας“. οἱ μὲν Ἡσιό-
δειον οἴονται τὸν στίχον.

237.

Εἴ κε πάθοι τὰ κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο.
Aristot. Eth. Nic. V, 8 p. 1132^b 25: Τὸ δ' ἀντιπεπον-
θὸς οὐκ ἐφαρμόττει οὔτ' ἐπὶ τὸ διανεμητικὸν δίκαιον
οὔτ' ἐπὶ τὸ διορθωτικόν· καίτοι βούλονται γε τοῦτο
λέγειν καὶ τὸ Ῥαδαμάνθυνος· „εἴ κε — γένοιτο“, ubi
Mich. Ephes. p. 67^b: ἐστὶ δὲ τὸ ἔπος ἀπὸ τῶν Ἡσι-
όδου. — „Laudavit tanquam Aeaci sine auctoris nomine

Fragm. CCXXXVI. δῶρ' αἰδ.] καὶ αἰδ. Suid.

Fragm. CCXXXVII. αἶνε πάθη τὰ κ' ἔρ. Schol. Aesch.
— τὰ κ' ἔρεξε] τὰ γ' ἔρεξε Prov. Coisl., τὰ τ' ἔρεξε Schneidew.
coni. crit. p. 69. — δίκη δ' ἰθ. Schol. Aesch. Prov. Coisl. τ' ἰθ. Iul.

Seneca Lud. de morte Claudii 14: Aeacus, homo iustissimus, vetat. Illum altera tantum parte audita condemnat et ait: „εἶκε π. — γένοιτο“. Goettl. — Versum afferunt praeterea Iulian. Caes. p. 314. Schol. ad Aesch. Suppl. 436. Prov. Coisl. 132 Gaisf.

238.

Ὡς κε πόλις φέξῃσι, νόμος δ' ἀρχαῖος ἄριστος.
Porphyr. de abstin. II, 18 p. 134 (93 Nauck): καὶ τὸν Ἡσίοδον οὖν εἰκότως τὸν τῶν ἀρχαίων θυσιῶν νόμον ἐπαινοῦντα εἰπεῖν „ὥς κε — ἄριστος“.

239.

Χρὴ δέ σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι.
Schol. ad Nic. Ther. 452: τὰ κτίλα ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ τιθασσῶν τίθεται καὶ Ἡσίοδος „χρὴ — ἔμμεναι“.

240.

Ὁ εἰπόντος μὲν ἐμεῖο
φαῦλόν κεν δόξειεν ἔμεν, χαλεπὸν δὲ νοῆσαι.
Ps.-Plat. Epist. XI (ad Laodamantem) p. 358 sq. Steph. (528 Herch.): συμβουλευῶσαι μέντοι ἔχω σοί τε καὶ τοῖς οἰκισταῖς, ὃ εἰπόντος μὲν ἐμοῦ, φησὶν Ἡσίοδος, δόξαι ἂν εἶναι φαῦλον, χαλεπὸν δὲ νοῆσαι.

Fragm. CCXL. „Facile erit versiculum restituere ita: Ὁ εἰπόντος μὲν ἐμεῖο | φαῦλόν κεν δόξειεν ἔμεν, χαλεπὸν δὲ νοῆσαι. Significaveram hoc fragmentum ut praetermissum in Diario classico Marburgensi A. 1846. N. 143. p. 1143., sed non satis accurate. Vestigia verborum Platonicorum fortasse quis pressius legerit sic scribendo: δόξειέν κεν φαῦλον ἔμεν κ. τ. έ. Sed melius erit φαῦλον initio collocare“. Goettl. opuscc. academm. p. 193.

241.

ἄγαλμα.

Suid. v. ἀγάλματα [I, 1 p. 41 Bernh.]: τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, καὶ πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα
..... καὶ Ἡσίοδος τὸν ὄρμον ἄγαλμα καλεῖ.

242.

ἀπτερέως.

Herodian. περὶ παθῶν [II p. 230 Lentz.] in Etym. M. p. 133, 34: ἀπτερέως παρ' Ἡσιόδῳ ὡσπερ τὸ ἀψοφέως. σημαίνει δὲ τὸ αἰφνιδίως.

243.

ἄρκυς.

Etym. Gud. v. ἄρκυς (p. 78, 20): εἶδος δικτύου ἐκ παχέος σχοινίου, ὃ ἰστᾶσι πρὸς θήραν λεόντων ἢ ἄρκων ἢ ἐλάφων. καὶ δασύνεται, ἐκ τοῦ εἴργω τὸ κωλύω, τροπῇ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς α. Ἡσίοδος. Cf. Etym. M. v. ἄρκυς (p. 144, 9). Cram. Anecd. Oxon. II p. 336. 427. Fragmentum affert Goettl. Opuscc. acad. p. 197.

244.

ἄφυζαν.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Φ 528 πεφυζότες] ὄθεν ἄφυζαν τὸν λέοντα Ἡσιόδός φησιν. Cf. Schol. cod. Ven. B: ἀπὸ τοῦ φύζα· ὄθεν ἄφυζαν Ἴωνες ἐκάλουν τὸν λέοντα.

Fragm. CCXLIV. ἄφυζόν Isler Quaest. Hes. p. 18.

Epicc. Græc. Fragmenta. I.

12

245.

βρῑ.

Strab. VIII p. 364: παραδείγμασι δὲ χρῶνται τοῦ μὲν ποιητοῦ τῷ κρῑ καὶ δῶ καὶ μάψ Ἡσιόδου δέ, ὅτι τὸ βριθὺ καὶ βριαρὸν βρῑ λέγει.

246.

ὄτων.

Schol. ad Philostr. Heroic. ap. Boiss. p. 464: Ἰστέον ὅτι ὄτου καὶ οὔτινος εὐρίσκεται καὶ ὄτω καὶ ὄτινι, γενικῇ καὶ δοτικῇ μόνως· αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις οὐκ ἐν χρήσει εἰσίν. εὐρίσκεται δὲ καὶ παρ' Ἡσιόδω μόνω καὶ γενικῇ τῶν πτώσεων πληθυντικῶν ἐν χρήσει, ὄτων ἀντὶ τοῦ¹⁾ ὄντινων. Phavor. Lex. p. 558, 6 [1390, 7 ed. Bas.] καὶ ὄτων ἀντὶ τοῦ ὄντινων παρὰ Ἡσιόδω μόνω εὔρηται ἐν χρήσει.

247.

πρόκριν.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 46: Ἡσιόδος δὲ τὸ πρόκριν παρὰ τὸ κρίσις, πρόκρισις, πρόκρισιν καὶ ἐν συγκοπῇ πρόκριν²⁾).

248.

τέττορες.

Phavorin. Ecl. p. 421, 31: τέττορας δωρικῶς λεχθέν, οὗ εὐθεῖα κεῖται παρ' Ἡσιόδω.

1) ἀντὶ τοῦ] καὶ Schol. 2) Cf. Schneidew. exercitt. critt. p. 27: „Hoc incredibile censeo — nolim enim ad illud decantatum magis quam intellectum ἀνέρα ὕβριν decurrere — suspicarique pronum est, poetam Hesiodum in explicatione fabulae Procridis nomen ipsi a προκρίσει inditum dixisse: nam teste Apollod. III, 15, 1 Pteleonta marito προῦκρινε. Scio Hesiodum decurtatis formis delectari; quarum alia est ratio“.

249.

Strab. XIII p. 587 de Priapo: Ἀπεδείχθη δὲ θεὸς οὗτος ὑπὸ τῶν νεωτέρων· οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαπον.

250.

Schol. Harl. Ambr. ad Hom. Od. τ, 34 λύχνον] λέγει δὲ τὴν δᾶδα κυρίως. τοῦ δὲ παρ' ἡμῖν καλουμένου λύχνου τοὺς ἥρωας χρωμένους ὁ ποιητῆς οὐκ εἰσάγει οὐδὲ¹⁾ Ἡσίοδος μέμνηται.

251.

Argum. ad Soph. Oed. R. p. 4 Herm. [Schol. Soph. Vol. II p. 13 Dind.] Ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα δῆλον· οὔτε γὰρ Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει.

FRAGMENTA DUBIA.

[252.]

Ἀσπληδῶν Κλύμενός τε καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.
(Herodian. περὶ καθολ. προσφδ. [I p. 26 Lentz.] ap.)
Steph. Byz. v. Ἀσπληδῶν· Ὀρχομενοῦ δὲ υἱεῖς „Ἀσπληδῶν — θεοειδής“. Unde hausit Eustath. ad Il. p. 272, 18 Rom. 206 Bas. — Versum Hesiodo tribuunt Herm. et Buttman de Minyis. Comment. Acad. Berol. a. 1820 —21, p. 178 not.

1) οὐδὲ] Sic Dind. pro καὶ οὔτε.

[253.]

Φοῖβον ὕδωρ ἐπάγων κέρας' Ὠκεανοῖο ῥοῆσι.

Apollon. Lex. Hom. v. Φοῖβος (p. 164 Bekk.) . . . φοῖβον δὲ κατὰ γλῶτταν τὸ καθαρὸν, ὡς καὶ Ἡλιόδωρος¹⁾. „φοῖβον — ῥοῆσι“.

[254.]

Phlegon Trall. Mirab. cap. IV. p. 74 Xyl. [73 Keller]: Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἡσιόδος καὶ Δικαίαρχος καὶ Κλέαρχος καὶ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι τινὲς περὶ Τειρεσίου τάδε. Iam enarrata illa fabula (cf. fragm. 179), cap. V. p. 75 Xyl. (74 Kell.) sic pergit: Οἱ αὐτοὶ ἱστοροῦσιν κατὰ τὴν Λαπίθων χώραν γενέσθαι Ἐλάτῳ τῷ βασιλεῖ θυγατέρα, ὀνομαζομένην Καινίδα· ταύτη δὲ Ποσειδῶνα μιγέντα ἐπαγγείλασθαι ποιήσειν αὐτὴν ὃ ἂν ἐθέλῃ, τὴν δὲ ἀξιῶσαι μεταλλάξαι αὐτὴν εἰς ἄνδρα, ποιῆσαί τε ἄτρωτον. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος κατὰ τὸ ἀξιωθὲν ποιήσαντος μετονομασθῆναι Καινέα.

[255.]

Καὶ ἀτασθαλίησι νόοιο.

Etym. Gud. p. 88, 45 v. ἀτασθαλία· ἢ περὶ τὸν οἶνον ἀταξία· „καὶ — νόοιο“, οὕτως ἐν Ἡσιόδῳ.

Etym. autem M. (p. 162, 35) haec habet: ἀτασθαλία· ἀμαρτία, ἀδικία· κυρίως μὲν ἢ παρὰ τὴν θάλειαν ἄτη, βλάβη, ὡς παροιμία ἢ παρὰ τὸν οἶνον ἀταξία. ἢ παρὰ τὸ τῇ ἄτη θάλλειν καὶ ἀυξάνεσθαι. Ὅμηρος, „κεῖνοι δὲ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο“ (Π. Δ 409). Etym. Sorb. ap. Gaisf. Etym. M. p. 463 D:

Fragm. CCLIII. κέρας'] Sic Bekker ci.; κέρας vulgo.

1) Ἡσιόδος Villois.

ἀτασθαλία· ἢ περὶ τὸν οἶνον ἀταξία. καὶ Ὅμηρος,
ἀτασθαλίησιν νόοιο.

Etym. Gud. „respicit forte Opp. 683 (685) ubi
„ἀἰδρεῖησι νόοιο“ Gaisf.

[256.]

Μηδὲ δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης.
Cic. ad Att. VII, 18: Ego autem, etsi illud ψευδησιό-
δειον — ita enim putatur — observo, μηδὲ δίκην,
praesertim in te, a quo nihil unquam vidi temere fieri,
tamen illius querela movebar. — Plut. moral. p. 1034 E:
πρὸς τὸν εἰπόντα „μηδὲ — ἀκούσης“, ἀντέλεγεν ὁ
Ζήνων κτλ. — Schol. ad Eur. Hipp. 264: Τὸ „μηδὲν
ἄγαν“ οἱ μὲν Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀνατιθέασιν,
ὡς Κριτίας ὁ δὲ Θεόφραστος, ὡς τὰ Σισύ-
φου λεγόμενα καὶ Πιτθέως, οἶον „μηδὲν ἄγαν“,
„μηδὲ δίκην δικάσης“. — Lucian. de calumn. non tem.
cred. 8. (Vol. III p. 271 Iacob.) — Alia testimonia
congressit Schneidewin de Pittheo Troez. comment. p. 7.

[257.]

Grammaticus in Bachm. Anecd. Gr. II p. 247:
Πρῶτος Ἡσίοδος παρὰ τῆς Ἑλένης τὸ εἶδωλον παρ-
ήγαγε. Legendum videtur πρῶτος Στησίχορος κτλ.;
cf. tamen Bergk. Poett. lyrr. Grr. Ed. III. [P. III] p. 981.

[258.]

Aristot. Hist. Anim. VIII, 18, 2 p. 601^a 31 sqq.
Τὰ μὲν οὖν γαμψώνυχα, καθάπερ εἴρηται πρότερον,

Fragm. CCLVI. μήτε Luc. ἂν om. Wytttenb. c. Luc. —
ἀμφοῖν] ἄμφω Luc. probante Schneidew.

ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, ἄποτα πάμπαν ἐστίν (ἀλλ' Ἑσίοδος¹) ἠγνόει τοῦτο· πεποίηκε γὰρ τὸν τῆς μαντείας πρόεδρον ἀετὸν ἐν τῇ διηγήσει τῇ περὶ τὴν πολιορκίαν τὴν Νίνου πίνοντα).

De celeberrima obsidione urbis sermo esse videtur. Quae quum ad a. 606 a. Chr. n. referatur, ab Hesiodi nostri aetate remota est.

[259.]

Phot. Bibl. p. 535^b, 38 Bekk. Τὸ δὲ κνισᾶν ἀγνιάς παρὰ Ἑσιόδῳ τοῖς θεοῖς θύειν λέγει. Hesiodum cum Aristophane commutasse videtur auctor. Cf. Av. 1233: κνισᾶν τ' ἀγνιάς. Eq. 1320: κνισῶμεν ἀγνιάς. Marcksch. p. 384 sq.

[260.]

Ἑβδομάτη δ' αὐθις λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.
Clem. Alex. Strom. V p. 256 (600 C) Sylb. 713 Pott. Ἑσίοδος μὲν οὕτως περὶ αὐτῆς (sc. τῆς ἐβδόμης ἡμέρας) λέγει· „πρῶτον ἔνη τετράς τε καὶ ἑβδομον ἱερὸν ἡμαρ“ (Opp. 770) καὶ πάλιν „ἑβδομάτη — ἠέλιοιο“.

Hic versus ab Aristobulo philosopho Iudaeo profectus videtur. Cf. Hom. fragmenta falsa p. 75 coll. Valckenaer. diss. de Aristobulo Iudaeo p. 116 sqq. Hermann autem versum diversae Operum ac Dierum recensiois esse iudicat.

[261.]

Serv. ad Verg. Aen. IV, 484 p. 296 Lion. Hesiodus

1) Ἑρόδοτος Cod. D^a (Vat. 262) ap. Bekk.; Ἑσίοδος reliqui. Cf. Dahlmann Forschungen auf dem Gebiete der Geschichte, II p. 229. Müller Hist. litt. Graec. I p. 483 not.

has Hesperidas Aeglem, Arethusam et Hesperusam¹⁾, Noctis filias, ultra Oceanum mala aurea habuisse dicit.

Cf. Theog. 215 sq. „Nomina ista Servius ipsa addere ex alio fonte poterat“. Goettl. ad Th. 215. Recte.

[262.]

Pollux I, 231: *Καὶ φυλλοχόος μὲν ὁ ταῦτα ποιῶν, ὡς Ἡσιόδου.* Ad Opp. 421 (ῥλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει) pertinere videtur.

[263.]

Pollux III, 19: *Ἀγαπητὴ θυγάτηρ ἡ μονογενὴς καθ' Ἡσιόδου.* Sed cf. Opp. 376 sq. *μονογενὴς δὲ πάις εἶη πατρῷον οἶκον | φερβέμεν.*

Frr. 262. 263 affert Goettl. opuscc. acad. p. 193.

[264.]

ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.

Eustath. ad Il. p. 1318, 6 Rom. 1437 Bas. *Τὸ ὑπερβαίνειν καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ὑπερβασία, ἧς καὶ παρ' Ἡσιόδου χρῆσις ἐστὶν ἐν τῷ „ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί“.* Spectari videtur Opp. 828 *ὑπερβασίας ἀλεείνων*, ubi cf. Goettl.

FRAGMENTA FALSA.

Fragmenta falsa collegit Marckscheffel p. 386—394 editionis suae. Quibus nunc addenda:

1. Fr. 23 Marcksch. = 114 Goettl. e Steph. Byz. v. *Αἰσῶν πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Αἰσῶνος τοῦ Ἰάσονος πατρός, οὗ τὸ ὄνομα*

1) Hesperusam] Fort. Hesperethusam. Cf. Apollonii Rhod. fragmentum a Schol. ad Clem. Alex. (Vol. IV p. 100 Kl.) allatum: *παρ' Ἐσπερίδων. Ἐσπερίδες νύμφαι τινὲς νόμοι*

διὰ τοῦ ᾧ κλίνεται. τὸ δὲ *Αἰσονίδης*, ὡς *Ἡσίοδος* [sic Meineke; ὡς *Ἡσίοδος*. τὸ δὲ *Αἰσ.* vulgo], ἀπὸ τοῦ „*Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητα*“ (Hom. Od. λ 259). — *Αἰσονίδης* exstat Theog. 993.

2. Fr. 30 Marcksch. = 46 Goettl. Ps.-Sanchuniathon p. 5 sq. Wagenfeld. Καὶ γὰρ περὶ ἐνίων, ὧν οὐδὲ (οὐδε Wagenf.) τὰ ὀνόματα ἴσασιν οἱ Φοίνικες, οὐτ' Ἀγίνορος οἱ Σιδόνιοι, οὐδ' (οὐτ' Wag.) οἱ Βύβλιοι τοῦ Βάλαντος, ὧν φασιν οἱ ποιηταὶ „*Βύβλον τ' ἀγχίαλον καὶ Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν | νικῆσαι (νίκησαι Wag.) τρικάρηνον*“ κτλ. Prior versus, quem Hesiodo tribuit Etym. M. p. 216, 36 [*Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι* codd. nonnulli ap. Gaisf.], apud Dionys. Per. [v. 912] legitur; hemistichium autem (*νικῆσαι τρικάρηνον*) falsarium de suo addidisse hodie constat.

3. Fr. 66 Marcksch. = 196 Goettl. Strab. I p. 59: Καὶ ἡ πρότερον δὲ Ἀρτεμίτα λεγομένη μία τῶν Ἐχινάδων νήσων ἠπειρος γέγονε συγχοῦνται δὲ καὶ αἱ λοιπαί, ὡς Ἡρόδοτος (II, 10) φησι. Legebatur *Ἡσίοδος*; corr. Meineke.

4. Fr. 126 Marcksch. (Schol. ad Apoll. Rhod. I, 747.) Ad Scut. v. 1 sqq. spectat.

5. Fr. 199 Marcksch. = 18 Goettl. Plin. N. H. XXI, 17 § 108: Asphodelus manditur et semine tosto et bulbo praecipua voluptate, ut videtur Hesiodo [= Theophr. de hist. plant. VII cap. 11 St. (13, 3 Wimmer)]. Ad Opp. 41 pertinet. Cf. Marcksch. p. 447.

6. Fr. 228 Marcksch. Cram. Anecd. Oxon. I p. 55: Σεσημείωται παρ' Ἡσιόδῳ τὸ εὐθύνεον, ὡς ἐνόεον, ἢ πλεονασμῶ τοῦ εἰ, ἢ μεταβολῇ τοῦ νῦ κτλ. Leg. ἐθύνεον, quod invenitur Scut. 156. 210. 257. 286.

7. Fr. 246 Marcksch. = 239 Goettl. Etym. M. (Sylb.) v. πλειότερος [p. 675, 22] πλειὸς οὖν καὶ πλειότερος. ἡμάρτηται δὲ ὁμολογουμένως τὸ „*πολὸν χειριότερον*“ (Opp. 127; leg. *χειρότ.*) παρὰ Ἡσιόδῳ καὶ εἰ ὅλως ᾤφειλεν εἰπεῖν, *χειρονέστερον ᾤφειλεν*. ἴσως οὖν ὁ Ἡσίοδος παρὰ τὸ *χειρὸς* τοῦτο ἐποίησεν, ὡς ἀπὸ τοῦ πλειὸς τὸ πλειότερος. [Τί οὖν Ἡσίοδος; ἴσως παρὰ τὸ *χειρὸς* ed. Gaisf.] Cf. Phav. Ecl. p. 368, 8.

Hunc locum perperam intellexerunt vv. docti. — Etymologi, me iudice, mens est haec: Sicut πλειότερος (a πλειὸς) poetae nonnulli (inter quos Callimachus; v. paullo supra) usurpant, sic Hesiodus *χειρότερος* (a *χειρὸς* derivatum) excogitavit.

8. Fr. 253 Marcksch. Suid. v. κομιδή (II, 1 p. 326

οὕτω λεγόμεναι, αἱ φυλάττουσαι τὰ λεγόμενα χρούσεια μῆλα· ἡ δὲ Ἐρύθεια καὶ Ἐσπερέθουσα βοῶπις, ὡς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος.

Bernh.), ubi hodie legitur: ἡ ἀνάσσεις. Ἡρόδοτος. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἄφιξις, ἡ δίοδος (vulgo Ἡσίοδος). Πολύβιος κτλ.

9. Fragm. 254 Marcksch. Nic. Ther. v. 8—12, ubi cf. Schol.

De carminibus errore ad Hesiodum relatis (1. Γῆς περίοδος, — 2. Θεῖοι λόγοι, — 3. Ὕμνοι, — 4. Κεραμεῖς, — 5. Φοινικικά [cf. Cram. An. Par. I p. 14], — 6. Περὶ ταρίχων) disputavit Marckscheffel pp. 197—202.

EUMELUS.

Paus. II, 1, 1: *Εὐμηλός γε ὁ Ἀμφιλύτου τῶν Βακχιδῶν καλουμένων, ὃς καὶ [τὰ] ἔπη λέγεται ποιῆσαι, φῆσιν ἐν τῇ Κορινθία συγγραφῇ, εἰ δὲ Εὐμήλου [γε] ἡ συγγραφὴ, κτλ. Cf. V, 19, 10 (2): Εὐμηλον τὸν Κορίνθιον.*

Athen. VII p. 277 D: *Ὁ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσας, εἴτ' Εὐμηλός ἐστιν ὁ Κορίνθιος ἢ Ἀρκτῖνος κτλ. Cf. Laur. Lyd. de mens. IV, 48. Hygin. fab. 183. Eudoc. p. 294. Tzetz. ad Lycophr. 174. ad Hes. Opp. 1 p. 23 Gaisf. [25, 14 ed. Lips.].*

Schol. ad Pind. Ol. XIII, 74: *Εὐμηλός τις ποιητῆς ἱστορικός.*

Clem. Alex. Strom. I p. 144 (333 B) Sylb. 398 Pott. *Σιμωνίδης μὲν οὖν κατὰ Ἀρχίλοχον φέρεται, Καλλίνος δὲ πρεσβύτερος οὐ μακρῶ, Εὐμηλος δὲ ὁ Κορίνθιος πρεσβύτερος ὢν ἐπιβεβληκέναι Ἀρχία τῶ Συρακούσας κτίσαντι [a. 734 a. Chr. n.].*

Hieron. Eus. Chron. ad Ol. IV, 2 (p. 115 Scalig. 81 Schoen.): Eumelus poeta qui Bugoniam et Europiam composuit agnoscitur. Cf. ad Ol. IX, 2 (p. 83 Sch.): Eumelus Corinthius versificator agnoscitur.

Eumelo tribuuntur

1. *Κορινθιακά*. — Schol. ad Apoll. Rhod. I, 146: *Ἐν Κορινθιακοῖς λέγει Εὐμηλος* coll. Paus. II, 1, 1 (v. supra): *Ἐὐμηλος φησὶν ἐν τῇ Κορινθία συγγραφῇ*.

Versus octo ex hoc carmine depromptos servavit Schol. ad Pind. Ol. XIII, 74 (unde hausit Tzetz. ad Lycophr. 174). Cf. praeterea fragm. 9.

Eumeli carmen de rebus Corinthiorum postea in orationem solutam translatum esse constat; Pausaniam autem aliosque scriptores non carmine ipso, sed epitome tantum eaque oratione pedestri conscripta usos esse Wilisch ostendit. De hac epitome capienda sunt verba Clementis Alex. Strom. VI p. 267 (629 A) Sylb. 752 Pott. *Τὰ δὲ Ἡσιόδου μετέλλαξαν εἰς πεζὸν λόγον καὶ ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν Εὐμηλός τε καὶ Ἀκουσίλαος οἱ ἱστοριογράφοι*. — Cf. Marckscheff. p. 223 sqq. Wilisch p. 4 sqq.

2. *Εὐρωπία*. — Schol. Ven. A ad Hom. Il. Z, 131: *Ὁ τὴν Εὐρωπίαν πεποιηκῶς Εὐμηλος*. Hieron. Eus. Chron. ad Ol. IV, 2. Cf. Clem. Alex. Strom. I p. 151 (349 A) Sylb. 419 Pott. *Ὁ τὴν Εὐρωπίαν ποιήσας*. Pausan. IX, 5, 8 (4): *Ὁ δὲ τὰ ἔπη τὰ ἐς Εὐρώπην ποιήσας*. — Marckscheff. p. 235 sqq. Wilisch p. 27 sqq.

3. *Τιτανομαχία*. Cf. p. 6—8. — Marcksch. p. 244. Wilisch p. 4.

4. *Ἄισμα προσόδιον*. Cf. infra. — Marcksch. p. 243 sq. Wilisch p. 4.

5. *Βουργονία*. Hieronymi loc. supra allatus. Cf. Varr. de re rust. II, 5. Marcksch. p. 239 sqq. Wilisch p. 3.

6. *Νόστος τῶν Ἑλλήνων*. Schol. ad Pind. Ol. XIII, 31: ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος] Ποῦ δὲ ἀλλαχοῦ ἡ μουσικὴ ἀνθεῖ καὶ τὰ πολεμικά; τοῦτο δὲ διὰ τὸν Εὐμόλπον ὄντα Κορίνθιον καὶ γράψαντα νόστον τῶν Ἑλλήνων. Pro Εὐμόλπον Εὐμηλον scribendum esse plures viderunt. — Marcksch. p. 217. 244 sq. Wilisch p. 3 sq. — Fortasse huc pertinent versus p. 55 allati (fr. 6).

Subsidia. Welcker Cycl. ep. I (1835) p. 274 sqq. — Marckscheffel Hesiodi, Eumeli, Cinaethonis, Asii et Carminis Naupactii Fragmenta collegit etc. G. M. Lips. 1840. p. 216—245. — E. G. Wilisch „Ueber die Fragmente des Epikers Eumelos. Lips. (Teubn.) 1875. pp. 41. 4.

CORINTHIACA.

1.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 1212: Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθέως θυγατρὸς. Εὐμηλος¹⁾ δὲ ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, γυναικὸς δὲ γενομένης Ἐπιμηθέως. Paus. II, 1, 1: Εὐμηλος φησὶν ἐν τῇ Κορινθίᾳ συγγραφῇ Ἐφύραν Ὠκεανοῦ θυγατέρα οἰκῆσαι πρῶτον ἐν τῇ γῆ ταύτῃ.

1) Σιμωνίδης Cod. Par. Cf. Marckscheff. p. 401.

2.

Ἄλλ' ὅτε δ' Αἰήτης καὶ Ἀλωεὺς ἐξεγένοντο
 Ἡελίου τε καὶ Ἀντιόπης, τότε δ' ἄνδιχα χώρην
 δάσσατο παισὶν ἐοῖς Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός·
 ἦν μὲν ἔχ' Ἀσωπός, ταύτην πόρε δῖω Ἀλωεῖ·
 ἦν δ' Ἐφύρη κτεάτισσ', Αἰήτη δῶκεν ἅπασαν· 5
 Αἰήτης δ' ἄρ' ἐκὼν Βούνω παρέδωκε φυλάσσειν,
 εἰσόκεν αὐτὸς ἴκοιτ' ἢ ἐξ αὐτοῖό τις ἄλλος
 ἢ πάις ἢ υἱωνός· ὃ δ' ὄχετο Κολχίδα γαῖαν.

Schol. ad Pind. Ol. XIII, 74: Διὰ τί Μηδείας ἐμνημόνευσεν; ὅτι ἡ Κόρινθος πατρῶον αὐτῆς κτῆμα γέγονε, τούτῳ τῷ λόγῳ. Ἀλωεὺς γὰρ καὶ Αἰήτης ὁ Μηδείας πατήρ ἐγένοντο παῖδες Ἡλίου καὶ Ἀντιόπης· τούτοις ὁ Ἥλιος διένειμε τὴν χώραν, καὶ ἔλαχεν Ἀλωεὺς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὁ δὲ Αἰήτης τὴν Κόρινθον. Αἰήτης δὲ μὴ ἀρεσθεὶς τῇ ἀρχῇ Βούνω¹⁾ μὲν τινι Ἐρμού υἱῷ παρέδωκε τὴν πόλιν, εἰπὼν φυλάττειν τοῖς ἐσομένοις ἐξ αὐτοῦ· αὐτὸς δὲ εἰς Κολχίδα τῆς Σκυθίας ἀφικόμενος ὄκησε βασιλεύων. διδάσκει δὲ τοῦτο Εὐμηλὸς τις ποιητῆς ἱστορικὸς εἰπὼν· „Ἄλλ' — γαῖαν“. — Eosdem versus e cod. Matritensi edidit Iriarte codd. Matrit. p. 263;

Fragm. II. 4. ἔχ'] ἔναιεν Tzetz. — ταύτην] τὴν Tz. — 5. Legebatur Ἐφύρην; corr. Salmas. ad Solin. p. 858. Ruhnk. Boeckh e docti auditoris coniectura. — δῶκεν ἀνάσσειν Ruhnk. — 6. Βουνόμω codd. nonnulli Scholl. Pind. — φυλάττειν Tz. — 7. εἰσόκεν αὐτὸς ἀνὴρ εἰς ὕστερον αὐθις ἴκοιτο Tz. — 8. ἢ πάις ἢ υἱωνός] ἢ ἐξ αὐτοῖό τις Tz. — Vulgo παῖς; πάις scripsi. — ἢ υἱ.] Legebatur ἢδὲ (sive ἢδ') υἱ. corr. Boeckh. [sed ἢδ' υἱωνός idem in praefat. ad Scholl. p. XX]. — ὄχετο] ἴκετο Cod. Matr.

1) Gott. Vrat. D. Βουνόμω, „quod ex etymologico cuiusdam librarii lusu profectum videtur“. Marcksch. — Cf. Schol. in Cod. Matr.: Βουνός δ' Ἐρμού καὶ νύμφης τινὸς παῖς.

citat praeterea Tzetz. ad Lycophr. 174. — V. 1—3 e Schol. Pind. hausit Auctor Argum. III ad Eur. Med. [Scholl. Eurip. IV p. 4 Dind.] Cf. Tzetz. ad Lycophr. 1024: *Αἶα, πόλις Κολχίδος· Κόρινθος δέ, πόλις Πελοποννήσου, ὧν ἀμφοτέρων ἄρχοντα λέγει τὸν Αἰήτην, ὥσπερ καὶ Εὐμηλος ὁ ποιητής, οὗ τὰ ἔπη ἐν τοῖς ὀπισθεν εἰρήκειν καὶ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν ὅτι κτλ.*

3.

Paus. II, 3, 10 (8): *Εὐμηλος δὲ Ἥλιον ἔφη δοῦναι τὴν χώραν Ἀλωεῖ μὲν τὴν Ἀσωπίαν, Αἰήτη δὲ τὴν Ἐφυραίαν· καὶ Αἰήτην ἀπιόντα ἐς Κόλχους παρακαταθέσθαι Βοῦνῳ τὴν γῆν, Βοῦνον δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀλκίδαμείας εἶναι, καὶ ἐπεὶ Βοῦνος ἐτελεύτησεν, οὕτως Ἐπωπέα τὸν Ἀλωέως καὶ τὴν Ἐφυραίων σχεῖν ἀρχήν· Κορίνθου δὲ ὕστερον τοῦ Μαραθῶνος οὐδένα ὑπολιπομένου παῖδα, τοὺς Κορινθίους Μήδειαν μεταπεμψάμενους ἐξ Ἰωλκοῦ παραδοῦναι οἱ τὴν ἀρχήν· βασιλεύειν μὲν δὴ δι' αὐτὴν Ἰάσωνα ἐν Κορίνθῳ, Μηδεία δὲ παῖδας μὲν γίνεσθαι, τὸ δὲ αἰεὶ τικτόμενον κατακρύπτειν αὐτὸ ἐς τὸ ἱερὸν φέρουσαν τῆς Ἥρας, κατακρύπτειν δὲ ἀθανάτους ἔσεσθαι νομίζουσαν¹⁾· τέλος δὲ αὐτὴν τε μαθεῖν ὡς ἡμαρτήκοι τῆς ἐλπίδος, καὶ ἅμα ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος φωραθεῖσαν, οὐ γὰρ αὐτὸν ἔχειν δεομένην συγγνώμην, ἀποπλέοντα δὲ ἐς Ἰωλκὸν*

1) Cf. Schol. ad Pind. Ol. XIII, 74: *Ἐν Κορίνθῳ κατῴκει (Medea) καὶ ἔπαυσε Κορινθίους λιμῶ κατεχομένους θύσασα Διμήτρι καὶ νύμφαις Λημνίαις. ἐκεῖ δὲ αὐτῆς ὁ Ζεὺς ἠράσθη, οὐκ ἐπέιδετο δὲ ἡ Μηδεία τὸν τῆς Ἥρας ἐκκλίνουσα χόλον· διὸ καὶ ἡ Ἥρα ὑπέσχετο αὐτῇ ἀθανάτους ποιῆσαι τοὺς παῖδας. ἀποθανόντας δὲ τούτους τιμῶσι Κορινθιοὶ, καλοῦντες μιξοβαρβάρους.*

οἰχεσθαι, τούτων δὲ ἔνεκα ἀπελθεῖν καὶ Μήδειαν παραδοῦσαν Σισύφῳ τὴν ἀρχήν. τάδε μὲν οὕτως ἔχοντα ἐπελεξάμην. Cf. Schol. ad Eur. Med. 10. 20.

4.

Paus. II, 1, 1¹): Εὐμηλος φησὶν Ἐφύραν Ὠκεανοῦ θυγατέρα οἰκῆσαι πρῶτον ἐν τῇ γῆ ταύτῃ²), Μαραθῶνα δὲ ὕστερον τὸν Ἐπωπέως τοῦ Ἀλωέως τοῦ Ἡλίου, φεύγοντα ἀνομίαν καὶ ὕβριν τοῦ πατρός, ἐς τὰ παραθαλάσσια μετοικῆσαι τῆς Ἀττικῆς, ἀποθανόντος δὲ Ἐπωπέως ἀφικόμενον ἐς Πελοπόννησον καὶ τὴν ἀρχὴν διανείμαντα τοῖς παισὶν αὐτὸν ἐς τὴν Ἀττικὴν αὐθις ἀναχωρῆσαι, καὶ ἀπὸ μὲν Σικυῶνος τὴν Ἀσωπίαν, ἀπὸ δὲ Κορίνθου τὴν Ἐφυραίαν μετονομασθῆναι.

5.

Paus. II, 2, 2: Τάφους δὲ Σισύφου καὶ Νηλέως, καὶ γὰρ Νηλέα ἀφικόμενον ἐς Κόρινθον νόσῳ τελευτῆσαι φασὶ καὶ περὶ τὸν Ἴσθμὸν ταφῆναι, οὐκ ἂν οὐδὲ ζητοίη τις ἐπιλεξάμενος τὰ Εὐμήλου· Νηλέως μὲν γὰρ οὐδὲ Νέστορι ἐπιδειχθῆναι τὸ μνημα ὑπὸ Σισύφου φησί· χρῆναι γὰρ ἄγνωστον τοῖς πᾶσιν ὁμοίως εἶναι· Σίσυφον δὲ ταφῆναι μὲν ἐν τῷ Ἴσθμῳ, τὸν δὲ οἱ τάφον καὶ τῶν ἐφ' αὐτοῦ Κορινθίων ὀλίγους εἶναι τοὺς εἰδότας. Wilisch p. 23 sq.

1) Cf. paullo supra: Ἡ δὲ Κορινθία χώρα, μοῖρα οὖσα τῆς Ἀργείας, ἀπὸ Κορίνθου τὸ ὄνομα ἔσχηκε. Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον οὐδένα οἶδα εἰπόντα πω σπουδῇ πλὴν Κορινθίων τῶν πολλῶν, ἐπεὶ Εὐμηλος κτλ. (cf. fragm. 1). 2) Cf. fragm. 1.

6.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 146 de Leda: Γλαύκου δὲ αὐτὴν τοῦ Σισύφου εἶναι πατρὸς ἐν Κορινθιακοῖς λέγει Εὐμηλος καὶ Παντειδυίας μητρός, ιστορῶν ὅτι τῶν ἵππων ἀπολομένων ἦλθεν εἰς Λακεδαιμόνα ὁ Γλαῦκος καὶ ἐκεῖ ἐμίγη Παντειδυία, ἣν ὕστερον γήμασθαι Θεστίῳ καὶ ποιῆσαι τὴν Λήδαν γόνῳ μὲν¹⁾ οὖσαν Γλαύκου, λόγῳ δὲ Θεστίου.²⁾

7.

Apollodor. III, 11, 1, 1: Μενέλαος ἐκ Κνωσσίας νύμφης κατὰ Εὐμηλον (ἐγέννησε) Ξενόδαμον. Ad Corinthiaca retulit Wilisch p. 27.

8.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 946 [p. 436, 15 Keil]: Ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Ἄρεως καὶ Αἰγίνης γενεαλογεῖται (ἢ Σινώπη)· κατὰ δὲ τινὰς Ἄρεως καὶ Παρναύσεως· κατ' Εὐμηλον καὶ Ἀριστοτέλην Ἀσωποῦ.

9.

Τὸν δ' ἔλεν ἀμφασίῃ ριπῇ στιβαροῖο σόλοιο,
Αἰήτην. οἷ δ' ὥστε θοοὶ κύνες ἀμφιθορόντες
ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήιον· οἷ δ' ἐπὶ γαῖαν
μητέρα πίπτον εἰς ὑπὸ δούρασιν ἥντε πεῦκαι
ἢ δρύες, ἄσ τ' ἀνέμοιο κατάικες δονέουσιν.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1372: Οὗτος καὶ οἱ

1) Sic Keil; Θεσπίον φασὶ τὴν Λήδαν λόγῳ μὲν Cod. Laur.

2) γήμασθαι — Θεστίου] γήμασθαί φησιν Θεσπίον· ἣν Γλαύκου οὖσαν κληθῆναι Θεσπίον Cod. Par.

ἑξῆς στίχοι εἰλημμένοι εἰσὶ παρ' Εὐμήλου, παρ' ᾧ φησι Μήδεια πρὸς Ἴδμονα¹⁾).

E U R O P I A.

10.

Schol. Ven. A et minn. ad Hom. Il. Z, 131: Διόνυσος ὁ Διὸς καὶ Σεμέλης παῖς ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας ὑπὸ τῆς Ῥέας τυχῶν καθαρωῶν, καὶ διαθεὶς τὰς τελετάς, καὶ λαβὼν πᾶσαν παρὰ τῆς θεᾶς τὴν διασκευὴν, ἀνὰ πᾶσαν ἐφέρετο τὴν γῆν, χορειῶν τε²⁾ καὶ τιμῶν τυγχάνων προηγείτο πάντων ἀνθρώπων³⁾. παραγενόμενον δὲ αὐτὸν εἰς τὴν Θράκην Λυκοῦργος ὁ Δρύαντος λυπήσας Ἥρας μίσει, μύωπι ἀπελάυνει αὐτὸν τῆς γῆς καὶ καθάπτεται αὐτοῦ καὶ τῶν τιθηνῶν⁴⁾. ἐτύγγανον γὰρ αὐτῷ συνοργιάζουσαι· θεηλάτῳ δὲ ἐλαυνόμενος μάστιγι τὸν θεὸν ἔσπευδε τιμωρήσασθαι· ὁ δὲ ὑπὸ δέους εἰς τὴν θάλασσαν καταδύνει, καὶ ὑπὸ Θέτιδος ὑπολαμβάνεται καὶ Εὐρυνόμης. ὁ οὖν Λυκοῦργος οὐκ ἀμισθὶ δυσσεβήσας ἔδωκε τὴν ἐξ ἀνθρώπων δίκην· ἀφηρέθη γὰρ πρὸς τοῦ Διὸς τὸν ὀφθαλμόν. τῆς ἱστορίας πολλοὶ ἐμνήσθησαν, προηγουμένως δὲ ὁ τὴν Εὐρώπῃαν⁵⁾ πεποιηκὼς Εὐμηλος.

1) Ἰάσωνα Schol. Par. 2) χορειῶν τε] Sic Scholl. minn.; χορεύων Schol. Ven. 3) τυγχάνων — ἀνθρώπων] ἐτύγγανε προηγουμένων τῶν ἀνθρ. Scholl. minn. — 4) καθάπτεται — τιθηνῶν] Sic Scholl. minn.; καθάπτει αὐτὸν τῶν τούτου τιθηνῶν Cod. Ven. — 5) Εὐρώπῃαν Dind. Cf. Thesaur. III p. 2438 A. Marcksch. p. 236 sq.

11.

Ὅφρα θεῶν δεκάτην ἀκροθίνιά τε κρεμάσαιμεν
σταθμῶν ἐκ ζαθέων καὶ κίονος ὑψηλοῖο.

Clem. Alex. Strom. I p. 151 (349 A) Sylb. 419 Pott.

Ἀλλὰ καὶ ὁ τὴν Εὐρωπαϊαν ποιήσας ἱστορεῖ τὸ ἐν
Δελφοῖς ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κίονα εἶναι διὰ τῶνδε·
„ὄφρα — ὑψηλοῖο“.

12.

Paus. IX, 5, 8 (4): Ὁ δὲ τὰ ἔπη τὰ ἐς Εὐρώπην
ποιήσας φησὶν Ἀμφίονα χρήσασθαι λύρα πρῶτον
Ἐρμοῦ διδάξαντος. πεποίηκε δὲ καὶ λίθων καὶ θη-
ρίων¹⁾ ὅτι καὶ ταῦτα ἄδων ἦγε.

ἌΙΣΜΑ ΠΡΟΣΟΔΙΟΝ²⁾.

13.

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτα καταθύμιος ἔπλετο μοῖσα
ἅ καθαρὰ καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ' ἔχοισα.

Paus. IV, 33, 2 (3): Ἀγουσι δὲ καὶ ἑορτὴν ἐπέτειον Ἰθω-
μαῖα (Messeni)· τὸ δὲ ἀρχαῖον καὶ ἀγῶνα ἐτίθεισαν

1) Lacunae signa pos. Schubart. — 2) Cram. An. Oxon. IV
p. 314: προσόδιόν ἐστι ποίημα ὑπὸ ἀρρένων ἢ παρθένων
χοροῦ ἐν τῇ προσόδῳ τῇ πρὸς τὸν θεὸν ἀδόμενον. φέρεται
δὲ ἐν τούτῳ τῷ γένει καὶ τὸ ἀποτρεπτικόν· ἐστὶ δὲ ποίημα
σπαστικὸν κατὰ τὸν ἀπὸ τῶν θεῶν χωρισμὸν ἀδόμενον. Plut.
moral. p. 1136 F: οὐκ ἠγνόει δέ, ὅτι πολλὰ Δῶρια παρθένεια
ἄλλα Ἀλκμᾶνι καὶ Πινδάρῳ καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ πεποίη-
ται. ἀλλὰ μὴν καὶ ἔτι προσόδια καὶ παιᾶνες καὶ μέντοι καὶ
ὅτι τραγικοὶ οἰκτοὶ ποτε ἐπὶ τοῦ Δωρίου τρόπον ἐμελωδήθησαν
κτλ. Cf. Etym. M. p. 777, 3 sqq. Marcksch. p. 243 sq.

Fragm. XIII. 2. ἅ καθαρὰν κιθάραν Bergk Poett. Lyrr.
p. 811; ἅ καθαρὰ καὶ ἐλευθέριος καλὰ σ. ἔχ. Emperius.

μουσικῆς. τεκμαίρεσθαι δ' ἔστιν ἄλλοις τε καὶ Εὐμήλου τοῖς ἔπεσιν· ἐποίησε γοῦν καὶ τάδε ἐν τῷ προσοδίῳ τῷ ἐς Δῆλον· „τῷ — ἔχοισα“. Cf. IV, 4, 1: Ἐπὶ δὲ Φίντα τοῦ Συβότα πρῶτον Μεσσήνιοι τότε τῷ Ἀπόλλωνι ἐς Δῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι. τὸ δὲ σφισιν ἄσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὐμήλος, εἶναί τε ὡς ἀληθῶς Εὐμήλου νομίζεται μόνον τὰ ἔπη ταῦτα. — V, 19, 10 (2).

INCERTORUM CARMINUM FRAGMENTA.

14.

Apollodor. III, 8, 2, 2: Εὐμήλος δὲ καὶ τινες ἕτεροι λέγουσι Λυκάονι καὶ θυγατέρα Καλλιστῶ γενέσθαι.

15.

De Arcade Callistus filio Apollod. III, 9, 1, 1: Ἀρκάδος δὲ καὶ Λεανείρας τῆς Ἀμύκλου ἢ Μετανείρας τῆς Κρόκωνος, ὡς δὲ Εὐμήλος λέγει, νύμφης Χρυσοπελείας, ἐγένοντο παῖδες Ἐλατος καὶ Ἀφείδας. οὗτοι τὴν γῆν ἐμερίσαντο, τὸ δὲ πᾶν κράτος εἶχεν Ἐλατος.

Tzetz. ad Lycophr. 480: Ἀρκάς, ὁ Διὸς ἢ Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Καλλιστοῦς τῆς Λυκάονος θυγατρὸς, ὡς φησι Χάρων ὁ Λαμψακηνός, κυνηγῶν ἐνέτυχέ τινα τῶν Ἀμαδρυάδων νυμφῶν κινδυνευούσῃ καὶ μελλούσῃ φθαρῆναι ὑπὸ χειμάρρου ποταμοῦ ἐν τῇ δρυί, ἐν ἣ γεγονυῖα ἦν ἡ νύμφη, καὶ ἀνέτρεψε τὸν ποταμὸν καὶ τὴν δρυῖν χάματι ὠχύρωσεν. ἡ δὲ νύμφη, Χρυσοπέλεια τὴν κλῆσιν κατ' Εὐμήλον, συνελθοῦσα αὐτῷ

γεννᾶ Ἐλατον καὶ Ἀφείδαντα, ἐξ ὧν εἰσι καὶ οἱ Ἀρκάδες, ὧς φησι Ἀπολλώνιος.

16.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐννέα κοῦραι.
Clem. Alex. Strom. VI p. 264 (621 D) Sylb. 742 Pott.
Εὐμήλου γὰρ ποιήσαντος „Μνημοσύνης — κοῦραι“,
Σόλων τῆς ἐλεγείας ὧδε ἄρχεται· „Μνημοσύνης καὶ
Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα“. Wilisch p. 5. 38 sq.

17.

Tzetz. ad. Hes. Opp. 1 p. 23 Gaisf. [25, 14 ed. Lips.]: Εὐμήλος μὲν¹⁾ ὁ Κορίνθιος τρεῖς φησιν εἶναι Μούσας θυγατέρας²⁾ Ἀπόλλωνος, Κηφισοῦν³⁾, Ἀπολλωνίδα⁴⁾, Βορυσθενίδα⁵⁾. Eadem habent Eudoc. p. 294, 14—16. Gramm. in Cram. Anecd. Ox. IV p. 424. Excerpt. ap. Iriart. Catal. Bibl. Matr. p. 320. Cf. Ruhnck. ep. crit. p. 222 (Opp. II p. 609). Hermann. Opuscc. II p. 300. Wilisch p. 36.

18.

Laur. Lyd. de mens. IV, 48: Εὐμήλος δὲ ὁ Κορίνθιος τὸν Δία ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Λυδία τεχθῆναι βούλεται, καὶ μᾶλλον ἀληθεύει ὅσον ἐν ἱστορίᾳ· ἔτι γὰρ καὶ νῦν πρὸς τῷ δυτικῷ τῆς Σαρδιανῶν πόλεως μέρει ἐπ' ἀκρωρείας τοῦ Τμώλου τόπος ἐστίν, ὃς πάλαι μὲν Γοναὶ Διὸς Ἰετίου, νῦν δὲ παρατραπίσης τῷ χρόνῳ λέξεως Δευσίου προσαγορεύεται.

1) μὲν τοι cod. Hisp.

2) θυγατέρας om. cod. Hisp.

3) Ἰφισοῦν cod. Hisp. Κηφισιοῦν cod. Par. ap. Ruhnck.

4) Ἀπολλωνίδα Gramm. ap. Cram. πολλωνίδα cod. Hisp.

5) Βαρυσθενίδα Tzetz. ap. Gaisf. Κρυσθενίδα cod. Hisp.

CINAETHO.

Paus. II, 3, 9 (7): *Κιναίθων ὁ Λακεδαιμόνιος*. Cf. Schol. ad Eur. Tro. 821. Tzetz. Exeg. in Il. p. 45, 10 sq.

Hieron. Euseb. Chron. ad Olymp. IV, 2 (p. 81 Schoene): *Cinaethon Lacedaemonius poeta qui Telegoniam scripsit agnoscitur*.

Cinaethoni tribuuntur

1. *Ἔπη*¹⁾. Paus. II, 3, 9 (7): *Κιναίθων δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος, ἐγενεαλόγησε γὰρ καὶ οὗτος ἔπεσι*. Cf. fragm.

2. *Τηλεγονία*²⁾. Hieron. l. l.

3. *Ἡράκλεια*. Schol. ad Apoll. Rhod. I, 1357. V. infra. p. 212.

4. *Οἰδιποδία*. Supra, p. 8 sq.

5. *Ἰλιάς μικρά*. Supra, p. 38.

Cinaethonem a Cynaetho rhapsodo celeberrimo³⁾ non diversum fuisse censet Welcker Cycl. Ep. I p. 242 sqq. („Kinaethon und Kynaethos sind derselbe Name etc.“) — Quam opinionem refellit Marcksch. p. 245 sqq.

1) *Γενεαλογία* substituit Marcksch. p. 248. 2) *Τηλεγονία* corruptum; *Θεογονία* vel *Γενεαλογία* ci. viri dd. — 3) Schol. ad Pind. Nem. II, 1: *Ὀμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου γένους, οἱ καὶ τὴν ποίησιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἤδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ῥαψωδοὶ οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὀμηρον ἀνάγοντες. ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου ποίησιν. ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὀμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσiais ἐρραψώδησε τὰ Ὀμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἰππόστρατός φησιν.*

ἘΠΩΝ FRAGMENTA.

1.

Paus. VIII, 53, 5 (2): *Κιναιίδων δὲ ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν ὡς Ῥαδάμανθυς μὲν Ἥφαιστου, Ἥφαιστος δὲ εἶη Τάλω, Τάλων δὲ εἶναι Κρητὸς παῖδα. οἱ μὲν δὴ Ἑλλήνων λόγοι διάφοροι τὰ πλέονα καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τοῖς γένεσίν εἰσι.*

2.

Paus. II, 3, 9 (7): *Κιναιίδων δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος, ἐγενεαλόγησε γὰρ καὶ οὗτος ἔπεσι, Μῆδειον¹⁾ καὶ θυγατέρα Ἐριῶπιν Ἰάσουι εἶπεν ἐκ Μηδείας γενέσθαι· πέρα δὲ ἐς τοὺς παῖδας οὐδὲ τούτῳ πεποιημένα ἐστίν.*

3.

Schol. Ven. A ad. Hom. II. Γ, 175: *Ἐλένης τε καὶ Μενελάου ἱστορεῖ Ἀρίαιθος παῖδα Μαράφιον ὡς δὲ Κιναιίδων, Νικόστρατον.*

4.

Paus. II, 18, 6 (5): *Ὀρέστου δὲ ἀποθανόντος ἔσχε Τισαμενὸς τὴν ἀρχὴν Ἐρμιόνης τῆς Μενελάου καὶ Ὀρέστου παῖς. τὸν δὲ Ὀρέστου νόθον Πενθίλον Κιναιίδων ἔγραψεν ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἥριγόνην τὴν Αἰγίσθου τεκεῖν. Cf. Strab. IX p. 402. XIII p. 582.*

5.

Paus. IV, 2, 1: *Πυθέσθαι δὲ σπουδῇ πάνυ ἐθελήσας οἳ τινες παῖδες Πολυκάουι ἐγένοντο ἐκ Μεσ-*

1) *Μῆδον* Siebelis.

σήνης, ἐπελεξάμην τὰς τε Ἡοίας καλουμένας καὶ τὰ ἔπη τὰ Ναυπάκτια, πρὸς δὲ αὐτοῖς ὀπόσα Κιναίθων καὶ Ἄσιος ἐγενεαλόγησαν. οὐ μὴν ἔς γε ταῦτα ἦν σφίσιν οὐδὲν πεποιημένον.

CARMEN NAUPACTIUM.

Paus. X, 38, 11 (6): *Τὰ δὲ ἔπη τὰ Ναυπάκτια ὀνομαζόμενα ὑπὸ Ἑλλήνων ἀνδρὶ ἐσποιοῦσιν οἱ πολλοὶ Μιλησίῳ· Χάρων δὲ ὁ Πύθω φησιν αὐτὰ ποιῆσαι Ναυπάκτιον Καρκίνον. ἐπόμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς τῇ τοῦ Λαμψακηνοῦ δόξῃ· τίνα γὰρ καὶ λόγον ἔχοι ἂν ἔπεσιν ἀνδρὸς Μιλησίου πεποιημένοις ἔς γυναικας τεθῆναί σφισιν ὄνομα Ναυπάκτια; Cf. II, 3, 9 (7): Ἔπη δὲ ἔστιν ἐν Ἑλλησι Ναυπάκτια ὀνομαζόμενα. IV, 2, 1: *Τὰ ἔπη τὰ Ναυπάκτια.**

Verum nomen est apud Pausaniam; alii *Ναυπακτικὰ* formam habent, cf. fragm. 1—9. 11. 12.

De carminis argumento disputavit Marcksch. p. 255 sq. „Quamvis accuratiore cognitione careamus, hoc pro certo poni videtur posse, in quo omnes nunc consentiunt, hoc carmine celebratas fuisse illustres in fabulis feminas una cum eorum prosapiis, ut Heynius dicit Nec tamen intra genealogiarum tenuitatem poetam se continuisse, sed satis copiose de heroum rebus gestis exposuisse ex iis concludi potest, quae scholiasta ad Apollonium de Argonautarum expeditione ex hoc carmine affert.“

1.

*Τὴν δὲ μέθ' ὀπλοτάτην Ἐριώπην ἐξονόμαζεν,
Ἄλκιμάχην δὲ πατήρ τε καὶ Ἄδμητος καλέεσκεν.*

Schol. Vict. ad Hom. Π. Ο, 336: Ὀμοίως τῷ ποιητῇ καὶ Ἑλλάνικος τὴν Ἐριώπην μητέρα Αἴαντός φησι. Φερεκύδης δὲ ἐν εἴω¹⁾ καὶ Μνασέας ἐν ἡ' Ἀλκιμάχην· ὁ δὲ τῶν Ναυπακτικῶν ποιητῆς διώνυμον αὐτὴν φησι· „τὴν — καλέεσκεν“. Eadem e cod. Townl. protulit Cram. Anecd. Par. III p. 286.

2.

Ἄλλ' ὃ μὲν οὖν ἐπὶ θινὶ θαλάσσης εὐρυπόροιο οἰκία ναιετάασκε πολύρρην, πουλυβοώτης.

Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 15 [II p. 922 Lentz.²⁾: Ἐν συνθέσει πολύρρην παρὰ τῷ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσαντι· „ἀλλ' — πουλυβοώτης“.

3.

Apoll. Rhod. II, 298 sq.: Ἄρπυιαί τ' Ἴρις τε διέτμαγον. αἱ μὲν ἔδυσαν | κευθμῶνα Κρήτης Μινωίδος. Ubi Schol.: κοιλάδα τῆς Κρήτης κατέδυσαν. τοῦτο δὲ φησι καὶ Νεοπτόλεμος. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας καὶ Φερεκύδης ἐν ᾧ φασίν³⁾ εἰς τὸ σπέος αὐτὰς φυγεῖν τῆς Κρήτης τὸ ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Ἀργινοῦντι.

4.

Apoll. Rhod. III, 242: τὸν μὲν (Ἄψυρτον) Κανκασίη νύμφη τέκεν Ἀστερόδεια. Ubi Schol.: Ὁ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκῶς Εὐρυλύτην⁴⁾ αὐτὴν λέγει.

1) Sic Vict.; ἐνεω cod. Townl. Legendum videtur ἐν ε'ω (i. e. ἐν πέμπτῳ).

Fragm. II. 1. ἐπὶ θινὶ] ἐπινευσὶ cod. ἀπάνευθε Lobbeck paralipp. gr. gr. p. 71, qui praeterea οὐκ pro οὖν; — ἐπὶ θινὶ Cramer. Koechly coni. ep. p. 14. — 2. οἰκίαν cod., corr. Dind.

2) Cf. I p. 17. 3) Νεοπτ. — φασίν] Legebatur Νεοπτόλεμος ὁ τὰ Ν. ποιήσας· καὶ Φ. — φησίν. Corr. Keil. — 4) Ἐριαύγη Cod. Par., male. Cf. fragm. 7.

5.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 521: Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος τούτους φησὶ προαιρεῖσθαι ζεῦξαι τοὺς βόας. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας¹⁾ πάντας ἀριθμεῖ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ φερομένους ἀριστεῖς.

6.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 523 ἀλλά τιν' οἶω μητρὸς ἐμῆς] δύναται, φησιν, ἡ μήτηρ ἡ ἐμὴ πεῖσαι τὴν Μήδειαν συνεργῆσαι τὸν ἄθλον. ἐν δὲ τοῖς Ναυπακτικοῖς Ἰδμῶν ἀναστὰς Ἰάσωνα κελεύει ὑποστῆναι τὸν ἄθλον.²⁾

7. 8.

Δὴ τότε ἄρ' Αἰήτη πόθον ἔμβαλε δι' Ἀφροδίτη
Εὐρυλύτης φιλότητι μιγήμεναι ἧς ἀλόχοιο,
κηδομένη φρεσὶν ἧσιν ὅπως μετ' ἄεθλον Ἰήσων
νοστήσῃ οἰκόνδε σὺν ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.

Φευγέμεν ἐκ μεγάροιο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 59: παρὰ δὲ τῷ τὰ
Ναυπακτικὰ πεποιηκότι οὐκ ἔστι κατὰ τὴν ἰδίαν προ-
αίρεσιν ἐξιοῦσα ἡ Μήδεια, ἀλλ' ἐφέστιος ἀνακαλου-
μένη³⁾. οἱ γὰρ Ἀργοναῦται κατ' ἐπιβουλήν ἐνστάντος
τοῦ τῆς ἀναιρέσεως αὐτῶν καιροῦ⁴⁾ προτραπο-
μένου δὲ τοῦ Αἰήτου ἐπὶ τὴν Εὐρυλύτης τῆς γυναι-

1) ποιήσας e Cod. Par. addidi. — 2) Cod. Par. ad v. 515—522: Ἐτι δὲ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Ἀργον φησὶν ἐμποδίσαι τοὺς ἥρωας ὑποστῆναι βουλομένους τὸν ἀγῶνα· ἐν δὲ τοῖς N. κτλ. — 3) ἐφέστιος ἀνακαλουμένη] Sic Keil. ἐφ' ἐστίαν καλουμένη Cod. Laur., ἐφ' ἐστίασιν καλουμένη Marcksch. — 4) Lacunae signa pos. Keil.

κὸς συνουσίαν Ἴδμονος ὑποθεμένου τοῖς Ἀργοναύταις ἀποδιδράσκειν, καὶ Μήδεια συνεκπλεῖ.

Id. ad IV, 86: Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος φησι νυκτὸς πεφευγέναι τὴν Μήδειαν ἐπὶ τὴν ναῦν Αἰήτου συνέδριον ἔχοντος Κόλχων περὶ διαφθορᾶς τῶν ἡρώων. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ πεποικῶς ὑπὸ Ἀφροδίτης φησὶ τὸν Αἰήτην κατακοιμηθῆναι ἐπιθυμήσαντα τῇ αὐτοῦ γυναικὶ συγγενέσθαι δεδειπνηκότων παρ' αὐτῶ τῶν Κόλχων¹⁾ καὶ κοιμωμένων διὰ τὸ βούλεσθαι αὐτὸν τὴν ναῦν ἐμπροῆσαι „δὴ τότε — ἐτάροισιν“. ὁ δὲ Ἴδμων συνῆκε τὸ γεγονός καὶ φησι „φευγέμεναι — μέλαιναν“. τὴν δὲ Μήδειαν τὴν ποδοσοφίαν ἀκούσασαν²⁾ ἀναστᾶσαν συνεξορμηῆσαι. λέγει δὲ καὶ Ἡρόδωρος ταῦτα.

9.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 87: Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος μετὰ τὸ φυγεῖν τὴν Μήδειαν ἐκ τοῦ Αἰήτου οἴκου πεποίηκεν ὑπισχνουμένην τὸ κῶας τῷ Ἰάσονι· ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ γράψας συνεκφέρουσαν αὐτὴν τὸ κῶας κατὰ τὴν φυγὴν κατὰ τὸν αὐτοῦ οἶκον κείμενον τοῦ Αἰήτου.

10.

Paus. II, 3, 9 (7): Ἐπη δὲ ἔστιν ἐν Ἑλλησι Ναυπάκτια ὀνομαζόμενα· πεποιήται δὲ ἐν αὐτοῖς Ἰάσωνα ἐξ Ἰωλκοῦ μετὰ τὸν Πελίου θάνατον ἐς Κόρυραν μετοικῆσαι, καὶ οἱ Μέρμερον μὲν τὸν πρεσβύτερον

1) τῶν Κόλχων] τῶν Ἀργοναυτῶν ci. Keil. — 2) ποδοσοφίην αἰούσα poetam dixisse suspicatur Schaefer.

τῶν παιδῶν ὑπὸ λεαίνης διαφθαρεῖναι θηρεύοντα ἐν τῇ πέραν ἠπειρῶ· Φέρητι δὲ οὐδέν ἐστιν ἐς μνήμην προσκείμενον.

11.

Adnot. marginalis ad Apollod. III, 10, 3, 9 (ab Heynio a mythographi textu seiuncta): Ἰππόλυτον (ἀνέστησεν ὁ Ἀσκληπιός), ὡς ὁ τὰ Ναυπακτικὰ συγγράψας λέγει.

12.

Philod. περὶ εὐσ. p. 52 Gomp.: Ἀσκληπι[ὸν δὲ Ζε]ῦς ἐκεραύνωσ[εν, ὡς μ]ὲν ὁ τὰ Ναυπα[κτι]κὰ συγγράψας. Cf. p. 17.

13.

Paus. IV, 2, 1. Cf. Cinaeth. fragm. 5. p. 197.

ASIUS.

Paus. VII, 4, 1 (2): Ἀσιος δὲ ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος. Cf. II, 6, 4 (2). Athen. III p. 125 B: κατὰ τὸν Σάμιον ποιητὴν Ἀσιον τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον.

De carminibus Asio adscriptis. Composuit 1) Genealogias, breviter indicatas a Paus. IV, 2, 1. ἐπελεξάμην ὅποσα Κιναίδων καὶ Ἀσιος ἐγενεαλόγησαν coll. VII, 4, 1 (2): Ἀσιος ἐποίησεν ἐν τοῖς ἔπεσιν et fragm. 3—6. — 2) Carmen epicum de Samiorum moribus, cf. infra. — 3) Elegias, de quibus v. Athen. III p. 125, B, D.

Subsidia. — Callini, Tyrtaei, Asii carminum quae supersunt ed. Nic. Bach. Lips. 1831. Suppl. ed. 1832.

— Marckscheff. p. 259—261. 411—416. — Asii, Pissandri etc. fragmenta cum annotat. ed. Fred. Duebner. Par. 1840. — Bode Hist. poeseos Graecae I p. 491 sq.

ΕΠΩΝ (ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΩΝ) FRAGMENTA.

1.

Ἀντιόπη δ' ἔτεκε Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα δῖον,
Ἄσωποῦ κούρη ποταμοῦ βαθυδινήεντος,
Ζηνί τε κυσαμένη καὶ Ἐωπείι ποιμένι λαῶν.

Paus. II, 6, 3 (2): Λαμέδων γὰρ ὁ Κορώνου βασιλεύσας μετὰ Ἐωπεία ἐξέδωκεν Ἀντιόπην· ἣ δὲ ὡς ἐς Θήβας ἤγετο τὴν ἐπ' Ἐλευθερῶν, ἐνταῦθα καθ' ὁδὸν τίκει. καὶ ἐπὶ τούτῳ πεποίηκεν Ἄσιος ὁ Ἀμφιπτολέμου· „Ἀντιόπη — λαῶν“.

2.

Δίου ἐνὶ μεγάροις τέκεν εὐειδῆς Μελανίππη.

Strab. VI p. 265: δοκεῖ δ' Ἀντίοχος τὴν πόλιν Μεταπόντιον εἰρησθαι πρότερον Μέταβον, παρωνομάσθαι δ' ὕστερον· τὴν τε Μελανίππην οὐ πρὸς τοῦτον ἀλλὰ πρὸς Δῖον κομισθῆναι ἐλέγχειν ἠρῶν τοῦ Μετάβου καὶ Ἄσιον τὸν ποιητὴν φήσαντα ὅτι τὸν Βοιωτὸν „Δίου — Μελανίππη“, ὡς πρὸς ἐκείνον ἀχθεῖσαν τὴν Μελανίππην, οὐ πρὸς Μέταβον.

3.

Paus. IX, 23, 6 (3): Προελθόντι δὲ ἀπὸ τῆς πόλεως (Θηβῶν) ἐν δεξιᾷ πέντε πού καὶ δέκα σταδίους

Fragm. I. 1. Ζῆθον καὶ ἀμφίονα Duebn., Ζῆθόν τ' Ἀμφιόνά θ' υἱόν Naeke ad Choeril. p. 76.

τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστι τοῦ Πτώου τὸ ἱερόν. εἶναι δὲ Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς παῖδα τὸν Πτώον, ἀφ' οὗ τῷ τε Ἀπόλλωνι ἐπικλήσις καὶ τῷ ὄρει τὸ ὄνομα ἐγένετο, Ἀσιος ἐν τοῖς ἔπεσιν εἴρηκε.

4.

Paus. V, 17, 8 (4): Ἀσιος δὲ ἐν τοῖς ἔπεσι καὶ Ἀλκμήνην ἐποίησε θυγατέρα Ἀμφιαράου καὶ Ἐριφύλης εἶναι.

5.

Paus. II, 29, 4: Φώκῳ δὲ Ἀσιος ὁ τὰ ἔπη ποιήσας γενέσθαι φησὶ Πανοπέα καὶ Κρίσον· καὶ Πανοπέως μὲν ἐγένετο Ἐπειὸς ὁ τὸν ἵππον τὸν δούρειον, ὡς Ὅμηρος ἐποίησεν, ἐργασάμενος, Κρίσου δὲ ἦν ἀπόγονος τρίτος Πυλάδης, Στροφίου τε ὢν τοῦ Κρίσου καὶ Ἀναξιβίας ἀδελφῆς Ἀγαμέμνονος.

6.

Paus. III, 13, 8 (5): Γερόνασι δὲ οἱ Τυνδάρεω παῖδες τὰ πρὸς μητρὸς ἀπὸ τοῦ Πλευρῶνος· Θέστιον γὰρ τὸν Λήδας πατέρα Ἀσιός¹⁾ φησιν ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀγήνορος παῖδα εἶναι τοῦ Πλευρῶνος.

7.

Paus. VII, 4, 1 (2): Ἀσιος δὲ ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος ἐποίησεν ἐν τοῖς ἔπεσιν ὡς Φοίνικι ἐκ Περιμήδης τῆς Οἰνέως γένοιτο Ἀστυπάλαια καὶ Εὐρώπη, Ποσειδῶνος δὲ καὶ Ἀστυπαλαίας εἶναι παῖδα Ἀγκαῖον, βασιλεύειν δὲ αὐτὸν τῶν καλουμένων Λελέγων· Ἀγκαῖον

1) Codd. Ἀρειος; corr. Palmer. et Valcken.

δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ ποταμοῦ λαβόντι τοῦ Μαιάνδρου Σαμίαν γενέσθαι Περίλαον καὶ Ἔνουδον καὶ Σάμον καὶ Ἀλιθέρσην καὶ θυγατέρα ἐπ' αὐτῷ Παρθενόπην, Παρθενόπης δὲ τῆς Ἀγκαίου καὶ Ἀπόλλωνος Λυκομήδην γενέσθαι. Ἄσιος μὲν ἐς τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐδήλωσε.

8.

Ἀντίθεον δὲ Πελασγὸν ἐν ὑψικόμοισιν ὄρεσσι γαῖα μέλαινα ἀνέδωκεν, ἵνα θνητῶν γένος εἴη. Paus. VIII, 1, 4 (2): Πεποιήται δὲ καὶ Ἀσίῳ τοιάδε ἐς αὐτόν (sc. τὸν Πελασγόν)· „ἀντίθεον — εἴη“.

9.

Apollodor. III, 8, 2, 2: Εὐμηλος δὲ καὶ τινες ἕτεροι λέγουσι Λυκάονι καὶ θυγατέρα Καλλιστῶ γενέσθαι· Ἡσίοδος μὲν γὰρ αὐτὴν μίαν εἶναι τῶν νυμφῶν λέγει, Ἄσιος δὲ Νυκτέως.

10.

Κοῦραι τ' Ἰκαρίοιο Μέδη καὶ Πηνελόπεια. Schol. Marc. ad Hom. Od. δ, 797: Ἄσιος δέ φησι „κοῦραι — Πηνελόπεια“.

11.

Paus. II, 6, 5 (3): Σικυνῶνα δὲ οὐ Μαραθῶνος τοῦ Ἐπωπέως, Μητίονος δὲ εἶναι τοῦ Ἐρεχθέως φασίν· ὁμολογεῖ δὲ σφισι καὶ Ἄσιος.

12.

Paus. IV. 2. 1. cf. Cinaeth. fr. 5. p. 197.

CARMINIS EPICI DE SAMIORUM MORIBUS
FRAGMENTUM.

13.

Οἱ δ' αὐτως φοίτεσκον, ὅπως πλοκάμους κενίσαιντο,
εἰς Ἥρης τέμενος. πεπνυκασμένοι εἵμασι καλοῖς,
χιονέοις τε χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον,
χαῖται δ' ἠωρεῦντ' ἀνέμῳ χρυσέοις ἐνὶ δεσμοῖς,
χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτέων τέττιγες ὤς. 5
δαιδάλεοι δὲ χλιδῶνες ἄρ

ἀμφιβραχιονίσαντες ὑπασπίδιον πολεμιστήν.

Athen. XII p. 525 E, F: Περὶ δὲ τῆς Σαμίων τρυφῆς
Δοῦρις ἱστορῶν παρατίθεται Ἀσίου ποιήματα, ὅτι
ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίοσι καὶ τὴν ἐορτὴν
ἄγοντες τῶν Ἡραίων ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς
κόμας ἐπὶ τὸ μετάφρενον καὶ τοὺς ὤμους. τὸ δὲ
νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆσδε
„βαδιστέ“ εἰς Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον“. ἔστι δὲ τὰ
τοῦ Ἀσίου ἔπη οὕτως ἔχοντα „οἱ δ' — πολεμιστήν“.

Fragm. XIII. 1. αὐτως] Sic Bach. Meineke. Vulgo αὐτως.
— Post v. 2 lacunam statuit Dind. — 3. Legebatur χιονέοισι
χιτ.; corr. Lennep. — πέδον χθ. εὐρ. ἄχρῳ Herm. — Jacobs
exercitt. critt. I p. 121 πέδον χθ. εὐρὸν ἔσαιρον legisse putat
Dalecampium. — 4. 5 ante Naekium (Choer. p. 74) inverso
ordine legebantur. — 5. αὐτῶν vulgo; corr. Naeke. — 6. 7.
ἄρ' ἀμφὶ βραχίοσιν ἦσαντες ὑπ. Cod. A (Marc.) Athenaei,
ἄρ' ἀμφὶ βραχίοσιν νῆσαντες al. — ἀμφιβραχιονίσαντες Naeke
l. l. („Quod erui, versum efficit rotundissimum, et iocosa Asiï
magniloquentia dignissimum est. Cognata, περιβραχιόνιον,
βραχιονιστήρ“.) — De sequentibus Naeke p. 76: „Ἵπασπίδιον
πολεμιστήν eum iocose appellat Asius, qui veste utitur longa,
ad terram pertinente. Hom. ὑπασπίδια προβιβῶντος“.

CHERSIAS.

Pausan. IX, 38, 9 (6): "Ἐπη, ἃ ἐποίησε Χερσίας, ἀνὴρ Ὀρχομένιος.

Plut. in sept. sapient. convivio [Moral. p. 156 E]: Εἰπόντος δὲ ταῦτα τοῦ Μνησιφίλου, Χερσίας ὁ ποιητῆς (ἀφεῖτο γὰρ ἤδη τῆς αἰτίας καὶ διήλλακτο τῷ Περιάνδρῳ νεωστὶ Χίλωνος δεηθέντος) κτλ. Unde viri docti collegerunt poetam circa Ol. XL vixisse.

FRAGMENTUM.

Ἐκ δὲ Ποσειδάωνος ἀγακλειτῆς τε Μιδείης

Ἄσπληδῶν γένεθ' υἱὸς ἀν' εὐρύχορον πτολίεθρον.

Paus. IX, 38, 9 sq. (6): Ἄσπληδόνα δὲ ἐκλιπεῖν τοὺς οἰκήτορας φασιν ὕδατος σπανίζοντας· γενέσθαι δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἄσπληδόνης τῆ πόλει, τοῦτον δὲ εἶναι νύμφης τε Μιδείας καὶ Ποσειδῶνος. ὁμολογεῖ δὲ καὶ ἔπη σφίσιν ἃ ἐποίησε Χερσίας, ἀνὴρ Ὀρχομένιος· „ἐκ δὲ — πτολίεθρον“. τοῦδε τοῦ Χερσίου τῶν ἐπῶν οὐδεμία ἦν ἔτι κατ' ἐμὲ μνήμη, ἀλλὰ καὶ τάδε ἐπηγάγετο ὁ Κάλλιππος ἐς τὸν αὐτὸν λόγον τὸν ἔχοντα ἐς Ὀρχομενίους¹⁾. τούτου δὲ τοῦ Χερσίου καὶ ἐπίγραμμα οἱ Ὀρχομένιοι τὸ ἐπὶ τῷ Ἡσιόδου τάφῳ μνημονεύουσιν.

Epigramma hoc²⁾ afferunt Paus. IX, 38, 4 (3)

1) Paus. IX, 29, 2 (1): Κάλλιππος Κορίνθιος ἐν τῇ ἐς Ὀρχομενίους συγγραφῇ. 2) Ab aliis tribuitur Mnasalcae Sicyonio (Brunck. Anal. I p. 193).

et Procl. Γέν. Ἡσιόδου p. LXXXIII Goettl. 7 Gaisf.
[8 sq. Lips.]

Ἡσιόδου¹⁾, τοῦ πλεῖστον ἐν Ἑλλάδι κῦδος ὀρεῖται²⁾
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνῳ³⁾ σοφίης,
Ἄσκη μὲν πατρὶς πολυλήμιος, ἀλλὰ θανόντος
ὄστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει.

HEGESINUS.

ATTHIS.

Ἄσκη δ' αὖ παρέλεκτο Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
ἣ δὴ οἱ τέκε παῖδα περιπλομένων ἐνιαυτῶν
Οἴοκλον, ὃς πρῶτος μετ' Ἀλώεος ἔκτισε παίδων
Ἄσκη, ἣ θ' Ἐλικῶνος ἔχει πόδα πίδακόντα.

Paus. IX, 29, 1: θῦσαι δὲ ἐν Ἐλικῶνι Μούσαις πρῶ-
τους καὶ ἐπονομάσαι τὸ ὄρος ἱερὸν εἶναι Μουσῶν
Ἐφιάλτην καὶ Ὠπὸν λέγουσιν, οἰκίσαι δὲ αὐτοὺς καὶ
Ἄσκη καὶ δὴ καὶ Ἡγησίνοισ ἐπὶ τῷδε ἐν τῇ Ἀτ-
θίδι ἐποίησεν „Ἄσκη — πίδακόντα“. ταύτην τοῦ
Ἡγησίνου τὴν ποίησιν οὐκ ἐπελεξάμην, ἀλλὰ πρότε-
ρον ἄρα ἐκλελοιπυῖα ἦν πρὶν ἢ ἐμὲ γενέσθαι. Κάλ-
λιππος δὲ Κορίνθιος ἐν τῇ ἐς Ὀρχομενίους συγγραφῇ
μαρτύρια ποιεῖται τῷ λόγῳ τὰ Ἡγησίνου ἔπη· ὡσαύ-
τως δὲ καὶ ἡμεῖς πεποιήμεθα παρὰ τοῦ Καλλίππου
διδασχθέντες. Cf. Welcker. Cycl. Ep. I p. 320.

1) Vulgo Ἄσκη — κατέχει Ἡσιόδου — σοφίης. Ordinem
pristinum e cod. Vat. Proculi restituit Goettl. 2) Sic Paus.
Mnas.; τοῦ πλ. ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν Proc. 3) βασάνοις
Proc.

PHORONIS.

De Phoroneo Clem. Alex. Strom. I p. 138 (321 A) Sylb. 380 Pott. Ἀκουσίλαος γὰρ Φορωνέα πρῶτον ἄνθρωπον¹⁾ γενέσθαι λέγει. Apollodor. II, 1, 1, 2—4: Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος γίνεται παῖς Ἴναχος, ἀφ' οὗ ποταμὸς ἐν Ἄργει Ἴναχος καλεῖται. τούτου καὶ Μελίας²⁾ τῆς Ὠκεανοῦ Φορωνεύς τε καὶ Αἰγιαλέως παῖδες ἐγένοντο. Αἰγιαλέως μὲν οὖν ἄπαιδος ἀποθανόντος ἡ χώρα ἅπασα Αἰγιαλία ἐκλήθη, Φορωνεύς δὲ πάσης τῆς ὕστερον Πελοποννήσου προσαγορευθείσης δυναστεύων ἐκ Τηλεδίκης νύμφης Ἄπιν καὶ Νιόβην ἐγέννησεν. Cf. Schol. ad Eur. Or. 932. Paus. I, 39, 5 (4) sq. II, 21, 1.

Eustath. ad Il. p. 385, 38 Rom. 292 Bas. Φησὶ δὲ Ἑλλάνικος παῖδας τρεῖς Φορωνέως γενέσθαι, οἱ τοῦ πατρὸς θανόντος διενείμαντο τὴν Ἄργειαν· καὶ ἡ μὲν πρὸς Ἐρασίνῳ τῷ ποταμῷ Πελασγῷ ἔλαχε, τῷ καὶ τὴν ἐκεῖ Λάρισσαν κτίσαντι, Ἰάσῳ δὲ τὰ πρὸς Ἥλιν, Ἀγήνωρ δέ, ἀναλωθείσης τῆς γῆς, τὴν πατρικὴν εἴληφεν ἵππον κτλ.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1179: περὶ τῆς Κάδμου εἰς Θήβας παρουσίας ἱστορεῖ καὶ Ἑλλάνικος ἐν ᾧ Φορωνίδος, ἱστορῶν ὅτι καὶ τοὺς

1) De eius aetate paullo supra: ἦν δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα κατὰ μὲν Φορωνέα τὸν μετὰ Ἴναχον ὁ ἐπὶ Ὠγύγου κατακλυσμὸς καὶ ἡ ἐν Σικυῶνι βασιλεία πρῶτον μὲν Αἰγιαλέως κτλ. — Africanus ap. Euseb. Praep. Ev. X, 10 p. 488 D: ἀπὸ Ὠγύγου ἐφ' οὗ γέγονεν ὁ μέγας καὶ πρῶτος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατακλυσμὸς Φορωνέως Ἀργείων βασιλεύοντος, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ, μέχρι πρῶτης Ὀλυμπιάδος ἔτη συνάγεται χίλια εἴκοσιν. Apud Tatian. or. ad Graec. 39 § 60 (p. 150 Otto) Inachus annis CCCC. rebus Iliacis est antiquior. 2) Μελίας] Archia matris nomen est ap. Hygin. fab. 143.

ὀδόντας ἔσπειρε τοῦ δράκοντος κατὰ Ἄρεως βούλησιν καὶ ἐγένοντο πέντε ἄνδρες ἔνοπλοι, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Πέλωρ, Ὑπερήνωρ, Ἐχίων. Eadem narrat Eudoc. p. 248, 20.

Tatian. orat. ad Graec. 39 § 60 p. 148 Otto. Μετὰ δὲ Ἰναχον ἐπὶ Φορωνέως μόγισ τοῦ θηριώδους βίου καὶ νομάδος περιγραφῇ γέγονεν, μετεκοσμήθησάν τε οἱ ἄνθρωποι. Paus. II, 15, 5 (4): Φορωνεὺς δὲ ὁ Ἰνάχου τοὺς ἀνθρώπους συνήγαγε πρῶτον ἐς κοινόν, σποράδας τέως καὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἐκάστοτε οἰκοῦντας· καὶ τὸ χωρίον ἐς ὃ πρῶτον ἠθροίσθησαν ἄστν ὠνομάσθη Φορωνικόν. Cf. Hygin. fab. 274: Phoroneus Inachi filius aram¹⁾ Iunoni primus fecit. Clem. Alex. Protrept. p. 13 (28 C) Sylb. 38 Pott. Paus. II, 19, 5: Ἐς Φορωνέα τοῦ πυρὸς μετάγειν ἐθέλουσι τὴν εὐρεσιν. — 20, 3: Μετὰ δὲ αὐτὸ προελθοῦσιν ἐν δεξιᾷ Φορωνέως τάφος ἐστίν· ἐναγίζουσι δὲ καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι τῷ Φορωνεῖ.

Subsidia: C. G. Mueller de cyclo p. 58 — 60. — Osann in Herm. Vol. XXXI (a. 1828) p. 206.

1.

Πατέρα θνητῶν ἀνθρώπων.

Clem. Alex. Strom. I p. 138 (321 A) Sylb. 380 Pott. Ἀκουσίλαος γὰρ Φορωνέα πρῶτον ἀνθρώπου γενέσθαι λέγει, ὅθεν καὶ ὁ τῆς Φορωνίδος ποιητῆς εἶναι αὐτὸν ἔφη „πατέρα — ἀνθρώπων“.

1) aram] sacra Hyg. fab. 143.

2.

Ἐνθα γόητες

Ἴδαῖοι Φούγες ἄνδρες ὀρέστεροι οἰκί' ἔναιον,
 Κέλμις Δαμναμενεύς τε μέγας καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων,
 εὐπάλαμοι θεράποντες ὀρείης Ἀδρηστείης,
 οἱ πρῶτοι τέχνην πολυμήτιος Ἡφαίστιο 5
 εὔρον ἐν οὐρείησι νάπαις, ἰόεντα σίδηρον,
 ἐς πῦρ τ' ἤνεγκαν καὶ ἀριπρεπὲς ἔργον ἔδειξαν.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 1129 de Dactylis Idaeis
 disserens: Ὁ δὲ τὴν Φορωνίδα συνθεὶς γράφει οὕτως
 „ἔνθα — ἔδειξαν“.

3.

Strab. X p. 471 sq.: Ὁ δὲ τὴν Φορωνίδα γράψας
 αὐλητὰς καὶ Φούγας τοὺς Κουρητὰς λέγει.

4.

Καλλιθόη κλειδοῦχος ὀλυμπιάδος βασιλείης
 Ἥρης Ἀργεΐης, ἣ στέμμασι καὶ θυσάνοισι
 πρώτη κόσμησεν περὶ κίονα μακρὸν ἀνάσσης.

Clem. Alex. Strom. I p. 151 (348 D) Sylb. 418 Pott.
 Πρὶν γοῦν ἀκριβοθῆναι τὰς τῶν ἀγαλμάτων σχέσεις
 κίονας ἰστάντες οἱ παλαιοὶ ἔσεβον τούτους ὡς ἀφι-
 δρύματα τοῦ θεοῦ. γράφει γοῦν ὁ τὴν Φορωνίδα
 ποιήσας: „Καλλιθόη — ἀνάσσης“.

5.

Ἑρμείαν δὲ πατὴρ Ἑριούνιον ὠνόμασ' αὐτόν·
 πάντας γὰρ μάκαράς τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους
 κέρδεσι κλεπτοσύνησί τ' ἐκαίνυτο τεχνηέσσαις.

Fragm. V. 1. αὐτός Sturz. — 3. κλεπτοσύνησί τ' ἐκαίνυτο]
 Sic praeceunte Hemsterh. ed. Duentz. cf. Schneid. in Dind. Thes.
 Ling. Gr. III p. 1216 C; vulgo κλεπτοσύναις τ' ἐξαίνυτο.

Etym. M. p. 374, 18: Ἐριούνιος· χθόνιος, ἀγαθός, πολυωφελής, κλέπτῃς, μέγας. ἔστι δὲ ἐπίθετον Ἑρμοῦ
 ἢ ἀπὸ τῆς ἐρευνήσεως· καὶ γὰρ ὁ τὴν
 Φορωνίδα γράψας φησὶν· „Ἑρμείαν — τεχνηέσσαις“.

HERACLEIDES.

CINAETHO.

De Cinaethone cf. supra p. 196. — Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 1357: ὅτι δὲ Κιανοὶ ὄμηρα ἔδοσαν Ἑρακλεῖ καὶ ὤμοσαν μὴ λήξειν ζητοῦντες Ἰγλαν καὶ φροντίδα ἔχουσι Τραχινίων διὰ τὸ ἐκεῖσε κατοικισθῆναι ὑφ' Ἑρακλεῖ τοὺς ὀμηρεύσαντας, Κιναίθων¹⁾ ἱστορεῖ ἐν Ἑρακλείᾳ.

CONON.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 1165 [p. 373, 28]: Κόνων²⁾ δὲ ἐν τῇ Ἑρακλείᾳ φησὶν ὅτι Αἰγαίων καταγωνισθεὶς ὑπὸ Ποσειδῶνος κατεποντίσθη εἰς τὸ νῦν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου ἠρίον Αἰγαίονος, τὸν αὐτὸν καὶ Βριάρεων καλῶν. Quae transcripsit Eudocia p. 29, 12.

DEMODOCUS.³⁾

Plut. moral. p. 1161, A, B: Τὸ μὲν Ἀπαίσαντον ἐκαλεῖτο πρότερον Σεληναῖον. Ἦρα γὰρ παρ' Ἑρα-

1) Κόνων Bernhardt Hist. litt. graec. I p. 308. 2) Κιναίθων legendum esse susp. Keil. 3) Cf. Schol. ad Hom. Od. γ, 267: Δημόδοκος Λάκων ὃς ἦν πρῶτος δι' ἐπῶν γράψας

κλέους δίκας βουλομένη λαβεῖν, συνεργον παρέλαβεν τὴν Σελήνην. Ἡ δὲ ἐπῳδαῖς χρησαμένη μάγοις, ἀφροῦ κίστην ἐπλήρωσεν, ἐξ ἧς γεννηθέντα λέοντα μέγιστον Ἴρις ταῖς ἰδίαις ζώναις ἐπισφίγξασα, κατήνεγκεν εἰς ὄρος Ὀφέλιον· ὁ δὲ ποιμένα τινὰ τῶν ἐγχωρίων Ἀπαίσαντον σπαράξας ἀνεῖλεν· κατὰ δὲ θεῶν πρόνοιαν ὁ τόπος Ἀπαίσαντος ἀπ' αὐτοῦ μετωνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Δημόδοκος ἐν α' Ἡρακλείας.¹⁾

DIOTIMUS.²⁾

1.

Athen. XIII p. 603 D: Διότιμος δ' ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ Εὐρουσθέα φησὶν Ἡρακλέους γενέσθαι παιδικά, δίοπερ καὶ τοὺς ἄθλους ὑπομεῖναι.

2.

Κέρκωπες, τοὶ πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες

τὴν Ἀμφιτρούωνος πρὸς Τηλεβόας μάχην κτλ. — Plut. moral. p. 1132 B [Heraclides in συναγωγῇ τῶν ἐν μουσικῇ dicit] γεγονέναι δὲ καὶ Δημόδοκον Κερκυραῖον παλαιὸν μουσικόν (cf. Clem. Al. Strom. I p. 397 Pott.), ὃν πεποιημέναι Ἴλιου τε πόρθησιν καὶ Ἀφροδίτης καὶ Ἡφαίστου γάμον. Phot. Bibl. p. 152^b 35 Bekk.: Ἴλιου ἄλωσιν Δημόδοκου ποίησιν. Suid. v. αἰιδός [I, 1 p. 849 Bernh.]. Δημόδοκος ἄδει τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος συνουσίαν (= Od. θ 266 sqq.).

1) „Nullus omnino fuit“ Bergk Poett. lyr. p. 443.

2) Macrobi. Sat. V, 20: Arati etiam liber fertur ἐλεγείων in quo de Diotimo quodam poeta sic ait ἀλάξω Διότιμον, ὃς ἐν πέτρῃσι κάθηται | Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων [Eustath. ad Il. p. 986, 48 sq. Rom. 978 Bas.]. — Γραμματιστὴν hunc a poeta nostro non diversum fuisse censet Bergk de rell. com. att. p. 24.

Fragm. II. 1. Legebatur Κέρκωπές τοι; corr. Meineke Com. Gr. Fr. II, 1 p. 25. — Κέρκωπές θ' οἶ Bergk de rell. com. att.

*Βοιωτῶν σίνοντο· γένος δ' ἔσαν Οἰχαλιῆες,
 Ὀλός τ' Εὐρύβατος τε, δύνω βαρυδαίμονες ἄνδρες.*
 Suid v. *Εὐρύβατος* [1, 2 p. 645 Bernh.]· *Διότιμος*
Ἡρακλέους ἄθλοις „*Κέρκωπες — ἄνδρες*“. Eosdem
 versus affert Mich. Apost. IX, 33 (= VIII, 12 Leutsch);
 v. 3 laudat Schol. Vind. ad Lucian. Alex. 4 (Vol. IV
 p. 139 Jacobitz). Cf. supra p. 69 sq. Lobeck. Aglaoph.
 p. 1297. Osann Symb. I p. 302 sqq.

PHAEDIMUS.¹⁾

Δουράτεον σκύφος εὐρὸν μελιζώροιο ποτοῖο.
 Athen. IX p. 498 F: *Φαίδιμος τε ἐν πρώτῳ Ἡρακλείας*
„δουράτεον — πότοιο“.

PISINUS.

Multi scriptores graeci, teste Clem. Alex. Strom. VI
 p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott. aliorum opera expila-
 verunt: *αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἐτέρων ὑφελόμενοι, ὡς ἴδια*
ἐξήνεγκαν, καθάπερ Πείσανδρος Καμιρεὺς Πισίνου
τοῦ Λινδίου τὴν Ἡράκλειαν. Cf. Welck. Cycl. ep. I
 p. 311, 17. Lobeck Aglaoph. p. 310.

p. 24. — 3. *σύλλοι τε τρίβαλλοί τε δύο κτλ.* Schol. ad Luc. —
Σίλλος (pro Ὀλος) veram lect. esse statuit Osann Symb. I, 302.
 Cf. Meinek. l. l. — *βαρυδαίμονε ἄνδρε* Apost.

1) Cf. Steph. Byz. v. *Βισάνθη*: *Φαίδιμος ἐλεγεῖων ποιη-*
τῆς Βισανθηνῆς ἢ Ἀμαστριανῆς ἢ Κρωμνίτης.

INCERTI POETAE FRAGMENTUM.

Φολίς δ' ἀπέλαμπε φαιινὴ

ἄλλοτε μὲν κυανοῦ, τοτὲ δ' ἄνθεσιν εἶσατο χαλκοῦ.
Schol. ad Nicand. Ther. 257 p. 66 Schneid.: Τὸ δὲ
ἐμπερὲς ὁμοιον τῷ ἐν τῇ 'Ηρακλείᾳ' „φολίς —
χαλκοῦ“. Panyasidis hos versus esse suspicatur Meineke
Diss. Acad. Berol. a. 1832 p. 105.

MINYAS.

Minyadis auctor victoriam, quam Hercules de Minyis
reportavit, Orchomenique expugnationem narravit. Cf.
Welck. Cycl. ep. I p. 253 sqq. — Paus. IV, 33, 7:
Πρόδικος δὲ Φωκαεύς, εἰ δὴ τούτου τὰ ἐς τὴν Μι-
ννάδα ἔπη κτλ. Philodem. de pietate p. 7 Gomp.:
ὁ τὴν Μιννάδα γράψας cf. fr. 6.

1.

Ἐνθ' ἦτοι νέα μὲν νεκυάμβατον, ἣν ὁ γεραῖος
πορθμεὺς ἦγε Χάρων, οὐκ ἔλλαβον ἐνδοθεν ὄρμου.
Paus. X, 28, 2 (1): Ἐπηκολούθησε δὲ ὁ Πολύγνωτος
ἐμοὶ δοκεῖν ποιήσει Μιννάδι· ἔστι γὰρ δὴ ἐν τῇ
Μιννάδι ἐς Θησέα ἔχοντα καὶ Πειρίθουν· „ἐνθ' —
ὄρμου“. ἐπὶ τούτῳ οὖν καὶ Πολύγνωτος γέροντα
ἔγραψεν ἤδη τῇ ἡλικίᾳ τὸν Χάρωνα. Cf. Welck. l. l.
p. 258 sq.

2.

Paus. X, 28, 7 (4): Ἡ δὲ Ὀμήρου ποιήσις ἢ ἐς
Ὀδυσσεά καὶ ἢ Μιννάς τε καλουμένη καὶ οἱ Νόστοι,

μνήμη γὰρ ἐν ταύταις καὶ Ἄιδου καὶ τῶν ἐκεῖ δειμάτων ἐστίν, ἴσασιν οὐδένα Εὐρύνομον δαίμονα. Cf. Welck. p. 255.

3.

Paus. IX, 5, 8 sq. (4): Λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐν Ἄιδου δίκην δίδωσιν Ἀμφίων ὦν ἐς Λητῶ καὶ τοὺς παῖδας καὶ αὐτὸς¹⁾ ἀπέροψε· κατὰ δὲ τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἀμφίουτος ἔστι ποιήσεως Μιννάδος, ἔχει δὲ ἐς Ἀμφίονα κοινῶς καὶ ἐς τὸν Θράκα Θάμυριν. Cf. Welck. p. 258.

4.

Paus. IV, 33, 7: Πρόδικος δὲ Φωκαεύς, εἰ δὴ τούτου τὰ ἐς τὴν Μιννάδα ἔπη, προσκειῖσθαι φησι Θαμύριδι ἐν Ἄιδου δίκην τοῦ ἐς τὰς Μούσας ἀνχήματος.

5.

Paus. X, 31, 3 (2): Ἐς δὲ τοῦ Μελέαγρου τὴν τελευτὴν Ὀμήρῳ μὲν ἐστὶν εἰρημένα ὡς ἡ Ἐρινὺς καταρῶν ἀκούσαι τῶν Ἀλθαιῆς καὶ ἀποθάνοι κατὰ ταύτην ὁ Μελέαγρος τὴν αἰτίαν· αἱ δὲ Ἥοϊαί τε καλούμεναι καὶ ἡ Μιννὰς ὠμολογήκασιν ἀλλήλαις· Ἀπόλλωνα γὰρ δὴ αὐταί φασιν αἱ ποιήσεις ἀμῦναι Κούρησιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ ἀποθανεῖν Μελέαγρον ἰπὸ Ἀπόλλωνος.

6.

Philodem. περὶ εὐσ. p. 7 Gomp.: Φερεκύνδ[ης κα]τατοξευθέ[ντα τε]λευτήσαί φη[σιν, Ὠ]ρίωνα δὲ²⁾

1) καὶ αὐτὸς] Fort. αὐτῆς. 2) Ὀμηρος suppl. Gomperz; cf. Od. λ, 572 sqq.

λέγει καὶ ὁ τῆ[ν Μι]νυάδα γράψ[ας]
 τ]ὸν Ἡρακλέα [τ]ετελευτη-
 [κέν]αι φησί.

THESEIDES.

Aristot. Poet. c. 8 [p. 1451^a 16]: Μῦθος δ' ἐστὶν εἷς, οὐχ ὥσπερ τινὲς οἴονται, ἐὰν περὶ ἓνα ἢ πολλὰ γὰρ καὶ ἄπειρα τῶ γένει συμβαίνει, ἐξ ὧν ἐνίων οὐδέν ἐστιν ἓν· οὕτω δὲ καὶ πράξεις ἐνὸς πολλαὶ εἰσιν, ἐξ ὧν μία οὐδεμία γίνεται πρᾶξις. διὸ πάντες εἰκόασιν ἁμαρτάνειν, ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακλῆίδα καὶ Θησηίδα καὶ τὰ τοιαῦτα ποιήματα πεποιήκασιν· οἴονται γὰρ ἐπεὶ εἷς ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ἓνα καὶ τὸν μῦθον εἶναι προσήκειν.

Plut. Thes. 28: Ἦν γὰρ ὁ τῆς Θησηίδος ποιητῆς Ἀμαζόνων ἐπανάστασιν γέγραφε, Θησεῖ γαμοῦντι Φαίδραν τῆς Ἀντιόπης ἐπιτιθεμένης καὶ τῶν μετ' αὐτῆς Ἀμαζόνων ἀμυνομένων καὶ κτείνοντος αὐτὰς Ἡρακλέους, περιφανῶς ἔοικε μύθῳ καὶ πλάσματι.

Schol. ad Pind. Ol. III, 52 χρυσόκερων ἔλαφον] θήλειαν δὲ εἶπε καὶ χρυσόκερων ἀπὸ ἱστορίας¹⁾. ὁ γὰρ Θησηίδα γράψας τοιαύτην αὐτὴν λέγει καὶ Πείσανδρος ὁ Καμειρεὺς καὶ Φερεκύδης.

Schol. ad Pind. Ol. X (XI), 83 p. 253 Boeckh. Ἀριστόδημος δέ φησι Σῆμον δέ τινα νῦν νενικηκέναι ἄρματι, ὥς φησι Δίφιλος ὁ τὴν Θη-

1) ἱστορίας] Vulgo Ἰστορίας; corr. Schubart in Ephem. litt. Hal. a. 1840. Vol. I p. 526.

σηίδα ποιήσας ἐν τινι λαμβείῳ οὔτῳ· „τρέψας δὲ πώλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος, | ὃς πρῶτος ἄρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ“.

THESPROTIS.

Paus. VIII, 12, 5 (3): Ἐπὶ δὲ ὁδοῖς ταῖς κατειλεγμέναις δύο ἐς Ὀρχομενὸν εἰσὶν ἄλλαι, καὶ τῇ μὲν ἐστὶ καλούμενον Λάδα στάδιον καὶ ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ γῆς χῶμα ὑψηλόν· Πηνελόπης δὲ εἶναι τάφον φασίν, οὐχ ὁμολογοῦντες τὰ ἐς αὐτὴν ποιήσει τῇ Θεσπρωτίδι ὀνομαζομένη. Ἐν ταύτῃ μὲν γέ ἐστὶ τῇ ποιήσει ἐπανήκοντι ἐκ Τροίας Ὀδυσσεὶ τεκεῖν τὴν Πηνελόπην Πτολιπόρθην παῖδα. Cf. Welck. Cycl. ep. I (1835) p. 312.

MUSAEUS.

Suid. v. Μουσαῖος (II, 1 p. 890 Bernh.): Ἐλευσίνιος, ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς Ἀντιφήμου (τοῦ Ἐυφήμου, τοῦ Ἐκφάντου, τοῦ Κερκυῶνος, ὃν κατεπολέμησεν ὁ Θησεὺς) καὶ Ἐλένης γυναικός· ἐποποιός, μαθητὴς Ὀρφέως, μᾶλλον δὲ πρεσβύτερος. ἤκμαζε γὰρ κατὰ τὸν δεύτερον Κέκροπα, καὶ ἔγραψεν Ἐπιθήκας Ἐυμόλπῳ τῷ υἱῷ, ἔπη δ. καὶ ἄλλα πλεῖστα. Eudoc. p. 303.

Paus. X, 5, 6 (3): Μουσαίῳ δὲ τῷ Ἀντιοφήμου προσποιούσι τὰ ἔπη. Cf. X, 12, 11 (5). Schol. ad Soph. Oed. Col. 1051. Orph. Argon. 306 (310).

Diog. Laert. I. prooem. § 3: Ἴδου γοῦν παρὰ μὲν

Ἀθηναίοις γέγονε Μουσαῖος καὶ τὸν μὲν Εὐμόλου παῖδά φασι. Philoch. in Schol. ad Ar. Ran. 1033. Hieron. ad Euseb. Chron. p. 88 Scal. 47 Schoen.

Serv. ad Verg. Aen. VI, 667: Eum alii Lunae (Lini) filium, alii Orphei volunt, cuius eum constat fuisse discipulum. Cf. Paus. X, 7, 2. Diod. IV, 24. Tatian. or. ad Gr. 41 § 62 p. 158 Otto. [Euseb. Praep. Ev. X, 11 p. 495 D.]

Plat. Republ. II p. 364 E: *Βίβλων δὲ ὄμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως, Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων, ὧς φασι.* Ps.-Orph. ap. Clem. Alex. Protr. p. 21 sq. (48 C) Sylb. 63 Pott.: [cf. Justin. Mart. de monarchia Dei p. 82]: *σὺ δ' ἄκουε, φασφόρου ἔκγονε μήνης | Μουσαῖ'.* Procl. in Plat. Tim. p. 34 E [Bas. 1534]. 79 Schneid. *Εἴτε οὖν Γῆς υἱὸν τὸν Τιτυόν, εἴτε Ἥλιου τὸν Φαέθοντα λέγοιεν, εἴτε Σελήνης τὸν Μουσαῖον εἴτε ἄλλου τινὸς οἱ μυθοπλάσται.* Cf. p. 51 B (117 Schneid.): *Ἐπεὶπερ καὶ ἀπὸ Μουσαίου τοῦ Σεληνιακοῦ τὸ γένος τοῖς ἐν Ἐλευσίνι τῶν μυστηρίων ἠγουμένοις,* et p. 326 C. Philochor. ap. Schol. ad Aristoph. Rom. 1033. Hermesianax ap. Athen. XIII p. 597 C.

Aristot. Mirab. Auscult. 131 [p. 843^b 1]: *Φασὶν οἰκοδομούντων Ἀθηναίων τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν τῆς ἐν Ἐλευσίνι περιεχομένην στήλην πέτραις εὐρεθῆναι χαλκῆν, ἐφ' ἧς ἐπεγέγραπτο „Δηιόπης τόδε σῆμα“, ἣν οἱ μὲν λέγουσι Μουσαίου εἶναι γυναῖκα, τινὲς δὲ Τριπολέμου μητέρα γενέσθαι.* Hermesianax ap. Athen. l. l.: *Οὐ μὲν οὐδ' υἱὸς Μήνης ἀγέραςτον ἔθηκε | Μουσαῖος χαρίτων ἦρανος Ἀντιόπην, | ἧ τε πολὺν*

μύστησιν Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν | εὐασμὸν κρυφίων
ἐξεφόρει λογίων, | Ῥάριον ὀργειῶνι νόμῳ διαποιπνύ-
ουσα | Δήμητρι· γνωτὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν αἰδῆ.

Diog. Laert. prooem. § 3: Τοῦτον (sc. τὸν Μου-
σαῖον) τελευτῆσαι Φαληροῖ, καὶ αὐτῷ ἐπιγεγράφαι
τόδε τὸ ἐλεγεῖον· Εὐμόλπου φίλον υἷον ἔχει τὸ Φαλη-
ρικὸν οὐδας, | Μουσαῖον φθίμενον σῶμ', ὑπὸ τῷδε
τάφῳ.

Paus. I, 25, 8 (6): Ἔστι δὲ ἐντὸς τοῦ περιβόλου
τοῦ ἀρχαίου τὸ Μουσεῖον, ἀπαντικρὺ τῆς ἀκροπόλεως
λόφος, ἔνθα Μουσαῖον ἄδειν καὶ ἀποθανόντα γῆρα
ταφῆναι λέγουσιν.

Musaeo tribuuntur¹⁾

1. Ἀκέσεις νόσων. Aristoph. Ran. 1033.
Eustath. ad Il. prooem. p. 4 Rom. 3 Bas. — Cf. Passow
p. 44 sq.

2. Εὐμολπία. Paus. X, 5, 6 (3). Suid. v.
Μουσαῖος (supra p. 218). — Passow p. 49—51.

3. Θεογονία. Diog. Laert. prooem. § 3 (infra
p. 229). — [Pompon. Sab. ad Verg. Aen. VI, 667.] —
Passow p. 47 sq.

4. Περὶ Θεσπρωτῶν. Clem. Alex. Strom. VI
p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott. (cf. supra p. 58.) —
Passow p. 56 sq.

1) Plato Rep. II p. 364 E: βίβλων δὲ ὄμαδον παρέχονται
Μουσαῖον καὶ Ὀρφεῶς, Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων, ὡς
φασιν, ubi Schol. [p. 150 Ruhnck. 398 Bekk.]: βίβλων] περὶ
ἐπιδῶν καὶ καταδέσμων καὶ καθαρσίων καὶ μελιγμάτων καὶ
τῶν ὁμοίων. Cf. Pausan. I, 22, 7: Ἔστιν οὐδὲν Μουσαῖον
βεβαίως ὅτι μὴ μόνον ἐς Δήμητρα ὕμνος Λυκομίδαις.

5. *Καθαρμοί*. Schol. ad Aristoph. Ran. 1033.¹⁾
Passow p. 41—43.

6. *Κρατήρ*. Serv. ad Verg. Aen. VI, 667. —
Passow p. 51 sq.

7. *Παραλύσεις*. Schol. ad Aristoph. Ran. 1033.
— Passow p. 43 sq.

8. *Σφαῖρα*. Diog. Laert. I. prooem. § 3. —
Passow p. 45—47.

9. *Τελευταί*. Plat. Rep. II p. 364 E, cf. Protag.
cap. 8 p. 316 D., ubi *τελευταί τε καὶ χρησμοφῳδίαι* afferuntur. Schol. ad Aristoph. Ran. 1033. Cf. Diod. IV, 24
extr. Paus. X, 7, 2. Chalcid. comm. in Plat. Tim. p.
220 Meurs. 210 Mullach.: Simul exponit ea, quae Orpheus
et Linus et Musaeus de divinis potestatibus vaticinati sunt.
— Passow p. 39—41.

10. *Τιτανογραφία*. Schol. ad Apoll. Rhod. III,
1179. Eudoc. p. 248. — Passow p. 48 sq.

11. *Ὕμνοι*. — 1) Hymnus in Bacchum. Aristid.
or. 4 p. 28 Iebb. 47 Dind. *Τοὺς μὲν οὖν τελέους
ὕμνους τε καὶ λόγους περὶ Διονύσου Ὀρφεῖ καὶ Μου-
σαίῳ παρῶμεν*. — Passow p. 55 sq. — 2) Hymnus in
Cererem. Paus. IV, 1, 5 (4). I, 22, 7. — Passow p.
52—55.

12. *Χρησμοί*. Herodot. VII, 6. VIII, 96. Ari-
stoph. Ran. 1033. Plat. ll. ll. cf. Apol. Socr. p. 41 A.
Ion. p. 536 B. Strab. XVI p. 762. Philostr. Heroic. cap. 19
p. 693 Olear. 301 Kays. (*Μουσαῖον δ' ἐν ᾠδαῖς*

1) Cf. Oenom. ap. Euseb. Praep. Ev. V, 31 p. 226 C:
*Ὡς μὴ μᾶλλον τῆς Κρήτης σὺ καθαρμοῦ προσδέη, Ὀρφικούς
τινας ἢ Ἐπιμενιδείους καθαροὺς φανταζόμενος.*

χρησµῶν). — Cf. Paus. X, 9, 11 (5). 12, 11 (5).
Schol. ad Aristoph. Ran. 1033. — Passow p. 34—39. —

Paus. I, 14, 3 (2): Ἔπη δὲ ἄδεται Μουσαίου
µέν, εἰ δὴ Μουσαίου καὶ ταῦτα, Τριπτόλεμον παῖδα
᾽Ωκεανοῦ καὶ Γῆς εἶναι. Cf. I, 22, 7: Ἐγὼ δὲ ἔπη
µὲν ἐπελεξάµην ἐν οἷς ἐστὶ πέτεσθαι Μουσαίου ὑπο
Βορέου δῶρον, δοκεῖν δέ μοι, πεποιήκεν αὐτὰ Ὀνο
µάκριτος, καὶ ἔστιν οὐδὲν Μουσαίου βεβαίως ὅτι μὴ
μόνον ἐς Δῆμητρα ὕμνος Λυκοµίδαις.

De oraculorum auctore Clem. Alex. Strom. I p.
144 (332 D) Sylb. 397 Pott. Καὶ τοὺς μὲν ἀναφερομέ
νους εἰς Μουσαίου χρησµοὺς Ὀνομακρίτου εἶναι λε
γουσι. Cf. Herodot. VII, 6. Tatian. or. ad Graec. 41
§ 62 p. 158 Otto.

Herodot. II, 53: Ἡσίοδον γὰρ καὶ Ὀμηρον ἠλικίην
τετρακοσίοισι ἔτεσι δοκέω µετὰ πρεσβυτέρους γενέσθαι
..... οἱ δὲ πρότερον ποιηταὶ λεγόμενοι τούτων τῶν
ἀνδρῶν γενέσθαι ὕστερον, ἔμοιγε δοκέειν, ἐγένοντο.
Cf. Ioseph. c. Apion. I, 2.

Subsidia. Passow Musaeos. Lips. 1810. p. 3—88.
— Lobeck Aglaoph. p. 332 sqq. — Mullach de Mu
saeo (Fragmm. Philos. Graec. I [Par. 1860] p. 158—161).
— Eberhard De Pampho et Musaeo. Monast. 1864.

EUMOLPIA.

1.

*Αὐτίκα δὲ Χθονίη σφῶν δὴ πινυτὸν φάτο μῦθον,
σὺν δέ τε Πύρκων ἀμφίπολος κλυτοῦ Ἐννοσιγαίου.*
Paus. X, 5, 6 (3): "Ἔστι δὲ ἐν Ἑλλησι ποίησις, ὄνομα
μὲν τοῖς ἔπεσιν ἔστιν Εὐμολπία, Μουσαίῳ δὲ τῷ
Ἀντιοφῆμου προσποιούσι τὰ ἔπη· πεποιημένον οὖν
ἔστιν ἐν τούτοις Ποσειδῶνος ἐν κοινῷ καὶ Γῆς εἶναι
τὸ μαντεῖον, καὶ τὴν μὲν χρᾶν αὐτήν, Ποσειδῶνι δὲ
ὑπηρετήν ἐς τὰ μαντεύματα εἶναι Πύρκωνα. καὶ
οὕτως ἔχει τὰ ἔπη „αὐτίκα — Ἐννοσιγαίου“.

HYMNUS IN CEREREM.

2.

Paus. IV, 1, 5 (4): *Πρῶτοι δ' οὖν βασιλεύουσιν
ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ (sc. τῇ Μεσσήνῃ) Πολυκάων τε ὁ
Λέλεγος καὶ Μεσσήνη γυνὴ τοῦ Πολυκάονος. παρὰ
ταύτην τὴν Μεσσήνην τὰ ὄργια κομίζων τῶν μεγά-
λων Θεῶν Καύκων ἦλθεν ἐξ Ἐλευσίνος ὁ Κελαίνου
τοῦ Φλυοῦ. Φλυὸν δὲ αὐτὸν Ἀθηναῖοι λέγουσι παῖδα
εἶναι Γῆς· ὁμολογεῖ δὲ σφισι καὶ ὕμνος Μουσαίου
Λυκομίδαις ποιηθεὶς ἐς Δῆμητρα. Cf. I, 22, 7.*

Fragm. I. 1. Legebatur *χθονίης*. — *Χθονίης* edd. rec.;
Χθονίη Mullach; *χθονίοις* Passow. — *σφὸν* Sylburg. — *δῆ]*
Γῆ Passow.

MORBORUM CURATIONES.

3.

Plin. N. H. XXI, 20 § 145: Polio Musaeus et Hesiodus perungui iubent dignationis gloriaeque avidos. Cf. XXI, 7 § 44. XXV, 2 § 12. Theophr. Hist. Plant. IX, 23 St. (19, 2 Wimmer).

V. Hesiodi fragmm. 192. 193 (supra p. 160).

ORACULA.

4.

Herodot. VIII, 96: Τῶν δὲ ναυηγίων πολλὰ ὑπολαβὼν ἄνεμος ζέφυρος ἔφερε τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τὴν ἠίονα τὴν καλεομένην Κωλιάδα. ὥστε ἀποπλησθῆναι τὸν χρησμὸν τὸν τε ἄλλον πάντα τὸν περὶ τῆς ναυμαχίας ταύτης εἰρημένον Βάκιδι καὶ Μουσαίῳ καὶ δὴ καὶ κτλ.

5.

Καὶ γὰρ Ἀθηναίοισιν ἐπέρχεται ἄγριος ὄμβρος ἠγεμόνων κακότητι· παραιφασίη δέ τις ἔσται,
..... ἠμύσουσι πόλιν, τίσουσι δὲ ποινήν.

Paus. X, 9, 11 (5): Τὴν δὲ πληγὴν Ἀθηναῖοι τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς οὐ μετὰ τοῦ δικαίου συμβῆναι σφισιν ὁμολογοῦσι· προδοθῆναι γὰρ ἐπὶ χρήμασιν ὑπὸ τῶν στρατηγησάντων, Τυδέα δὲ εἶναι καὶ Ἀδείμαντον οἱ

Fragm. V. 3. Locus corruptus. „Codices monstra producunt; in ἠτταλοῖς quo codd. plerique alludunt (ad ἠγαλῖς alii), ἠττης invenit Bergkii conferens Syriani locum in Rhet. Gr. ed. Walz IV, 569“. Schubart in editione novissima Vol. II p. XXI sq. — Ἑλλάδος — πόλεις Mullach.

τα δῶρα ἐδέξαντο παρὰ Λυσάνδρου. καὶ ἐς ἀπόδειξιν τοῦ λόγου Σιβύλλης παρέχονται τῶν χρησμῶν
τα δὲ ἕτερα ἐκ Μουσαίου χρησμῶν μνημονεύουσι·
„καὶ — ποινήν“.

THEOGONIA.

6.

Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 61 Gomperz. ἐν δὲ τοῖς [ἀνα]φερομένοις εἰς [Μο]υσαίου γέγραπται [Τάρτ]αρον πρῶτον [τὴν Ν]ύκτα καὶ [. γεννηῆσαι?]

7.

Ps.-Eratosth. Catast. 13 p. 11 Schaubach. Ἐσχημάτιται δ' ἐν τούτῳ ἡ αἶξ καὶ οἱ ἔριφοι. Μουσαῖος γὰρ φησι Δία γεννώμενον ἐγχειρισθῆναι ὑπὸ Ῥέας Θέμιδι, Θέμιν δὲ Ἀμαλθεία δοῦναι τὸ βρέφος, τὴν δὲ ἔχουσαν αἶγα ὑποθεῖναι, τὴν δ' ἐκθρέψαι Δία.¹⁾
Eadem narrant Hygin. Astron. II, 13 p. 449 Stav. (48 Bunte). Interpr. Germ. Arat. 157 sqq. p. 73 Breysig. Cf. Schol. Strozz., quod edidit Breysig p. 133 editionis suae.

8.

Schol. ad Pind. Ol. VII, 66: Ἐν τοῖς Μουσαίου Παλαμάων λέγεται πληῆξαι τοῦ Διὸς τὴν κεφαλὴν, ὅτε τὴν Ἀθηνᾶν ἐγέννα.

1) In codd. pergitur: τὴν δὲ αἶγα εἶναι Ἡλίου θυγατέρα, φοβεράν οὕτως κτλ. Haec ex alio fonte hausta esse viderunt Koppiers Heyne alii; cf. Schol. Strozz. ad Germ. Arat. p. 133: Musaeus de capra hoc refert esse autem hanc capellam Solis filiam dicunt.

9.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1035: *Μουσαῖος ἱστορεῖ Δία ἐρασθέντα Ἀστερίας μιγῆναι καὶ μιγέντα δοῦναι αὐτὴν τῷ Περσεῖ.* Cf. ad III, 467.

10.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1: *Ἐν δὲ τοῖς εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένοις δύο ἱστοροῦνται γενέσεις Μουσῶν, πρεσβυτέρων μὲν μετὰ Κρόνου,¹⁾ νεωτέρων δὲ τῶν²⁾ ἐκ Διὸς καὶ Μνημοσύνης.*

11.

Paus. I, 14, 3 (2): *Ἐπη δὲ ἄδεται Μουσαίου μὲν, εἰ δὴ Μουσαίου καὶ ταῦτα, Τριπτόλεμον παῖδα Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς εἶναι.*

12.

Hygin. Astron. II, 21 p. 469 Stav. (62 Bunte). Pliades autem appellatae sunt, ut ait Musaeus, quod ex Atlante et Aethra³⁾ Oceani filia sint filiae XV procreatae, quarum V Hyades appellatas demonstrat, quod earum Hyas fuerit frater, a sororibus plurimum dilectus. Qui cum venans a leone esset interfectus, quinque, de quibus supra diximus, lamentationibus assiduis permotae, dicuntur interisse; quare eas, quod plurimum de eius morte laborarent, Hyadas appellatas. Reliquas autem decem sorores deliberasse de sororum morte et earum septem mortem sibi conscisse; quare quod plures idem senserint, Pliadas dictas.

Schol. ad Germ. Arat. 174 sqq. p. 75 Breysig. Musaeus ita refert: Hya ex Oceano procreavit filias duo-

1) πρεσβυτέρων — Κρόνου] τῶν τε πρότερον μετὰ τοῦ Κε. γενομένων Schol. Par. 2) καὶ τῶν ὕστερον Par. 3) Aethra] Sic ed. Bunte, adnotans inter aethra, electra, plione et plutone fluctuare libros scriptos.

decim. Ex quibus quinque stellis figuratas Hyadas, septem autem Pliades. His unus fuit frater Hyas, quem omnes sorores dilexere. Quem in venatu alii ab leone, alii ab apro interfectum dicunt. Quae flentes eum obierunt, Pliades nuncupatas, alias Hyades. — Schol. Strozz. ad loc. p. 136 Breysig. Musaeus ita refert: Hya ex Atlante XII filias procreavit etc. E quibus V stellis figuratas Hyadas appellarunt, septem autem Pliadas. — Contra p. 150: Musaeus autem refert filias Atlantis fuisse VII.

Cf. Serv. ad Verg. Georg. I, 138. Scholl. Bernens. ad Verg. p. 857 Hagen.

Schol. ad Arat. Phaen. 172: οὐκ ἀνωρύμως, φησί, φέρονται αἱ Ἰάδες ἐν τῷ μετώπῳ τοῦ Ταύρου. Θαλῆς μὲν οὖν β' αὐτὰς εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον τὴν δὲ νότιον, Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ Φαέθοντι γ', Ἀχαιοὺς δὲ δ', Μουσαῖος δὲ ε' ¹⁾, Ἰππίας δὲ καὶ Φερεκύδης ζ'.

13.

Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 47 Gomperz²⁾ ἐστὶ τέτταρας ἔχων ὀφθαλμούς· Μουσαῖος δὲ τὸν³⁾ φησὶ τέτταρας Αἰθ[ι]οπ[ι]ας καὶ βασιλεῖς [Μερ]όπων (?) ἐκ Κελαι[νο]ῦς γεννηῆσαι τῆς [Ἄτ]λαντος.

14.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1377: περὶ τῶν διατρεχόντων ἀστέρων καὶ ῥαδίως ἀφανιζομένων τὸν λόγον ποιεῖται, οἷ τῆ τῆς ὀξύτητος φορᾶ παραπλήσιόν τι ἔχουσιν ὑποβούλημα. ὀκλὸν δὲ λέγει τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα παρασυρόμενον αὐτῷ φέγγος. τὰς δὲ τοιαύ-

1) Μουσαῖος δὲ ε'] Haec in editt. nostris desunt. Supplevi e codd. Marc. 476 et Laur. XXVIII. 37. — 2) Exciderunt nonnulla. — 3) αὐτὸν suppl. Gomperz.

τας φαντασίας ὁ Μουσαῖος ἀναφερομένας φησὶν ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ κατὰ τὸν αἰθέρα ἀποσβέννυσθαι. τοὺς δὲ ὑπὸ Μουσαίου ἀστέρας εἰρημένους Ἀπολλώνιος πιθανῶς μαρμαρυγὰς εἶρηκε.

15.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 156: Ἡ δὲ ἄρκυθος δένδρον τι ἀκανθῶδες Ἀπόλλωνος ἴδιον, ὡς ἱστορεῖται ἐν τρίτῳ τῶν εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένων. Fragmentum hoc ad Theogoniam retulit Passow.

16.

Harpocrat. v. *Μελίτη*. κεκληῖσθαι δὲ φησὶ τὸν δῆμον Φιλόχορος ἐν γ' ἀπὸ Μελίτης θυγατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίοδον Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαῖον Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος. Cf. Phot. v.

TITANOGRAPHIA (TITANOMACHIA).

17.

Lactant. Instit. Div. I, 21: Huius capellae (sc. Amaltheae) corio usum esse pro scuto Iovem contra Titanas dimicantem Musaeus auctor est, unde a poetis αἰγίοχος nominatur. Cf. Schol. ad Arat. 156.

18.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1179: Ἐν δὲ τῇ γ' τῆς Μουσαίου¹⁾ Τιτανογραφίας²⁾ λέγεται ὡς Κάδμος

1) τῆς Μουσαίου] Μουσαῖος cod. Laur.; correxi cod. Flor. ope (cf. Keil in praefat. ad Scholl. p. 301). 2) τῶν εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένων περὶ Τιτανομαχίας maluit Passow p. 73.

ἐκ τοῦ Δελφικοῦ ἐπορεύετο προκαθηγουμένης αὐτῷ τῆς βοός. Quae exscripsit Eudoc. p. 248.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

19.

Diog. Laert. prooem. § 3: Καὶ τὸν μὲν (Μουσαῖον) . . . φάναι τε ἐξ ἐνὸς τὰ πάντα γίνεσθαι καὶ εἰς ταῦτὸν ἀναλύεσθαι. Cf. Philodem. περὶ εὐσ. p. 80 Gomperz.

20.

Plato Rep. II. postquam versus Hesiodi (Opp. 233 sq.) et Homeri (Od. τ 109. 111—113) laudavit, p. 363 C. sic pergit: Μουσαῖος δὲ τούτων νεανικώτερα τὰ γὰρ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρὰ θεῶν διδόασι τοῖς δικαίοις· εἰς Ἄιδου γὰρ ἀγαρόντες τῷ λόγῳ καὶ κατακλίναντες καὶ συμπόσιον τῶν ὀσίων κατασκευάσαντες ἐστεφανωμένους ποιοῦσι τὸν ἅπαντα χρόνον ἤδη διάγειν μεθύοντας, ἠγησάμενοι κάλλιστον ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον.

21.

Ὅς τρία μὲν τίκτει, δύο δ' ἐκλέπει, ἓν δ' ἀλεγίζει. Aristot. Hist. Anim. VI, 6 p. 563^a 17: Ὁ δ' ἀετὸς ὧν μὲν τίκτει τρία, ἐκλέπει δὲ τούτων τὰ δύο, ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τοῖς Μουσαίου λεγομένοις ἔπεσιν· „ὅς — ἀλεγίζει“. — Eundem versum affert Plut. Mar. 36.

22.

Βροτοῖς ἠδιστον αἰεῖδειν.

Fragm. XXII. [Ἄλλ' ὀλιγοχρονίοισι] βροτ. propos. Mullach.

Aristot. Polit. VIII, 5 p. 1339^b 21: φησὶ γοῦν καὶ Μουσαῖος εἶναι „βροτοῖς — ἀεΐδειν“.

23.

Ἦδὺ δὲ καὶ τὸ πνθῆσθαι, ὅσα θνητοῖσιν ἔνειμαν ἀθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές. Clem. Alex. Strom. VI p. 266 sq. (628 D) Sylb. 751 Pott. Ἠσίοδος τε ἐπὶ τοῦ Μελάμποδος ποιεῖ „ἦδὺ — ἐναργές“, καὶ τὰ ἐξῆς παρὰ Μουσαίου λαβὼν τοῦ ποιητοῦ κατὰ λέξιν.

24. 25.

Ὡς αἰεὶ τέχνη μέγ' ἀμείνων ἰσχύος ἐστίν.

Ὡς δ' αὖτως καὶ φύλλα φύει ζείδωρος ἄρουρα, ἄλλα μὲν ἐν μελίησιν ἀποφθίνει, ἄλλα δὲ φύει ὥς δὲ καὶ ἀνθρώπου γενεὴ καὶ φύλλον ἐλίσσει. Clem. Alex. Strom. VI. p. 264 (618 D) Sylb. 738 Pott. Γράψαντός τε Μουσαίου· „ὥς — ἐστίν“, Ὅμηρος λέγει· μήτι τοι δρυτόμος περιγίγνεται ἢ βίηφι (Π Ψ 315). — Πάλιν τοῦ Μουσαίου ποιήσαντος „ὥς — ἐλίσσει“, Ὅμηρος μεταγράφει· φύλλα — ἀπολήγει (Π. Ζ 147—149).

EPIMENIDES.

Suid. v. Ἐπιμενίδης [I, 2 p. 434 Bernh.], Φαίστου, ἢ Δοσιάδου, ἢ Ἀγιάσάρχου υἱός, καὶ μητρὸς Βλάστας. Κρής ἀπὸ Κνωσσοῦ, ἐποποιός· οὗ λόγος ὡς ἐξίοι ἢ ψυχὴ ὅποσον ἤθελε καιρόν, καὶ πάλιν εἰσῆει ἐν τῷ σώματι

τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, πόρρω χρόνων τὸ δέρμα εὐρησθαι γράμμασι κατάστικτον. γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λ' Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεύειν καὶ τῶν ζ' κληθέντων σοφῶν, ἢ καὶ ἐπ' αὐτῶν γενέσθαι. ἐκάθηρε γοῦν τὰς Ἀθήνας τοῦ Κυλωνείου ἄγους κατὰ τὴν μδ' Ὀλυμπιάδα, γηραιὸς ὢν. ἔγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶς, καὶ καταλογάδην μυστήριά τινα καὶ καθαροὺς καὶ ἄλλα αἰνιγματώδη. πρὸς τοῦτον γράφει Σόλων ὁ νομοθέτης, μεμφόμενος τῆς πόλεως κάθαρσιν. οὗτος ἔζησεν ρν' ἔτη, τὰ δὲ ξ' ἐκατεύδησεν. καὶ παροιμία, τὸ Ἐπιμενίδειον δέρμα, ἐπὶ τῶν ἀποθέτων.

Paus. I, 14, 4 (3): Ἐπιμενίδης Κνώσιος, ὃν ἐλθόντα ἐς ἀγρὸν κοιμᾶσθαι λέγουσιν ἐσελθόντα ἐς σπήλαιον· ὁ δὲ ὕπνος οὐ πρότερον ἀνῆκεν αὐτὸν πρὶν ἢ οἱ τεσσαρακοστὸν ἔτος γενέσθαι καθεύδοντι, καὶ ὕστερον ἔπη τε ἐποίει καὶ πόλεις ἐκάθηρεν ἄλλας τε καὶ τὴν Ἀθηναίων.

Cf. Diog. Laert. I, 10. Plut. Sol. cap. 12. Eudoc. p. 150. Apollon. Hist. Mirab. 1 p. 102 Xyland. [43 Keller]. Alciph. III, 38. Clem. Alex. Strom. VI p. 268 (631 B) Sylb. 755 Pott. Schol. ad Clem. Alex. Protr. II, 26 p. 22 Pott. (Vol. IV p. 103 Klotz): Ἐπιμενίδης οὗτος Κρής μὲν ἦν τὸ γένος, ἱερεὺς Διὸς καὶ Ῥέας, καὶ καθαίρειν ἐπαγγελλούμενος παντὸς οὐτινοσοῦν βλαπτικοῦ, εἴτε περὶ σῶμα εἴτε περὶ ψυχὴν, τελεταῖς τισί, κατ' αὐτὸν εἶπεῖν· οὗτος καὶ ὕβριν καὶ ἰναίδειαν ὑπέλαβεν εἶναι θεοῦς, καὶ νεῶς καὶ βωμοὺς αὐταῖς ἰδρύσατο καὶ Ἀθήνησι θύειν παρεκελεύετο. Strab. X p. 479. Eustath. ad Hom. Il. p. 313, 19 Rom. 137 Bas.

Carmina Epimenidi adscripta.

1. Ἀργοναυτικά. Diog. Laert. I, 10, 5 § 111. Ἀργοῦς ναυπηγίαν τε καὶ Ἰάσονος εἰς Κόλχους ἀπόπλουν, ἔπη ἑξακισχίλια πεντακόσια. — Heinrich p. 132.

2. Καθαροί. Suid. v. Ἐπιμενίδης. Strab. X p. 479. Plut. Sol. 12. Eustath. ad Hom. Π. p. 313, 19 Rom. 237 Bas. Cf. Oenom. ap. Euseb. Praep. Evang. V, 31 p. 226 C: ὡς μὴ μᾶλλον τῆς Κρήτης σὺ καθαροῦ προσδέη, Ὀρφικούς τινὰς ἢ Ἐπιμενιδεῖους καθαροὺς φανταζόμενος. — Heinrich p. 133.

3. Κουρήτων καὶ Κορυβάντων γένεσις καὶ θεογονία (ἔπη πεντακισχίλια). Diog. l. l. Heinrich p. 130—132. Lobeck Aglaoph. p. 1141.

4. Περὶ Μίνω καὶ Ῥαδαμάνθυος (εἰς ἔπη τετρακισχίλια). Diog. l. l.

5. Τελχινιακὴ ἱστορία. Athen. VII p. 282 E. — Fabricius Bibl. Gr. I p. 33 ed. Harl. Heinrich p. 131. Cf. infra.

6. Χρησμοί. — Hieronymus IX fol. 122 B (ed. Bas. 1516). Niceph. X, 26. alii, cf. infra. Heinrich p. 133.

Subsidia. Heinrich Epimenides aus Kreta. Lips. 1801. — Hoeck Kreta Vol. III p. 246 sqq. — Lobeck Aglaoph. p. 1141 sq. 1183.

Diog. I, 10, 13 § 115: Γεγόνασι δὲ καὶ Ἐπιμενίδα ἄλλοι δύο, ὃ τε γενεαλόγος καὶ τρίτος ὁ Δωριεὶ γεγραφὼς περὶ Ῥόδου.

ARGONAUTICA.

1.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 242: Ἐπιμενίδης δέ φησι Κορίνθιον τῷ γένει τὸν Αἰήτην, μητέρα δὲ αὐτοῦ Ἐφύραν φησί. Eudoc. p. 31, 7—9.

2.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 1122 de Phrivi filii disserens: Καὶ οὗτος (sc. Hesiodus) μὲν φησιν αὐτοὺς τέσσαρας, Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον. Ἐπιμενίδης δὲ πέμπτον προστίθησι Πρέσβωνα.

HISTORIA TELCHINIACA.

3.

Athen. VII p. 282 E: Τί δ' ἐστὶν ὁ καλούμενος ἱερὸς ἰχθύς; ὁ μὲν τὴν Τελχινιακὴν ἱστορίαν συνθεῖς, εἶτ' Ἐπιμενίδης ἐστὶν ὁ Κρής ἢ Τηλεκλείδης εἶτ' ἄλλος τις, ἱεροῦς φησιν εἶναι ἰχθύας δελφῖνας καὶ πομπίλους.

ORACULA.

4.

Aristot. Rhet. III, 17 p. 1418^a 21: Τὸ δὲ δημηγορεῖν χαλεπώτερον τοῦ δικάζεσθαι, εἰκότως, διότι περὶ τὸ μέλλον· ἐκεῖ δὲ περὶ τὸ γεγονός, ὃ ἐπιστητὸν ἤδη καὶ τοῖς μάντεσιν, ὡς ἔφη Ἐπιμενίδης ὁ Κρής· ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν ἐσομένων οὐκ ἔμαντεύετο, ἀλλὰ περὶ τῶν γεγονότων μὲν ἀδήλων δέ.

5.

Κρηῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί.
 Paulus Apost. Epist. ad Tit. I, 12: *Εἶπέ τις ἐξ αὐτῶν ἴδιος αὐτῶν προφήτης· „Κρηῆτες — ἀργαί“.* Cf. Hieron. Vol. III fol. 148 D [ed. Bas. 1516. — Hieronymus Magno Oratori Romano]: Sed et Paulus apostolus Epimenidis poetae abusus versiculo est scribens ad Titum „*Κρηῆτες — ἀργαί“.* V. eund. Vol. IX fol. 122 B. Clem. Alex. Strom. I p. 129 (299 C) Sylb. 350 Pott. Callimach. Hymn. in Iov. 8. Socrat. III, 16. Niceph. X, 26. Plura dabit Meyer Comment. ad Nov. Test. XI (Gott. 1850) p. 281 sq.

6.

Οὔτε γὰρ ἦν γαίης μέσος ὀμφαλός, οὐδὲ θαλάσσης· εἰ δέ τις ἐστι, θεοῖς δῆλος, θνητοῖσι δ' ἄφαντος.
 Plut. moral. p. 409 E: *Ἄετούς τινὰς ἢ κύκνους μυθολογοῦσιν ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς γῆς ἐπὶ τὸ μέσον φερομένους εἰς ταύτῳ συμπεσεῖν Πυθοῖ, περὶ τὸν καλούμενον ὀμφαλόν· ὕστερον δὲ χρόνῳ τὸν Φαίστιον Ἐπιμενίδην ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, καὶ λαβόντα χρησμὸν ἀσαφῆ καὶ ἀμφίβολον, εἰπεῖν „Οὔτε — ἄφαντος“.* Cf. fragm. 4.

7.

Diog. Laert. I, 10, 11 § 114 de Epimenide: *Λέγεται δὲ ὡς καὶ πρῶτος αὐτὸν Αἰακὸν λέγοι, καὶ Λακεδαιμονίοις προεῖποι τὴν ὑπὸ Ἀρκάδων ἄλωσιν.* Cf. § 115: *Θεόπομπος δ' ἐν τοῖς θαυμασίοις Κρησί*

τε προειπεῖν τὴν Λακεδαιμονίων ἦτταν ὑπὸ Ἀρκάδων
 καὶ δὴ καὶ ἐλήφθησαν πρὸς Ὀρχομενῶ. Paus.
 II, 21, 3 (4). — Tatian. adv. Gr. 41 (§ 62).

THEOGONIA.

8.

Damasc. de princ. p. 383 Kopp: Τὸν δὲ Ἐπιμενίδην
 δύο πρώτας ἀρχὰς ὑποθέσθαι, ἀέρα καὶ νύκτα,
 δῆλον ὅτι σιγῇ τιμήσαντα τὴν μίαν πρὸ τῶν δυοῖν,
 ἐξ ὧν γεννηθῆναι Τάρταρον οἶμαι τὴν τρίτην ἀρχήν,
 ὡς τινα μικτὴν ἐκ τῶν δυοῖν συγκραθεῖσαν· ἐξ ὧν
 δύο τινὰς τὴν νοητὴν μεσότητα οὕτω καλέσαντα, διό
 τι ἐπ' ἄμφω διατείνει τό τε ἄκρον καὶ τὸ πέρας, ὧν
 μιχθέντων ἀλλήλοις ὧν γενέσθαι τοῦτο ἐκεῖνο τὸ
 νοητὸν ζῶον ὡς ἀληθῶς, ἐξ οὗ πάλιν ἄλλην γενεὰν
 προελθεῖν. Cf. Philodem. περὶ εὐσ. p. 19 Gomperz:
 ἐν δὲ τοῖς [εἰς Ἐπι]μενίδην (ἀναφερομένοις) [ἐξ ἀέρος]
 καὶ νυκτὸς [τὰ πάντα σ]υστῆναι

9.

Γήματο δ' Εὐνομίην θαλερὴν Κρόνος ἀγκυλομήτης·
 ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσέη Ἀφροδίτη

Μοῖραί τ' ἀθάνατοι καὶ Ἐρινύες αἰολόδαροι.

Schol. Laur. ad Soph. Oed. Col. 42: Ἐπιμενίδης
 Κρόνου φησὶ τὰς Εὐμενίδας· „ἐκ τοῦ — αἰολόδαροι“
 (V. 2—3). Cetera servavit Tzetz. ad Lycophr. 406.

Fragm. IX. 1. Εὐνομίην vel Εὐρυνόμην propos. Düntz.
 Suppl. p. 32; sed cf. Schol. ad Soph. l. 1.: Ἴστρος δὲ ἐν τῇ δ
 μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύμην ἀναγράφει. — θαλερὸν —
 ἀγκυλομήτης codd. Tzetzae; cf. Düntz. l. 1. — 3. αἰολόδειροι
 Heyne ad Apollod. Vol. I p. 13 [II p. 6 ed. II]; αἰολόμορφοι
 Heinrich p. 131.

10.

Paus. VIII, 18, 2 (1): Ἐπιμενίδης δὲ ὁ Κρήσις εἶναι μὲν καὶ οὗτος θυγατέρα Ὠκεανοῦ τὴν Στύγα ἐποίησε, συνοικεῖν δὲ αὐτὴν οὐ Πάλλαντι, ἀλλὰ ἐκ Πείραντος Ἐχιδναν τεκεῖν, ὅστις δὴ ὁ Πείρας ἐστὶ.

11.

Laur. Lyd. de mens. IV, 13: Οἱ δὲ περὶ Ἐπιμενίδην ἄρρενα καὶ θήλειαν ἐμύθευσαν τοὺς Διοσκούρους, τὸν μὲν αἰῶνα ὥσπερ μονάδα, τὴν δὲ φύσιν ὡς δυάδα καλέσαντες· ἐκ γὰρ μονάδος καὶ δυάδος ὁ πᾶς ζωογονικὸς καὶ ψυχογονικὸς ἐξεβλάστησεν ἀριθμὸς.

12.

Πᾶνα καὶ Ἀρκάδιον διδύμους.

Schol. vet. ad Theocr. I, 3: Τὸν Πᾶνα οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν Πηνελόπης καὶ πάντων τῶν μνηστήρων, καὶ δια τοῦτο λέγεσθαι καὶ Πᾶνα· Ἐπιμενίδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς „Πᾶνα — διδύμους“. Cf. Schol. ad v. 123: Τὸν δὲ Πᾶνα ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς. Schol. ad Eur. Rhes. 36. Eudocia p. 323. Phavor. v. [p. 1420, 24.]

13.

Καὶ γὰρ ἐγὼ γένος εἰμὶ Σελήνης ἠνκόμοιο,
ἢ δεινὸν φρίξασ' ἀπεσεῖσατο θῆρα λέοντα
ἐν Νεμέῃ, ἀνάγουσ' αὐτὸν διὰ πότνιαν Ἥρην.

Aelian. de nat. anim. XII, 7 de leone disserens: Λέγει γοῦν καὶ τὰ Ἐπιμενίδου ἔπη· „καὶ — Ἥραν“.

Fragm. XII. Vulgo Ἀρκάδα; corr. Ahrens.

Fragm. XIII. 2. θουρολέοντα Meineke ad Euphor. p. 112.
— 3. Versum corruptum (ἐν νεμεαία ἄγουσ', ἐν νεμαία αὐτὸν vel ἐν νεμαϊαν ἄγ. mss.) sanavit Bentley ad Phalar. p. 335.

14.

Philodem. *περὶ εὐσ.* p. 43 Gomp.: *Τὰς Ἀρπυίας τὰ μῆ[λα φ]υλάττειν Ἀκο[υσίλ]αος, Ἐπιμενίδης δὲ καὶ τοῦτο καὶ τὰς αὐτὰς εἶναι ταῖς Ἑσπερίσιν.*

15.

Schol. ad Clem. Alex. Protr. II § 26 [Vol. IV p. 103 Klotz]: *Οὗτος (sc. Ἐπιμενίδης) καὶ ὕβριν καὶ ἀναίδειαν ὑπέλαβεν εἶναι θεοῦς, καὶ νεῶς καὶ βωμοὺς αὐταῖς ἰδρύσατο κτλ. Cf. Clem. Alex. 1. 1. Plut. Sol. 12.*

16.

Philodem. *περὶ εὐσ.* p. 46 Gomperz. De Typhonis origine sermo esse videtur.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

17.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 57 [p. 487, 4 Keil]: *Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὸν (sc. τὸν Ἐνδυμίωνα) παρὰ θεοῖς διατρίβοντα ἐρασθῆναί φησι τῆς Ἥρας, διόπερ Διὸς χαλεπήναντος αἰτήσασθαι διαπαντὸς καθεύδειν. Cf. Schol. vet. ad Theocr. III, 49.*

18.

Aristot. Polit. I, 2 p. 1252^b 12: *Ἡ μὲν οὖν εἰς πᾶσαν ἡμέραν συνεστηκυῖα κοινωνία κατὰ φύσιν οἶκός ἐστιν, οὓς Χαρώνδας μὲν καλεῖ ὁμοσιπύους, Ἐπιμενίδης δὲ ὁ Κρής ὁμοκάπους.¹⁾*

1) Historiam a Schol. ad German. Arat. p. 70 Buhle [87 Breysig cf. Schol. Strozz. p. 155 sq.] enarratam (Epimenides dicit in Ida utrosque [Iovem et Capricornum] nutritos et ad

ONOMACRITUS.

Herodot. VII, 6: Πεισιστρατιδέων οἱ ἀναβεβηκό-
 τες ἐς Σοῦσα προσωρέγοντό οἱ (sc. τῷ Ξέρξῃ),
 ἔχοντες Ὀνομάκριτον ἄνδρα Ἀθηναῖον χρησμολό-
 γον τε καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίου ἀναβεβή-
 κεσαν τὴν ἔχθρην προκαταλυσάμενοι· ἐξηλάσθη γὰρ
 ὑπὸ Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου ὁ Ὀνομάκριτος ἐξ
 Ἀθηνέων, ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀλοῦς ὑπὸ Λάσου τοῦ Ἐρμι-
 ονέος ἐμποιέων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμὸν ὡς αἰ ἐπὶ
 Δήμῳ ἐπικείμεναι νῆσοι ἀφανιζοῖατο κατὰ τῆς θαλάσ-
 σης· διὸ ἐξήλασέ μιν ὁ Ἰππαρχος, πρότερον χρεώμε-
 νος τὰ μάλιστα. τότε δὲ συναναβὰς ὄκως ἀπίκοιτο
 ἐς ὄψιν τὴν βασιλέως, λεγόντων τῶν Πεισιστραδέων
 περὶ αὐτοῦ σεμνοῦς λόγους, κατέλεγε τῶν χρησμῶν
 εἰ μὲν τι ἐνέοι σφάλμα φέρον τῷ βαρβάρῳ, τῶν μὲν
 ἔλεγε οὐδέν, ὁ δὲ τὰ εὐτυχέστατα ἐκλεγόμενος ἔλεγε
 τὸν τε Ἑλλήσποντον ὡς ζευχθῆναι χρεὸν εἶη ὑπ'
 ἀνδρὸς Πέρσεω τὴν τε ἔλασιν ἐξηγεόμενος.

Clem. Alex. Strom. I p. 143 (332 D) Sylb. 397
 Pott. *Ναὶ μὴν Ὀνομάκριτος ὁ Ἀθηναῖος, οὗ τὰ εἰς*

Titanorum bellum cum Iove profectum etc.) ex opere prosaico
 depromptam esse Ps.-Eratosth. 27 p. 22 Schaubach (*Ἐπιμενίδης
 ὁ τὰ Κρητικὰ ἱστορῶν*) docet. Cf. Schol. ad German. Arat.
 p. 43 Buhle (62. 120 Breys.; „qui Cretica conscripsit“). Diod.
 V, 80.

Quae ap. Schol. ad Pind. Ol. I, 127 (cf. Hesiodi fragm. 158,
 supra p. 142) et Schol. ad Eur. Phoen. 13 (*Ἐπιμενίδης Εὐρύ-
 κλειαν τὴν Ἐκφαντός φησιν αὐτὸν [sc. τὸν Λάιον] γεγαμηκέναι,
 ἐξ ἧς εἶναι τὸν Οἰδίποδα*) leguntur, Epimenidi genealogo debentur;
 fragmentum autem XI. Düntz. ap. Schol. ad Pind. Ol. VII, 24:
*Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὴν (sc. τὴν Ῥόδον) Ὠκεανοῦ γενεαλογεῖ, ἀφ'
 ἧς τὴν πόλιν ὠνομάσθαι*, Epimenidi tertio ap. Diog. I, 10, 13
 § 115 vindicandum esse recte vidit Boeckh.

Ὀρφεία φερόμενα ποιήματα λέγεται εἶναι, κατὰ τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν ἀρχὴν περὶ τὴν πεντηκοστὴν (?) ὀλυμπιάδα εὑρίσκεται καὶ τοὺς μὲν ἀναφερομένους εἰς Μουσαῖον χρησμούς Ὀνομακρίτου εἶναι λέγουσι. Cf. Tatian. or. ad Graec. cap. 41 (§ 62). Paus. I, 22, 7. Plut. moral. p. 407 B. Sext. Empir. Pyrrh. Hypot. III § 30 p. 135 sq. [126 Bekk.] Adv. Mathem. IX § 361 p. 620 [462 Bekk.] Schol. ad Aristid. Panath. p. 165 Iebb. 206 Frommel (τὰ δὲ δόγματα Ὀρφείως Ὀνομάκριτος μετέβαλε δι' ἐπῶν, χρόνῳ ὕστερον Ὀμήρου γενόμενος). Philop. ad Aristot. de anim. I, 5 p. 5 Ald. Suid. v. Ὀρφεύς [II, 1 p. 1174 Bernh.]: ἔγραψε Χρησμούς, οἱ ἀναφέρονται εἰς Ὀνομάκριτον· Τελετάς· ὁμοίως δέ φασι καὶ ταύτας Ὀνομακρίτου.

Anonymus de comoedia [Cod. Par. 2677.] ap. Cram. Anecd. Par. I p. 6: Τὰς Ὀμηρικὰς (βίβλους) ἑβδομήκοντα δύο γραμματικοὶ ἐπὶ Πεισιστράτου τοῦ Ἀθηναίων τυράννου διέδηκαν οὕτωςί, σποράδην οὔσας τὸ πρὶν Οἱ δὲ τέσσαρσί τισι τῶν ἐπὶ Πεισιστράτου διόρθωσιν ἀναφέρουσιν, Ὀρφεῖ Κροτωνιάτῃ, Ζωπύρῳ Ἡρακλεώτῃ, Ὀνομακρίτῳ Ἀθηναίῳ, καὶ καγ ἐπὶ κογκυλω¹). Scholium Plautinum [Cod. Collegii Romani 4. C. 39.] ap. Ritschl. de bibl. Alexandrr. comment. Vratislav. 1838. p. 4. [= Opuscc. philoll. I p. 6.]: Pisistratus sparsam prius Homeri poesim ante Ptolemaeum Philadelphum annis ducentis et eo etiam

1) In hoc monstro (cf. interpretationem latinam) ἐπικὸν κύκλον vel ἐπικῶ κύκλω latere probabilis est coniectura Crameri l. l. p. 16; cf. Ritschl. Opuscc. acad. I p. 165 sq. 205.

amplius sollerti cura in ea quae nunc extant redegit volumina usus ad hoc opus divinum industria quattuor celeberrimorum et eruditissimorum hominum videlicet Concyli Onomacriti atheniën. Zopyri heracleotae et Orphei crotoniatae. Nam carptim prius Homerus et non nisi difficillime legebatur. Cf. Schol. ad Hom. Od. 1, 604 (v. infra).

Subsidia. Ritschl Onomacritus von Athen. In Erschii Encyclop. Sect. III fasc. 4 (1833) p. 4—6 [= Opuscc. acad. I p. 238 sqq.], cf. eundem de bibl. Alexandr. comment. Vrat. 1838 (v. supra). — Eichhoff De Onomacrito Atheniensi Comm. I Elberf. 1840. — Gerhard Onomacritus als Kunstverfälscher, in Jahni Annal. Vol. LXXVII (1858) p. 725—731. — Haupt Orpheus, Homerus, Onomacritus sive theologiae et philosophiae initia apud Graecos. Regim. 1864. — Duentzer Peisistratus und Homer, in Jahni Annal. Vol. XCI (1865) p. 729 sqq.

1.

Sext. Empir. Pyrrh. Hypot. III § 30 p. 135 sq. [126 Bekk.] cf. adv. Mathem. IX § 360 sq. p. 620 [461 sq. Bekk.]: *Φερεκύδης μὲν γὰρ ὁ Σύριος γῆν εἶπε τὴν πάντων εἶναι ἀρχήν, Ὀνομάκριτος δὲ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν.*

2.

Paus. VIII, 37, 5 (3): *Παρὰ δὲ Ὀμήρου Ὀνομάκριτος παραλαβὼν τῶν Τιτάνων τὸ ὄνομα Διονύσω τε συνέθηκεν ὄργια, καὶ εἶναι τοὺς Τιτᾶνας τῷ Διονύσω τῶν παθημάτων ἐποίησεν αὐτουργούς.*

3.

Paus. IX, 35, 5 (1): Ἡσίοδος δὲ ἐν Θεογονίᾳ¹⁾
 τὰς Χάριτάς φησιν εἶναι Διός τε καὶ Εὐρυνό-
 μης, καὶ σφισιν ὀνόματα Εὐφροσύνην τε καὶ Ἀγλαΐαν
 εἶναι καὶ Θαλίαν. κατὰ ταῦτά δὲ ἐν ἔπεσιν ἔστι τοῦ
 Ὀνομακρίτου. Cf. Ps.-Orph. Hymn. 60, 1—3.

4.

Paus. VIII, 31, 3 (1): Ἔστι δὲ καὶ Ἡρακλῆς παρὰ
 τῇ Δήμητρι μέγεθος μάλιστα πῆχυν· τοῦτον τὸν Ἡρα-
 κλέα εἶναι τῶν Ἰδαίων καλουμένων Δακτύλων Ὀνο-
 μάκριτός φησιν ἐν τοῖς ἔπεσι.

5.

Paus. I, 22, 7: Ἐγὼ δὲ ἔπη μὲν ἐπελεξάμην ἐν
 οἷς ἔστι πέτεσθαι Μουσαῖον ὑπὸ Βορέου δῶρον,
 δοκεῖν δέ μοι, πεποίηκεν αὐτὰ Ὀνομάκριτος.

6. 7.

Herodot. VII. 6, cf. supra.

8.

Homer. Od. λ, 601—4. Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα
 βίην Ἡρακληΐην, | εἶδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι
 θεοῖσι | τέρεται ἐν θαλίης καὶ ἔχει καλλίσφυρον
 Ἥβην | παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσο-
 πεδίλου. Schol. Harl. ad v. 604: τοῦτον ὑπὸ Ὀνο-
 μακρίτου ἐμπεποιῆσθαι φασιν. ἠθέτηται δέ.

1) Theog. 907 sqq.

A B A R I S.

Suid. v. [I, 1 p. 13 sq. Bernh.] "Αβαρις· Σκυθης, Σεύθου υἱός ἤκε δὲ ἐκ Σκυθῶν εἰς Ἑλλάδα φασὶ δὲ ὅτι λοιμοῦ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγυότος ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἑλλησί τε καὶ βαρβάροις, τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι. πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἔθνῶν πρὸς αὐτούς, καὶ Ἀβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφίκεσθαι λέγουσι κατὰ τὴν νγ' Ὀλυμπιάδα. Cf. Harpocrat. v. Lycurg. orat. fragm. 86. ed. Tur. Schol. ad Aristoph. Eq. 725: "Αβαρίν φασὶ τὸν Ὑπερβόρειον ἐλθόντα θεωρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀπόλλωνι θητεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι τοὺς χρησμοὺς τοὺς νῦν προσαγορευομένους Ἀβάριδος. Apollon. Hist. mirab. 4. — Strab. VII p. 301: "Αβαρις καὶ τινες ἄλλοι τοιοῦτοι παρὰ τοῖς Ἑλλησιν εὐδοκίμουν, ὅτι ἔθνικόν τινα χαρακτῆρα ἐπέφαινον εὐκολίας καὶ λιτότητος καὶ δικαιοσύνης. Himer. orat. 25. Paus. III, 13, 2. Herodot. IV. 36. Iamblich. Vita Pythag. c. 19. 28.

Suid.: Συνεγράψατο δὲ χρησμοὺς τοὺς καλουμένους Σκυθικούς· καὶ γάμον Ἐβρου τοῦ ποταμοῦ καὶ καθαρούς· καὶ θεογονίαν καταλογάδην· καὶ Ἀπόλλωνος ἄφιξιν εἰς Ὑπερβορέους, ἐμμέτρως.

Plut. moral. p. 14 E: οὐ γὰρ μόνον τὰ Αἰσώπεια μυθάρια καὶ τὰς ποιητικὰς ὑποθέσεις, καὶ τὸν Ἀβαριν τὸν Ἡρακλείδου, καὶ τὸν Λύκωνα τὸν Ἀρίστωνος διερχόμενοι, [ἀλλὰ καὶ] τὰ περὶ τῶν ψυχῶν δόγματα μεμιγμένα μυθολογία μεθ' ἡδονῆς ἐνθουσιῶσι.

Auctor περι συντάξεως ap. Bekk. Anecd. Gr. I p. 145: ἐπιστρέφομαι· ἀντὶ τοῦ ἐπιμέλειαν ποιῶμαι καὶ φροντίζω, μετὰ γενικῆς. Ἡρακλείδου Ποντικοῦ τῶν εἰς Ἄβαριν ἀναφερομένων· „ἔφη δὲ τὸ δένδρον αὐτῷ τὸν δαίμονα, νεανίαν γενόμενον, ἐπιθεῖναι, προστάξει δὲ πιστεύειν περὶ θεῶν, ὅτι ὡς οἶόν τε καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιστρέφονται πραγμάτων“.

Ibid. p. 178: ὑλακτῶ· αἰτιατικῆ. Ἡρακλείδου Ποντικοῦ ἐκ τοῦ δευτέρου λόγου τῶν εἰς τὸν Ἄβαριν ἀναφερομένων· „ἐκ δὲ τῶν ἐγγύς φωλεῶν ἐξείρπυσαν ὄφεις ἐπὶ τὸ σῶμα σφοδρῶς ὀρούοντες. ἐκωλύοντο μέντοι ὑπὸ τῶν κυνῶν, ὑλακτούντων αὐτούς“.

Lobeck Aglaoph. p. 314. C. G. Mueller in Paulyi Encycl. I² p. 7 sq.

ARISTEAS.

Herodot. IV, 13: Ἀριστέης ὁ Καῦστροβίου ἀνὴρ Προκοννήσιος ποιέων ἔπεα. Suid. v. [I, 1 p. 720 Bernh.] Ἀριστεάς, Δημοχάριδος ἢ Καῦστροβίου, Προκοννήσιος, ἐποποιός. Tatian. orat. ad Graec. cap. 41 (§ 62): Ἀρισταίου τοῦ Προκοννησίου. Cum Tatiano conspirat Eustath. ad Il. p. 331, 7 Rom. 250 Bas.

Suid.: Γέγονε δὲ κατὰ Κροῖσον καὶ Κῦρον, Ὀλυμπιάδι ν'. Contra Strab. XIV p. 639: Τινὲς δὲ διδάσκαλον Ὁμήρου τοῦτον (sc. Creophylum) φασιν, οἱ δ' οὐ τοῦτον ἀλλ' Ἀριστεάν τὸν Προκοννήσιον, cf. Eustath. l. l.

De vita eius fabulosa disserunt Herodot. IV, 14

(Aristeas dicitur fuisse τῶν ἀστῶν οὐθενὸς γένος ὑποδεέστερος). Apollon. Hist. mirab. cap. 2 p. 102 Xyland. [44 Keller]: Ἀριστεάν δὲ ἱστορεῖται τὸν Προκοννήσιον ἐν τινι γναφείῳ τῆς Προκοννήσου τελευτήσαντα ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ πολλῶν θεωρηθῆναι γράμματα διδάσκοντα, ὅθεν πολλάκις αὐτῷ τοῦ τοιοῦτου συμβαίνοντος καὶ περιφανοῦς γιγνομένου διὰ πολλῶν ἐτῶν καὶ πικνότερον ἐν τῇ Σικελίᾳ φανταζομένου οἱ Σικελοὶ ἱερόν τε καθιδρῦσαντο αὐτῷ καὶ ἔδυσαν ὡς ἥρωι. Cf. Athen. XIII p. 605 C. Orig. c. Cels. III p. 126. Aen. Gaz. Theophr. p. 45 Wolf. Tzetz. Chil. II, 723 sqq. IV, 522. — Suid.: Τούτου φασὶ τὴν ψυχὴν ὅτε ἐβούλετο ἐξιέναι καὶ ἐπανιέναι πάλιν. — Strab. XIII p. 589: Ἀριστεάς . . . ἀνὴρ γόης εἴ τις ἄλλος. — Mirabilium scriptoribus adnumeratur a Gellio IX, 4, 3.

Carmina. — 1. Suid.: Τὰ Ἀριμάσπεια¹⁾ καλούμενα ἔπη· ἔστι δὲ ἱστορία τῶν Ὑπερβορέων Ἀριμασπῶν, βιβλία γ'. Herodot. IV, 14: Τὰ ἔπεα . . . τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάσπεια καλεῖται. — Tatian.: Τὰ Ἀριμάσπια.

2. Suid.: Ἐγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην θεογονίαν, εἰς ἔπη α'.

Subsidia. Bode Hist. Poes. gr. I p. 472 sqq. Bernhardt II, 1 p. 278 sq. I. G. Hubmann, τὰ περὶ Ἀριστεά τοῦ Προκοννησίου μυθολογούμενα, Amberg. 1838. Tournier De Aristeia Proconnesio et

1) Formam hanc tuentur Strab. Longin. Tzetz.

Arimaspeo poemate. Par. 1863. Westermann in Paulyi Encycl. I² p. 1581 sq.

1.

Θαῦμ' ἡμῖν καὶ τοῦτο μέγα φρεσὶν ἡμετέροισιν·
 ἄνδρες ὕδωρ ναίουσιν ἀπὸ χθονὸς ἐν πελάγεσσι·
 δύστηνοὶ τινὲς εἰσιν, ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρά,
 ὄμματ' ἐν ἄστροισι, ψυχὴν δ' ἐν πόντῳ ἔχουσιν.
 ἢ που πολλὰ θεοῖσι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες 5
 εὔχονται σπλάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι.

Longin. de subl. X, 4: 'Ο μὲν γὰρ τὰ Ἀριμάσπεια ποιήσας ἐκεῖνα οἶεται δεινά· „θαῦμ' — ἀναβαλλομένοισι“.

2—4.

Ἴσσηδοὶ χαίτησιν ἀγαλλόμενοι ταναῆσι·

καὶ σφεας ἀνθρώπους εἶναι καθύπερθεν ὁμοῦρους
 πρὸς Βορέω, πολλοὺς τε καὶ ἐσθλοὺς κάρτα μαχητάς,
 ἀφνειοὺς ἵπποισι, πολύρρηνας, πολυβούτας

Ὄφθαλμὸν δ' ἐν' ἕκαστος ἔχει χαρίεντι μετώπῳ.

Χαίτησιν λάσιοι, πάντων στιβαρώτατοι ἀνδρῶν.

Tzetz. Chil. VII, 686 sqq.: Καὶ Ἀριστεάς δέ φησιν ἐν τοῖς Ἀριμασπέοις· „Ἴσσηδοὶ — ἀνδρῶν“.

5.

Herodot. IV, 13: Ἐφη δὲ Ἀριστεύης
 ἀπικέσθαι ἐς Ἴσσηδόνας φοιβόλαμπτος γενόμενος,

Fragm. III. Verba poetae καὶ — πολυβούτας ad Arimaspos spectare videntur; itaque a superioribus seiungi. — καὶ σφεας] Legebatur καὶ σφᾶς; corr. Koehly.

Ἰσσηδόνων δὲ ὑπεροικέειν Ἀριμασποὺς ἄνδρας μουν-
οφθάλμους, ὑπὲρ δὲ τούτων τοὺς χρυσοφύλακας
γρυῖπας, τούτων δὲ τοὺς Ὑπερβορέους κατήκοντας ἐπὶ
θάλασσαν. τούτους ὦν πάντας πλὴν Ὑπερβορέων,
ἀρξάντων Ἀριμασπῶν, αἰεὶ τοῖσι πλησιοχώροισι ἐπι-
τίθεσθαι, καὶ ὑπὸ μὲν Ἀριμασπῶν ἐξωθέεσθαι ἐκ τῆς
χώρης Ἰσσηδόνας, ὑπὸ δὲ Ἰσσηδόνων Σκύθας, Κιμμε-
ρίους δὲ οἰκέοντας ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσῃ ὑπὸ Σκυ-
θέων πιεζομένους ἐκλείπειν τὴν χώραν. οὕτω οὐδὲ
οὗτος συμφέρεται περὶ τῆς χώρας ταύτης Σκύθησι.

6.

Herodot. IV, 16: Τῆς δὲ γῆς, τῆς πέρι ὅδε ὁ
λόγος ὥρμηται λέγεσθαι, οὐδεὶς οἶδε ἀτρεκέως ὅ τι
τὸ κατύπερθε ἐστὶ· οὐδενὸς γὰρ δὴ αὐτόπτεω εἰδέναι
φαμένον δύναμαι πυνθέσθαι· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστεύς
..... οὐδὲ οὗτος προσωτέρω Ἰσσηδόνων ἐν αὐτοῖσι
τοῖσι ἔπεσι ποιέων ἔφησε ἀπικέσθαι· ἀλλὰ τὰ κατύπερθε
ἔλεγε ἀκοῆ, φὰς Ἰσσηδόνας εἶναι τοὺς ταῦτα λέγοντας.

Paus. V, 7, 9 (4): Ἀρισταῖος δὲ ὁ Προκοννήσιος,
μνήμην γὰρ ἐποιήσατο Ὑπερβορέων καὶ οὗτος, τάχα
ἂν τι καὶ πλεόν περὶ αὐτῶν πεπυσμένος εἴη παρὰ
Ἰσσηδόνων, ἐς οὓς ἀφικέσθαι φησὶν ἐν τοῖς ἔπεσιν.

7.

Paus. I, 24, 6: Τούτους τοὺς γρυῖπας ἐν τοῖς
ἔπεσιν Ἀριστεύς ὁ Προκοννήσιος μάχεσθαι περὶ τοῦ
χρυσοῦ φησὶν Ἀριμασποῖς τοῖς ὑπὲρ Ἰσσηδόνων¹⁾.

1) Plin. Nat. Hist. VII, 2 § 10 de Scytharum nationibus
dissertens: Sed et iuxta eos qui sunt ad septentrionem versi,
haud procul ab ipso aquilonis exortu specuque eius dicto, quem

τὸν δὲ χρυσόν, ὃν φυλάσσουσιν οἱ γρυῦπες, ἀνιέναι τὴν γῆν· εἶναι δὲ Ἀριμασποὺς μὲν ἄνδρας μονοφθάλλοι πάντας ἐκ γενετῆς¹⁾, γρυῦπας δὲ θηρία λέουσιν εἰκασμένα, πτερὰ δὲ ἔχειν καὶ στόμα ἀετοῦ.

ANTIMACHUS TEIUS.

1.

Ἐκ γὰρ δώρων πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι πέλονται.
Clem. Alex. Strom. VI p. 264 (622 D) Sylb. 743 Pott.:
Ἀντιμάχου τε τοῦ Τηίου εἰπόντος· „ἐκ γὰρ — πέλονται“.
Cf. Nostorum fragm. 8 (supra p. 56).

2.

Plut. Rom. 12: Ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν, ἣ τὴν πόλιν ὁ Ῥωμύλος ἐκτιζεν, ἀτρεκῆ τριακάδα τυχεῖν λέγουσι· καὶ σύνοδον ἐκλειπτικὴν ἐν αὐτῇ γενέσθαι σελήνης πρὸς ἥλιον, ἣν εἰδέναι καὶ Ἀντίμαχον οἴονται, τὸν Τηίου ἐποποιόν, ἔτει τρίτῳ τῆς ἕκτης ὀλυμπιάδος συμπεσοῦσαν.

locum γῆς κλειθρον appellant, produntur Arimaspi quos diximus, uno oculo in fronte media insignes, quibus adsidue bellum esse circa metalla cum grypis, ferarum volucris genere quale volgo traditur eruente ex cuniculis aurum, mira cupiditate et feris custodientibus et Arimaspis rapiantibus, multi sed maxime illustres Herodotus et Aristaeus Proconnesius scribunt.

1) Strab. I p. 21: Τάχα δὲ καὶ τοὺς μονομμάτους Κύκλωπας ἐκ τῆς Σκυθικῆς ἱστορίας μετενήνοχε (Ὅμηρος)· τοιοῦτους γὰρ τινὰς τοὺς Ἀριμασποὺς φασιν, οὓς ἐν τοῖς Ἀριμασπειοῖς ἔπεσιν ἐνδεδόκεν Ἀριστεῆας ὁ Προκοννήσιος.

PISANDER CAMIRENSIS.

Suid. v. Πείσανδρος [II, 2 p. 255 Bernh.]. Πείσωνος καὶ Ἀρισταίχμας, Καμειραῖος¹⁾ ἀπὸ Ῥόδου. Κάμειρος γὰρ ἦν πόλις Ῥόδου. καὶ τινες μὲν αὐτὸν Εὐμόλπου τοῦ ποιητοῦ σύγχρονον καὶ ἐρώμενον ἱστοροῦσι· τινὲς δὲ καὶ Ἡσιόδου πρεσβύτερον· οἱ δὲ κατὰ τὴν λγ' Ὀλυμπιάδα τάττουσιν· ἔσχε δὲ καὶ ἀδελφὴν Διόκλειαν. ποιήματα δὲ αὐτοῦ Ἡράκλεια²⁾, ἐν βιβλίοις β'· ἔστι δὲ τὰ Ἡρακλέους ἔργα· ἐνθα πρῶτος Ἡρακλεῖ ῥόπαλον περιτέθεικε. τὰ δὲ ἄλλα τῶν ποιημάτων νόθα αὐτοῦ δοξάζεται, γενόμενα ὑπὸ τε ἄλλων καὶ Ἀριστέως τοῦ ποιητοῦ.³⁾ — Procl. in Chrestomath. I. Ἐπῶν ποιηταὶ γεγόνασι πολλοί· τούτων δ' εἰσὶ κράτιστοι Ὅμηρος Ἡσίοδος Πείσανδρος Πανύασσις Ἀντίμαχος. Andronicus in Bekk. Anecd. Gr. p. 1461: Ποιηταὶ δὲ ἀπροσδιόριστοι καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰσιν, οὓς τινὰς ταῦτα χαρακτηρίζει τὰ τέσσαρα, μετρὸν ἥρωικόν, μῦθος ἀλληγορικός, ἱστορία ἥτοι παλαιὰ ἀφήγησις, καὶ ποιά λέξις ἥτοι ἥρωικὴ καὶ ἀξιωματικὴ καὶ τῷ ἥρωικῷ μέτρῳ ἀρμόζουσα, ἀλλ' οὐ κατατετριμμένη καὶ χθαμαλή. μᾶλλον δὲ ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων ὁ ἀλληγορικὸς μῦθος ὁ χαρακτηρίζων τοὺς κυρίως ποιητάς. γεγόνασι τοίνυν πάντων τούτων ποιητῶν ἄνδρες ὀνομαστοὶ οὗτοι, Ὅμηρος ὁ πολὺς, Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, Πανύασσις, Πείσανδρος ὁ Καμει-

1) Cf. Anthol. Pal. VII, 304. Clem. Alex. Strom. VI p. 751 Pott. Auctores quibus fragm. 2—4. 6. 11 debentur.

2) Cf. Eustath. ad II. p. 785, 22 Rom. 697 Bas. [supra, p. 57 not. 2]. 3) Eudoc. p. 357 sq.

ρεὺς καὶ Ἡσίοδος ὁ Ἀσκραῖος. καὶ ταῦτα μὲν τὰ γνωρίσματα τῶν καλουμένων κατ' ἐξοχὴν ποιητῶν. Cf. Steph. Byz. v. Κάμιρος. Epigr. in Anthol. Gr. I p. 200 ed. Lips. (1794).

HERACLEA.

Aristot. Poet. cap. 8 p. 1451^a 16 [supra p. 217].
 Quintil. X, 1, 56. — Clem. Alex. Strom. VI p. 266 (628 B)
 751 Pott. (Multi scriptores) αὐτοτελῶς τὰ
 ἑτέρων ὑφελόμενοι, ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ
 Πείσανδρος Καμιρεὺς Πισίνου τοῦ Λινδίου τὴν
 Ἡράκλειαν (?). Welck. Cycl. ep. I (1835) p. 312.
 not. 509.

Subsidia. — Heyne Excurs. I ad Verg. Aen. II
 p. 377 sqq. — Welcker Cycl. ep. I (1835) p. 97 sqq.
 — Mueller Dor. II p. 475—477. — Bode I p. 499
 sqq. — Mure Hist. Ling. Graec. II p. 457—462. —
 Pisandri fragmenta ed. Duebner (Hesiodi edit. Paris. 1840
 append. p. 5—8).

Plut. moral. p. 857 F. *Τῶν παλαιῶν καὶ λογίων
 ἀνδρῶν, οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ἡσίοδος, οὐχ Ἀρχίλοχος,
 οὐ Πείσανδρος Αἰγυπτίου ἔσχον λόγον
 Ἡρακλέους ἢ Φοίνικος, ἀλλ' ἓνα τοῦτον ἴσασι πάντες
 Ἡρακλέα τὸν Βοιωτίου ἡμῖν καὶ Ἀργεῖον.*

1.

Strab. XV p. 688 de Bacchi et Herculis in Indiam
 expeditionibus disserens: *Τῶν δὲ κοινωνησάντων αὐτῷ
 (Herculi) τῆς στρατείας (τῆς ἐπ' Ἄσρανον) ἀπογόνους
 εἶναι τοὺς Σίβας, σύμβολα τοῦ γένους σώζοντας τό*

τε δορὰς ἀμπέχεσθαι, καθάπερ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸ σκυταληφορεῖν καὶ ἐπικεκαῦσθαι βουσί καὶ ἡμιόνοις ῥόπαλον καὶ ἡ τοῦ Ἡρακλέους δὲ στολὴ ἢ τοιαύτη πολὺ νεωτέρα τῆς Τρωικῆς μνήμης ἐστὶ, πλάσμα τῶν τὴν Ἡράκλειαν ποιησάντων, εἴτε Πείσανδρος¹⁾ ἢν εἴτ' ἄλλος τις· τὰ δ' ἀρχαῖα ξόανα οὐχ οὕτω διεσκεύασται²⁾. — Ps.-Eratosth. Cataster. 12 (Λέων). τινὲς δέ φασιν ὅτι Ἡρακλέους πρῶτος ἄθλος ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι. φιλοδοξῶν γὰρ μόνον τοῦτον οὐχ ὄπλοις ἀνεῖλεν, ἀλλὰ συμπλακείς ἀπέπνιξε. λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ Πείσανδρος³⁾ ὁ Ῥόδιος, ὅτι καὶ τὴν δορὰν αὐτοῦ ἔσχευ, ὡς ἔνδοξον πεποιηκώς. οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ ὑπ' αὐτοῦ φονευθεὶς. Schol. ad German. Arat. p. 131 Breysig (52 Buhle)⁴⁾: Periandrus⁵⁾ Rhodius refert, eum ob primos labores Herculis memoriae causa honorifice astris inlatum. Hygin. Astr. II, 24 p. 475 Stav. 66 Bunte. Nonnulli etiam hoc amplius dicunt, quod Herculis prima fuerit haec certatio, et quod eum inermis interfecerit. De hoc et Pisandrus et complures alii scripserunt.

2.

Paus. II, 37, 4: Κεφαλὴν δὲ εἶχεν (ἢ ὕδρα), ἐμοὶ δοκεῖν, μίαν καὶ οὐ πλείονας. Πείσανδρος δὲ ὁ Καμιρεύς, ἵνα τὸ θηρίον τε δοκοίη φοβερώτερον καὶ αὐτῶ γίνηται ἢ ποίησις ἀξιόχρεως μᾶλλον, ἀντὶ τούτων τὰς κεφαλὰς ἐποίησε τῇ ὕδρᾳ τὰς πολλάς.

1) Cf. p. 655: Πείσανδρος ὁ τὴν Ἡράκλειαν γράψας ποιητῆς Ῥόδιος. 2) Muell. Dor. I p. 444. II p. 476. 3) Πίνδαρος vulgo; corr. Fell. 4) Cf. Schol. p. 71 sq. Breysig. 5) Leg. Pisandrus ex Hygin.

3.

Schol. ad Pind. Ol. III, 52: *Θήλειαν δὲ εἶπε (τὴν ἔλαφον) καὶ χρυσόκερων ἀπὸ ἱστορίας¹). ὁ γὰρ Θεσηίδα γράψας τοιαύτην αὐτὴν λέγει καὶ Πείσανδρος ὁ Καμειρεὺς καὶ Φερεκύδης.*

4.

Paus. VIII, 22, 4: *Ἐπὶ δὲ τῷ ὕδατι τῷ ἐν Στυμφήλῳ κατέχει λόγος ὄρνιθας ποτε ἀνδροφάγους ἐπ' αὐτῷ τραφῆναι· ταύτας κατατοξεῦσαι τὰς ὄρνιθας Ἡρακλῆς λέγεται. Πείσανδρος δὲ αὐτὸν ὁ Καμειρεὺς ἀποκτείνειν τὰς ὄρνιθας οὗ φησιν, ἀλλὰ ὡς ψόφῳ κροτάλων ἐκδιώξειεν αὐτάς.²*

5.

Athen. XI p. 469 C: *Πείσανδρος ἐν δευτέρῳ Ἡρακλείας τὸ δέπας ἐν ᾧ διέπλευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ὠκεανὸν εἶναι μὲν φησιν Ἡλίου, λαβεῖν δ' αὐτὸ παρ' Ὠκεανοῦ Ἡρακλέα. Cf. Panyas. fr. 7.*

6.

Schol. ad Pind. Pyth. IX, 183: *Ὄνομα δὲ αὐτῆ (sc. Antaei filiae) Ἀλκίς, ὡς φησι Πείσανδρος ὁ Καμειρεὺς· ἕτεροι δὲ Βάρκην.*

7.

Τῷ δ' ἐν Θερμοπύλῃσι θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη ποίει θερμὰ λοετρὰ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

1) Cf. p. 217 not. 2) Cf. Schol. ad Apoll. Rhod. II, 1088 (πιθανῶς δὲ ὁ Πείσανδρος τοὺς ὄρνιθας φησιν εἰς Σκυθίαν ἀποπιτῆναι, ὅθεν καὶ ἐληλύθεισαν). — Haec ad Heracleam spectare censet Schubart Ephem. litt. Hal. a. 1840 Vol. I p. 527, repugnant alii; cf. Duentz. p. 90. Duebn. ad Pseudo-Pisandri fr. 12. 14.

Schol. Rav. ad Aristoph. Nub. 1050: Ἡρακλεῖ πολλὰ καμόντι περὶ Θερμοπύλας Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ ἀναδέδωκεν. Πείσανδρος „Τῷ — θαλάσσης“. Zenob. VI, 49: Ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ τῷ Ἡρακλεῖ ἀνῆκε πολλαχοῦ θερμὰ λουτρὰ πρὸς ἀνάπαυλαν τῶν πόνων, ὡς φησι καὶ Πείσανδρος ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους. Harpocrat. v. Θερμοπύλαι.

8.

Οὐ νέμεσις καὶ ψεῦδος ὑπὲρ ψυχῆς ἀγορεύειν. Stob. Floril. XII, 6 [Vol. I p. 272 Gaisf. ed. Lips.]: Πεισάνδρου. „Οὐ — ἀγορεύειν“. „Poterant haec in historia Cercopum dici“. K. O. Müller.

9.

Νοῦς οὐ παρὰ Κενταύροισι.

Hesych. „Νοῦς — Κενταύροισι“. παροιμιῶδες. ἔστι δὲ Π(ε)ισάνδρου κομμάτιον, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων τατόμενον. [Cf. Meineke Fragmm. Com. I p. 162.] Cf. Phot. Suid. Diogenian. VI, 84. Apostol. XIII, 74 [XII, 12 Leutsch.] etc.

10.

Δικαιοτάτου δὲ φονῆος.

Olympiodor. ad Plat. Alcib. p. 156 Creuzer: Ἐκάτερος (sc. Perseus Herculesque) μὲν γὰρ ἐπὶ καθάρσει τῶν κακῶν γέγονε, καὶ γὰρ καὶ ὁ Ἡρακλῆς· διὸ φησὶ περὶ αὐτοῦ ὁ Πείσανδρος „δικ. — φονῆος“. ἐπὶ γὰρ καθαρότητα φόνους ἐποίει.

11.

ἀέ.

Gramm. in Cram. Anecd. Par. III p. 321: ἔστι δὲ καὶ

ἀέ παρὰ Πεισάνδρῳ Καμιρεῖ¹). Cf. Etym. Gud. v. ἀεί (p. 9 extr.) Greg. Corinth. p. 347 Schaef.

PANYASSIS.

Suid. v. [II, 2 p. 56 Bernh.]: Πανύασις, Πολυάρχου²), Ἀλικαρνασσεύς³), [τερατοσκοπὸς καὶ] ποιητῆς ἐπῶν· ὃς σβεσθεῖσαν τὴν ποιητικὴν ἐπανήγαγε. Δοῦρις δὲ Διοκλέους τε παῖδα ἀνέγραψε καὶ Σάμιον· ὁμοίως δὲ καὶ Ἡρόδοτος Θούριον. ἱστόρηται δὲ Πανύασις Ἡροδότου τοῦ ἱστορικοῦ ἐξάδελφος. γέγονε γὰρ Πανύασις Πολυάρχου· ὁ δὲ Ἡρόδοτος Λύξου, τοῦ Πολυάρχου ἀδελφοῦ. τινὲς δὲ οὐ Λύξην, ἀλλὰ Ῥοιώ, τὴν μητέρα Ἡροδότου, Πανυάσιδος ἀδελφὴν ἱστόρησαν. ὁ δὲ Πανύασις γέγονε κατὰ τὴν οἴῳ Ὀλυμπιάδα· κατὰ δὲ τινὰς πολλῶν πρεσβύτερος· καὶ γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν Περσικῶν. ἀνηρέθη δὲ ὑπὸ Λυγδάμιδος τοῦ τρίτου τυραννήσαντος Ἀλικαρνασσοῦ. ἐν δὲ ποιηταῖς τάττεται μεθ' Ὀμηρον· κατὰ δὲ τινὰς καὶ μεθ' Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον. ἔγραψε δὲ καὶ Ἡρακλειάδα⁴) ἐν βιβλίοις ιδ', εἰς ἔπη θ'.

Cf. Procl. in Chrestom. I (supra p. 248). — Anonym. ap. Cram. An. Oxon. III p. 189. Andronici locum supra (p. 248) laudatum.

Dionys. Halicarn. vett. scrr. cens. II, 4. Πανύασις δὲ τάς τ' ἀμφοῖν (Hesiodi et Antimachi) ἀρετὰς

1) καὶ μηρεῖ Cod.; em. Cramer. 2) Cf. Paus. X, 8, 9 (5).

3) Cf. Clem. Alex. Strom. VI p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott.

4) Ἡράκλεια nomen est carminis ap. Athen. Clem. alios. Cf. infra.

ἠνέγκατο, καὶ αὐτῶν πραγματεία καὶ τῇ κατ' αὐτὸν οἰκονομία διήνεγκεν.

Quintil. X, 1, 54. Panyasin, ex utroque (sc. Hesiodo et Antimacho) mixtum, putant in eloquendo neutrius aequare virtutes, alterum tamen ab eo materia, alterum disponendi ratione superari.

Subsidia. Funcke De Panyasidis vita et poesi, Bonnae 1837. Tzschirner Panyasidis fragmenta, praemissis de P. vita et carminibus commentationibus, Vratisl. (1836.) 1842. Dübner l. l. (v. supra) p. 13—20. Meineke Anal. Alexandr. p. 363—370. Näke Choeril. p. 14 sqq. Mueller Dor. II p. 471 sqq. Eckstein in Erschii Encycl. III, 11 p. 8 sqq. Bode I p. 503 sqq.

HERACLEA.

Clem. Alex. Strom. VI p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott. (Multi scriptores) αὐτοτελῶς τὰ ἐτέρων ὑφελόμενοι, ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Πανύασίς τε ὁ Ἀλικαρνασσεὺς παρὰ Κρεωφύλου¹⁾ τοῦ Σαμίου τὴν Οἰχαλίας ἄλωσιν. Clementis verba laudat Euseb. Praep. Evang. X, 2 p. 462 D.

1. 2.

Δέρμα τε θήρειον Βεμβινήταο λέοντος.

Καὶ Βεμβινήταο πελώρου δέρμα λέοντος.

Steph. Byz. v. Βέμβινα· κώμη τῆς Νεμέας ὁ πολίτης Βεμβινίτης ὡς Πανύασις ἐν Ἡρακλείας πρώτη „δέρμα — λέοντος“. καὶ ἄλλως „καὶ — λέοντος“.

1) Κλεοφύλου Clem.

3.

Ps.-Eratosth. Catast. 11 (Καρκίνος). Οὗτος δοκεῖ ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι δι' Ἡραν, ὅτι μόνος, Ἡρακλεῖ τῶν ἄλλων συμμαχούντων¹⁾, ὅτε τὴν ὕδραν ἀνήρει, ἐκ τῆς λίμνης ἐκπηδήσας ἔδακεν αὐτοῦ τὸν πόδα, καθάπερ φησὶ Πανύασις ἐν Ἡρακλείᾳ. θυμωθεὶς δ' ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ τῷ ποδὶ συνθλάσαι αὐτόν. Eadem narrat Schol. ad German. Arat. p. 51 Buhl. [128 Breys. cf. p. 70]. Cf. Schol. ad Arat. 147. Phavorin. v. καρκίνος. p. 991 sq. Bas.

4.

Τοῦ κεράσας κρητῆρα μέγαν χρυσοῖο φαεινόν,
σκύπφους αἰνύμενος θαμέας πότον ἠδὺν ἐνειμεν.
Athen. XI p. 498 D: Πανύασις τρίτῳ Ἡρακλείας φησὶ
„τοῦ — ἐπινεν“.

5.

Καί ῥ' ὃ μὲν ἐκ κόλποιο τροφοῦ θόρε ποσὶ Θυώνης.
Schol. ad Pind. Pyth. III, 177: Θυώνην τὴν Σεμέλην
λέγει. ἐνιοι δὲ τὴν Θυώνην ἑτέραν τῆς Σε-
μέλης φασὶν εἶναι, τροφὸν τοῦ Διονύσου, ὥσπερ Πα-
νύασις ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας: „καί ῥ' — Θυώνης“.

6.

Clem. Alex. Protr. p. 10 (23 A) Sylb. 31 Pott.
Ναὶ μὴν καὶ τὸν Ἀιδωνέα ὑπὸ Ἡρακλέους τοξευθῆναι

1) τοῦ Ἰολάου συμμαχούντος Gale; τῶν περὶ Ἰόλαον συμμαχούντων Koppiers. Cf. Apollod. II, 5, 2.

Fragm. IV. 1. Fort. φαεινοῦ. 2. ἐνειμεν Koechly coni. ep. I p. 14; ἐπινεν vulgo.

Ὅμηρος¹⁾ λέγει καὶ τὸν Ἥλιον αὐτὸν²⁾ Πανύασσις ἱστορεῖ. Cf. Apollodor. II, 5, 10, 5: *θερμαινόμενος δὲ ὑπὸ Ἥλιου κατὰ τὴν πορείαν, τὸ τόξον ἐπὶ τὸν θεὸν ἐνέτεινεν· ὃ δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ θαυμάσας χρυσοῦν ἔδωκε δέπας κτλ.* (fragm. 7).

7.

Athen. XI p. 469 D: *Πανύασσις δ' ἐν πρώτῳ³⁾ Ἡρακλείας παρὰ Νηρέως⁴⁾ φησὶ τὴν τοῦ Ἥλιου φιάλην κομίσασθαι τὸν Ἡρακλέα καὶ διαπλεῦσαι εἰς Ἐρύθειαν.* Macrob. Sat. V, 21 § 19: *Poculo autem Herculem vectum ad Ἐρύθειαν id est Hispaniae insulam navigasse et Panyasis, egregius scriptor Graecorum, dicit et Pherecydes auctor est.*

8.

Schol. Harl. Ambr. Vind. 56 ad Hom. Od. μ, 301: *Πανύασσις φύλακα τῶν Ἥλιου βοῶν Φάλακρον⁵⁾ φησι γενέσθαι.*

1) Il. E, 395 sqq. 2) τὸν Ἥλιον αὐτὸν] Sic Heyne ad Apollod. p. 161; τὸν Ἥλειον Ἀγέαν vulgo. — Cod. Collegii novi τὸν ἥλιον Ἀγέαν, unde Potter τὰς ἥλιου ἀγὰς. — Falsa cum veris commixta tradit Schol. ad loc. Vol. IV p. 107 Kl.: *δαίμων τις οὗτος Ἥλειος Ἀγέας, ἐναντίος τῷ Πλούτωνι, ὃν καὶ τοξενόμενον ὑπὸ Ἡρακλέους Πανύασσις εἰσάγει.* 3) πρώτῳ corruptum, τετάρτῳ Duebn. p. 14. — 4) „De partibus Nerei in hac fabula cf. Heynium ad Apollodor. p. 170 sq.“ Duebn. 5) Φάλακρον] Φυλάκιον Harl. Φυλάκιον Ambr. Φύλαιον Vind. — „Panyasis armentorum illorum custodem neque Phylacium neque Phylaeum appellaverat, sed aut Phylacum, quod frequens in fabulis graecis nomen est, aut quod magis credo Phalacrum“. Meineke Anal. Alex. p. 370.

9.

Paus. X, 29, 9 (4): Πανύασις δὲ ἐποίησεν ὡς Θησεὺς καὶ Πειρίθους ἐπὶ τῶν θρόνων παράσχοιντο σχῆμα οὐ κατὰ δεσμώτας, προσφυῆς δὲ ἀπὸ τοῦ χρωτὸς ἀντὶ δεσμῶν σφίσειν ἔφη τὴν πέτραν.

10.

Schol. ad Germ. Arat. p. 61 Breysig. Dicitur, cum ad mala aurea profectus esset (Hercules), ut refert Panuassis Heraclea, serpens hortorum custos immensae magnitudinis insomnisque fuisse. Qui cum Herculi obstiterit victorque maximo periculo Hercules abierit, Iovis hunc laborem memoriae dignum honoravit etc. (Cf. Schol. Strozz. p. 118 Br.) — Hygin. Astron. II, 6 p. 41 Bunte. Engonasin. Hunc Eratosthenes Herculem dicit, supra draconem collocatum eumque paratum ut ad decertandum, sinistra manu pellem leonis, dextra clavam tenentem. Conatur interficere draconem Hesperidum custodem, qui numquam oculos operuisse somno coactus existimatur, quo magis custos adpositus esse demonstratur. De quo etiam Panyasis in Heraclea dicit. — Cf. Avien. Phaenom. 175 sqq. Panyasi sed nota tamen, cui longior aetas | eruit excussis arcana exordia rebus | etc. — Ps.-Eratosth. Catast. 4. Schol. ad Arat. 45.

11.

Steph. Byz. v. Ἀσπίς. ἔστι καὶ πέτραν Πίσσης, ὡς Πανύασις ἐν Ἡρακλείας ἐνδεκάτῃ. Cf. Muell. Dor. II p. 474¹).

12.

Ξεῖν' ἄγε δὴ καὶ πῖν'· ἀρετὴ νύ τίς ἐστι καὶ αὕτη,
ὅς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλειῖστον ἐν εἰλαπίνῃ μέθυ πίνῃ

1) „Die Gründung der olympischen Spiele kam wohl erst im elften Buche vor“.

εὖ καὶ ἐπισταμένως, ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελεύη·
 ἴσόν θ' ὅστ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θοὸς ἀνήρ
 ὑσμίνης διέπων ταλαπενθείας, ἐνθα τε παῦροι 5
 θαρσαλέοι τελέθουσι μένουσί τε θυῶρον Ἄρηα·
 τοῦ μὲν ἐγὼ θείμην ἴσον κλέος ὅστ' ἐνὶ δαιτὶ
 τέρπηται παρεὼν ἅμα τ' ἄλλον λαὸν ἀνώγη·
 οὐ γὰρ μοι ζῶειν γε δοκεῖ βροτὸς οὐδὲ βιῶναι
 ἀνθρώποιο βίον ταλασίφρονος, ὅστις ἀπ' οἴνου 10
 θυμὸν ἐρητύσας πίνει ποτὸν ἄλλ' ἐνεόφρων·
 οἶνος γὰρ πυρὶ ἴσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ,
 ἐσθλόν, ἀλεξίκακον, πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς·
 ἐν μὲν γὰρ θαλίης ἰλαρὸν μέρος ἀγλαΐης τε,
 ἐν δὲ χοροϊτυπίας, ἐν δ' ἡμερτῆς φιλότητος 15
 τῷ σὲ χρῆ παρὰ δαιτὶ δεδεγμένον εὐφροني θυμῷ
 πίνειν, μηδὲ βορῆς κεκορημένον ἥύτε γῦπα
 ἴσθαι πλημμύροντα λελασμένον εὐφροσυνάων.

Stob. Floril. XVIII, 22 [Vol. I p. 317 Gaisf. ed. Lips.]:
 Πανυάσιδος. „ξεῖν' — εὐφροσυνάων“. V. 12—18

Fragm. XII. 4. θοὸς suspectum. — 5. Legebatur ἐνθα δὲ;
 corr. Brunck. — 8. λαὸν ἀνώγη] φῶτα κελεύη Meineke. —
 9. οὐδὲ] ἢ Brunck. — 11. ἄλλ' ἐνεόφρων Valck. pro vulgato
 ἄλλο νεόφρων; ἀλλὰ κενόφρων Schaefer. — 13. πάση — ἀνίη
 Athen. Suid. πάση — ἀοιδῆ Valck., πάση — ἀδείη Jacobs ad
 Anthol. Palat. p. 670. — 14. ἰλαρὸν] Sic Koechly Coni. ep. I
 p. 10 sq. cf. Meinek. Analect. Crit. ad Athen. p. 20. ἰερὸν
 Stob. cf. ad Titanom. fragm. 6. — ἐρατὸν Athen.; ἐρατῆς
 ed. Meineke. — 15. φιλότητος] Apud Stobaeum legitur φιλότη-
 τος· ἐν δὲ τε μὲν θήρης καὶ δυσφροσύνης ἀλεγεινῆς·
 τῷ σὲ χρῆ κτλ. Hunc versum poetae abiudicant omnes praeter
 Meinekium, qui Anal. Alexandr. p. 365 ex Hesychio v. μενθή-
 ραις et Etym. M. p. 508, 6 μενθήραι coll. Phot. p. 258, 16
 ἐν δὲ τε μενθήρης legendum censet adnotans „Hac cor-
 rectione admissa nihil iam ille versus habet quod non sit
 aptissimum“ (? — cf. v. 17 τῷ σὲ χρῆ — εὐφροني θυμῷ κτλ.).
 17. βορῆ κεκακωμένον Stob. — γῦπα] παῖδα Ath.

affert Athen. II p. 37 A; v. 12—13 Suid. v. οἶνος [II, 2 p. 1277 Bernh.].

13.

Πρώτην μὲν Χάριτες τ' ἔλαχον καὶ εὐφρονες Ὠραι
μοῖραν καὶ Διόνυσος ἐρίβρομος, οἵπερ ἔτευξαν.
τοῖς δ' ἐπι Κυπρογένεια θεὰ λάχε καὶ Διόνυσος.
ἔνθα τε κάλλιστος πότος ἀνδράσι γίγνεται οἴνου,
εἴ τις τόνγε πίοι καὶ ἀπότροπος οἴκαδ' ἀπέλθοι 5
δαιτὸς ἀπὸ γλυκερῆς, οὐκ ἂν ποτε πήματικύρσαι·
ἀλλ' ὅτε τις μοίρης τριτάτης πρὸς μέτρον ἐλαύνει
πίνων ἀβλεμέως, τότε δ' ὕβριος αἴσα καὶ ἄτης
γίγνεται ἀργαλέη, κακὰ δ' ἀνθρώποισιν ὀπάξει.
ἀλλὰ πέπον, μέτρον γὰρ ἔχεις γλυκεροῖο ποτοῖο, 10
στεῖχε παρὰ μνηστὴν ἄλοχον, κοίμιζε δ' ἑταίρους·
δεΐδια γὰρ τριτάτης μοίρης μελιηδέος οἴνου
πινομένης μή σ' ὕβρις ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἀέρσῃ,
ἔσθλοῖς δὲ ξενίοισι κακὴν ἐπιθῆσι τελευτήν.
ἀλλὰ πιθοῦ καὶ παῦε πολὺν πότον. 15

Athen. II p. 36 D: Πανύασις δ' ὁ ἐποποιὸς τὴν μὲν
πρώτην πόσιν ἀπονέμει Χάρισιν Ὠραις καὶ Διονύσῳ,
τὴν δὲ δευτέραν Ἀφροδίτῃ καὶ πάλιν Διονύσῳ, ὕβρει
δὲ καὶ ἄτῃ τὴν τρίτην. Πανύασίς φησι „πρώτην
— πότον“.

Fragm. XIII. 1. Legebatur πρώται; em. Hoeschel. —
5. τόνγε πίοι Koechly l. l. p. 14. με πίοι C. γε πίοι codex
Hoeschelii. μὲν πίνου Schweigh. — 6. κύρσας Schweigh. —
14. ἔσθλ. ἐν ξεν. κακὴν δ' ἐπιθήσειε libri; corr. Funck. Meineke.
[ἔσθλοῖσιν ξενίοισι κακὴν ἐπιθεῖσα τελ. Jacobs ad Anthol. Pal.
p. 667]. — 15. ἀλλὰ πιθοῦ Meineke pro vulgato ἀλλ' ἄπιθι.

14.

Οἶνος δὲ θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
 ἀγλαός· ᾧ πᾶσαι μὲν ἐφαρμόζουσιν αἰοδαί,
 πάντες δ' ὀρχηθμοί, πᾶσαι δ' ἐραταὶ φιλότητες.
 πάσας δ' ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάξει
 πινόμενος κατὰ μέτρον, ὑπὲρ μέτρον δὲ χειρείων· 5
 ἧ γὰρ οἱ ἄτης τε καὶ ὕβριος αἴσ' ἄμ' ὀπηδεῖ.

Athen. II p. 36 F — 37 B: Πανύασις δὲ λέγει „οἶνος — εὐφροσυνάων“ (Fragm. XII, 12—18). καὶ πάλιν „οἶνος — χειρείων“ (v. 1—5). Versum sextum idem p. 36 D fragmento XIII laudato affert (καὶ ἐξῆς περὶ ἀμέτρου οἴνου „ἐκ γὰρ οἱ — ὀπηδεῖ“). — Hos versus coniungendos esse vidit Meineke. Cf. Anal. Alexandr. p. 366. — V. 1. 5 citat Clem. Alex. Strom. VI p. 264 (622 A. B) Sylb. 742 Pott.

Fragmm. 4. 12—14 ad convivium apud Pholum centaurum retulit Muell. Dor. II p. 473.

15.

Παρνησὸν νιφόεντα θοοῖς διὰ ποσσὶ περήσας
 ἴκετο Κασταλίας Ἀχελωίδος ἄμβροτον ὕδωρ.

Paus. X, 8, 9 (5): Πανύασις δὲ ὁ Πολυάρχου πεποιηκὼς ἐς Ἡρακλέα ἔπη θυγατέρα Ἀχελώου τὴν Κασταλίαν φησὶν εἶναι· λέγει γὰρ δὴ περὶ τοῦ Ἡρακλέους· „Παρνησὸν — ὕδωρ“. Cf. Muell. Dor. I p. 436¹⁾.

Fragm. XIV. 1. ὡς οἶνος θν. Clem. — 2. ἀγλαόν praetulit Meineke Anal. crit. ad Athen. p. 20. — 5. ὑπέμετρος Clem. — 6. ἧ γὰρ] Sic Meineke Anal. Alexandr. p. 366 not.; ἐκ γὰρ codd. Athen.; καὶ γὰρ Naeke. — αἴσ' ἄμ' Naeke; αἴσα vulgo.

1) „Der von tiefer Schwermuth niedergedrückte Held wendet sich nun an den sühnenden Gott Apollon.“

16.

Τλῆ μὲν Δημήτηρ, τλῆ δὲ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
τλῆ δὲ Ποσειδάων, τλῆ δ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
ἄνδρὶ παρὰ θνητῶ θητευέμεν εἰς ἐνιαυτόν.

τλῆ δὲ καὶ ὄβριμόθυμος Ἄρης ὑπὸ πατρὸς ἀνάγκη.

Clem. Alex. Protr. p. 10 (22 D) Sylb. 30 Pott. Πανύασ-
σις γὰρ καὶ ἄλλους παμπόλλους ἀνθρώποις
λατρεῦσαι θεοὺς ἱστορεῖ, ὧδέ πως γράφων· „τλῆ —
ἀνάγκη“, καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις. Cf. Muell. l. l. p. 437.

17.

Νύμφαι Ἀχελήτιδες.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 1149: Πανύασις δὲ
ἐν Λυδία τὸν Ἡρακλέα νοσήσαντα¹⁾ τυχεῖν ἰάσεως
ὑπὸ Ἑλλου τοῦ ποταμοῦ, ὅς ἐστι τῆς Λυδίας· διὸ καὶ
τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ Ἑλλους ὀνομασθῆναι. —
Schol. Vict. ad Hom. Il. Ω, 616 ἀμφ' Ἀχελώϊον] Τινὲς
ἀμφ' Ἀχελήσιον. ποταμὸς δὲ Λυδίας, ἐξ οὗ πλη-
ροῦται Ἑλλος. καὶ Ἡρακλέους νοσήσαντος ἐπὶ τῶν
τόπων, ἀναδόντων αὐτῶ θερμὰ λουτρὰ τῶν ποταμῶν,
τοὺς παῖδας Ἑλλου ἐκάλεσε καὶ τὸν ἐξ Ὀμφάλης
Ἀχέλητα, ὅς Λυδῶν ἐβασίλευεν. εἰσὶ δὲ καὶ νύμφαι
Ἀχαλήτιδες, ὧς φησι Πανύασις. — Steph. Byz. v.
Ἀκέλης. πόλις Λυδίας. οἱ πολῖται Ἀκέλητες, τὸ θηλυ-
κὸν Ἀκελῆτις. ἔοικε δὲ λέγεσθαι ἀπὸ Ἀκέλου τοῦ
Ἡρακλέους καὶ Μαλίδος παιδός, δούλης τῆς Ὀμφάλης,
ὧς Ἑλλάνικος κτλ.

Frag. XVI. 3. θητευέμεν Clem. — 4. Legebatur ἀνάγκης;
corr. Duentz. Duebn.

1) Naeke Choeril. p. 16.

18.

"*Ἐνθα δ' ἔναιε μέγας Τρεμίλης καὶ ἔγημε θύγατρα,
 νύμφην Ὠγυγίην, ἣν Πραξιδικὴν καλέουσι,
 Σίβρω ἐπ' ἀργυρέῳ ποταμῷ παρὰ δινήεντι·
 τῆς δ' ὀλοοὶ παῖδες Τλῶος Ξάνθος Πίναρός τε
 καὶ Κράγος, ὃς κρατέων πάσας ληΐζετ' ἀρούρας.* 5
 Steph. Byz. v. *Τρεμίλη*. ἢ *Λυκία* ἐκαλεῖτο οὕτως ἀπὸ
Τρεμίλου, ὡς *Πανύασις*. „*ἔνθα — ἀρούρας*“. Cf.
 Muell. Dor. II p. 474.

19.

Schol. ad Eur. Alc. 1: *Ἀπολλόδωρος δέ φησι κε-
 ραυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τῷ τὸν Ἰππόλυτον
 ἀνασιτῆσαι, Ἀμελησαγόρας δὲ ὅτι Γλαῦκον, Πανύασις
 ὅτι Τυνδάρεων.* Cf. Adnotat. margin. ad Apollodor.
 III, 10, 4. Sext. Empir. adv. math. I, 261. Philodem.
περὶ εὐσ. p. 17 Gomperz.

20.

Ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.

Clem. Alex. Protr. p. 10 (23 A) Sylb. 31 Pott. *Τὴν
 Ἦραν τὴν ξυγίαν ἱστορεῖ (τοξευθῆναι) ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 Ἡρακλέους ὁ αὐτὸς οὗτος Πανύασις „ἐν Π. ἡμα-
 θόεντι“.* Cf. Arnob. adv. gent. IV, 25 (fr. 21).

21.

Arnob. adv. gent. IV, 25: Non ex vobis Panyassis
 unus est, qui ab Hercule Ditem patrem et reginam

— Fragm. XVIII. 1. *θύγατρα*] „Fortasse γυναῖκα“ Meineke.
 — 3. *παρὰ δινήεντι*] *βαθυδινήεντι* Meineke Diss. Acad. Berol.
 1832 p. 106 not.; cf. Anall. Alex. p. 368.

memorat sauciatam esse Iunonem? Cf. Schol. ad Clem. Alex. Vol. IV p. 107 Kl. (v. supra p. 256 not. 2).

22.

Paus. IX, 11, 2 (1): Ἐπιδεικνύουσι δὲ (οἱ Θηβαῖοι) Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρων μνήμα, οὐδέν τι ἄλλοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες ἢ Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησαν. Θηβαῖοι δὲ καὶ τάδε ἐπιλέγουσιν, ὡς Ἡρακλῆς ὑπὸ τῆς μανίας καὶ Ἀμφιτρούωνα ἔμελλεν ἀποκτινύναι κτλ.

23.

βηλά.

Schol. Ven. B et Lips. ad Hom. Il. A, 591: βηλός ἐστὶν ὁ ἀνωτάτω τόπος τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ γὰρ τοῦ βεβηκέ-
ναι — ἀπὸ τοῦ ὀδεύεσθαι. καὶ Πανύασις δὲ τὰ πέδιλα βηλά λέγει. Cf. Etym. M. p. 196, 34. Suid. [I, 1 p. 989] et Zonar. (p. 389) v. βίολα. Gramm. ap. Bachm. Anecd. Grr. I p. 179.

24.

Apollodor. I, 5, 2: Πανύασις δὲ Τριπτόλεμον Ἐλευσῖνος λέγει· φησὶ γὰρ Δῆμητρα πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν. [Cf. Hygin. fab. 147.] Ad Ionica¹⁾ retulit Mueller.

1) Suid. v. Πανύασις. ἔγραψε Ἰωνικὰ ἐν πεντα-
μέτρῳ [cf. Ulric. Hist. poes. I, 505], ἔστι δὲ τὰ περὶ Κόδρον
καὶ Νηλέα καὶ τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας, εἰς ἔπη ζ'.

25.

Apollodor. III, 14, 4, 1: Ἡσίοδος δὲ αὐτὸν (sc. Ἀδωνιν) Φοίνικος καὶ Ἀλφειβοίας λέγει, Πανύασις δὲ φησι Θεϊάντος βασιλέως Ἀσσυρίων, ὃς ἔσχε θυγατέρα Σμύρναν. αὕτη κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης (οὐ γὰρ αὐτὴν ἐτίμα) ἴσχει τοῦ πατρὸς ἔρωτα, καὶ συνεργὸν λαβοῦσα τὴν τροφὸν ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ νύκτας δώδεκα συνηννάσθη. ὃ δὲ ὡς ἤσθετο, σπασάμενος τὸ ξίφος ἐδίωκεν αὐτήν· ἢ δὲ περικαταλαμβανομένη θεοῖς ἠϋξάτο ἀφανῆς γενέσθαι. θεοὶ δὲ κατοικτείραντες αὐτὴν εἰς δένδρον μετήλλαξαν, ὃ καλοῦσι σμύρναν. δεκαμηνιαίῳ δὲ ὕστερον χρόνῳ τοῦ δένδρου ῥαγέντος γεννηθῆναι τὸν λεγόμενον Ἀδωνιν, ὃν Ἀφροδίτη διὰ κάλλος ἔτι νήπιον, κρύφα θεῶν, εἰς λάρνακα κρύψασα Περσεφόνη παρέθετο. ἐκείνη δὲ ὡς ἐθεάσατο, οὐκ ἀπεδίθου. κρίσεως δὲ ἐπὶ Διὸς γενομένης εἰς μοῖρας γ' διηρέθη ὁ ἐνιαυτός, καὶ μίαν μὲν παρ' ἑαυτῷ μένειν τὸν Ἀδωνιν, μίαν δὲ παρὰ Περσεφόνη προσέταξε, τὴν δὲ ἑτέραν παρ' Ἀφροδίτη. ὃ δὲ Ἀδωνις ταύτη προσένειμε καὶ τὴν ἰδίαν μοῖραν. — Hesych.: Ἡοίην· τὸν Ἀδωνιν. Πανύασις.

Haec ex Ionicis petita esse censet Heyne ad Apollodor. p. 327; cf. Muell. Dor. II p. 474.

26.

Πέμματα πόλλ' ἐπιθεῖς πολλὰς δέ τε νοσσάδας ὄρνις. Athen. IV p. 172 D: πεμμάτων δὲ πρῶτόν φησι μνημονεῦσαι Πανύασιν Σέλευκος ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγεῖται, πολλὰ μὲν

ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα, πολλὰς δὲ νοσσά-
δας ὄρνις¹⁾, προτέρου Στησιχόρου εἰρηκότος.
Cf. Muell. l. l. p. 472²⁾.

CHOERILUS SAMIUS.

Suid. v. Χοιρίλος [II, 2 p. 1691 Bernh.]. Σάμιος.
[τινὲς δὲ Ἰασέα³⁾], ἄλλοι δὲ Ἀλικαρνασσία ἱστοροῦσι].
γενέσθαι δὲ κατὰ Πανύασιον τοῖς χρόνοις, ἐπὶ δὲ τῶν
Περσικῶν, Ὀλυμπιάδι οε', νεανίσκον ἤδη εἶναι. δοῦ-
λόν τε Σαμίου τινὸς αὐτὸν γενέσθαι, εὐειδῆ πάνυ
τὴν ὥραν· φυγεῖν τε ἐκ Σάμου, καὶ Ἡροδότῳ τῷ
ἱστορικῷ παρεδρεύσαντα λόγων ἐρασθῆναι· οὗτινος
αὐτὸν καὶ παιδικὰ γεγονέναι φασίν. ἐπιθέσθαι δὲ
ποιητικῇ, καὶ τελευτῆσαι ἐν Μακεδονίᾳ παρὰ Ἀρχε-
λάῳ τῷ τότε αὐτῆς βασιλεῖ. ἔγραψε δὲ ταῦτα· τὴν
Ἀθηναίων νίκην κατὰ Ξέρξου· [ἐφ' οὗ ποιήματος
κατὰ στίχον στατήρα χρυσοῦν ἔλαβε,]³⁾ καὶ σὺν τοῖς
Ὀμήρου ἀναγινώσκουσιν ἐψηφίσθη. [Λαμιακά·]³⁾ καὶ
ἄλλα τινὰ ποιήματα⁴⁾ αὐτοῦ φέρεται.

Plut. Lysand. 18: Σάμιοι δὲ τὰ παρ' αὐτοῖς
Ἡραῖα Λυσάνδρεια καλεῖν ἐψηφίσαντο. τῶν δὲ πολι-
τῶν⁵⁾ Χοιρίλον μὲν ἀεὶ περὶ αὐτὸν εἶχεν ὡς κοσμή-
σοντα τὰς πράξεις διὰ ποιητικῆς.

1) Poetae versum redintegravit Meineke Anall. Alex. p. 368; cf. Schneidew. Ibyc. p. 43 not. 14. 2) „Beim Hesperidenzug webte Pan. vermuthlich zuerst das Abenteuer ein, wo Herakles geopfert werden soll“.

„Sed poterat in Ionicis quoque, carmine Odysseae dimidiam partem aequante, oblata esse de Aegyptiorum ἀνθρωποποθυσία dicendi occasio“ Duebn. 3) Ad Choerilum Iasensem spectat. 4) Eudoc. p. 437: ἔγραψε δὲ ἐπιστολάς πολλὰς, καὶ ἐπιγράμματα, καὶ κωμωδίας. 5) ποιητῶν al.; cf. Duebn. p. 21.

Athen. VIII p. 345 D: "Ἴστρος δέ φησι Χοιρίλου τὸν ποιητὴν παρ' Ἀρχελαίου τέσσαρας μνᾶς ἐφ' ἡμέραν λαμβάνοντα, ταύτας καταναλίσκειν εἰς ὀψοφαγίαν γενόμενον ὀψοφάγον.¹⁾

Marcellin. Vita Thucyd. § 29 [I, 1 p. 325 Porro]: συνεχρόνισε δ', ὡς φησι Πραξιφάνης ἐν τῷ περὶ ἱστορίας, Πλάτωνι τῷ κωμικῷ, Ἀγάθωνι τραγικῷ, Νικηράτῳ ἐποποιῷ, καὶ Χοιρίλῳ, καὶ Μελανιπίδῃ.

Suid.: "Ἐγραψε δὲ τὴν Ἀθηναίων νίκην κατὰ Ξέρξου. — Stob. Floril. (v. fragm. 7) Χοιρίλου Περσηίδος. — Herodian. (v. fragm. 2): Χοιρίλος ἐν α' Περσικῶν. Cf. Propert. II, 1, 22.

Aristot. Top. VIII, 1 [p. 153^a 14]: Εἰς δὲ σαφήνειαν παραδείγματα καὶ παραβολὰς οἰστέον, παραδείγματα δὲ οἰκειὰ καὶ ἐξ ὧν ἴσμεν, οἷα Ὅμηρος, μὴ οἷα Χοιρίλος· οὕτω γὰρ ἂν σαφέστερον εἶη τὸ προτεινόμενον. Cf. ad fragm. 1. 1a.

Subsidia. — Choerili Samii quae supersunt collegit et illustravit, de Choerili Samii aetate vita et poesi diss. A. F. Naeke. Lips. 1817. Duebner Choerili Fragmenta. Par. 1840.

1.

³ Ἄ μάκαρ, ὅστις ἔην κεῖνον χρόνον ἰδρὶς ἀοιδῆς,
Μουσάων θεράπων, ὅτ' ἀκήρατος ἦν ἔτι λειμών·

1) „Choerilum ab Archelao quotidie, in singulos dies, accepisse quatuor minas: alius credat, non ego. Semel tantam pecuniam, ab Archelao acceptam, diei spatio in obsonia expenderit.“ Naeke p. 88.

Fragm. I. 1. ἀοιδῶν Schol. ap. Victor. — 2. ἀκείρατος

νῦν δ' ὅτε πάντα δέδασται, ἔχουσι δὲ πείρατα τέχνηαι,
ὑστατοι ὥστε δρόμου καταλείπομεθ', οὐδέ πη ἔστι
πάντη παπταίνοντα νεοζυγῆς ἄρμα πελάσσαι. 5

Aristot. Rhet. III, 14 p. 1415^a 1: ἔτι δ' ἐκ τῶν δικα-
νικῶν προοιμίων· τοῦτο δ' ἐστὶν ἐκ τῶν πρὸς τὸν
ἀκροατὴν, εἰ περὶ παραδόξου λόγος ἢ περὶ χαλεποῦ
ἢ περὶ τεθρολημένου πολλοῖς, ὥστε συγγνώμην ἔχειν,
οἷον Χοιρίλος „νῦν δ' — δέδασται“ (v. 3). Ipsos
versus servarunt Schol. ad loc. ap. Victorium [Aristot.
Rhet. ed. Gaisf. p. 448].

[1 a.]

Ἦγεό μοι λόγον ἄλλον, ὅπως Ἀσίας ἀπὸ γαίης
ἦλθεν εἰς Εὐρώπην πόλεμος μέγας.

Aristot. Rhet. III, 14 p. 1415^a 11: ἐν δὲ τοῖς λόγοις
καὶ ἔπεσι δεῖγμά ἐστι τοῦ λόγου, ἵνα προειδῶσι περὶ
οὗ ἦν ὁ λόγος καὶ μὴ κρέμῃται ἢ διάνοια· τὸ γὰρ
ἀόριστον πλανᾷ· ὁ δούς οὖν ὥσπερ εἰς τὴν χεῖρα τὴν
ἀρχὴν ποιεῖ ἐχόμενον ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ. διὰ τοῦτο
„μῆνιν ἄειδε θεά“, „ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα“,
„Ἦγεό μοι — μέγας“.

Fragmentum hoc ex Choerili Perseide desumptum
esse censent Naeke p. 111 sqq. Schubart in Ephem.
litt. Hal. a. 1840 Vol. I p. 509; repugnant Welcker
Cycl. ep. I (1835) p. 313 sqq. Duentz. p. 4. Duebn. p. 23.

2.

Παρά δὲ κρήνας ἀρεθούσας

μυρία φῦλ' ἐδονεῖτο πολυσμήνοισι μελίσσαις

Victor. — 4. Legebatur οὐδέ τοι ἔστι; — οὐδέ πη ἔστι cod.
Gaisf.

Fragm. II. 2. μελίσσαις | εἴκελοι Duebn., μελίσσαις | εἴκελα
Meineke in Diar. Antiq. a. 1845 p. 1067.

Herodian. *περὶ μον. λέξ.* p. 13 [II p. 919 Lentz.]: Ἀρέθουσα κρήνη κυρίως· ἀλλὰ καὶ πᾶσαι κρήναι κατ' ἐπιθετικὴν ἔννοιαν οὕτω καλοῦνται, ἀπὸ τοῦ ἄρδειν ἴσως σχηματισθεῖσαι. ὃ γ' οὖν Χοιρίλος ἐν α' ¹⁾ Περσικῶν „παρὰ — μελίσσαις“. — „Ex descriptione itineris copiarum in Asia petitum puto, ex loco de com-moratione Celaenis. Herodot. VII, 26. 27“. Duebn.

3.

Μηλονόμοι τε Σάκαι, γενεῆ Σκύθαι· αὐτὰρ ἔναιον Ἀσίδα πυροφόρον· νομάδων γε μὲν ἦσαν ἄποικοι, ἀνθρώπων νομίμων.

Strab. VII p. 303: καλεῖ δὲ καὶ (Ἔφορος) Χοιρίλον εἰπόντα ἐν τῇ διαβάσει τῆς σχεδίας [ἣν ἔξευξε Δαρειος] ²⁾ „μηλονόμοι — νομίμων“.

4.

Τῶν δ' ὄπιθεν διέβαινε γένος θανμαστὸν ιδέσθαι, γλῶσσαν μὲν Φοίνισσαν ἀπὸ στομάτων ἀφιέντες, ὄκειον δ' ἐν Σολύμοις ὄρεσι πλατέη ἐπὶ λίμνη· ἀνχμαλέοι κορυφάς, τροχοκουράδες, αὐτὰρ ὑπερθεν ἵππων δαρτὰ πρόσωπ' ἐφόρευν ἐσκληκότα καπνῶ. ⁵

Ioseph. c. Apion. I, 22 p. 454 [Vol. II p. 353 Dind (ed. Par. 1865)]. Καὶ Χοιρίλος δὲ ἀρχαιότερος γενόμενος ποιητής, μέμνηται τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ὅτι συνεστράτευται Ξέρξη τῷ Περσῶν βασιλεῖ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. καταριθμησάμενος γὰρ πάντα τὰ ἔθνη τελευταῖον καὶ

1) δ' Meineke l. l. 2) Cf. Naeke p. 127—129.

Fragm. VI. 3. ὄκειον aut ὄκουν codd. Eusebii. Variant Iosephi libri; ὄκουν ed. Dind. — ἐπὶ] παρὰ Euseb. — 4. κεφαλάς Euseb. — 5. ἐφόρου Euseb.

τὸ ἡμέτερον ἐνέταξε λέγων „τῶν — καπνῶ“. Iosephum sequitur Euseb. Praep. Ev. IX, 9 p. 412 B.

5.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 211 de Orithyiae raptu disserens: *Χοιρίλος δὲ ἀρπασθῆναί φησιν αὐτὴν ἄνθη ἀμέργουσαν*¹⁾ ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισοῦ πηγὰς. Ex quibus Hermann versum restituit, *ἄνθε' ἀμέργουσαν πηγὰς ὑπο Κηφισοῦ*.

Scholiastam Apollonii Cephissum pro Ilisso scripsisse probabilis est coniectura Naekii p. 153.²⁾

6.

Νηῦς δὲ τις ὠκύπορος Σαμίη σὺς εἶδος ἔχουσα.
Hesych. v. *Σαμιακὸς τρόπος· Δίδυμος δὲ τὰς Σαμαίνας ἰδιαιτέραν παρὰ τὰς ἄλλας ναῦς τὴν κατασκευὴν ἔχειν· εὐρύτεραι μὲν γὰρ εἰσι τὰς γαστέρας. τοὺς δὲ ἐμβόλους σεσίμονται, ὡς δοκεῖν ῥύγχεσιν ὑῶν ὁμοίως κατασκευάσθαι, οἷον ὑπορώρους εἶναι. διὸ καὶ ἐπὶ τ(οι)αύτης λέγεται „ναῦς — ἔχουσα“.* Eadem narrat Phavorin. p. 1633, 31 sqq. ed. Bas. — Choerili versum esse discimus e Photii Lex. v. *Σαμιακὸν τρόπον· Ὅτι γὰρ ἐμφερεῖς εἶχε τὰς πρόρας τὰ τῶν Σαμίων πλοῖα, ὡς Χοιρί(λο)χος ὁ Σάμιος.*

1) *ἀμέργουσαν* Pierson veris. p. 202 et Naeke p. 154; *ἀμέλγουσαν* cod. Laur., *ἐκλέγουσαν* Par. — 2) Naeke p. 152: „Haud dubie eodem loco atque eadem occasione Boreae et Orithyiae mentionem fecerat Choerilus, qua eam fabulam insertam legimus ab Herodoto VII, 189 Boreae operam, qua adiuvisset Athenienses, fortasse splendida narratione descripsit Choerilus“.

Fragm. VI. *ναῦς — Σαμία* ὑὸς Hesych.

7.

Ὅρκον δ' οὐτ' ἄδικον χρεῶν ἔμμεναι οὔτε δίκαιον.
Stob. Floril. XXVII, 1 [Vol. I p. 380 Gaisf. ed. Lips.]:
Χοιρίλου Περσηίδος. „ὄρκον — δίκαιον“.¹⁾

8.

Ἐπὶ πρὸ δὲ μᾶσσον ἐπ' ἄκρου
Αἰγάλεω θυμόεντος, ἄγων μέγαν ὑετόν, ἔστη.
Suid. v. μᾶσσον [II, 1 p. 721 sq. Bernh.] et Phavorin.
Lex. v. μᾶσσον (p. 1214, 47 Bas.): μείζον, μακρότερον
„ἐπὶ πρὸ — ἔστη“. — Verba ἄγων — ἔστη citat Suid.
v. ὑετός [II, 2 p. 1299]. Fragmentum hoc Choerilo
vindicavit Buttmann. „De Xerxe poetam loqui, qui
spectaturus erat pugnam Salaminiam [Herodot. VIII, 90],
Toupius Emend. in Suidam P. II. Vol. I, p. 398 sq. ed.
Oxon. accurata explicatione docet“ Naeke in Indice prae-
lectt. hibern. Bonnens. 1827. p. 3.

9.

Χερσὶν δ' ὄλβον ἔχω κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἑαγός,
ἀνδρῶν δαιτυμόνων νανάγιον, οἷά τε πολλὰ
πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ἔκβαλεν ἀκτάς.
Athen. XI p. 464 A: παραιτητέον δ' ἡμῖν τὰ κεράμια
ποτήρια. καὶ γὰρ Κτησίας „παρὰ Πέρσας“ φησὶν

1) „Persam loquentem audire tibi videaris, vel poetam de Persis. Quos veritatis fuisse studiosissimos, testatur, ut unum advocem, Herodot. I. 138“. Naeke p. 160.

Fragm. VIII. 2. θυμόεντος Küster.

Fragm. IX. 1. χερσὶν | ὄλβον ἄνολβον Naeke, χερσὶν ἄνολ-
βον Toup. — 3. ἔκβαλ' ἀνακτος codd.; corr. Canter.

„ὄν ἂν βασιλεὺς ἀτιμάσῃ, κεραμέοις χρῆται“. Χοιρί-
λος δ' ὁ ἐποποιός φησιν „χερσὶν — ἀκτάς“.

Haec a Xerxe victo dici potuisse observavit Hermann.

10.

Πέτρην κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ.

Simplic. ad Aristot. Phys. VIII. f. 276 b. p. 429^a 41
Brandis: τὸ γὰρ λέγειν, φησὶν, ὅτι κινεῖται μὲν αἰεὶ πάντα,
λανθάνει δὲ ἡμᾶς τῷ κατ' ὀλίγον, ὅμοιον ἐστὶν
ἐκείνῳ τῷ λόγῳ τῷ περὶ τοῦ τὸν συνεχῆ τοῦ ὕδατος
σταλαγμὸν κοιλαίνειν τὴν πέτραν· „πέτρην — ἐνδε-
λεχείῃ“, φησὶν ὁ Χοιρίλος. — Versum sine nomine
auctoris affert Galen. de temper. III, 4 (Vol. I p. 676
Kühn), de locis adfectis I, 2 (Vol. VIII p. 27 Kühn).

11. 12.

γῆς ὄστῆα. — γῆς φλέβες.

Tzetz. in Walzii Rhet. III p. 650: ὥσπερ ποιεῖ Χοιρί-
λος | καλῶν τοὺς λίθους γῆς ὄστᾶ, τοὺς ποταμοὺς
γῆς φλέβας.

13.

Diog. Laert. I, 1, 3 § 24 de Thalete: "Ἐνιοὶ δὲ
καὶ αὐτὸν πρῶτον εἰπεῖν φασὶν ἀθανάτους τὰς ψυχὰς·
ᾧ ἐστὶ Χοιρίλος ὁ ποιητής.

14.

Schol. Bern. ad Verg. Georg. I, 482 (p. 882 Hagen)
de Eridano: Ctesias hunc in India esse adfirmat, vel
Choerilus in Germania, in quo fluvio Phaethon¹⁾ ex-

1) Sic Hagen pro feton; edion Serv.

stinctus est. Cf. Serv. ad loc., quem primus citavit Naeke in Indice praelectt. hibern. Bonn. 1838.

EPILYCUS.

Suid. v. *Κράτης* [Vol. II, 1 p. 394 Bernh.]. Ἀθηναῖος, κωμικός· οὗ ἦν ἀδελφὸς Ἐπίλυκος, ποιητὴς ἐπῶν.

MELANIPPIDES.

Suid. v. [II, 1 p. 757 Bernh.] *Μελανιππίδης*, Κρίτωνος, γεγονὼς κατὰ τὴν ξε' Ὀλυμπιάδα, Μήλιος. ἔγραψε δὲ καὶ ποιήματα ἐπικά, καὶ ἐπιγράμματα κτλ. Cf. Marcellin. Vit. Thuc. § 29.

NICERATUS.

Marcellin. Vit. Thucyd. § 29 [I, 1 p. 325 Poppo]: συνεχρόνισε δ', ὡς φησι Πραξιφάνης ἐν τῷ περὶ ἱστορίας, Νικηράτῳ ἐποποιῶ, καὶ Χοιρίλῳ, καὶ Μελανιππίδῃ.

ANTIPHON.

Suid. v. [I, 1 p. 492 Bernh.]. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος, τερατοσκόπος καὶ ἐποποιὸς καὶ σοφιστής· ἐκαλεῖτο δὲ λογομάγειρος.

Diog. Laert. II, 5, 25 § 46: τούτῳ (sc. Socrati) τίς, καθά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ περὶ ποιητικῆς¹⁾, ἐφιλονεῖκει Ἀντιφῶν τερατοσκόπος.

1) ποιητῶν al.

Cf. Xenoph. Memorab. I, 6. Cic. de div. I, 20, 39. 51, 116. II, 70, 144. Artemidor. II, 14 p. 103 (109 Herch.). Lucian. Ver. Hist. II, 33. Athen. XV p. 673 F. Hermog. in Walzii Rhett. Grr. III p. 386. — Ruhnken De Antiphonte Cap. IV [Davidis Ruhnkenii Opuscula. Lugd. 1807. p. 249 sqq.].

ANTIMACHUS.

Suid. v. [I, 1 p. 475 Bernh.]. Ἀντίμαχος, Κολοφώνιος¹⁾, υἱὸς Ὑπάρχου, γραμματικὸς καὶ ποιητής. τινὲς δὲ καὶ οἰκέτην αὐτὸν ἀνέγραψαν Πανυάσιδος τοῦ ποιητοῦ, πάνυ ψευδάμενοι. ἦν γὰρ αὐτοῦ ἀκουστής καὶ Στησιμβρότου. γέγονε δὲ πρὸ Πλάτωνος.

Diodor. XIII, 108: Μικρὸν δὲ τῆς εἰρήνης ὕστερον (?) ἐτελεύτησε Δαρεῖος ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς τὴν δ' ἡγεμονίαν διεδέξατο τῶν υἱῶν ὁ πρεσβύτατος Ἀρταξέρξης (Mnemon) . . . καθ' ὃν δὴ χρόνον καὶ Ἀντίμαχον τὸν ποιητὴν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖός φησιν ἠνθηκέναι.

Plut. Lysand. 18: Ἀντιμάχου δὲ τοῦ Κολοφωνίου καὶ Νικηράτου τινὸς Ἡρακλεώτου ποιήμασι Λυσάνδρεια διαγωνισαμένων ἐπ' αὐτοῦ τὸν Νικήρατον ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀχθεσθεὶς ἠφάνισε τὸ ποίημα. Πλάτων δὲ νέος ὢν τότε καὶ θαυμάζων τὸν Ἀντίμαχον ἐπὶ τῇ ποιητικῇ, βαρέως φέροντα τὴν ἦτταν ἀνελάμβανε καὶ παρεμυθεῖτο, τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι φάμενος τὴν ἄγνοιαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα τοῖς μὴ βλέπουσιν. Cf. Cic. Brut. 51. — Procl.

1) Clarius est apud Ovid. Trist. I, 6, 1.

in Plat. Tim. I p. 28 C (64 Schneid.): *Εἶπερ γάρ τις ἄλλος, καὶ ποιητῶν ἄριστος κριτῆς ὁ Πλάτων.* Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκιμούντων Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προὔτιμυσε καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός· μάτην οὖν φληναφοῦσι Καλλίμαχος καὶ Δουῖρις ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἱκανοῦ κρίνειν ποιητάς.

Quintil. X, 1, 53: In Antimacho vis et gravitas et minime vulgare eloquendi genus habet laudem. Sed quamvis ei secundas fere grammaticorum consensus¹⁾ deferat, et adfectibus et iucunditate et dispositione et omnino arte deficitur, ut plane manifesto appareat, quanto sit aliud proximum esse, aliud parem²⁾.

Dion. Halicarn. cens. vett. scrr. II, 3: Ἀντίμαχος δ' (ἐφρόντισεν) εὐτονίας, καὶ ἀγωνιστικῆς τραχύτητος, καὶ τοῦ συνήθους τῆς ἐξαλλαγῆς. — De compos. verb. 22: Ταύτης δὲ τῆς ἀρμονίας (sc. τῆς αὐστηροῦς) πολλοὶ μὲν ἐγένοντο ζηλωταὶ κατὰ τε ποιήσιν καὶ ἱστορίαν καὶ λόγους πολιτικούς, διαφέροντες δὲ τῶν ἄλλων, ἐν μὲν ἐπικῇ ποιήσει ὃ τε Κολοφώνιος Ἀντίμαχος καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικός. Plut. Timol. 36: Ἡ μὲν Ἀντιμάχου ποιήσις καὶ τὰ Διονυσίου ζωγραφήματα, τῶν Κολοφώνιων, ἰσχὺν ἔχοντα καὶ τόνον ἐκβεβιασμένοις καὶ καταπόνοις ἔοικε, ταῖς δὲ Νικομάχου γραφαῖς καὶ τοῖς Ὀμήρου στίχοις μετὰ τῆς ἄλλης δυνάμεως καὶ χάριτος πρόσεστι τὸ δοκεῖν εὐχερῶς καὶ ῥαδίως ἀπειργάσθαι. Procl. in Plat. Tim. I p. 20 E

1) Cf. Procl. in Chrestom. I; Dübn. p. 30.
Sic Hertz; legebatur secundum.

2) parem]

(45 sq. Schneid.): *Καὶ γὰρ εἴ τι τεχνικόν ἐστὶ παρὰ τινι τῶν ποιητῶν ὕψος, πολὺ τὸ μεμηχανημένον ἔχει καὶ στομφῶδες*¹⁾, μεταφοραῖς χρώμενον ὡς τὰ πολλά, καθάπερ τὸ Ἀντιμάχειον. Cf. Antipat. Thessal. in Anthol. Palat. VII, 409.

Schol. ad Nicand. Ther. 3: *Ἔστι δὲ ὁ Νίκανδρος ξηλωτῆς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλαῖς λέξεσιν αὐτοῦ κέχρηται· διὸ καὶ ἐν ἐνίοις δωρίζει.*

Subsidia. Antimachi Colophonii reliquiae, nunc primum conquirere et explicare instituit C. A. G. Schellenberg. Hal. 1786. — Blomfield Diatribe in Antimacho Colophonio in Diar. Class. Vol. VII p. 231 sqq. [Gaisford Poett. Minn. Græ. Vol. III p. 349 sqq. ed. Lips.] — Antimachi fragmenta ed. Dübner. Par. 1840 (v. supra p. 203). — Ant. Coloph. reliquias præmissa de eius vita et scriptis disputatione collectas explanavit H. G. Stoll. Dillenb. 1845. Eiusd. Animadversiones in Antimachi Colophonii fragmenta. Gott. 1840. — Poetae lyrici Graeci ed. Bergk p. 485—489 [611—615 ed. III]. — Volkmann in Paulyi Encycl. I² p. 1121 sqq.

THEBAIS.

Acron ad Horat. Epist. ad Pis. 146 [II p. 601 Hauthal.]: Antimachus poeta reditum Diomedis narrans coepit ab exordio primae originis, id est, coepit ab interitu Meleagri.

Porphyrion ad loc. [Vol. II p. 656 Hauthal]: Nec reditum Diomedis ab interitu Meleagri] Antimachus. Fuit cyclicus poeta. Hic adgressus est materiam, quam sic

1) *στομφῶδες* Jacobs.

extendit, ut viginti quattuor volumina inpleverit, antequam septem duces usque ad Thebas perduceret. Cf. Acron ad v. 136. [Aristot. Rhet. III, 6; infra ad fr. 2.]

Cic. Brut. 51: Nec enim posset idem Demosthenes dicere, quod dixisse Antimachum, clarum poetam, ferunt, qui quum convocatis auditoribus legeret eis magnum illud¹⁾ quod novistis volumen suum, et eum legentem omnes praeter Platonem reliquissent, „legam“, inquit, „nihilominus: Plato enim mihi unus instar est milium“. De quibus recte iudicavit Volkmann in Paulyi Encycl. I² p. 1121.

Plut. moral. p. 513 A: Ὁ δὲ περιττὸς καὶ ἀδολέσχης, ἄν γε δὴ τύχη καὶ τὸν Κολοφώνιον ἀνεγνωκὼς Ἀντίμαχον κτλ. Cf. Duebn. p. 29 extr.

Porphyrus ap. Euseb. Praep. Evang. X, 3 p. 467 A: Ὁ δ' Ἀντίμαχος τὰ Ὀμήρου κλέπτων παραδιορθοῖ, de quibus infra (ad fr. 47—49) plura dicentur. — Eustath. ad Hom. Il. p. 9 Rom. (v. ad fr. 1): Ἀντίμαχος Ὀμηρικῶ ζήλω φησὶν κτλ.

1.

Ἐννέπετε Κρονίδαο Διὸς μεγάλοιο θύγατρος.
Eustath. ad Hom. Il. A, 1 p. 9, 43 Rom. (8 Bas.): Τῷ δὲ Ὀμηρικῷ τούτῳ σχήματι πολλοὶ καὶ ἄλλοι ἐνηγλάσσαντο· οὐ μόνον γὰρ Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ Ἀντίμαχος Ὀμηρικῶ ζήλω φησὶν „ἐννέπετε — θύγατρος“. Eundem versum afferunt Schol. Ven. A et Lips. ad loc.; Schol. Hom. ap. Matrang. Anecd. Gr. p. 374.

1) Cf. Schol. ad Stat. Theb. III, 466 [infra fr. 30].

2.

Ἔστι τις ἠνεμόεις ὀλίγος λόφος.

Aristot. Rhet. III, 6 p. 1408^a 1: Καὶ τὸ Ἀντιμάχου χρήσιμον, ἐξ ὧν μὴ ἔχει λέγειν, ὃ ἐκεῖνος ποιεῖ ἐπὶ τοῦ Τευμησσοῦ, „ἔστι — λόφος“, αὐξεται γὰρ οὕτως εἰς ἄπειρον.¹⁾ Strab. IX p. 409: ἐν δὲ τῇ Θηβαίων εἰσὶ καὶ αἱ Θέραι καὶ ὁ Τευμησσός, ὃν ἐκόσμησεν Ἀντίμαχος διὰ πολλῶν ἐπῶν, τὰς μὴ προσούσας ἀρετὰς διαριθμούμενος „ἔστι — λόφος“. γνώριμα δὲ τὰ ἔπη.

3.

*Οὔνεκά οἱ Κρονίδης, ὅσπερ μέγα πᾶσιν ἀνάσσει,
ἄντρον ἐνὶ σκηνῇ τευμήσατο, τόφρα κεν εἶη
Φοίνικος κούρη κεκυθμένη, ὡς ῥά ἐ μή τις
μηδὲ θεῶν ἄλλος γε παρ᾽ ἐξ φράσσαιτό κεν αὐτοῦ.*

Steph. Byz. v. Τευμησσός. ἐκλήθη δ' οὕτως, ὡς Ἀντίμαχος πρῶτῳ Θηβαΐδος „οὔνεκα — αὐτοῦ“.

1) Cf. Stephanum ad loc. in Cram. An. Par. I p. 306.

Fragm. III. 1. ὅσπερ] ὅς libri; ὅστε vel ὅς δὴ Schellenb., ὅσπερ Hermann. — πᾶσιν] πάντων libri; corr. Holsten. — ὅς δὴ πάντων μέγ' Duentz. — 2. Locus nondum emendatus. Vulgo σκιῇ; σκηνῇ quod solus praebet cod. Rhed., recepit Meineke. σπῆι Jacobs, στίη Meineke ad Euphor. p. 129, στείνει idem ad Steph. Byz. p. 619; ἄντρον ἐνὶ σκηνήν Unger Paradox. Theb. I p. 156, ἄντρον ἐκεῖ σκιερὸν Koechly Coni. ep. I p. 15, ἄντρον ἐν ἐσχατιῇ Hermann. — τόφρα κ' ἐνεῖη Unger l. l. — 3. κεκυθμένα vel κεκευθμένα libri; corr. Herm. (κεκυρμένη Stoll.). — ἔ conservavit cod. Rhed., qui ὅς ῥά ἐ μῆτις exhibet (ὅς ῥά μητις Paris. ap. Meinek.), unde ὡς ῥά ἐ μῆτις Unger l. l. (sed ὡς ἄρα μῆτιν — παρεκφράσσαιτο idem Unger in Anal. crit. p. 25).

4.

Τευμησόνδε.

Steph. Byz. l. 1.: οἱ κατοικοῦντες Τευμήσσιοι, καὶ Τευμησσία ἢ ἀλώπηξ ἀπὸ τοῦ ὄρους, καὶ τὸ οὐδέτερον Τευμήσιον. καὶ τὸ ἐκ τόπου Τευμησσόθεν, καὶ τὸ εἰς τόπον Τευμησσόνδε. Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος.

5.

Οἶοι ἔσαν βασιλεύτορες Αἰγιαλήων.

Etym. M. p. 189, 5: βασιλεύτωρ· παρὰ τὸ βασιλεύ(σ)ω. Ἀντίμαχος ἐν πρώτῃ Θηβαΐδος· „οἶοι — αἰπαλήων“. Eadem habet Etym. Flor. [Miller Mélanges p. 61]; verba οἶοι — βασιλεύτορες affert Zonar. p. 370 Tittm. — Zonarae locum indicavit Duentz. Suppl. p. 38.

6. 7.

*Τύδης τ' Οἰνειδης.**Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη, Οἰνήιε Τύδη.*

Priscian. VI, 92 [Gramm. Lat. Vol. II p. 276 Keil] de formis Ὀρφης (pro Ὀρφεύς), Τύδης (pro Τυδεύς) disserens: Sic Antimachus in I Thebaidos: „Τύδης τ' Οἰνειδης“ et vocativum in e productam „τὸν — Τύδη“, teste Herodiano, qui hoc ponit in I Catholicorum.

Fragm. IV. *Τευμησόνδε* Stoll, qui p. 37: „Extrema verba (Stephani) potissimum referimus ad *Τευμησσόνδε*, quamquam reliquis quoque Antimachum usum esse non negamus“.

Fragm. V. οἶοι Etym. Par. (cod. 346) cum Zonara [cf. Meineke Anal. Alex. p. 116]; legebatur οἶ οἶ. — ὄσσοι Stoll. — *Αἰγιαλήων* Valck. ad Herod. V, 68 p. 406 pro *αἰπαλήων*.

8.

Κύνθος.

Steph. Byz. v. *Κύνθος*, παρ' *Ἀντιμάχῳ* ἐν *πρώτῃ* *Θηβαϊδος*.

9.

Ἀσπασίως τέ σφω ἄγεν οἴκαδε.

Apollon. Dysc. de pronom. p. 373 C: τὸ *πλήρες* σφωέ· παρὰ γὰρ *Ἀντιμάχῳ* καὶ *μονοσυλλάβως* ἐν *πρώτῃ* (*Θηβαϊδος*)· „*ἀσπασίως* — οἴκαδε“.

10.

Σφωίτερον μῦθον.

Ibid. p. 401 B., cf. ad fragm. 13.

11.

Τὸ καὶ σφω γείνατο μήτηρ.

Ibid. p. 373 C: τὸ *πλήρες* σφωέ· παρὰ γὰρ *Ἀντιμάχῳ* καὶ *μονοσυλλάβως* ἐν *τρίτῃ* *Θηβαϊδος*· „τὸ — μήτηρ“.

12.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Δ, 400 [p. 189 Dind.]: *Ἀντίμαχός* φησιν παρὰ *συφορβοῖς* ἀνατετράφθαι *Τυδέα*. Cf. Schol. Ven. B et Vict. ap. Bekk. Schol. Par. ap. Cram. Anecd. Par. III p. 375.

13.

Σφωιτέρην *οἰζύν*.

Apoll. Dysc. de pronom. p. 401 B—C: *Καὶ* ἀπ' αὐτῆς (pronomine σφωῖν) *κτητικὴν* παρ' *Ἀντιμάχῳ* εἰρησθαι

Fragm. XI. τῷ Bekk.; sed v. Stoll p. 40.

Fragm. XIII. σφωιτ. δι' οἰζ. ci. Düb. n.

ἐπὶ Τυδέως καὶ Πολυνείκους τὸ „σφαιτέρην οἰζύν“
καὶ διὰ τῆς δευτέρας Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους τὸ
„σφωίτερον μῦθον“ (fragm. 10), ἐαυτοῖς ἐναντιοῦνται.

14.

Interpr. Maii Verg. Aen. X, 565 p. 323 Lion:
Homerus¹⁾ amicum Aegaeona dicit Iovis. Sed Antimachus
in III Thebaidos dicit adversum eum armatum²⁾.

15.

Ἄλλοι δὲ κρητῆρα πανάργυρον ἠδὲ δέπαστρα
οἰσόντων χρύσεια, τὰ τ' ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι
κείαται

16.

Πάντα μάλ', ὅσσ' Ἄδρηστος ἐποιχομένους ἐκέλευσε
ῥεξέμεν· ἐν μὲν ὕδωρ, ἐν δ' ἄσκηθὲς μέλι χεῦαν
ἀργυρέω κρητῆρι, περιφραδέως κερόωντες·
νώμησαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν
ἐνσχερῶ ἐστηῶσι, καὶ ἐς λοιβὴν χέον εἶθαρ 5
χρυσείη προχόω

17.

Καὶ χρύσεια δέπαστρα καὶ ἄσκητὸν κελέβειον
ἔμπλειον μέλιτος, τό ῥά οἱ προφερέστατον εἶη.

1) Il. A, 402 sqq. 2) dicit — armatum] d. adv. eum
armaēm cod.

Fragm. XVI. 2. ἄσκηθὲς] ἄκρητον Stoll. — χεῦαν Schellenb.
pro codicum χεῦε et χεῦεν. — 5. Legebatur ἐκ χερὸς εἰστιῶσι;
— ἐνσχερῶ εἰστιῶσι Jacobs Append. ad Porson. Advers. p. 320;
ἐνσχερῶ ἐστηῶσι Hermann. —

Fragm. XVII. 1. ἄσκητὸν Stoll pro ἄσκηθὲς. — 2. προ-
φερέστατον Stoll hic et fr. XVIII pro προφερέστερον com-
probante Meinekio Anal. crit. ad Ath. p. 215.

18.

Ἄταρ ἀμφίθετον κελέβειον ἐλόντες
ἔμπλειον μέλιτος, τό ρά οἱ προφερέστατον ἦεν.

19.

Κήρυκας θ' ἄμα τοῖσι φέρειν μέλανος οἴνοιο
ἄσκον ἐνίπλειον κελέβειόν θ' ὅτι φέριστον
οἴσιν ἐνὶ μεγάροις κεῖται μέλιτος πεπληθός.

20.

Πᾶσιν δ' ἡγεμόνεσσιν ἐποιχόμενοι κήρυκες
χρύσεια καλὰ κύπελλα τετυγμένα νωμήσαντο.

Athen. XI p. 468 A: Ἀντίμαχος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν πέμπτῳ Θηβαΐδος φησί „πάντα — προχόω“ (fr. 16). καὶ πάλιν „ἄλλοι — κείαται“ (fr. 15). κὰν τοῖς ἐξῆς δέ φησι „καὶ χρύσεια — εἶη“ (fr. 17). — P. 475 D: Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος ἐν πέμπτῳ Θηβαΐδος φησί „κήρυκας — πεπληθός“ (fr. 19). καὶ πάλιν „ἄταρ — ἦεν“ (fr. 18). ἀλλαχοῦ δέ φησι „καὶ χρύσεια — εἶη“ (fr. 17). σαφῶς γὰρ νῦν κελέβειον ἀντὶ ἀγγείου τινὸς τέθεικε, προειπὼν ποτήρια δέπαστρα. — P. 482 F: Ἀντίμαχος δ' ἐν πέμπτῳ Θηβαΐδος „πᾶσιν — νωμήσαντο“ (fr. 20).

„In quinto Thebaidis libro convivium, quod Adrastus heroibus contra Thebas profecturis apparavit, descriptum esse facile ex ipsis fragmentorum verbis concluditur.

Fragm. XIX. 1. θ' ἄμα τοῖσι] ἀθανάτοισι libri. θ' ἄμα τοῖσι Stoll Animadv. et Jacobs in Diar. Antiq. VIII (a. 1841) p. 763; δὲ ταγοῖσι (aliam coniecturam a Jacobsio prolatam) tuetur Koechly conl. ep. I p. 15. δ' ἄρα τοῖσι Dobree. — μέλανός τ' οἴνοιο Jacobs l. l.

Athen. XI. princ. [p. 459] *παρὰ μὲν τῷ Ἀδράστῳ
..... καθίσαντες οἱ ἀριστεῖς δειπνοῦσιν*“. Stoll.

21.

Πλῆσαι δ' ἄρ' ἐπιστέψαντα δεπαστρόν.

Etym. M. v. *θαύμακτρον* (p. 443, 56): ὡς καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ παρὰ¹⁾ τὸ δεπάζω, *δέπαστρον*· οἶον „*πλήσεν δ' ἄρ' ἐπιστράψας δέπαστρον*“. οὐχ ὑγιῶς ἐχρήσατο τῷ σημαينوμένῳ· ἐθήκαμεν γὰρ ἐπὶ τοῦ ποτηρίου τὴν λέξιν, τὸ δεπαζόμενον· αὐτὸς δὲ ἀντὶ τοῦ δεπάζοντος, ὡς εἰ πινόμενον εἰρήκει ἀντὶ τοῦ πίνοντος.

22.

Ἀντίκα δ' ἠθείοισιν ἀναπτύσσων φάτο μῦθον.

Etym. Gud. v. *ἠθεῖος* [p. 238, 17]: σημαίνει δὲ προσφώνησιν²⁾ νεωτέρου πρὸς παλαιότερον. καὶ τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι πρὸς ἀδελφὸν μόνον λέγεται οὐ καλῶς δὲ λέγουσι. εὐρίσκεται γὰρ καὶ μὴ πρὸς ἀδελφὸν λεγόμενον, ὥσπερ ὁ *Εὐμαῖος* περὶ τοῦ Ὀδυσσέως· „*ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω καὶ νόσφιν ἔόντα*“.³⁾ ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἀντίμαχος ἐχρήσατο ταύτῃ τῇ λέξει, μὴ ποιήσας τινὰ λέγοντα αὐτήν, ἀλλ' αὐτὸς

Fragm. XXI. *πλήσεν δ' ἄρ' ἐπιστράψας δέπαστρον libri*. [*ἐπιστρέψας* cod. Par. 2654.] — *πλήσεν* — *ἐπιστέψας* τὸ δ. Jacobs, *πλήσεν* — *ἐπιστέψασα* δ. Blomf. Spohn, *πλήρες δ' ἄρ' ἐπεστέψαντο δεπ.* Stoll in *Animadv.* p. 10, *πλήσαι* — *ἐπιστέψαντα δεπαστρόν* Koechly, qui *Coni. ep. I* p. 15: „Grammaticus ille haud dubie putavit a verbo quodam *δεπάζω*, quod non tam nostro „*bechern*“ responderet, quam de distribuendis poculis diceretur, novum *procusum* esse ab Antimacho substantivum *δεπαστρός*, quod haud absimile analogiae substantivorum *δαιτρός*, *λατρός*, *μαστρός* pocillatorem significaret.“

1) παρὰ inseruit Koechly. 2) Sic Stoll; *φρόνησιν* vulgo.
3) *Od. ξ* 147.

ἐξ ἑαυτοῦ λεγόμενος ἐχρήσατο, λέγων „ἀντίκα — μῦθον“. σημαίνει δὲ ἐνταῦθα τοῖς οἰκείοις φίλοις, ταῦτα δὴ λέγων περὶ τοῦ Ἀδράστου¹⁾).

23.

Ἐν δέ νυ τοῖσι μάλα πρόφρων ἐπίκουρος ἀμορβέων
ὠμίλησ', εἴως διεπέρσατε Δύμιον ἄστν.

Steph. Byz. v. Δύμη· Ἀντίμαχος ἐν ε' Θηβαῖδος „ἐν δέ — ἄστν“.

24.

Τὼ δ' ἐπαπειλήτην, ὥσπερ Κανκωνίδα Δύμην
ἐπραθέτην παίδεσσιν Ἐπειῶν ἀρχεύοντες.

Tzetz. ad Lycophr. 591: Καὶ Ἀντίμαχος ἐν Θηβαῖδι· „ὡς ἐπαπ. — ἀρχεύοντες“. Ad Antimachi verba spectant Strab. VIII p. 387. Steph. Byz. v. Δύμη. „Verba ad eandem rem, quae memoratur in fr. antecedenti, spectantia de Molionibus, Euryto et Cteato, dicta videntur.“ Stoll.

25.

Ἄδρηστος Ταλαῶ υἱὸς Κρηθηιάδαο
πρώτιστος Δαναῶν εὐαινέτω ἦλασεν ἵππῳ,

1) δὴ — περὶ τοῦ Ἀδράστου] δὲ — παρὰ τὸν ἄνδρα σου vulgo; corr. Schneidewin exercitt. critt. p. 28.

Fragm. XXIII. 1. Legebatur ἐν δὲ σὺ τοῖσι; emend. Meineke. — ἀμορβέων Meineke pro ἀμορβῶν. Eidem ὠμίλησ', εἴως (pro vulgato ὠμίλησαεως) debetur. ὠμίλησας, ἕως Jacobs. ὠμίλησας, ὅπως Stoll.

Fragm. XXIV. τὼ δ'] Sic Koechly coni. ep. I p. 16; ὡς Tzetz., ὡς Stoll, ὡδ' vel ὦ δ' Dübn.

Fragm. XXV. 1. Ταλαῶ e Choerobosco (Bekk. Anecd. Gr. p. 1223 [p. 413 Gaisf.]) reponi iubent Siebelis et Bergk in Diar. Antiq. IV (1837) p. 456; cf. Stoll. p. 54. — 2. εὐαινέτω] Legebatur περ ἐπαινετώ. — εὐαινέτω Hermann ap. Stoll. l. 1.;

*Καιρόν τε κραιπνὸν καὶ Ἀρείονα Θελπουσαῖον,
τόν ῥά τ' Ἀπόλλωνος σχεδὸν ἄλσεος Ὀγκαίοιο
αὐτὴ γαῖ' ἀνέδωκε, σέβας θνητοῖσιν ιδέσθαι.* 5
Paus. VIII, 25, 9 (5): Ἀντίμαχος δὲ (τὸν Ἀρείονα)
παῖδα εἶναι γῆς φησίν· „Ἀδρηστος — ιδέσθαι“.

26.

Ὅς ῥά ποτ' Ἀδρήστῳ τριτάτῳ δέδμηθ' ὑπ' ἄνακτι.
Ibid. § 10 (5): λέγεται δὲ καὶ τοιάδε, Ἡρακλέα πολε-
μοῦντα Ἠλείοις αἰτῆσαι παρ' Ὀγκου τὸν ἵππον καὶ
ἐλεῖν τὴν Ἥλιν ἐπὶ τῷ Ἀρείονι ὀχούμενον ἐς τὰς
μάχας, δοθῆναι δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους ὕστερον Ἀδράστῳ
τὸν ἵππον. ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐς τὸν Ἀρείονα ἐποίησεν
Ἀντίμαχος· „ὅς ῥα — ἄνακτι“.

27.

Πατρί τε κυανοχαῖτα Ποσειδάωνι πεποιθώς.
Choerobosc. in Bekk. Anecd. Gr. p. 1187 [p. 124 Gaisf.]:
Ἔστι γὰρ τῷ κυανοχαίτου (sic), καὶ γίνεται κατὰ με-
ταπλασμὸν τῷ κυανοχαίτα, καὶ οὐκ ἔχει προσγεγραμ-
μένον τὸ ι, οἷον ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ „πατρί τε —
πεποιθώς“.

28.

Δήμητρος τόθι φασὶν Ἐρινύος εἶναι ἔδεθλον.
Paus. VIII, 25, 4 (3): Μετὰ δὲ Θέλπουσαν ἐπὶ τὸ

ἔω ἀνετώ La [variant codd. rell.] Buttm. Bekk. Dind., cf.
Bergk. in Bullet. dell' Instit. arch. 1848 p. 140. νέω ἀνετώ
Siebelis, πόδας ἀνετώ Duentz. Stoll. — 3. Ἀρείονα] Cf. Eustath.
ad Il. p. 1304, 63 sq. Rom. 1419 Bas.

Fragm. XXVI. τότ' Stoll.

Fragm. XXVII. κυανοχαίτα Ποσειδάωνι cod.; corr. Stoll.

Fragm. XXVIII. τόδε — Ἐρινύος Schol. ad Anth.

ἱερὸν τῆς Διήμητρος ὁ Λάδων κάτεισι τὸ ἐν Ὀγκείῳ·
καλοῦσι δὲ Ἐρινὺν οἱ Θελπούσιοι τὴν θεόν, ὁμολογεῖ
δέ σφισι καὶ Ἀντιμάχος ἐπιστρατεῖαν Ἀργείων ποιήσας
ἐς Θήβας· καὶ οἱ τὸ ἔπος ἔχει, „Διήμητρος — ἔδεθλον“.
Ex Pausania hausit Schol. ad Anthol. Gr. I, 48 p. 90
(ed. Francof. 1600), quem citavit Stoll. Cf. Meinek. in
Philol. I p. 647.

29.

Ἐγγύθι δὲ προχοαὶ ποταμοῦ Λάδωνος ἔασιν.
Theodosius (?) περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὠν βαρυτόνων
ap. Dind. ad Schol. Aristoph. III p. 418 ed. Lips.: τὸ
Λάδων ὑπὸ Ἀντιμάχου διὰ τοῦ ω¹) κλίνεται· „ἐγγύθι
— ἔασιν“. Cf. Choerobosc. p. 75 Gaisf. [= Bekk.
Anecd. Gr. p. 1394]: τὸ Λάδων (ἔστι δὲ ὄνομα ποτα-
μοῦ) ὑπὸ Ἀντιμάχου διὰ τοῦ ω κέκλιται ἀναλόγως,
οἷον Λάδωνος.

30.

Schol. ad Stat. Theb. III, 466: Gemini vates,
qui sunt Melampus et Amphiaraus: Dicunt poetam ista
omnia ex Graeco poeta Antimacho deduxisse, qui et ipse
(Ion)gam Thebaidem scripsit et veteribus in magno pretio
habitam.

31.

Schol. ad Pind. Ol. VI, 21: Κατεπόθη δὲ Ἀμφιά-
ραος, οἱ μὲν περὶ Ὠρωπόν, οἱ δὲ περὶ Κλεωνάς· τοὺς

Fragm. XXIX. Λάδωνος pro Λάδωνος scripsit Dind., ἔασιν
pro ἦσαν Meineke del. epigr. p. 128. cf. Stoll. in Philol. IV
p. 171. — ἴασιν Stoll in ed. — περ. Λάδωνος ἔσαν ποταμοῦ
Bergk in Diar. Antiq. VIII (a. 1841) p. 88.

1) ω Dind. pro ο.

δὲ ἵππους αὐτοῦ φησιν Ἀντίμαχος εἶναι ἀσυστάτους¹⁾, οἱ δὲ Θεσσαλούς, ὀνόματα δὲ αὐτῶν Θόας καὶ Δίας. ὁ δὲ ἡνίοχος αὐτοῦ Βάτων ἐκαλεῖτο ἢ Σχοίνικος, συγκαταποθεὶς αὐτῷ.

32.

Ἀμφιγένεια.

Steph. Byz. v. Ἀμφιγένεια πόλις Μεσσηνιακή. Στράβων ὀργδόη²⁾. ἔστι δὲ κατὰ μὲν Ἀπολλόδαρον τῆς Μακιστίας, κατὰ δὲ Ἀντίμαχον τῆς Μεσσηνίας. Fragmentum hoc ad Thebaidem referendum esse colligitur e Stat. Theb. IV, 178 sq.: Huic (Capaneo) parere dati, quos fertilis Amphigenia | Planaque Messene montanaque nutrit Ithome etc. — Statii locum citavit Schellenberg.

33.

Schol. vet. ad Aesch. Sept. 164 Dind.: Ὀγκαία Ἀθηναῖα τιμᾶται παρὰ Θηβαίοις, Ὀγκα δὲ παρὰ τοῖς Φοίνιξι· καὶ Ὀγκαῖαι πύλαι μέμνηται καὶ Ἀντίμαχος. Unde hauserunt Scholl. recc. ad loc. p. 320 Dind.

34.

Schol. ad Eur. Phoen. 150: Παρθενοπαῖος, ὡς μὲν Ἀντίμαχος φησι Ταλαοῦ τοῦ Βίαντος τοῦ Ἀμυθάονος τοῦ Κρηθέως τοῦ Αἰόλου τοῦ Ἑλληρος τοῦ Διός, μητρὸς δὲ Λυσιμάχης τῆς Κερκύνος τοῦ Ποσειδῶνος ὡς δὲ Ἑλλάνικος κτλ. Cf. Dind. ad Schol. ad v. 126.

1) Ἀμυκλαίους Stoll, conferri iubens Stat. Theb. IV, 214 sqq. VI. 326 (Amyclaeas — habenas v. 329); Ἀσβωτίους Unger Parad. Theb. I p. 475, Antimachum pro Euphorione nominatum ratus. 2) p. 349.

Schol. vet. ad Aesch. Sept. 547 Dind.: Ἀντίμαχος φησιν Ἀργεῖον αὐτόν (sc. Παρθενοπαῖον), οὐκ Ἀρκάδα.

35.

Λέχρις δὲ δρεπάνῳ τέμνων ἄπο μήδεα πατρὸς
Οὐρανοῦ Ἀκμονίδεω λάσιος Κρόνος ἄγχι τέτυκτο.

Plut. moral. p. 275 A: Γέγραφεν Ἀντίμαχος Ἡσιόδῳ¹⁾ πειθόμενος „λέχρις — τέτυκτο“.

36.

Φλοίουσαν ὀπώραις.

Plut. moral. p. 683 E: Εἰπόντος οὖν ἐμοῦ ταῦτα, γραμματικοί τινες ἔφασαν ὑπέρφλοια λελέχθαι τὰ μῆλα διὰ τὴν ἀκμήν· τὸ γὰρ ἄγαν ἀκμάζειν καὶ τεθηλέναι φλοίειν ὑπὸ τῶν ποιητῶν λέγεσθαι· καὶ τὸν Ἀντίμαχον οὕτω πως „φλοίουσαν ὀπώραις“ εἰρηκέναι τὴν τῶν Καδμείων πόλιν. Cf. p. 735 D: τὸ γὰρ θέρος αὐτοῖς μαρτυρεῖ καὶ τὸ μετόπωρον, ὅτε μάλιστα χλωρὰν καὶ φλύουσαν, ὡς Ἀντίμαχος ἔφη, τὴν ὀπώραν γεννωμένην κτλ.

37.

Ὡς ῥα τότε Ἀργείων κολῶει στρατός.

Eustath. ad Il. p. 205, 8 sqq. Rom. 155 Bas. Σημείω-

Fragm. XXXV. 1. λέχριε — ἀπὸ codd. — 2. ἀντιτέτυκτο codd. Plut.; cf. Koechly Coni. ep. I p. 17: „Probabilius est ex clipei vel vestis descriptione haec petita [cf. Stoll p. 64, Kinkel Euripides et ars graeca p. 38], a poeta autem solemne illud ἄγχι τέτυκτο scriptum fuisse“.

1) Theog. v. 160 sqq.

Fragm. XXXVI. φλύουσαν Valek. ad Eur. Phoen. 832.

Fragm. XXXVII. ἐκολῶει Eust. — κολῶει Buttm. Lexil. I p. 160. ὡς ῥα τότε στρατὸς Ἀργείων ἐκολῶει Blomf., ὡς ῥα τότε στρατὸς Ἀργ. ἐκολῶει Spohn de extr. Odyss. parte p. 209.

σαι δὲ ὅτι Ὀμήρου δευτέρας συζυγίας εἰδότης τὸ κολῶν, καθὰ δημοῖ τὸ ἐκολῶ ὅμοιον ὄν τῷ ἐβόα, φασὶν οἱ παλαιοὶ καὶ πρώτης αὐτὸ εἶναι παρ' Ἀντιμάχῳ εἰπόντι „ὥς ῥα — στρατός“.

38.

Ἀργειῶνη.

Steph. Byz. v. Ἄργος. Ἀργείωνες λέγονται ὡς Καδμείωνες, καὶ Ἀργειῶνη, ὡς Ἀντίμαχος.

39.

Ἐδρακε νῶε μολοῦσα.

Apollon. de pronom. p. 373 B: διὰ τοῦ ἔ ἢ νῶε παρὰ Ἀντιμάχῳ ενθηβεσιν¹⁾ „ἔδρακε — μολοῦσα“.

40.

Steph. Byz. v. Αἴα. Ἔστιν Αἴα καὶ Μακεδονίας πηγὴ, ὡς Ἀντίμαχος ἐν Θηβαῖδι. Cf. Scholl. minn. ad Hom. Il. B, 850. Strab. VII p. 330 (fragm. 21, 23). Eustath. ad Il. p. 360, 11 sqq. Rom. 272 Bas. Etym. M. p. 27, 25.

41.

Βόας ὄστρίμου ἐξήλασεν.

Phot. Lex. v. ὄστριμα p. 258 Herm. (354 Pors.): περίβολοι κτηνῶν καὶ οἶον ἐπαύλεις· Ἀντίμαχος Θηβαῖδι „βοῦς — ἐξήλασεν“.

42.

Γηγενέας τε θεοὺς προτερηγενέας Τιτῆνας.

1) L. ἐν Θηβαῖδι.

Fragm. XLI. βοῦς — ἐξήλασεν vulgo; corr. Stoll. — ὄστρίμου ἐξήλασεν βοῦς Duentz. Suppl. p. 40.

Fragm. XLII. Legebatur προτερηγενέας τε Τιτ.; τε deleverunt Schneidew. Duebn. Stoll.

Schol. ad Arat. 15 (Arat. ed. Buhle Vol. II p. 440 sq.):
*Οὐ λέγει καὶ μέγα. χαῖρε αὐτὸς καὶ προτέρη γενεή.
 ὦ Ζεῦ σὺ καὶ ἡ σὴ γενεά· ἦτοι οἱ Τιτᾶνες. ἴσως καὶ
 παρὰ Ἀντιμάχῳ „Γηγενέας — Τιτῆνας“.*

43.

*Ἔστι δέ τις Νέμεσις, μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα
 πρὸς μακάρων ἔλαχεν· βωμὸν δέ οἱ εἶσατο πρῶτος
 Ἀδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσῆπιοιο,
 ἔνθα τετίμηται τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.*

Strab. XIII p. 588: Ἐνταῦθα μὲν οὖν (ἐν Ἀδραστείας πεδίῳ) οὐδὲν ἱερὸν Ἀδραστείας δείκνυται, οὐδὲ δὴ Νεμέσεως, περὶ δὲ Κύζικον ἔστιν Ἀδραστείας ἱερὸν. Ἀντίμαχος δ' οὕτω φησὶν· „ἔστι — καλεῖται“. Eosdem versus afferunt Harpocrat. v. Ἀδράστειαν. Apostol. I, 40 (31 Leutsch). Eustath. ad Il. p. 355, 24 sqq. Rom. 269 Bas. Arsen. I, 47 p. 18 Walz.; vv. 1—3 (Αἰσῆπιοιο omisso) Suid. v. Ἀδράστεια [I, 1 p. 110 Bernh.], Gramm. in Bekk. Anecd. p. 342 [= Bachm. Anecd. I p. 28]. Cf. Zenob. I, 30.

44.

*Ἡφαίστου φλογὶ εἶκελον, ἣν ῥα τιτύσκει
 δαίμων ἀκροτάτης ὄρεος κορυφῆσι Μοσύχλου.*

Schol. ad Nic. Ther. 472 p. 83 Schneider. Μόσυχλος δὲ ὄρος τῆς Δήμου, ὡς Ἀντίμαχος· „Ἡφαίστου — Μοσύχλου“. Cf. Bergk. Poett. lyr. Grr. p. 486 (612 sq.)

Fragm. XLIII. 2. εἶσατο Apost. Eust. — 3. ῥόω Gramm. apud Bekk. cum duobus codd. Harpocrat.

Fragm. XLIV. 1. φλογὶ] πυρὶ Schol.; corr. Duebn.

45.

Οὐδέ τι

θερμὸν ἀναπνεύων χολάδας δέρτροισι καλύψεις.
Schol. Harl. Ambr. ad Hom. Od. λ, 579: Τὸ δέρτρον Ἀντίμαχος μὲν ὁ Κολοφώνιος τὸν ἐπίπλον ἀκούει τὸν ἐν τοῖς καλουμένοις ἐγκάτοις. λέγει γὰρ „οὐδέ τι θερμὸν — καλύψεις“. Cf. Eustath. ad loc. p. 1700, 9 sq. Rom. 456 Bas.

46.

Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος, πόδας αἰνετώ, νῆε Θυέλλης.
Schol. Ven. A ad Hom. Π. Δ, 439 ὤρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης] αἰ διπλαῖ, ὅτι διὰ μέσου τῶν Τρωικῶν θεῶν τέταχε τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ ὅτι Δεῖμος καὶ Φόβος Ἄρεως υἱοί. πλανηθεὶς δὲ Ἀντίμαχος ἵππων Ἄρεως ὀνόματα ἀποδέδωκεν „Δεῖμος — Θυέλλης“.

47—49.

Ἰδεώ θ', ὅς κάρτιστος ἐπιχθονίων ἦν ἀνδρῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Διομήδης.

Λαῶν, οἷσιν ἄνασσον, ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

Porphyr. ap. Euseb. Praep. Evang. X, 3 p. 467 A—C:
Ο δ' Ἀντίμαχος τὰ Ὀμήρου κλέπτων παραδιορθοῖ. Ὀμήρου γὰρ εἰπόντος „Ἰδεώ θ' ὅς κάρτιστος ἐπιχθο-

Fragm. XLV. οὐδέ τι αἶμα | θερμὸν ἀναπνεῖον Herm., οὐδέ τι θυμὸν | θερμὸν ἀναπνεύων Stoll. ὅς δ' ἔτι . . . | θερμὸν ἀναπν. Koechly Coni. ep. I p. 16. οὐδ' ἔτ' ἀναπν. κτλ. Bergk. — δέρτροισι Eustath., δέντροισι Harl., δέρτροις Ambr. — καλύψεις Harl. Stoll; καλύψεις Ambr., καλύψας Eust.

νίων γένετ' ἀνδρῶν“¹⁾, Ἀντίμαχος λέγει „Ἰδεῶ θ' — ἀνδρῶν“ (fr. 47). Καὶ Λυκόφρων ἐπαινεῖ τὴν μετάθεσιν, ὡς δι' αὐτῆς ἐστηριγμένου τοῦ στίχου. τὸ γὰρ „τὸν δ' ἀπαμειβόμενος — Διομήδης“ (fr. 48) σιγῶ, Ὀμήρου κωμωδηθέντος ὑπὸ Κρατίνου διὰ τὸ πλεονάσαι ἐν τῷ „τὸν δ' ἀπαμειβόμενος“. ὅπερ οὕτω πεπατημένον οὐκ ὤκνησεν Ἀντίμαχος μεταθεῖναι. τοῦ δὲ „λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν“²⁾, Ὀμηρικοῦ ὄντος· καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ που λεγομένου, „οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας“³⁾, ὁ Ἀντίμαχος μεταθεὶς ἡμιστίχια πεποίηκε, „λαῶν — φάλαγγας“ (fr. 49)⁴⁾.

50.

Ἰδαντος κούρη.

Etym. M. p. 465, 10⁵⁾: Τὰ εἰς δας δισύλλαβα, εἰ μὲν περιττοσυλλάβως κλίνονται, διφθόγγῳ παραλήγεται, οἷον Φείδας, Φεΐδαντος· Οἶδας, Οἶδαντος· εἰ δὲ ἰσοσυλλάβως, ἐνὶ φωνήεντι, οἷον Λήδας, Λήδου· Μίδας, Μίδου· τὸ γὰρ διὰ τοῦ $\bar{\nu}\tau$ κλινόμενον, Μείδας Μείδαντος, διὰ διφθόγγου. οὕτως οὖν καὶ Ἰδας Ἰδου· ὅθεν καὶ Ἀντίμαχος ἤμαρτεν εἰπὼν διὰ τοῦ $\bar{\iota}$, „Ἰδαντος κούρη“. Eustath. ad Od. p. 1390 [32 sqq. Rom. 19 Bas.] laudavit Stoll.

51.

Οἱ δὲ πάροιθε πόνοιο νενεύκασιν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ.

1) Il. I 558. 2) Od. β, 234. 3) Il. II, 563. 4) „Versus conflatus dicitur ex Od. II, 234. et Il. XVI, 563; qua ratione si versiculos divellere studeres, nullus fere poeta a furto vacuus esset“ Stoll. 5) Cf. Choerobosc. p. 34 Gaisf.

Draco Straton. p. 33: Γεγράφασι μακροπαραληκτεῖ. τὰ γὰρ εἰς σὶ λήγοντα ῥήματα τὴν πρὸ τέλους ἔχει φύσει μακράν, ἐστήκασι, βεβασιλεύκασι κτλ. οἱ μέντοι ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ τούτων συστολὰς ποιοῦνται, ὡς παρ' Ἀντιμάχῳ „οἷ δὲ — ἄλλῳ“. Idem versus legitur in Cram. Anecd. Oxon. III p. 296. IV p. 415. [Choerobosc. p. 566 Gaisf.]

52.

Τὼ δ' αὖτ' ἀμφὶ κονισάλεον πεπονῆατο δίφρον.
Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 4 [II p. 909 Lentz.] Καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ κονισάλεος „τὼ δ' — δίφρον“.

53.

Ληχμὸν δ' ἐμπάζεσθαι ἀλεείνων.
Etym. M. v. ἐρεχμός [p. 371, 21]· διωχμὸν γὰρ λέγουσι (οἱ Αἰολεῖς) διὰ τοῦ χ, καὶ ληχμὸν, ὡς Ἀντίμαχος, „ληχμὸν — ἀλεείνων“. Cf. Hesych.: ληχμὸν, λῆξιν.

54.

Λαχμὸν δ' οὐ δείδιεν ἵππων.
Etym. M. v. λαχμῶ [p. 558, 24]· τῶ δασεῖ τῶν ἐρίων· παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι. Ἀντίμαχος δὲ τῶν ἵππων τὸν λακτισμὸν· οἶον, „λαχμὸν — ἵππων“¹⁾. Zonar. p. 1283.

55.

Etym. Gud. v. Κυθήρεια [p. 352, 8]: καὶ τὸν παρ'

Fragm. LII. Legebatur τῶ; corr. Welcker Cycl. ep. I p. 104.

Fragm. LIII. ληχμῶν ἐμπ. Spohn de extr. Od. parte p. 208.

1) In Etymolog. codd. pergitur: Σέλευκος δὲ ἀξιοῖ διὰ τοῦ

Ἀντιμάχῳ τινὲς κυθώνυμον Οἰδιποῦν, οὐχ ὡς ἡ κοινὴ ἔννοια, οὐ ἔδει ἀποκεκρύφθαι τὸ ὄνομα, διὰ τὰ κακά, ἀλλ' οὐ¹⁾ κέχεται τὸ ὄνομα ἀκούουσι. Κυθογένης μὲν γὰρ ὁ Διόνυσος, ἐπεὶ μυστηριώδης ἡ γένεσις αὐτοῦ. Cf. Hesych. v. κυθωνύμου. Zenob. IV, 72. „Apud poetam ipsum κυθώνυμος simpliciter is dictus videtur, cuius verum nomen atque origo in obscuro essent“. Schneidew. exercitt. critt. p. 28. — κυθωνύμου Οἰδιπόδαο poetam scripsisse putat Stoll p. 75.

56.

*Πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος
θέντο.*

Suid. v. *ταλαίπωρος*²⁾ [II, 2 p. 1024 Bernh.]. ὁ ἄθλιος παρὰ τὸ τλῆναι καὶ τὸν πῶρον, ὃ ἐστὶ πάθος. ὅτι δὲ πῶρος πάθος τί ἐστὶν Ἀντίμαχος φησὶ „πῶρον τίν' ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο“. καὶ πωρεῖν Ἥλειοι τὸ πενθεῖν φασὶ. καὶ Ἀντίμαχος αὐθις „πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος“. παρὰ τοῦτο οὖν τὸ ταλαίπωρος ἐτυμολογεῖται.

Notam hanc e duobus Scholiis (altero ad Aristoph. [Plut. 33], altero ad Soph. [Oed. Col. 14³⁾]) consarcinatum esse Küster ostendit. Cf. Schol. ad Eur. Orest. 392.

ἄ γραφῆσθαι λάχνη ὃ σημαίνει λάχνην. Haec ad Od. ι 445 spectare constat.

1) οὐ Schneidew. l. l. pro οὐ.

Fragm. LVI. 1. *πωρητὸν* scribendum esse vidit Sopingius. *πώρη* Schol. Par. ad Eur. (*πώρη* Marc.); *πωρήτοι* Schol. Laur. ad Soph. [*πῶρος τοί γ'* ed. Rom.]; *πῶρός τοι* Schol. ad Ar. — 2. *θέντο* servavit Suid. v. *ταλαίπωρος*; ignorant ceteri.

2) Quae ex hac observatione petita sub v. *πῶρος* [II, 2 p. 392] leguntur, delenda sunt. Cf. Bernhardt. 3) Cf. Schol. Triclinii ad loc. ap. Elmsl. p. 42 not. g.

Hesych. v. *πωρητύς· τάλαιπωρία, πένθος*. Quibus omnibus inter se collatis locum refinxerunt Dind. (ad Schol. Aristoph.) et Stoll.

Δ Ε Λ Τ Ο Ι¹⁾.

57.

Ἐλθὼν Εὐλείος πηγὰς ἔπι δινήεντος.

Athen. VII p. 300 D. (Anguillae bonae sunt) καὶ περὶ τὸν Εὐλέα δὲ ποταμόν, οὗ μνημονεύει Ἀντίμαχος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Δέλτοις οὕτως „ἐλθὼν — δινήεντος“.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

58.

Τοὶ δ' ἄρα οἱ ἀβολήτορες ἄνδρες ἔασιν.

Etym. M. v. ἀβολήτωρ [p. 4, 6]: βολῶ καὶ ἀντιβολῶ· παρ' ὃ τὸ ἀβολήτωρ, ὃ μὴ παρακαλῶν. Ἀντίμαχος Ἰαχίνη²⁾· „τοὶ δ' — ἔασιν“. οὕτως Φίλων εἰς τὰ δηματικὰ αὐτοῦ.

1) Δέλτοι. „Elegiaca Antimachi carmina an praeter Lyden fuerint, non constat; sed fortasse liber Δέλτοι inscriptus elegiaco numero adstrictus fuit“. Bergk in Poett. Iyrr. Grr. p. 487 (614).

Fragm. LVII. Legebatur Εὐλείας; corr. Bergk. Cf. Meineke in Anall. critt. ad Athen. p. 132. — Choerobosc. in Bekk. Anecd. Gr. p. 1194.

Fragm. LVIII. ἄρα Stoll pro ἄρ'. Duebner (ad vit. Statii) Etymologi locum sic refingit: Ἰναχίδαί, τοὶ δ' ἄρ' ἀβολ. κτλ.

2) Ἰαχίνη corruptum, Καταχίνη Bergk [Diar. Antiq. a. 1835 p. 300 sqq.] coll. Spartiani Vit. Hadr. c. 16. Hanc coniecturam postea deseruit vir clarissimus, cf. Poett. Iyrr. Grr. p. 487 (614).

59.

Ῥίμφα δ' ἐπ' ἠπείροιο μελαίνης ὑψός' ἀερωθεὶς
 Πηλείδης ἀπόρουσεν ἐλαφρῶς ἥντε κίρκος·
 τοῦ δ' ἔμπροσθε ποδῶν κρήνη γένετ' ἀενάουσα.

Schol. vet. ad Lycophr. 246 p. 12 ed. Bachm. [Rostoch 1848] εἰς θῖν' ἐρείσας λοισθίαν] τελευταῖος γὰρ τῆς νεῶς ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπέβη διὰ τὸν χρησμόν· ὄθεν ὁ Πρωτεσίλαος πρῶτος τῆς νεῶς πηδήσας ἀπέθανε. κρηναῖον δέ· φασὶ γὰρ ὅτι πηδήσαντος τοῦ Ἀχιλλέως ἐκ τῆς νεῶς πηγὴ ἀνεδόθη, ὡς φησι καὶ Ἀντίμαχος· „Ῥίμφα — ἀενάουσα“. Cf. Tzetz. ad loc.

60.

Schol. Vict. ad Hom. Π. Ψ, 142: Καὶ Ἀντίμαχος φησι τῷ Κηφισῶ κατὰ τὴν Αἰλαίαν (Peleum) τεθυκέναι τὴν κόμην (Achillis).

61.

Πάντες δ' ἐν χείρεσσι καλαύροπας οὐατοέσσας
 εἶλον.

Schol. Ven. B ad Hom. Π. Ψ, 845: Παρὰ τὸ ῥέπω δὲ γίνεται ῥέψω ῥέψ ῥόψ καλαῦροψ. καὶ Ἀντίμαχος „πάντες — ἔλον“.

62.

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Lucian. Ver. Hist. II, 42: Καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιη-

Fragm. LIX. 1. ἐπ'] ἀπ' nostri omnes [Cod. Vat. ap. Bachm., cod. Marc. 476 ab editore inspectus, Tzetz.]; corr. Schellenberg. — 2. ἀπόρουσεν Tz.; ἀνόρουσεν Scholl. vett. — ἐλαφρῶς Bergk pro ἐλαφρός. ἐλαφρότερον Herm.

Fragm. LXI. 2. εἶλον Stoll pro ἔλον. In edit. p. 100 εἴλον legendum censet; εἶχον Bergk.

τοῦ ἔπος ἐπεισῆλθε. φησὶ γάρ που κάκεινος· „τοῖσιν — ἐρχομένοισι“. Cf. Schol. ad Nicand. Ther. 295 p. 69 Schneid.: βαιὸν δὲ πλόον νῦν τὴν ὁδὸν τὴν πεξήν, τὴν πορείαν. καὶ Ἀντίμαχος εἶπε· „τοῖσι δ' ἂν ὑλ. — ἐρχομένοισιν“.

63.

Δήμητρος τοι Ἐλευσινίης ἱερὴ ὄψ.

Strab. VIII p. 364 de formis decurtatis disserens: (Ἡσίοδος) τὸ βριθὺ καὶ βριαρὸν βριῖ λέγει (fragm. 245):
..... παρ' Ἐμπεδοκλεῖ δὲ „μία γίνεται ἀμφοτέρων ὄψ“ ἢ ὄψις· καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ „Δήμητρος — ὄψ“. καὶ τὸ ἄλφιτον ἄλφι (fr. 64).

64.

Ἐν δ' ἀδόροισι χέειν εὐήλατον ἄλφι.

Etym. M. v. ἀδόροις (p. 18, 39). Ἀντίμαχος. „ἐν δ' — ἄλφι“. δόρον γὰρ λέγεται παρὰ τὸ ἐκδεδάρθαι δόρος· καὶ δόροι, κατὰ πλεονασμὸν ἄδοροι. ἢ ἀντὶ τοῦ κακόδοροι. οὕτως Ἡρωδιανός. λέγονται δὲ καὶ κώρνηκοι, θύλακοι, ἄσκοι· οἶον οὐ δεδαρμένοι. Cf. Hesych. v. ἄδοροι.

65.

Ὡς εἶτε κλόνιος τεθορυγίης σφονδυλίων ἔξ.

Pollux II § 178: Τὴν δὲ ῥάχιν ἐνιοι τῶν ποιητῶν ὠνόμασαν κλόνιν, ὥσπερ Ἀντίμαχος „ὥς εἶτε — ἔξ“.

Fragm. LXIV. εὐήλατον vulgo; sed εὐήλατον cod. Voss.
Fragm. LXV. τεθορυγίης codd. τεθοραίης Kühn. τεθορυγίης Canter. τεθαλυγίης Stoll, conferrī iubens Hom. II. I, 208. Od. λ, 415. ν, 410.

66.

Τό ῥά οἱ ἀγγιλεχῆς κρέματο περὶ πάσσαλον αἰεὶ.

Gramm. ap. Cram. Anecd. Oxon. I p. 158: εἶδος εὐειδῆς· βάθος ἀγκιβαθῆς· λέχος ἀγγιλεχῆς· Ἀντίμαχος· „τό ῥα — αἰεὶ“.

67.

Πολλὰ δὲ μῆλα, τάπερ ἀφνήμονας ἄνδρας.

Etym. M. v. ἄφενος (p. 178, 10): παρὰ τὸ ἄφενος γίνεται ἄφνος κατὰ συγκοπήν. ἐκ τούτου γίνεται ῥῆμα, ἀφνῶ· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἀφνήμων. Ἀντίμαχος „πολλὰ — ἄνδρας“.

68.

Κισσοῦ τε κλυμένοιο καὶ ἀμπελίνης

Hesych. v. κλύμενος· λέγεται δὲ καὶ κισσός, ὡς Ἀντίμαχος· „κισσοῦ — ἀμπελίνης“.

69.

Κοίας ἐκ χειρῶν σκόπελον μέτα ῥιπτάζουσι.

Etym. M. v. Τροία (p. 770, 9 sqq.) de voce κοία. σημαίνει τὴν σφαῖραν· ἢ χοῆσις παρὰ Ἀντιμάχου· „κοίας — μεταριπτάζουσι“. Eadem habent Etym. Gud. p. 535, 50. Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 401-II p. 329.

Fragm. LXVI. ἀγγ. περὶ π. ἐκρέματ' αἰεὶ Koechly Coni. ep. I p. 17.

Fragm. LXVII. τάπερ ποιεῖ ἄφ. Stoll, τάπερ ἀφν. ἄνδρας ἔθηνεν Bergk.

Fragm. LXVIII. κισσοῦται κλ. καὶ ἀμπελίνης πετάλοισι | φυλλάδος Bergk ap. Stoll.

Fragm. LXIX. χειρῶν εἰς σκόπ. μεταριπτάζουσι nostri omnes; corr. Spohn.

70.

Diod. III, 65: Τῶν δὲ ποιητῶν τινες, ὧν ἔστι καὶ Ἀντίμαχος, ἀποφαίνονται τὸν Λυκοῦργον οὐ Θράκης ἀλλὰ τῆς Ἀραβίας γεγονέναι βασιλέα, καὶ τῷ τε Διονύσῳ καὶ ταῖς βάκχαις τὴν ἐπίθεσιν ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἀραβίαν Νύσῃ πεποιῆσθαι.

71.

Ἄιδος ἐκπρολιποῦσα θοὸν δόμον.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 201: νυκτὸς ἀμολγῶ. οὐχ ὡς ἔνιοι κατ' ἐκεῖνο τῆς ὥρας ἧ ἀμέλγεται τὰ θρέμματα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μολῶ, ἀμολῶ, καὶ ἀμολγῶ, ὡς ἀπὸ τοῦ θῶ οὖν γέγονε τίθημι· τὸ δὲ τιθέμενον ἀσφαλές· καὶ παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ „Ἄιδος — δόμον“.

72.

Ἀμορφύνειν ἐθέλωσιν.

Ibid. p. 55: „ἀμορφύνειν ἐθέλωσιν“ ὁ Ἀντίμαχος, ἀντὶ τοῦ ἀμορφοποιεῖν.

73.

Ἀφνειέστατος ἔσκεν.

Eustath. ad Hom. Od. β, 190 p. 1441, 10 Rom. 89 Bas. Τὸ δὲ ἀνιηρέστερον ὄφειλε μὲν εἶναι ἀνιηρότερον, μέτρον δὲ χάριν οὕτω λαλεῖται. ὡς καὶ τὸ αἰδοιέστερον. καὶ λοιπὰ τοιαῦτα Ἀντίμαχος δέ, ὅτι „ἀφνειέστατος ἔσκεν“.

74.

Ἐπεὶ ῥά οἱ ἦδυμος ἐλθών.

Fragm. LXXI. Ἄιδος — δοὸν δομόν Gramm. ap. Cram. Fort. ἐκπρολιποῦσ' ἀλαὸν δόμον. Hanc coniecturam benigne mecum communicavit Koechly.

Schol. Ven. Vict. ad Hom. Il. B, 2: Ὅτι τὸ νήδυμος μετὰ τοῦ ν̄, καὶ οὐχὶ ἥδυμος, ὡς ἔνιοι, παρὰ τὸ ἡδύς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ „νήδυμος ἀμφιχυθείς“¹⁾. Οἱ δὲ μεθ' Ὁμηρον καὶ χωρὶς τοῦ ν̄ λέγουσι· καὶ Ἀντίμαχος „ἐπειδὴ — ἐλθών“. Cf. Eustath. ad loc. p. 163, 28 Rom. 123 Bas.

75.

Εὐνειακά δ' ἦσαν

Schol. Ven. B Mosq. Vict. ad Hom. Il. Ω, 23: Καὶ τὸ νεϊκεσεν ἄκυρον ἐπὶ δικαστοῦ· ἐπὶ γὰρ τῶν δικαζομένων αὐτὸ τίθησιν (Ὁμηρος)²⁾ οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τὸ νεϊκος διαλύειν, ὡς Ἀντίμαχος „εὐνειακά δ' ἔσαν λόγια“. (Schol. Vict.: „μετὰ δὲ εὐνεϊκες κρίνον“. Schol. Mosq.: εὐνεϊκεστα δ' ἦσαν τὰ λόγια) ἀντὶ τοῦ εὐδιάκριτα.

76.

Οἰκτρὰ κάτω νεύεσκε κάρηαρ.

Choerobosc. in Bekk. Anecd. p. 1386: κάρηαρ· κάρηας μὲν γὰρ οὐχ οἷόν τε ἔστι παραλαμβάνειν τὴν εὐθειαν, ἐχρῆν δὲ παραλαμβάνειν παρὰ Ἀντιμάχῳ εὐθειαν,

1) Il. Ξ, 253. — 2) Il. Σ, 498. Od. μ, 440.

Fragm. LXXV. ἔσαν Schol. Ven. B, ἦσαν Mosq. Stoll, qui p. 100: „Scribendum videtur εὐνειακά δ' ἦσαν — (λόγια); perspicuitatis causa ex antecedentibus vel sequentibus Antimachi verbis λόγια a Scholiasta additum est. Schneider in Lexic. εὐνεϊκητα δ' ἔσαν λ. — Schol. Vict. μετὰ δὲ εὐνεϊκες κρίνον, in quibus εὐνεϊκὲς κρίνον Antimachi esse puto.“

Fragm. LXXVI. οἰκέτην θέσκε κάρηαρ Gramm. ap. Cram. p. 65. ἡ οἰκέτην θέσκε κάρη Etym. Flor., ἡ οἰκέτης θέσκε κάρη Gramm. ap. Cram. p. 53. — οἰκτιστον θέσκε κάρηαρ Duentz., οἰκτρὸν τε τίθεσκε κ. Stoll, οἰκτρὰ κάτω νεύεσκε κάρηαρ (coll. Tryphiod. 15) Koechly coni. ep. I p. 16.

οἶον „οἰκέτην θέσκε κάρηα“, ἀλλ' οὐχὶ κάρηας.
Fragmentum hoc legitur etiam in Etym. Florent. ap.
Miller. Mélanges p. 177 apudque Cram. Anecd. Paris.
IV p. 53, 65.

77.

Οὐδὲ σπιδόθεν προνοῆσαι.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. A, 754: Καὶ γὰρ Αἰσχύλος
πολλάκις τὴν λέξιν οὕτως ἔχουσαν τίθησιν, ὅταν λέγῃ
„σπίδιον μῆκος ὁδοῦ“, καὶ ὁ Ἀντίμαχος „οὐδὲ σπι-
δόθεν προνοῆσαι“, τουτέστι μακρόθεν. Etym. M. p.
271, 20.

78.

Τήνου τ' ὀφιοέσσης.

Schol. ad Aristoph. Plut. 718 τρεῖς Τηνίων] ὅτι ἐν τῇ
Τήνῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων νήσῳ ὄφεις καὶ σκορπίοι
δεινοὶ ἐγίνοντο. ἢ ὅτι ἡ Τήνος θηριώδης δοκεῖ
εἶναι. σκόροδα οὖν Τήνια εἶπεν ἀντὶ τοῦ δηκτικά,
παρὰ τὰ θηρία. δηλοῖ καὶ Εὐπόλις Πόλεσι „Τήνος
αὕτη, πολλοὺς ἔχουσα σκορπίους, ἔχεις τε συκοφάν-
τας“. Καλλίστρατος δὲ ἐπὶ τὸ σαφὲς κατηνέχθη, ὡς
σκοροδοφόρου τῆς γῆς οὔσης. διὸ καὶ τὸ παρ' Ἀντι-
μάχῳ „Τήνου τ' ὀφιοέσσης“ οὐ καλῶς ἔχειν δοκεῖ.

79.

Φῆ δὲ γέρων οἷσιν.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. E, 499: Ὁ ποιητὴς οὐδέ-

Fragm. LXXIX. δὲ om. Schol. — φῆ δὲ γέρων οἷσιν
Buttm. Lexil. I p. 238, φῆ δὲ γέρων εἷσιν Bergk, φῆ γεράνοι-
σιν Bekker. φῆ γέρον οἷσον („i. e. ὡς σαπρὸν σπάρτον“)
Schneid. ad Callim. II p. 669.

ποτε (!) οἶδε τὸ φή ἀντὶ τοῦ ὡς, οἱ δὲ μετ' αὐτόν, ὥσπερ Ἀντίμαχος καὶ οἱ περὶ Καλλίμαχον. Ad v. 500: οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ φή ἀντὶ τοῦ ὡς τέταχεν. ἴσως δὲ καὶ Ἀντίμαχος ἐντεῦθεν ἐπλανήθη „φή γέρον οἴσιν“ εἰπών.

80.

ἀκαχύνω. — [ἀκαχυνέμεν.]

Cram. Anecd. Oxon. I p. 55: „ἀκαχύνω“ ὁ αὐτός (Anmachus)· ἐνθεν ἀπαρέμφατον ἀκαχυνέμεν.

81.

ἀνατυπῶσαι.

Suid. v. [I, 1 p. 379 Bernh.] et Zonar. p. 207. ἀνατυπῶσαι. ἀντὶ τοῦ ἀνατρέψαι. Ἀντίμαχος. Cf. Stoll. in Philol. IV p. 171.

82.

ἄργειτε.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 71: Τὸ δὲ ἄργει Δωρικῶς ἄγει λέγεται· καὶ ἐστὶν ὡς προστακτικὸν ἐπίρρημα, καὶ τὸ πληθυντικὸν ἄργειτε φασί. καὶ ὁ ποιητής· „ἄργειθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε“¹⁾· ὁ δὲ γε Ἀντίμαχος ἄργειτε ἔφη ὑπερβιβάσας τὸ ῥ.

83.

Γαιηίδα Φοίβην.

Hesych.: Γαιηίδα· τὴν Φοίβην. Ἀντίμαχος. Cf. Hesiod. Th. 136.

1) Od. v, 149.

84.

ἐανηφόρος.

Hesych.: ἐανηφόρος· ἢ ἠώς. παρὰ Ἀντιμάχῳ.

85.

εἶν.

Apollon. Dyscol. de pronom. p. 366 B. ἔστι καὶ ἡ εἶν ἀπὸ τῆς τεῖν παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Κορίννη, ἐπὶ δοτικῆς¹⁾ ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη.

86.

Εἰσκονιανοί.

Hesych.: Εἰσκονιανοί· οἱ Ἐφέσιοι. ὡς Ἀντίμαχος.

87.

ἐπίηρα.

Hesych.: ἐπίηρα· τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν μεγάλην, ἢ ἐκ τῆς περιουσίας· ὡς Ἀντίμαχος.

88.

ζειροφόρος.

Hesych. et Gramm. in Bekk. Anecd. p. 261: ζειροφόρος ὁ Ἀΐδης παρὰ Ἀντιμάχῳ.

89.

λίεσ. — λίεσσι.

Choerobosc. p. 181 Gaisf.: Ταῦτα οὖν τὰ εἰς ἰς τῶν εἰς ὄ φύσει ληγόντων, μονοσύλλαβα ὄντα, μακρὸν ἔχουσι τὸ ἰ, καὶ προσθέσει τοῦ ὄς κλίνονται, οἷον

1) ἐπ' αἰτιατικῆς Bekk.

Fragm. LXXXVI. Εἰσκονιανοί] Σαμονιανοί Kuest., εἴσκον Ἰαννοί Soping. [cf. Voss. ad Catull. p. 220], εἴσκον Ἰαόνιοι, Ἐφέσιοι Duebn. Vulgam tuetur Stoll.

κλις κίος· „ἀκιώτατοι ἰστοβοῆες¹⁾ λλις λλιός· „ὥς
τε λλις ἡυγένειος²⁾· λλιες μέντοι λλιεσσι παρὰ Ἀν-
τιμάχῳ ἐπὶ τοῦ λέοντος.

90.

μεμυζότε μυδαλέω τε.

Eustath. ad Hom. Od. p. 1746, 19 Rom. 523 Bas. μυζῶ·
ἐξ οὗ τὸ μεμυζότε μ. τε παρὰ Ἀντιμάχῳ.

91.

ὄτρυντύς.

Schol. Ven. B. Vict. ad Hom. Il. T, 233: μή τις τῶν
λαῶν τὴν ἐξ ἑτέρου ὄτρυντὸν ἐκδεχέσθω, ἀλλ' αὐτο-
κέλευστος ἐξίτω. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος³⁾· χαίρει
δὲ καὶ Ἐρατοσθένους ταῖς τοιαύταις ἐκφοραῖς, ὡς τὸ
„πολλὴ ἀντιμαχηστὺς“. Cf. Stoll. p. 73.

92.

Schol. Ven. B et Lips. ad Hom. Il. Γ, 197 πηγεσι-
μάλλῳ] ἐκ τοῦ πηγόν τὸ μέλαν· „κύματι πηγῶ⁴⁾·
ἐξ ἀντικειμένου δὲ φησὶν ἐπ' αὐτοῦ „ὅς τ' οἴων μέγα
πῶν διέρχεται ἀργεννάων“. ἐν λευκοῖς δὲ ὁ μέλας
διαφορώτερος. καὶ τοὺς ἵππους τοὺς πηγούς ἀθλοφό-
ρους λέγει⁵⁾, παρ' ὅσον οἱ περὶ ἵππικῆς γράψαντές
φασὶ πρὸς ἀρετὴν ἵππων ἀρίστους εἶναι τοὺς μέλανας.
καὶ τὸ κύμα δὲ ἀντιφράζων ὅτι μὲν κύματι πηγῶ
λέγει, ὅτι δὲ „μέλαν τέ ἐ κύμα κάλυψεν“⁶⁾. καὶ
Ἀντίμαχος δὲ τὸ λευκόν ὡς ἀντικείμενον τῶ πηγῶ
λαμβάνει.

1) Hesiod. Opp. 435. 2) Hom. Il. P, 109. 3) Ἀττικὴ
Schol. Ven. 4) Od. ε, 388. 5) Il. I, 124. 6) Il. Ψ, 693.

93.

πυρσολόφους.

Phot. v. p. 353 Herm. πυρσολόφους, τοὺς ἐκ παροπτηθεισῶν βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους. Ἀντίμαχος. Cf. Hesych. v. πυρώλοφοι.

94.

σειρῆνα.

Etym. M. v. σειραίνω (p. 710, 21). σημαίνει τὸ ξηραίνω, ὡς λέγει Ὡρος ὁ Μιλήσιος· παρὰ τὸν σείριον τὸν ἀστέρα ἔνιοι δὲ πάντα τὰ ἄστρα σείρια καλοῦσι, τείρια ὄντα καὶ σημεία τῶν πλεόντων. Ὁ δὲ Ἀντίμαχος σείρινα τὸν Δία ἔφη, διὰ τὸ ἄστρον. Cf. Eustath. p. 1709, 54 Rom. 471 Bas. σειρῆνες, τὰ ἄστρα. Stoll p. 90.

95.

Θέρεος σταθεροῖο.

Schol. Plat. p. 315 Bekk.: σταθερόν τὸ σφόδρα θερμόν, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας. καὶ Ἀντίμαχος „θέρεος σταθεροῖο“. Suid. v. σταθερόν [II, 2 p. 881 Bernh.].

96.

σύστηνον.

Hesych. v. σύστηνον· ἐστενοχωρημένον. τρίχινος¹⁾ χιτῶν, ἢ ἑυπαρός. Ἀντίμαχος.

Fragm. XCIV. σείρινα Etym., σειρῆνα Blomf. Plura dabit Stoll p. 90.

1) τρύχινος Stoll (collato Etym. M. v. τρίχινον).

97.

τερέντερον.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 413: Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος εἶπε κατὰ συγκοπὴν τερέντερον¹⁾ ἀντὶ τοῦ²⁾ τερενώτερος.

98.

φόλυες κυνες.

Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 32 [Vol. II p. 938 Lentz.]: φόλυες κύνες παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ. Cf. Hesych.: φόλυες κύνες· οἱ πυρροὶ ὄντες μέλανα στόματα εἶχον· οἱ δὲ φύλακας.

99.

χηρήιον οἶκον.

Hesych. v. χηρήιον οἶκον, παρὰ Ἀντιμάχῳ, τὸν ἄτεκνον.

100.

Paus. IX, 35, 5 (1): Ἀντίμαχος δὲ οὔτε ἀριθμὸν Χαρίτων οὔτε ὄνομα εἰπὼν Αἴγλης εἶναι θυγατέρας καὶ Ἥλιου φησὶν αὐτάς.

101. 102.

Καδδὲ Πύδην τε ῥέοντα.

Πύδητος κούρη τηλεκλειτοῦ ποταμοῦ.

Choerobosc. p. 139 Gaisf. Πύδης Πύδου, ὄνομα ποτα-

1) Sic Bergk pro τερεντρον. 2) ἀντὶ τοῦ] ἀπὸ τούτου ed. Cramer; corr. Stoll.

Fragmm. CI. CII. Veram lect. servavit Cod. Marc. 489 (optimae notae) ap. Gaisf. in Praefat. Etym. M. p. 7. — καδδ' ἐναπύδησεόντα liber a Bekk. usurpatus. [Anecd. Gr. p. 1416.] Cf. Koechl. ad Quint. Smyrn. XIV, 482 coll. Coni. ep. I p. 17.

μοῦ, ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ (fr. 101). Τοῦτο δὲ ἐναντίως ἔκλινεν ὁ Ἀντίμαχος· ὅτε μὲν γὰρ ἰαμβικόν ἐστιν, ἰσοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει, ὡς ἐπὶ τῆς λεχθείσης χρήσεως, ὅτε δὲ σπονδειακόν ἐστιν, περιττοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει, οἶον „Πύδητος καὶ τηλεκλ. ποτ.“ (fr. 102).

103.

Prob. ad Verg. Buc. X, 18 p. 25 Keil. Adonis, ut Hesiodus ait, Phoenicis et Alpheisiboeae, Agenoris¹⁾ Thiantis, qui Histriam Arabiamque tenuit imperio, ut Antimachus ait. Cf. Lyd. fr. 14 Bgk.

Fragmm. 100—103 ad Elegias retulit Bergk Poett. lyr. Graecc. p. 614 ed. III. ♦

FRAGMENTA DUBIA.

[104.]

Schol. Ven. B Vict. Lips. ad Hom. Il. Γ, 144: Ἀντίμαχος δὲ τὴν Κλυμένην Ἰπάλκου θυγατέρα εἶναι φησιν.

[105.]

Scholl. minn. ad Hom. Il. E, 389: μητροιή· ἢ τοῦ Ἐρμοῦ μητροιά. Ἡερίβοια δὲ ἢ ἀέρια καὶ μεγάλα βοῶσα. Ἀντίμαχος δὲ ὁ Κολοφώνιος τὴν Ἡερίβοιαν μητροιάν Ὠτου καὶ Ἐφιάλτου παραδίδωσιν.¹⁾

Fragmm. 104. 105 ad recensionem Homericam spectare videntur. Cf. Stoll. p. 98²⁾.

1) Lacunae signa pos. Bergk. 2) Idem valet de fr. 110 Düb. [Stoll p. 115.] — Schol. Ven. A ad Hom. Il. P, 134: Ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἐκ τούτου (ἐστήκει ὡς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσιν, | ὧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ | ἄνδρες κτλ.) πλανηθεὶς ᾤθη καὶ τὸν ἄρσενα σκυμναγωγεῖν.

[106.]

Οἱ δὲ τὸν αἰνοτάλαντα κατέστεφον.

Choerob. p. 280 sq. Gaisf. [Bekk. Anecd. Gr. p. 1422]:
 ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενική, δηλοῖ
 ὁ Ἰππῶναξ εἰπὼν „τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνώκη-
 σας;“ καὶ ὁ Ἀντίμαχος δὲ γινώσκει τὴν διὰ τοῦ ντ
 κλίσιν, ἐν οἷς φησὶν „οἱ δὲ τὸν — κατέστεψαν“. In
 cod. Marc. 489 [Gaisf. Praef. Etym. M. p. 8] tribuitur
 Callimacho.

[107.]

Αἰνοδρυφῆς δὲ τάλαινα τεοῦ κάτα τυμβοχόησα.

Hunc versum, quem affert Apollon. Dysc. de pronom. p.
 356 C., Antimachi esse ci. Valckenaer ad Theocr. p. 324 B.
 Cf. Stoll. p. 110.

[108.]

ἀβολητύς.

Etym. M. v. ἀβολητύς¹⁾ [p. 3, 50]· ἐντευξις, ἀπάντη-
 σις. Blomfield (in Callim. Addend. p. 400) addit Ἀντί-
 μαχος, quod ex codice quodam sumpsisse videtur. Cf.
 Stoll. p. 73. Fragm. 91 (ὄτροντύς).

[109.]

πηῶν.

Hesych. v. πηῶν· φίλων. συγγενῶν. Ubi Schmidt:
 Antimachus. Schol. ad Nic. Ther. 3 laudavit Schm.

Fragm. CVI. αἰνοτάλαντα κατέστεψαν cod. Marc.; λινότα-
 λαντα κατέστρυγον cod. Bekkeri. — κατέστεφον Schneider ad
 Callim. II. p. 661.

1) Sic Lex. Sangerm.; ἀβολῆτις vulgo. Cf. Stoll. p. 73.

[110.]

ψανκρόποδα.

Hesych. v. *ψανκρόποδα*· *κουφόποδα*, ἄκροις τοῖς ποσὶ ψάουοντα. Antimachi esse ci. Schmidt, provocans ad Etym. M. p. 817, 46.

CHOERILUS IASENSIS.

Steph. Byz. v. Ἰασος. πόλις Καρίας ἐν ὀμωνύμῳ νήσῳ κειμένη ὁ πολίτης αὐτῆς Ἰασεύς, ἀφ' οὗ Χοιρίλος ἐὼν Ἰασεύς. Cf. Suid. v. Χοιρίλος [II, 2 p. 1691, 12]. Eudoc. p. 437, 8. Horat. Epist. II, 1, 232 sqq. Gratus Alexandro regi Magno fuit ille | Choerilos, incultis qui versibus et male natis | rettulit acceptos, regale nomisma, Philippos.¹⁾ Cf. Epist. ad Pis. 358. Curt. Ruf. VIII, 17, 8.

Porphyr. ad Hor. Epist. ad Pis. 357: Poeta pessimus²⁾ fuit Choerilus [ille], qui Alexandrum secutus opera eius descripsit. Huius omnino septem versus laudabantur, et Alexander dixisse fertur, multum malle se Thersiten Homeri esse quam Choerili Achillem. Cf. Acr. ad loc. Auson. Epist. XVI p. 631 Toll.

Carmen, cuius inscriptio est *Λαμιακά* (Suid.) huic Choerilo vindicandum esse hodie constat.

Subsidia. Naeke Choer. p. 37 sqq. 196 sqq. Duebner p. 22. Baehr in Paulyi Encycl. II p. 332.

1) Porphyr. ad loc.: Acceperat autem pro singulis versibus singulos Philippos. Suid. v. Χοιρίλος· ἐφ' οὗ ποιήματος κατὰ στίχον στατήρα χρυσοῦν ἔλαβε. Supra p. 257. 2) Cf. Porphyr. ad Epist. II, 1, 232.

Εὖ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς σὸν θυμὸν ἄεξε,
 τερπόμενος θαλίησι· θανόντι τοι οὔτις ὄνησις.
 καὶ γὰρ ἐγὼ σποδὸς εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.
 κεῖν' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ σὺν ἔρωτι
 τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλννται. 5

ἦδε σοφῆ βιότοιο παραίνεσις, οὐδέ ποτ' αὐτῆς
 λήσεαι. ἐκτήσθω δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα χρυσόν.

Athen. VIII p. 335 E: Τί γὰρ τῶν ἐπιτροῖψαι δυναμέ-
 νων παρέλιπεν ὁ καλὸς οὔτος ἐποποιὸς καὶ μόνος
 ζηλώσας τὸν Σαρδαναπάλλου τοῦ Ἀνακυνδαράξεω
 βίου, ὃν ἀδιανοητότερον εἶναι κατὰ τὴν προσηγορίαν
 τοῦ πατρὸς Ἀριστοτέλης ἔφη. ἐφ' οὗ τοῦ τάφου
 ἐπιγεγράφθαι φησὶ Χρῦσιππος τάδε „εὖ — χρυσόν“.
 Epigramma hoc afferunt etiam Schol. ad Aristoph. Av.
 1021. Eudoc. p. 372. Phavorin. v. Σαρδανάπαλος [p.
 1635, 15 sqq.] — V. 1—6 habent Anthol. Planud.

Epigr. 1. εἰδὼς] δεδαὼς Schol. Ar. Eud. Phav. — σὸν]
 Sic Diod. Tzetz. Eust. Interpol. Strab. (τὸν codd. duo) [Iacobs.
 Meineke]; ὄν Schol. Ar. Eud. Phav.; τὸν reliqui. — 2. τοι om.
 Eud. Phav.; σοι Diod. Tzetz. Anth. Plan. — 3. βασιλεύων Schol.
 Ar. Eud. Phav. — 4. κεῖν'] Sic Athen.; τόσσ' Dio Chr. Theo-
 dor. Anth. Pal. Anth. Planud. Georg. Ham.; ταῦτ' reliqui. —
 καὶ ἐφύβρισα] καὶ ἀφύβρισα vel κἀφύβρισα codd. plerique
 Strabonis; τε καὶ ἔπιον Anth. Pal., cf. Eustath. ad Il. p. 766,
 59. 1224, 35 Rom. — σὺν ἔρωτι] Sic Ath.: μετ' ἐρώτων Schol.
 Ar. Anth. Pal.; μεθ' ἐρώτων Eud. Phav.; μετ' ἔρωτος reliqui.
 — 5. τερπνὰ πάθον Steph. Byz.; τέρπν' ἐδάην Anth. Pal. Anth.
 Plan. — πολλὰ] λοιπὰ Dio Chr. — πάντα λέλννται] Sic Ath.;
 πάντα λέλειπται Dio. Anth. Pal. Theodoret. Georg. Ham.;
 κεῖνα λέλειπται reliqui. — 6. οὐδέ ποτ' αὐτῆς] ἀνθρώποισιν
 Interpol. Strab. Gramm. Flor. Anth. Plan. Iacobs; οὐδέ ποτ'
 ἐσθλή Schol. Ar. Eud. Phav. — 7. λήσεαι] Sic Meineke; λησά-
 μεθ' Hecker comm. de Anthol. gr. II p. 35; λήσομαι Athen. —
 λήσ. — χρυσόν] κεκτήσθω δ' ὁ θ. σοφίης τὸν ἀπ. πλοῦτον Schol
 Ar. Eud. Phav.

(Iacobs Anthol. Gr. Vol. II {Lips. 1814} p. 632 sq. = I (ed. 1794) p. 117 [I p. 185 Brunck]). Grammaticus in Cod. Laur. XXXII, 16 fol. 7^v. Codd. quattuor Strab. XIV p. 672 in marg. (v. infra). — 1—5 Diod. II, 23¹). Tzetz. Chil. III, 453 sqq. — 1—3 a Strabone praetermissos, libro cuidam geographi adscripsit interpolator, unde in codd. nonnullos transierunt, cf. Kram. Vol. III p. 159; 1—2 (εὖ — θαλίησι) Eust. ad Od. p. 1447, 30 Rom. 98 Bas. 3—5 (sed v. 3 post 4. 5 collocato) Clem. Alex. Strom. II p. 177 (411 D) Sylb. 491 Pott. Theodoret. graec. aff. curat. XII [Vol. IV, 2 p. 1039 Schulze]. Georg. Hamart. in Cram. Anecd. Oxon. IV p. 219. — 4—5 Strab. XIV p. 672²). Dio Chrys. IV p. 81 [186 Rsk.]. Anth. Pal. I (Lips. 1813) p. 399. Steph. Byz. v. Ἀγχιάλῃ; verba ταῦτ' ἔχω — ἔπαθον Plut. moral. p. 546 A. Polyb. VIII, 12 p. 576 Bekk., ταῦτ' ἔχω — ἐφύβρισα Plut. p. 330 F; eosdem versus respiciunt multi scriptores, cf. Athen. XII p. 529 F. Cic. Tusc. Quaest. V. 35, 101. De fin. II, 32, 106. Nicet. Choniat. p. 417 Bonn. Eustath. ad Il. p. 766, 59 Rom. 673 Bas. 1224, 35 Rom. 1307 Bas.

1) Ἐπὶ τοσοῦτο δὲ προήχθη (Sardanapalus) τροφῆς καὶ τῆς αἰσχίστης ἡδονῆς καὶ ἀκρασίας ὥστε ἐπικήδειον εἰς αὐτὸν ποιῆσαι καὶ παραγγεῖλαι τοῖς διαδόχοις τῆς ἀρχῆς μετὰ τὴν ἑαυτοῦ τελευτὴν ἐπὶ τὸν τάφον ἐπιγράψαι τὸ συγγραφὲν μὲν ὑπ' ἐκείνου βαρβαρικῶς, μεθερμηνευθὲν δὲ ὕστερον ὑπὸ τινος Ἑλλήνος. „εὖ — λέλειπται“. 2) Geographus postquam inscriptionem nobilissimam illam „Σαρδανάπαλλος ὁ Ἀνακυνδαράξω παῖς Ἀγχιάλῃν καὶ Ταρσὸν ἔδειμεν ἡμέρη μιῇ. ἔσθιε πῖνε παίτσει, ὡς τὰλλα τούτου οὐκ ἄξια“ laudavit, pergīt: μέμνηται δὲ καὶ Χοιρίλος τούτων (?) καὶ δὴ καὶ περιφέρεται τὰ ἔπη ταυτί „ταῦτ' ἔχω — λέλειπται“.

Cf. Jacobs Anthol. Gr. Vol. VI (Adnot. I, 1) p. 375 sqq. ed. mai. [III p. 915 ed. Lips. 1817.]

Epigramma celeberrimum Choerilo nostro tribuit Naeke, sed res valde incerta; cf. Bergk. Poett. lyr. Gr. p. 526 (671 ed. III.) Kramer. ad Strab. Vol. III p. 159.

ANYTE.

Paus. X, 38, 13 (7): Τοῦ δὲ Ἀσκληπιοῦ τὸ (ἐν Ναυπάκτῳ) ἱερὸν ἐρείπια ἦν, ἐξ ἀρχῆς δὲ ᾠκοδόμησεν αὐτὸ ἀνὴρ ἰδιώτης Φαλύσιος. νοσήσαντι γὰρ οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐ πολὺ ἀποδέον τυφλῶ ὁ ἐν Ἐπιδαύρῳ πέμπει θεὸς Ἀνύτην τὴν ποιήσασαν τὰ ἔπη φέρουσαν σεσημασμένην δέλτον. τοῦτο ἐφάνη τῇ γυναικὶ ὄψις ὄνειρατος κτλ. Steph. Byz. v. Τεγέα· ἦν δὲ καὶ μελοποιὸς Ἀνύτη Τεγεᾶτις. Cf. Antip. Thess. in Anth. Gr. II p. 101, ubi θῆλυς Ὅμηρος appellatur. Plura dabit Teuffel in Paulyi Encycl. I² p. 1213 sq.

Poetrium hanc ante Ol. CXX vixisse e Tatian. or. ad Graec. 33 § 52 p. 130 Otto. colligitur¹).

1) Τί γάρ μοι περὶ Ἀνύτης λέγειν; τῆς μὲν γὰρ Εὐθύκράτης τε καὶ Κηφισόδοτος εἰσιν οἱ δημιουργοί.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- Pag. 4, 7. L. Ἐρικθόνιος.
 6, 13. Adde: Propert. II, 1, 19.
 6. Ad fr. I. Cf. Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 61 Gomp.
 8. Adde: Fragm. 8. Athen. XI p. 470 B: Θεόλυτος δ' ἐν δευτέρῳ Ὠρων ἐπὶ λέβητός φησιν αὐτὸν (sc. τὸν Ἥλιον) διαπλεῦσαι, τοῦτο πρώτου εἰπόντος τοῦ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσαντος. — Fragm. 9. Philodem. περὶ εὐσ. p. 43 Gomp.: Τὰς Ἀρπυίας τὰ μῆ[λα φ]υλάττειν Ἀκο[υσίλ]αος, Ἐπιμενίδης δὲ καὶ τοῦτο καὶ τὰς αὐτὰς εἶναι ταῖς Ἑσπερίσιν· ὁ δὲ τὴν Τι[τα]νομαχίαν [τὰ] μὲν μῆλα φυλάτ[τειν]
 16, 20. L. ἐξῆς.
 25. Cypr. Fragm. 9. Cf. Philodem. l. l. p. 7.
 31. - 22. Cf. Prov. metr. 88. Arsen. p. 366.
 39. Iliad. parv. Fragm. 2. V. 4 καὶ κε — ἀναθείη laudat Plut. moral. p. 337 E.
 58. Telegonia. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 818 p. 809 Muell.
 59. Fragm. [2]. V. Etym. Angelic. in Ritschl. Opusc. I p. 689.
 60. Oechal. Excid. Cf. Cert. Hom. p. 326 Goettl. 22 Nietzsche. Τῆς δὲ πανηγύρεως λυθείσης ὁ ποιητὴς εἰς Ἴον ἐπλευσε πρὸς Κρεώφυλον κάκει χρόνον διέτριβε.
 63, 19. Ἐπικηλίδες. Athen. II p. 65 A: Ὅτι τὸ εἰς Ὀμηρον ἀναφερόμενον ἐπύλλιον, ἐπιγραφόμενον δὲ Ἐπικηλίδες, ἔτυχε ταύτης τῆς προσηγορίας διὰ τὸ τὸν Ὀμηρον ἄδοντα αὐτὸ τοῖς παισὶ κίχλας δῶρον λαμβάνειν, ἱστορεῖ Μέναιχος ἐν τῷ περὶ τεχνιτῶν. Cf. XIV p. 639 A.
 66. Margites. — Eustrat. ad Aristot. Eth. Nicom. VI, 7: παράγει δ' εἰς μαρτυρίαν ποίησιν Μαργίτην ὀνομαζομένην Ὀμήρου· μνημονεύει δ' αὐτῆς οὐ μόνον αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ποιημάτων, ἀλλὰ καὶ Ἀρχιλόχος¹⁾ καὶ Κρατῖνος καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν μαρτυροῦσιν Ὀμήρου εἶναι τὸ ποίημα.
 75. Incert. sed. fragm. Adde:
 Τυδείδης, οὐ πατρὸς ἔχων μένος Οἰνείδαο.

Ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμονες ἐστιχόωντο
 Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

1) Ἀριστοφάνης Ruhnk.; ἀλλὰ καὶ Ἀρχιλόχοις Κρατῖνος Bergk.

- Cert. Hom. p. 325 Goettl. 21 Nietzsche. (Homerus) *τιμηθεῖς μεγάλως παραγίνεται εἰς Ἄργος καὶ λέγει ἐκ τῆς Ἰλιάδος τὰ ἔπη τάδε· Οἱ δ' Ἄργος — Διομήδης* [B 559—563] „*Τυδείδης, οὐ πατρός ἔχων μένος Οἴνειδαο*“¹⁾, καὶ *Σθένελος — νῆες ἔποντο* [v. 564—568]· „*ἐν δ' ἄνδρες — κέντρα πτολέμοιο*“.
- Pag. 77. Alcmaeonis. Adde: Fragm. 7. Philodem. *περὶ εὐσ.* p. 51: *Κα[ὶ τῆς ἐπ]ὶ Κρόνου ζω[ῆς εὐ]δαιμονεστά[της οὐσ]ης, ὡς ἔγραψ[αν Ἡσί]οδος καὶ ὁ τὴν [Ἀλκμ]εωνίδα ποι[ήσας].*
78. Danais. Adde: Fragm. 3. Philodem. *περὶ εὐσ.* p. 42 Gomp. *Παρά δὲ τῶ ποι[ήσαν]τι τὴν Δανα[ίδα] μητρὸς τῶν θ[εῶν θ]εράπον[τες] [Κου]ρῆτες.*
- 98 sq. Hes. fragm. 31. Cf. Philod. *περὶ εὐσ.* p. 49.
122. Hes. fragm. 105. Cf. Philod. *περὶ εὐσ.* p. 17. — Adde Fragm. 105a. Philodem. p. 34 de Apolline: *[Ἡ]σίοδος δὲ καὶ Ἀνο[υσ]ίλαος μέλλειν [μὲν] εἰς τὸν Τάρταρον [ὑ]πὸ τοῦ Διὸς ἐ[μβλη]θῆναι, τῆς Δ[ητοῦς δ'] ἰκετε(ο)υσά [σης ἀν]δρὶ θητ[εῦσαι].*
126. Hes. fragm. 118. Cf. Philod. *περὶ εὐσ.* p. 24.
132. Hes. fragm. 136. Cf. Etym. Angel. ap. Ritschl. Opusc. I p. 689.
133. Hes. fragm. 137. Cf. Etym. Angel. ap. Ritschl. Opusc. I p. 687.
140. Hes. fragm. Adde: Fragm. 151a. Philodem. *περὶ εὐσ.* p. 60 Gomp., ubi de Actaeone sermo est.
152. Fragm. 177. Cf. Strab. XIV p. 668.
153. Fragm. 179. not. *μοιρέων*] Adde: Meineke Anal. crit. ad Athen. p. 21.
155. Fragm. 180. 181. Cf. Meineke in Herm. I p. 327. In nota legendum: Huebneri Herm. I (1866) fasc. 2 p. 327.
165. Fr. 207. v. 2. *ἡβώντων*] *γηράντων* Bergk in Zimmerm. Diariis VIII (a. 1841) p. 85.
177. Fr. 242. Cf. Etym. M. v. *ἀψεγέως* [p. 183, 23]· καὶ τὸ *ἀπτερέως* παρ' Ἡσιόδω, ἀπὸ τοῦ *πτερέως* τὸ *ταχέως*, ubi Anon.: „Pro παρ' Ἡσιόδω etiam h. l. ut supra p. 133, 34 legendum est παρ' Ἀπολλωνίω.“
200. Naupact. Fragm. 8. *φενυγέμεν ἐκ*] Sic Meineke in Jahni Annal. LXXXVII (a. 1863) p. 370. Legebatur *φενυγέμεναι*.
262. Panyas. Fragm. 18. v. 3. *ποτ. περιδινηέντι* Koechly Coni. ep. I p. 18.

1) Cf. II. E, 813.

INDEX POETARUM.

- Abaris 242 sq.
 Antimachus Colophonius 273.
 Antimachus Teius 247.
 Antiphon 272.
 Anyte 311.
 Arctinus 3. 6—8. **33—36.**
 49—52.
 Aristetas 60. **243—247.**
 Asius 202—205.
 Augias 56.
 Carcinus 198.
 Cercops 82. 84. 85.
 Chersias 207 sq.
 Choerilus Iasensis 308—311.
 Choerilus Samius 265—272.
 Cinaetho 4. 8. 38. **196—198.**
 212.
 Conon 212.
 Creophylus 60—62.
 Cynaethus 196. cf. not. 3.
 Demodocus 212.
 Diodorus 38.
 Diotimus 213.
 Diphilus 217.
 Epilycus 272.

- Epimenides 230—237.
 Eugammon 57 sq.
 Eumelus 6—8. 185—195.
 Hagias 52 (Hegias 55).
 Hegesias 2 not. 1). 16.
 Hegesinus 2. 15.
 Hegesinus (Atthidis auctor)
 208.
 Hesiodus 78—186. 313.
 Homerus 2 sqq. 10. 15. 60
 sq. **63—75.** 312.
 Homeridae 196 not.
 Lesches 3. **36—48.**
 Melanippides 272.
 Musaeus 218—230.
 Niceratus 272.
 Onomacritus 222. 238—241.
 Panyassis 253—265.
 Phaedimus 214.
 Pigres 65.
 Pisander Camirensis 248—253.
 Pisinus 214.
 Stasinus 2. 15 sqq.
 Telesis 4.
 Thestorides 38. 63.

His adde: Archilochum (Theocr. epigr. 19, 5), Clonam (Plut. moral. p. 1132 C), Erinnam, Polymnastum (Paus. I, 14, 4 [3], Terpandrum (Plut. 1. 1.)

INDEX CARMINUM.

- Αίγιμος* 79. **82—85.**
Αἰθιοπία 32.
Ακέσεις νόσων 220. **224.**
Αλκμαιωνίς 76 sq. 313.
Ἀμαξονία 2.
Ἀμφιαράων ἐξέλασις 2. **59.**
Ἀραχνομαχία 2.

- Ἀργοναυτικά* 232 sq.
Ἀριμάσπεια 244—247.
Ἄισμα προσόδιον 186. 193 sq.
Ἀστρονομία (ἀστρική βίβλος)
 79. **86—90.**
Ἄτθίς 208.
Ἀτρειδῶν κἀθοδος 56.

- Βατραχομαχία 2.
 Βουγονία 187.
 Γάμος Ἐβρου 242.
 Γενεαλογία 196. **203—205.**
 Γερανομαχία 2.
 [Γιγαντομαχία 8.]
 Γυναικῶν ἥρωινῶν κατάλογος
 78.
 Δάκτυλοι Ἴδαῖοι 79. **150 sq.**
 Δαναῖς 4. 78. 313.
 Ἐπίγονοι 13.
 Ἐπιθαλάμια 2.
 Ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ
 Θέτιν 79.
 Ἐπικήδειος εἰς Βάτραχον 78.
 Ἐπικηλίδες 2.
 Ἐπτάπεκτος αἶξ 2.
 Ἔργα μεγάλα 79. 157—161.
 Εὐμολπία 220. 223.
 Εὐρωπία 186. 192 sq.
 Ἡοῖαι 90—93. 135—146. 313.
 Ἡράκλεια 196. **212—215.**
249—265.
 [Ἡρωγονία 79.]
 Θεογονία 5. 220. **225—228.**
235—237.
 Θεσπρωτὶς 218.
 περὶ Θεσπρωτῶν 58. 220.
 Θεβαῖς 4. 9 sqq.
 [Θησέως ἐς Ἄιδην κατάβασις
 79.]
 Θησις 217 sq.
 Ἰλιάς 2 sq. 33.
 Ἰλιάς μικρά 2 sq. **36—48.**
 Ἰλίου πέρις 3.
 Καθαρμοὶ 221. 232. 242.
 Κατάλογος Γυναικῶν 80. **90—**
135. 313.
 Κεραμὶς 2.
 Κέρκωπες 2. 69 sq.
 Κήνκος γάμος 79. 146—148.
 Κορινθιακά 186—192.
 Κουρήτων καὶ Κορυβάντων
 γένεσις 232.
- Κρατήρ 221.
 Κύκλος 1 sqq.
 Κύπρια 2. 15—32.
 Λαμιακά 308.
 Λευκιππίδων κατάλογος 92.
 Μαργίτης 64—69.
 Μεγάλαι Ἡοῖαι 79. 93. **140—**
146.
 Μελαμποδία 79. **151—157.**
 Μινυάς 215—217.
 περὶ Μίνω καὶ Ῥαδαμάνθυος
 232.
 [Μνοβατραχομαχία 2.]
 Μνομαχία 2.
 Νανπάκτια 198.
 Νόστοι 2. **52—56.**
 Νόστος τῶν Ἑλλήνων 187.
 Ὀδύσσεια 2 sq. 57.
 Οἰδιπόδεια 4. 8 sq.
 Οἰχάλιας ἄλωσις 2. **60—62.**
 Ὀρνιθομαντεία 161.
 Ὀρφεύς 239 sqq.
 Παλαμήδεια 32.
 Παραλύσεις 221.
 Περσηίς (Περσικά) 266—272.
 Σφαῖρα 221.
 Τελευταί 221.
 Τελχινιακὴ ἱστορία 232 sq.
 Τηλεγονία 57. [196.]
 [Τιτανογραφία 221. 228 sq.]
 Τιτανομαχία 5—8. 312. 186.
 228 sq.
 Ὕμνοι 2. 221.
 Ὕμνος ἐς Διήμητρα 223.
 Φορωνίς 209—212.
 Φωκαῖς 63.
 Χείρωνος ὑποθήκαι 79. **148—**
150.
 Χρησμοὶ 221. 224 sq. 232.
233—235.
 Χρησμοὶ Σκυθικοὶ 242.
 Ψαρομαχία 63.

Conspectus Fragmentorum.

Titanomachia.			Ilias parva.		
K.	Welck.	Duentz.	K.	Welck.	Duentz.
1	2	4	1	1	1
2	1	5	2	2	2
3	3	6	3	3	13
4	4	1	4	4	4
5	p. 557	3	5	5	3
6	5	2	6	6	12
7	6	7	7	7	5
8 (p. 312)	—	—	8	8	p. 108
9 (p. 312)	—	—	9	9	11
			10	10	14
			11	11	6
			12	12	9
			13	13	—
			14	14	—
			15	15	10
			16	16	p. 108
			17	17	9
			18	18	7
			19	20	8
			[1]	21	p. 27
			p. 73	22	p. 28
Cypria.			Nosti.		
K.	Welck.	Duentz.	K.	Welck.	
1	1	1	1	1	1
2	2	19	2	2	2
3. 4	3	2. 3	3	3	4
5	5	4	4	4	5
6	7	5	5	5	6
7	6	6	6	6	8
8	8	7	7	7	7
9	9	8	8	8	10
10	10	9	9	9	3
11	11	10	10	10	9
12	12	11			
13	14	13			
14	15	14			
15	16	15			
16	18	—			
17	20	18			
18	21	17			
19	4	20			
20	22	21			
21	23	22			
22	p. 528	23			
[23]	19	16			
[24]	17	p. 16			
[25]	—	—			

HESIODUS.

K.	Marcksch.	Goettl. (ed. II.)	K.	Marcksch.	Goettl.
1	171	1	45	33	144
2	172	2	46	34	146
3	173	3	47	35	97
4	174. 175	5	48	—	—
5	176	4	49	36	38
6	177	122	50	37	41
7	170	6	51	38	42
8	178	7	52	39	209
9—11	179. 180	10	53	60	87
12. 17	181	13	54	40	69
13	182	137	55	41	58
14	183	12. 84	56	42	226
15	185	67	57	43	151
16	184	164	58	44	69
18	1	27	59	45	152
19	2	30	60	46	153
20	3	31	61	48	202
21	4	142	62	49	201
22	5	29	63	50	203
23	6	36	64	51	—
24	7	33	65	52	147
25	8	32	66	53	193
26	9	34	67	54	135
27	10	89	68	55	136
28	11	108	69	56	141
29	12	204	70	57	134
30	13. 14	99	71	58	59
31	16	44	72	70	60
32. 33	17	45	73	71	63
34	19	138	74	59	—
35	20	72	75	61 }	62. 88
36	21	110	76	62 }	—
37	22	115	77	65	—
38	24	111	78	67 }	211
39	25	101	79	68 }	—
40	26	100	80	69	215
41	27	127	81	72	64
42	28	129	82	73. 74	61. 65
43	29 (30)	46	83	77	85
44	32	143	84	78	86
			85	79	194

K.	Marcksch.	Goettl.	K.	Marcksch.	Goettl.
86	80 }		128	127	52
87	81 }	195	129	128	128
88	82	197	130	129	70
89	83	228	131	130	96
90	84	148	132	131	9
91	86	102	133	132	155
92	88	149	134	133	140
93	89	126	135	134	225
94	90	216	136	135	35
95	91	150	137	136	77
96	92	93	138	137	221
97	93	223	139	138	104
98	94	71	140	139	57
99	95	73	141	140	156
100	96	74	142	141	76
101	97	75	143	142	125
102	98	130	144	143	81
103	99	48. Spic. 6	145	144	98
104	100	162	146	145	79
105	101	49	147	146	78
105a [p. 313]	—	—	148	147	83
106	102	47	149	148	82
107	103	109	150	149	80
108	104	50	151	150	94
109	105	8. 242	151a [p. 313]	—	—
110	106	53	152 }		
111	107	51	153 }	151	95
112	(108 + 15)	Praefat. p. LX.	154	152	157
113	109	54	155	153	118
114	110	55	156	154	119
115	111	158	157	155	120
116	112	105	158	156	121
117	113	131	159	157	116
118	114	39	160	158	90
119	115	40	161	159	117
120	116	208	162	160	88
121	117	229	163	161	91
122	119	28. 160	164	162	92
123	122	112	165	163	123
124	120	106	166	164	66
125	123	113. 124	167	165	37
126	124	161	168	166	165
127	125	154	169	167	166
			170	169	168

K.	Marcksch.	Goettl.	K.	Marcksch.	Goettl.
171	168	167	215	223	222
172	206	178	216	242	237
173	207	184	217	235	247
174	208	183	218	87	26
175	243	14	219	237	213
176	244	15	220	236	234
177	187	169	221	63	189
178	188	172	222	64	190
179	189	173 Spic. 7	223	75	198
180	190	170	224	76	191
181	191	171	225	224	192
182 } 183 }	192	174	226	231	200
184	193	43	227	241	236
185	194	175	228	225	248
186	195	176	229	226	249
187	196	177	230	85	212
188	197	16	231	—	—
189	198	17	232	—	—
190	200 } 191 }	18	233	221	227
192	202	19 Spic. 10	234	209	186
193	203	20	235	210	179
194	204	21	236	211	180
195	205	25	237	212	217
196	—	23	238	213	185
197	—	Spic. 5	239	239	205
198	251	188	240	—	Spic. 2
199	214	132	241	240	235
200	215	133	242	245	238
201	220	139	243	—	Spic. 11
202	217	219	244	238	218
203	227	230	245	229	244
204	218	187	246	256	243
205	216	210	247	118	159
206	—	Spic. 8	248	249	241
207	222	163	249	232	233
208	—	—	250	233	245
209	184	164	251	234	246
210	186	68	252	47	—
211	121	107	253	248	—
212	31	145	254	255	—
213	252	207	255	247	240
214	18	103	256	—	182
			257	275	56
			258	—	231

K.	Marcksch.	Goettl.
259	250	—
260	219	224
261	—	—
262	—	Spic. 3
263	—	Spic. 4
264	230	—

Eumelus.

K.	Marcksch.
1	4
2	2
3	3
4	4
5	5
6	6
7	18
8	7
9	8
10	9
11	10
12	11
13	12
14	13
15	14
16	15
17	16
18	17

Musaeus.

K.	Passow.	Duentz.
1	21	—
2	22	—
3	3—6	—
4	2	—
5	1	—
6	—	—
7	9—11	1
8	—	—
9	7. 8	2
10	12	3
11	13	4
12	14. 15	7

K.	Passow.	Duentz.
13	—	—
14	16	8
15	17	9
16	18	5
17	20	p. 72
18	19	p. 72
19	26	6
20	25	—
21	28	10
22	27	} 11
23	29	
24. 25	30. 31	

Epimenides.

K.	Duentz.
1	4
2	3
3	p. 70
4	14
5	p. 70
6	—
7	—
8	7
9	1
10	2
11	10
12	6
13	12
14	—
15	—
16	—
17	5
18	3

Panyasis.

K.	Duebn.	Duentz.
1. 2	1	1
3	2	7
4	3	3
5	7	4

CONSPECTUS FRAGMENTORUM.

321

K.	Duebn.	Duentz.	K.	Duebn.	Duentz.
6	10	2	17	16	9
7	8		18	17	11
8	9		19	18	14
9	12	13	20. 21	19	Addend.
10	11	8			p. 36
11	20	5	22	13	10
12	4	17	23	21	p. 95
13	6	16	24	22	14
14	5	18	25	23	
15	14	6	26	24	
16	15	12			

CHOERILUS SAMIUS.

K.	Naeke.	Duebn.	K.	Naeke.	Duebn.
1	1	1	7	7	7
1a	2	—	8	—	12
2	—	2	9	8	8
3	3	3	10	9	9
4	4	4	11. 12	11. 12	11
5	5	5	13	10	10
6	6	6	14	Addend.	13

ANTIMACHUS.

K.	Stoll.	Duebn.	K.	Stoll.	Duebn.
1	1	1	17	18	11
2	2	2	18	20	12
3. 4	3	3	19	19	9
5	4	4	20	21	14
6	5	5	21	22	15
7	6		22	23	—
8	8	6	23	24	17
9	9	7	24	25	16
10	12	30	25	26	20
11	10	7	26	27	21
12	7	18	27	28	73
13	12	30	28	29	22
14	14	8	29	30	—
15	17	10	30	33	24
16	16	13	31	34	23

K.	Stoll.	Duebn.	K.	Stoll.	Duebn.
32	38	111	72	108	92
33	39	28	73	51	81
34	37	19	74	97	83
35	42	42	75	104	88
36	40	32	76	105	85
37	35	25	77	101	82
38	36	112	78	86	86
39	11	29	79	102	89
40	31	31	80	108	92
41	32	—	81	88	96
42	15	43	82	109	93
43	41	36	83	89	93
44	43	37	84	90	99
45	44	71	85	13	106
46	45	35	86	91	100
47	46	34	87	92	101
48	48	34	88	93	102
49	49	34	89	—	—
50	47	105	90	96	90
51	112	39	91	p. 73	97
52	114	38	92	98	110
53	79	41	93	113	—
54	80	40	94	82	95
55	56	—	95	87	87
56	52	69	96	94	103
57	70	62	97	111	94
58	71	63	98	115	91
59	72	65	99	95	104
60	73	—	100	85	108
61	103	68	101	} 106	79
62	74	66	102		
63	75	77	103	117	114
64	76	78	104	99	61
65	78	70	105	100	109
66	110	74	106	107	80
67	50	72	107	124	—
68	81	76	108	p. 73	—
69	83	67	109	—	—
70	84	107	110	—	—
71	53	75			

